நாயன்மார் கதை

கி. வா. ஜகந்நாதன்

1

அமுத நிலையம்

நாயன்மார் கதை

— முதல் பகுதி —

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம் லிமிடெட்
46, இராயப்பேட்டை ஹைரோடு,
சென்னை-600 014.

உரிமை பதிவு

அமுதம்

முதல் பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1958

இரண்டாம் பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1984

விலை : ரூ. 9.00

சாந்தி பிரிண்டிங் எண்டர்பிரைசஸ்
38, ராயப்பேட்டை ஹைரோடு, சென்னை-14.

முன்னுரை

தமிழ்நாடு பக்தியில் சிறந்தது; கடவுளுடைய வழிபாட்டில் முன்நிற்பது; திருக்கோயிலால் பெருமை பெற்றது; அடியார்கள்பால் வைத்த அன்பாலும் உயர்ந்தது. இந்த நாட்டில் உள்ள கோயில்களைக் கண்டு வியவாதவர்கள் இல்லை. அந்தக் கோயில்களில் இறைவன் எழுந்தருளியிருப்பதோடு வேறு ஒருவகைக் கோயில்களிலும் அவனுடைய திருவருள் விளக்கத்தைக் காணலாம். அந்தக் கோயில்கள் நடமாடும் கோயில்கள். சிவனடியார்களையே அந்தப் பெயரால் திருமூலர் சிறப்பிக்கிறார்.

இறைவன் எழுந்தருளிய கோயில்களுக்குத் தனித் தனியே புராணம் உண்டு. அப்படியே நடமாடும் கோயில்களாகிய அடியவர்களுக்கும் புராணம் உண்டு. சிவனடியார்களை நாயன்மார் என்பார்கள். தனி அடியார்கள் அறுபத்துமூவர்; தொகை அடியார்கள் ஒன்பது பேர். இந்த எழுபத்திருவருடைய வரலாறுகளையும் கூறுவது பெரிய புராணம். ஒன்று பெரிய புராணம் ஆனால் மற்றவை சிறிய புராணங்கள் அல்லவா? நாயன்மார் வரலாற்றைச் சொல்லும் பெரிய புராணம் தோன்றிய பிறகு சிவபிரானுடைய புராணங்கள் சிறியனவாயின!

பெரிய புராணத்தைப் படித்து நாயன்மார்கள் வரலாறுகளை உணர எல்லோராலும் இயலாது. ஆதலின் எளிய நடையில் அந்த வரலாறுகளை எழுதினால் யாவரும் படித்துப் பயன்பெறுவார்கள் என்று அமிர்தவசனி ஆசிரியர் ஸ்ரீ முத்துசாமி ஐயரவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் தூண்டியதனால் இவற்றை அமிர்தவசனியில் எழுதி வரலானேன். அந்த வரலாறுகளில் ஒரு பகுதி இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ளன. மற்றவையும் தொடர்ந்து வரும்.

இவற்றை எழுத எனக்கு ஊக்கம் அளித்த திரு கு. முத்துசாமி ஐயரவர்களுக்கு என் நன்றி உரியதாகும்.

'காந்தமலை'
கல்யாண நகர், சென்னை-28.

கி. வா. ஜகந்நாதன்
9-8-'58

பொருளடக்கம்

நாயன்மார் கதை

தமிழ் இலக்கியங்களில் நாயன்மார் கதைகளைச் சொல்லும் பெரிய புராணத்துக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அது சரித்திரங்களைச் சொல்வதனால் இதிகாசம் என்று சொல்வதற்கு ஏற்ற பெருமையை உடையது; நாயன்மார்களுடைய வரலாற்றைக் கவிச்சுவையும் பக்திரசமும் ததும்ப உரைப்பது. சேக்கிழார் இயற்றியது பெரிய புராணம். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சேக்கிழாரை.

> **"பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப்**
> **பாடிய கவிவலவ"**

என்று பாராட்டுகிறார்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் சேக்கிழார்; சென்னையை அடுத்த குன்றத்தூரில் தோன்றினவர். சேக்கிழார் என்பது அவருடைய குலப்பெயர். அருள்மொழித் தேவர் என்பது இயற்பெயர். அவர் சோழ அரசனுடைய மந்திரியாக இருந்து விளங்கினார்.

இலக்கியங்களில் ஈடுபாடுடைய சோழ அரசன் சிவனடியார்களின் வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் பாட வேண்டுமென்று விரும்பினான். அவனுடைய விருப்பத்தின்படியே சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். சிதம்பரத்துக்கு வந்து இறைவனுடைய சந்நிதானத்தில் இருந்து அதைப் பாடி அரங்கேற்றினார்.

தேவாரப் பாடல்களில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும், தமிழ் நாட்டு ஊர்களைப் பற்றிய அறிவும் சேக்கிழாருக்கு நிரம்ப இருந்தன. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய திருத்தொண்டத்

தொகையே முதல் முதலாக அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. "தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று தொடங்கும் அத் திருப்பதிகத்தை அடியொற்றி, முதல் ராஜ ராஜ சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் நாயன்மார் வரலாற்றைத் தெரிந்து, 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' என்ற நூலைப் பாடினார். திருத்தொண்டத் தொகைக்கு வகையாக அது இருக்கிறது. சேக்கிழார் அந்த அந்தாதியை விரித்துப் புராணமாகச் சொன்னார். திருத்தொண்டத் தொகையை தொகைநூல்; திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி வகை; பெரிய புராணம் விரி. அதனால் பெரிய புராணத்துக்கு, 'திருத்தொண்டத் தொகைவிரி' என்ற பெயரும் வழங்கும். திருத்தொண்டர் புராணம் என்பதே சேக்கிழார் வைத்த பெயர்.

பல காலமாக நாயன்மார் வரலாறுகளைத் தேடித் தொகுத்துச் சிந்தையில் தேக்கி இருந்தமையாலும், திருவருட்பலம் இருந்தமையாலும் சேக்கிழார் இந்தக் காவியத்தை அற்புதமாகப் பாடி முடித்தார். ஓர் ஆண்டு பெரிய புராண அரங்கேற்றம் சிதம்பரத்தில் நடைபெற்றது. அரங்கேற்ற முடிவில் அரசன் சேக்கிழாரை வணங்கி, யானையின்மேல் ஊர்வலம் வரும்படி செய்தான். தன் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு கவரிகளை ஏந்திச் சேக்கிழாருக்கு வீசினான். புவிச்சக்கரவர்த்தியாக இருப்பினும், தொண்டர் சீர் பரவ வல்லாருக்குரிய பெருமைக்கு முன் அவன் பணிவதற்குரியவன் என்ற உண்மையை உலகம் அறிந்து வியந்தது.

பெரிய புராணம் தமிழில் உண்டான நூல். இது தமிழ்நாட்டில் உலவத் தொடங்கிய பின், தேவார ஆராய்ச்சியும் நாயன்மார் வழிபாடும் மிகுதியாயின. சமயாசாரியர்களிடம் பக்தி வளர்ந்தது. சிவபக்தி ஓங்கியது. சைவம் தழைத்தது.

பெரிய புராணம் தேவாரத்துக்கு உரை கூறும் நூல்; நாயன்மார் வரலாற்றைக் கூறும் சரித்திரம்; சொற்பொருள் இன்பம் தரும் காப்பியம்; சிவபக்தியை ஊட்டும் இலக்கியம்; படிப்பாருக்கு அமைதியையும் பண்பையும் உண்டாக்கும் தெய்விகப் பனுவல்.

1. தில்லை வாழ் அந்தணர்

சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகை பாட முற்பட்டபொழுது இறைவனே, "தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று முதல் எடுத்துக் கொடுத்தருளினான். சிவபெருமானுடைய திருவாக்கால் பாராட்டப் பெற்ற சிறப்புடையோர் தில்லை வாழ் அந்தணர்.

தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரம் பேர். ஸ்ரீ நடராசப் பெருமானை வழிபட்டுப் பூசை புரிவதே தம்முடைய தவமாகவும் வாழ்க்கைப் பயனாகவும் கொண்டவர்கள் இவர்கள். வேதமும் ஆகமமும் கற்ற அறிவினர். அந்தணர்களுக்குரிய ஒழுக்கத்தினின்றும் பிறழாமல் எரியோம்பி நான்மறையும் ஆறங்கமும் பயின்று, திருநடம் புரியும் பெருமானுக்கு ஆளாக நிற்பதையே செல்வமாகக் கொண்டவர்கள்.

பிறர் இறைவனைப் பூசித்து வழிபடுவதனாலேயே வேறு ஒரு பயன் உண்டென்று நினைப்பார்கள். தில்லை மூவாயிரவரோ அவனுடைய அணுக்கத் தொண்டு செய்து வாழ்வதையே இன்பப் பேறாகக் கொள்பவர்கள். தானத்திலும் தவத்திலும் தலைசிறந்து நிற்பவர்கள்.

கோயில்கள் பல இருந்தாலும் கோயில் என்றவுடன் தில்லையை நினைப்பது சிவனடியார் மரபு. அதற்குக்

கோயில் என்றே ஒரு பெயர் வழங்கும். மற்ற எல்லாக் கோயில்களிலும் சிறந்ததாதலால் அப்பெயர் பெற்றது. அத்தகைய சிறப்பைப் பெற்ற திருக்கோயிலில் இறைவனுடைய திருமேனியைத் தீண்டி வழிபடும் பேறு பெற்றவர்கள் என்றால், தில்லைவாழ் அந்தணர் பெருமை எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும்!

"சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகை பாடத் தொடங்கும்போது, ஆரூர்ப் பெருமான் தம்முடைய திருவாக்காலே கோத்த முதல் நாயனார் கூட்டமாக இருப்பவர் என்றால், இவர் பெருமை சொல்லி அளவிடத் தக்கதோ?" என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

"இன்றிவர் பெருமை எம்மால் இயம்பலாம்
எல்லைத் தாமோ?
தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பாட
அன்றுவன் தொண்டர் தம்மை அருளிய
ஆரூர் அண்ணல்
முன்திரு வாக்கால் கோத்த முதற்பொருள் ஆனார்
என்றால்."

2. திருநீலகண்ட நாயனார்

தில்லை மாநகரில் இறைவனுடைய அடியார்களிடம் எல்லையிலா அன்புடையவராகி வாழ்ந்தவர் திருநீலகண்டர். சிவனடியார் உணவு ஏற்று உண்ணும் திருவோடுகளைச் செய்து செய்து அடியார்களுக்கு வழங்கும் சிறந்த தொண்டை அவர் செய்து வந்தார். இறைவன் தேவர்கள் அமுதை உண்ணுவதற்காகத் தான் நஞ்சுண்ட பெருங் கருணையை நினைந்து அப்பெருமானுடைய திருக்கழுத்தைப் போற்றித் திருநீலகண்டம் என்று சொல்லிப் பாராட்டுவார்.

இத்தகைய பக்தர் இளமையின் மிடுக்கால் புறத் தொழுக்கம் உடையவராகி இருந்தமையால் அவருடைய மனைவியார் ஒரு நாள், "திருநீலகண்டத்தின் மேல் ஆணை; எம்மைத் தீண்டக்கூடாது" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட நாயனாருக்கு உணர்வு உண்டாயிற்று. தாம் செய்த பிழையை நினைந்து இரங்கினார். தம்முடைய உள்ளத்தில் என்றும் மறவாமல் நினைக்கும் திருநீலகண்டத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொன்னமையால் அச்சொல் அவருக்கு மிக உறைந்தது. "இனி நான் உன்னைத் தீண்டுவதில்லை. எம்மைத் தீண்டக்கூடாது என்றமையால் பெண்குலத்தினர் யாரையுமே தீண்டுவதில்லை" என்று ஆணை கூறி அது முதல் காம இன்பத்தைத் துறந்து வாழ்ந்தார்.

இல்வாழ்க்கையில் மற்ற அறம் யாதும் தடையின்றி நடைபெற, கணவரும் மனைவியும் இன்பம் துய்க்காமல் வாழ்ந்தார்கள். இது புற உலகத்துக்குத் தெரியாமலே இருந்தது. இந்த விரதம் தவறாமல் வாழ்ந்து பல காலம் செல்ல, அவ்விருவரும் முதுமையை அடைந்தனர்.

அப்போது இறைவன் அவர்களுடைய பெருமையை உலகுக்கு வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு, ஒரு சிவனடியாராக வேடம் புனைந்து தன் கையில் ஓடு ஒன்று ஏந்தித் திருநீல கண்டரை நாடி வந்தான். அவனை வரவேற்று வேண்டிய உபசாரங்களை யெல்லாம் செய்தார் திருநீலகண்டர். அப்பால், "அடியேன் தேவரீர் திறத்துச் செய்யும் பணி யாது?" என்று கேட்டார். அடியாராகி வந்த சிவபெருமான் தன் கையில் உள்ள ஓட்டைக் காட்டி, "இது கிடைப்பதற்கரியது; விலை மதிப்பிடற்கரியது. இது போன்ற ஒன்றை மூவுலகத்திலும் பெற இயலாது. இதனை உம்மிடம் வைத்துச் செல்கிறேன். மீண்டும் வந்து கேட்கும்போது கொடுக்கவேண்டும்" என்று கூறினான். நாயனார் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி அதை வாங்கிப்

பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் வைத்தார். வந்த அடியார் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

சில காலம் சென்ற பிறகு சிவபெருமான் தான் தந்த ஓட்டைத் திருநீலகண்டர் வைத்த இடத்திலிருந்து மறையச் செய்துவிட்டு அவரிடம் சென்று, "என் ஓட்டைத் தா" என்றான். நாயனார் ஓட்டை வைத்த இடத்தில் போய்ப் பார்த்தார். அங்கே அது இல்லை. வேறு இடங்களில் எல்லாம் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. அடியாரிடம் வந்து, "அந்த ஓட்டைக் காணவில்லை. இன்னும் சிறந்த ஓடு ஒன்றை நான் தருகிறேன்" என்றார். அடியாரோ சினம் மூண்டு, "அப்பொழுதே இந்த ஓட்டின் அருமையைச் சொன்னேனே! எனக்கு அதுதான் வேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினார். திருநீலகண்டரோ ஒன்றும் செய்ய மாட்டாது விழித்தார். "சுவாமி, நான் வேண்டுமென்று அதைக் கெட்டுப் போக்கவில்லை. என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்" என்றார்.

"அப்படியானால், 'நான் அதை எடுக்கவில்லை' என்று சத்தியம் செய்து தருவீரா?" என்று கேட்டான் இறைவன். "செய்து தருகிறேன்" என்றார் நாயனார். "உம்முடைய மகன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்து தாரும்" என்றான், வேடம் பூண்டு வந்த வித்தகன். "எனக்கு மகன் இல்லையே!" என்று கூறினார் நாயனார். "இல்லாவிட்டால் உம்முடைய மனைவியின் கையைப் பற்றி மூழ்கிச் சத்தியம் செய்யும்" என்றான் மாயம் வல்ல மகேசன்.

இப்போது நாயனருக்குத் தர்ம சங்கடமான நிலை வந்தது. தம் மனைவியைத் தாம் தீண்டுவதில்லை என்பதை வெளியிடுவதா என்று யோசித்தார், கடைசியில் "அவ்வாறு செய்வதற்கில்லை" என்றார்.

"நீ வேண்டுமென்றே என் ஓட்டை ஒளித்து வைத்து விட்டுச் சத்தியம் செய்யமாட்டேன் என்கிறாய். இந்த அக்கிரமத்தைத் தில்லை வாழந்தணர்களுடைய தர்ம சபையில் முறையிடுவேன்" என்று சொல்லி, நாயனாரையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று, அவையினர் முன் தன் வழக்கை இறைவன் எடுத்துரைத்தான். திருநீலகண்ட நாயனார் ஓட்டைத் தாம் ஒளித்து வைக்கவில்லை யென்றும், அது கெட்டுப் போயிற்றென்றும் கூறினார்.

"அப்படியானால் சத்தியம் செய்து தருவதுதானே முறை?" என்று அவையினர் சொல்ல, நாயனார் திருப்புலீச்சரத்துக்கு அருகிலுள்ள திருக்குளத்துக்குச் சென்று ஒரு மூங்கில் தடியை எடுத்து ஒரு பக்கத்தைத் தம் மனைவியாரைப் பற்றிக்கொள்ளச் சொல்லி மூழ்கப் போனார். அப்போது வழக்கிட்ட மறைமுனிவன், "கையைப்பற்றிக் கொண்டு மூழ்கினால்தான் நான் நம்புவேன்" என்று சொன்னான்.

இந்த நிலையில் தம்முடைய விரதத்தை யாவரும் கேட்கச் சொல்வதையன்றி வேறு வழியில்லாமல், அந்த வரலாற்றை ஆதிமுதல் சொல்லிவிட்டுக் குளத்தில் மூழ்கினார். மூழ்கி எழுந்த அளவில் அவ்விருவரும் இளமைப் பருவத்தை மீட்டும் அடைந்தவர்களாய் எழுந்தார்கள். அது கண்டு யாவரும் வியந்தார்கள். மறையவனாகி வந்த சிவபிரான் தன் கோலத்தை மாற்றி விடையின்மேல் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தான்.

பின்பு நாயனாரும் அவர் மனைவியாரும் இளமை நீங்காமல் பலகாலம் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து அப்பால் இறைவனுடைய திருவருளைப் பெற்றுப் பேரின்ப வாழ்வை அடைந்தார்கள்.

3. இயற்பகை நாயனர்

பூம்புகாராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வணிகர் குடியில் பிறந்தார் இயற்பகையார். சிவனடியார்களுக்கு ஏவல் செய்வதையும் அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை இல்லையென்னுமல் கொடுப்பதையும் தலைசிறந்த அறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார் அவர்.

அவருடைய பெருமையை உலகுக்கு வெளிப்படுத்த எண்ணிய சிவபெருமான் சிங்கார வேடத்துடன் அவரை அணுகினுன். இயற்பகையார் பெருமானைச் சிவனடியா ரென்ற எண்ணத்தால் வரவேற்று வழிபட்டார் "நீர் சிவனடியார் வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் தருகிறீர் என்று கேள்விப்பட்டோம். நமக்கு வேண்டியதை உம் மிடம் வாங்கிக்கொண்டு போகலாம் என்று வந்தோம்" என்றுர் வந்த அடியார்.

இயற்பகையார். "என்பால் உள்ளது எதுவாஞலும் தேவரீருக்குத் தருகிறேன்" என்று சொல்லவே, சோதனை செய்வதற்காக வந்திருந்த பெருமான், "உம்முடைய மனைவியை வேண்டி வந்தேன்" என்றுன்.

இதைக் கேட்ட நாயனர் திடுக்கிடவில்லை; முணிவு கொள்ளவில்லை. "என்னிடம் உள்ள பொருளையே கேட் டீர்கள்" என்று மகிழ்ச்சியே அடைந்தார். உடனே தம் மனைவியை அழைத்து, "இன்று உன்னை இந்தப் பெரிய வருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்று சொல்ல, மனைவி முதலில் மனம் கலங்கிஞலும், கணவன் சொன்னபடி செய் வதே கற்பின் திறமென்று தெளிந்து, வந்த அடியாரை வணங்கி நின்றுள்.

"இன்னும் நான் என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று இயற்பகையார் அடியாரைக் கேட்க அவர், "நான் உன் சுற்றத்தாரையும் இந்த ஊரையும் கடந்து செல்லுமட்டும் நீ துணையாக வரவேண்டும்" என்றார். நாயனார் ஆடையை இறுக்கிக் கொண்டு கையில் வாளும் கேடயமும் எடுத்துக் கொண்டு, அடியாரையும் தம் மனைவியையும் முன்னே போகச் செய்து, பின்னே அவர்கட்குப் பாதுகாப்பாகச் செல்லலானார்.

சுற்றத்தார் இந்தச் செய்தியை அறிந்து ஆயுதங்களுடன் வந்து அவர்களை மறித்தார்கள். அப்போது இயற்பகையார் அவர்களுடன் போரிட்டுப் பலரைத் துணித்து வீழ்த்தினார்; சிலர் ஓடிப்போய்விட்டார்கள். அப்பால் பெருமானையும் தம் மனைவியையும் சாய்க்காடு என்னும் இடம் வரைக்கும் உடன்போய் விட்டபோது, "நீர் இனிப் போகலாம்" என்று அடியார் சொல்ல, நாயனார் திரும்பிக்கூடப் பாராமல் மீண்டார்.

அப்படி மீளும்போது சிவனடியார், "இயற்பகையாரே, ஓலம் ஓலம்!" என்று கூவினார். சுற்றத்தாரில் உயிர் பிழைத்தவர் யாராவது அவர்களைத் தடுக்கிறார்களோ என்று எண்ணி இயற்பகையார் திரும்பி அவர்களை நோக்கி ஓடினார். அப்போது இறைவன் நாயனாருடைய மனைவியை விட்டு விட்டு மறைந்தான். இயற்பகையார் தம் மனைவி மாத்திரம் தனியே நிற்பதைக் கண்டு திகைத்து நின்றபோதே, சிவபெருமான் இடப வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி அவ்விருவருக்கும் காட்சி கொடுத்தருளினான். பிறகு இறைவன் திருவருளால் அவ்விருவரும் சிவலோக பதவி பெற்றார்கள்.

சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் பல வகையில் தம்முடைய அடிமைத் திறத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சிவபக்தி முதிர முதிர உலகில் உண்டான பற்றுக்கள்

மெல்ல மெல்லக் கழன்றுவிடும். தமக்குரிய பொருள்களை யும், தம் இன்பத்துக்குரிய பொருள்களையும், உடலுறுப் புக்களையும், தம் உயிரையுமே தியாகம் செய்யும் நிலை அந்தப் பக்தர்களுக்கு உண்டாகும்.

சிவனடியார்களுக்கு எப்பொருளையும் ஈயும் மனப் பான்மை மிக மிக உயர்ந்தது. பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்தவர் உண்டு; பிள்ளையைக் கொடுத்தவர் உண்டு; மனைவியை அளித்தவர் உண்டு; கண்ணைக் கொடுத்தவர் உண்டு; உயிரையே கொடுக்க முற்பட்டவர்களும் இருந் தார்கள். தம் பொருள் என்ற பற்றுக் கழன்றபோது அந்தப் பொருள் எத்தகையது என்ற ஆராய்ச்சிக்கு இடம் இல்லை.

இதுபற்றி ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் எழுதியிருக்கும் சமா தானம் இங்கே பயன்படும்;

'ஒரு காமக் கிழத்திமேல் அதிதீவிரமாய் முறுகி வளரும் காமத்தினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய ஒருவன், தனக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தான் அநு பவித்தலினும், அவள் அநுபவிக்கக் கண்டாலே தனக்கு இன்பமாகக் கொள்ளுதல்போல, தமக்குச் சிவன் எனவே தோன்றும் சிவனடியார்கள் மேலே அதிதீவிரமாய் முறுகி வளரும் அன்பினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசையுடைய இந் நாயனார், தமக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அநு பவித்தலினும், அவ்வடியார்கள் அநுபவித்தலைக் கண் டாலே தமக்கு இன்பமாகக் கொள்ளும் இயல்புடையார். ஆதலால் அன்றோ, தம்மிடத்துள்ள பொருள்களுள் அவ் வடியார்கள் கேட்பன யாவையோ அவை எல்லாம் சிறிதா யினும் மறுது உண் மகிழ்ச்சியோடு கொடுக்கும் பெருந் தகைமையிற் சிறந்து விளங்கினார். இவரிடத்துள்ள இம் மெய்யன்பைச் சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்படி உணர்த்துவதற்குத் திருவுளம் கொண்ட கிருபா சமுத்திர மாகிய சிவன், ஆன்மாக்களுக்கு உலகத்துப் பொருள்களுள்

மனைவியினும் இனிய பொருள் பிறிது இல்லாமையால், சிவனடியார் வேடம் கொண்டு வந்து, இவரிடத்தே இவர் மனைவியையே கேட்க, இவர் கற்பினிற் சிறந்து விளங்கும் அம் மனைவியையும் மறுது பெரு மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தார். இதனால் இவர், "பனி மலர்க்குழற் பாவை நல்லாரினும்" சிவனே தமக்கு இனியன் என்று கொண்டார் என்பது துணியப்படும். அன்றியும் இவர் உயர் குடிப் பிறப்பினாலும் பெருஞ் செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே நன்கு மதிக்கப்படுவோராய் இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்பின் உலகத்தாராலே பழிப்புரை உண்டாகும் என்பது நோக்கிற்றிலர். இதனால் இவர் மனசைச் சிவபக்தியே விழுங்கிற்றென்று துணிக. இவர், "நாடவர் பழித்துரை பூணதுவாக"க் கொண்டமையும் தேர்க.'

இத்தகைய மனநிலை மிக மிக உயர்ந்த பக்தி உடையவர்களுக்குத்தான் வரும். அந்த நிலையை உணர்ந்துகொள்வதற்கே ஒருவகை மனநிலை வேண்டும். இறைவனுடைய காதல் முறுகினபோது ஒரு தலைவி, "அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்; அகன்றாள் அகிலத்தார் ஆசாரத்தை" என்று திருநாவுக்கரசர் பாடுகிறார். அறத்தின் வழியே பொருளீட்டி இன்பம் துய்க்கும் உலகியல் நெறியில் வாழ்வாருக்கு அமைந்த ஒழுக்க முறை இவர்களிடத்திலிருந்து நழுவிவிடும். அகிலத்தார் ஆசாரத்தை அளவு கோலாகக் கொண்டு இவர்களுடைய வாழ்க்கையை அளக்க இயலாது. இவர்களுக்கு இவர்கள் நின்ற நெறியே நெறி. பிறர் அப்படி நடக்கவேண்டும் என்று எடுத்துக் காட்டாக அமைந்த நெறி அன்று இது. இலக்கணங்களில் சில சிறப்பான தகுதியினால் புறநடைகள் அமைந்திருக்கும். அதுபோலப் பக்தியினாலும் ஞானத்தினாலும் உயர்ந்து நின்றவர்களின் செயல்களுக்கு மற்றையோர் வாழ்க்கைக்குரிய இலக்கணத்தை இலக்கணமாகக் கொள்ளக்கூடாது. அவர்களுக்கு அந்த நெறியே இலக்

கணம். அதைப் பிறர் தமக்குரிய இலக்கணமாகவும் கொள்ளக்கூடாது. பக்தியில் முறுகி நிற்கவேண்டுமென்ற குறிக்கோள் ஒன்றை மாத்திரம் அவர்களிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்த நிலை நமக்குக் கிடைக்கு மானால் நாம் வேறு ஏதேனும் ஒரு வகையில் அகிலத்தார் ஆசாரத்தை அகன்று நிற்போம்.

இதனை நினைந்தே சேக்கிழார் இயற்பகையாரை, "உலகியற் பகையார்" என்று சொல்கிறார். உலகத்தின் இயல்பான நெறிக்கு விரோதமாக நடப்பவர் என்று கொள்ள வேண்டும். உலகுக்கு விரோதமாக நடக்க வேண்டும் என்று எண்ணிச் செய்வது அன்று அது. தூங்குகிறவனுக்குத் தூக்கம் முறுகினபோது கையிலே பற்றிய பண்டம் எதுவானாலும் நழுவுவதுபோல, முறுகிய பக்தியில் உலகியல் தானே கழன்றுவிடும். தூங்குகிறவன் தன் கையில் உடையும் கண்ணாடிப் பாத்திரம் வைத்திருந்தாலும் நழுவ விடுவான்; விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தை வைத்திருந்தாலும் நழுவ விடுவான். அதே நிலையில் இத் தகையோர் தியாகம் செய்கையில் இன்ன பொருள்தான் கொடுக்கலாம் என்ற வரையறையோ, இதைக் கொடுக்கலாமா என்ற ஆராய்ச்சியோ, இதைக் கொடுத்தால் இன்னது நேருமே என்ற அச்சமோ இல்லாமல் இருப்பார்கள்.

ஆகவே இயற்பகையார் அடியார்களிடத்துக் கொண்ட முறுகிய பக்தி நிலையில், 'மனைவியைக் கொடுக்கலாமா?" என்ற யோசனை எழவே இடம் இல்லை.

4. இளையான்குடி மாற நாயனார்

இளையான்குடி என்னும் ஊரில் மாறனார் என்ற வேளாளச் செல்வர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார் எவரானாலும் எத்தனை பேர் வந்தாலும் அவர்களை வர வேற்று வழிபட்டு உபசரித்து விருந்து செய்வித்து அனுப் புவது வழக்கம். இறைவன் அருளால் பெருஞ் செல்வராக இருந்தமையால் இந்தத் திருத்தொண்டு நல்லோர் போற்றும்படி இடையறாது நிகழ்ந்து வந்தது.

'கையில் பொருள் இருந்தால் யாரும் இப்படி விருந்து போடலாம்' என்று எவரேனும் நினைத்திருக்கலாம். வறுமை வந்து அடைந்தாலும் தம்முடைய தொண்டை இறுதி வரையில் செய்யும் மனப்பாங்குடையவர் மாறனார் என்பதை உலகுக்குக் காட்ட வேண்டி, இறைவன் அவருக்கு வறுமை வந்து அடையும்படி செய்தான். இளையான்குடி மாற நாயனார் அப்போதும் மாகேசுவர பூசை செய்வதில் இளையாதவராகித் தம் கையில் உள்ள பொருளையெல்லாம் விற்றுத் தம் தொண்டைப் புரிந்து வந்தார்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவு. மழைக்காலமாதலால் மழை சோவெனப் பெய்து கொண்டிருந்தது. தம்மிடம் இருந்த நெல்லில் ஒரு பகுதியைக் குத்தி அன்பர்களை உண்பித்தார் மாறர். மற்றொரு பகுதியைத் தம்முடைய வயலில் தெளித்திருந்தார்.

அவருக்கும் அவருடைய மனைவிக்கும் உணவு இல்லா மல் போயிற்று. அன்று அவர்கள் பட்டினியாகவே படுத் துக்கொண்டார்கள்.

அந்த நள்ளிரவில் இறைவன் ஓர் அடியவர் வேடம் பூண்டு மாற நாயனார் வீட்டை அடைந்தார். வந்த தொண்டரை வரவேற்று அவர்மேல் உள்ள ஈரத்தைத் துடைத்து அமரச் செய்து, அவர் பசியை ஆற்ற வழி தேடலானார். தம்முடைய மனைவியாரிடம், "இவ்வடியார் மிகப் பசித்திருக்கிறார். இவருக்கு உணவு அருத்த வேண்டும். என் செய்வது?" என்று கேட்டார்.

"வீட்டில் ஒரு பண்டமும் இல்லை. அயலார் அனைவரையும் கேட்டு வாங்கிய பண்டங்களுக்கும் அளவு இல்லை. இனி நமக்குக் கொடுப்பார் யாரும் இல்லை. இப்போது நள்ளிரவு வேறு. துர்ப்பாக்கியமுடைய யான் என் செய்வேன்!" என்று அந்த மங்கை நல்லார் வருந்தினார். பிறகு ஏதோ ஓர் எண்ணம் தோன்றவே, "காலையில் விதைத்த நெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால் சமைத்துப் போடலாம்" என்று சொன்னார்.

நாயனார் புதையல் எடுத்தவரைப்போல மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து ஒரு கூடையை எடுத்துக்கொண்டு வயலுக்கு ஓடினார். வீட்டிலே சிவனடியாரைச் சற்றே படுத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு அந்த நள்ளிரவில் கொட்டும் மழையில் வயலுக்கு ஓடினார். வயலை அடைந்து பெரு வெள்ளத்தில் மிதந்த முளை நெல்லைக் காலினால் தடவிப் பார்த்துக் கையினால் வாரி வாரிக் கூடையில் நிரப்பினார். பிறகு அந்தக் கூடையைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வந்தார்.

"ஐயோ! சமைக்க விறகு இல்லையே!" என்று அவர் மனைவியார் வருந்தினார்.

நாயனார் சற்றும் யோசிக்காமல் வீட்டு மேற் கூரையில் கட்டியுள்ள கொம்புகளைப் பிரித்துக் கொடுத்தார். அம்மையார் அடுப்பு மூட்டி முளை நெல்லை முதலில் வறுத்துப் பின்பு குத்தி அரிசியாக்கி உலையிலிட்டார். கறிய முதுக்கு என்ன செய்வோம் என்று யோசித்தபோது

வீட்டுக் கொல்லையில் போட்டிருந்த பயிர்க்குழி நினைவுக்கு வந்தது. மிக இளைய பயிராக இருந்த அதை அப்படியே பறித்துக்கொண்டு வந்த நாயனார் கொடுத்து, "அடியவர் மிகப் பசித்தார்; விரைவிலே உணவு சமைத்துப் போட வேண்டும்" என்றார்.

அவருடைய உள்ளம் போல ஏவல் புரியும் அம்மையார், அந்தப் பயிரைக் கொண்டு கறியமுது சமைத்தார். ஒருவாறு உணவு சமைத்தான பிறகு, நாயனார் சிவனடியாரை அழைப்பதற்காக அவர் படுத்திருந்த இடத்துக்குச் சென்றார். சென்று, "சுவாமி அமுது செய்ய எழுந்தருள வேண்டும்" என்று எழுப்பியபோது இறைவன் சோதிப் பிழம்பாகத் தோன்றினான். அதைக் கண்டு நாயனாரும் அவர் மனைவியாரும் திகைத்து நிற்க, இறைவன் உமா தேவியாரோடு இடபத்தின்மேல் எழுந்தருளும் கோலங் காட்டி, "அன்ப, நீயும் நின் மனைவியும் சிவலோகத்தில் இன்புற்று வாழ்வீர்களாக!" என்று அருள் செய்து மறைந்தான்.

விருந்தினரை உண்பித்தலே இல்லறத்தின் தலையாய இலக்கணம். அதிலும் சிவனடியாருக்கு விருந்தளித்தல் இம்மைப் பயனும் மறுமைப் பயனும் ஒருங்கே தரவல்லது. பொருள் இருந்தால் அறம் செய்ய இயலும் என்பது உண்மை அன்று. மனம் இருந்தால்தான் அறம் செய்ய முடியும். பொருள் இல்லாத நிலையிலும் மனத்தில் துணிவு இருந்தால் எப்படியேனும் அறம் செய்வார்கள். இளையான் குடி மாற நாயனார் வறுமையிலும் அடியார்க்கு உணவு அளித்தார். முளை நெல் என்றும் பாராமல், விதைத்து விட்டோமே என்றும் எண்ணாமல், நள்ளிரவாயிற்றே என்றும் தடையுறாமல், அடியார் பசியோடு இருக்கிறாரே என்ற எண்ணம் ஒன்றையே கொண்டு வயலுக்குச் சென்று முளை நெல்லை வாரி வந்தார். தாம் உண்ணாமல் இருந்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் அடியார் பசியைப்

போக்க முந்தினர். இறைவனிடத்திலும் அடியாரிடத்திலும் முறுகிய பக்தி இருந்தாலன்றி, இத்தகைய செய்கையைச் செய்வது இயலாது. செயற்கரிய இந்தச் செய்கையைச் செய்ததனால்தான் இவர் நாயன்மாருள் ஒருவராக எண்ணும் பெருமையை அடைந்தார்.

5. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேதி நாட்டை ஆண்டு வந்தார் மெய்ப்பொருள் என்னும் சிற்றரசர். வேத நெறியும் சைவ நெறியும் தழைக்கும் வண்ணம் ஆவன புரிந்து வந்தார். இறைவனுடைய அடியார்களைக் கண்டால் வணங்கி உபசரித்து அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை வழங்குவது அவருடைய வழக்கம்.

அடியார்களுக்கு எளியவராக இருந்தாலும் பகைவர்களுக்கு அவர் அரியவராக இருந்தார். தம்முடைய வீரத்தால் மாற்றலர்களை வென்று புகழ் கொண்டார்; நீதி நெறியை நிலை நிறுத்தி வாழ்ந்தார்.

அவரோடு பன்முறை போர் புரிந்து அவர் முன் நிற்க மாட்டாமல் தோல்வியுற்றான் முத்திநாதன் என்னும் அரசன். "இவரை வீரத்தால் வெல்லுவது அரிது; வேறு வழியில்தான் வெல்லவேண்டும்" என்று அவன் எண்ணினான். "மெய்ப்பொருள் மன்னர் திருநீறும் கண்டிகையும் அணிந்த கோலம் உடையவரைக் கண்டால் பணிவுடையராகி வேண்டுவனவற்றைக் கொடுப்பர்" என்பதை அறிந்து தானும் சைவ வேடம் பூண்டு அவரை வெல்லலாம் என்று தீர்மானித்தான்.

உடம்பெல்லாம் திருநீற்றைப் பூசி ருத்திராட்சத்தை யும் அணிந்து கொண்டான் முத்திநாதன். கையிலே புத்தகம் வைக்கும் உறை ஒன்றை ஏந்தி அதற்குள் ஒரு கத்தியைச் செருகி மறைத்து வைத்துக்கொண்டு திருக் கோவலூரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பகையரசனுக வந்தால் புகுவதற்கரிய அந்நகரில் முத்திநாதன் யாதொரு தடையுமின்றிப் புகுந்தான். மன்னவனுடைய இயல்புக்கு ஏற்ப மாநிலக் குடிகளும் இருப்பார்கள். ஆதலினுல் யாரும் அவனைத் தடை செய்யாமல் அவன் வேடத்தைக் கண்டு வணங்கினர். அவன் அரண்மனைக்குள்ளும் புகுந்தான். வாயில் காவலர் அவனை விட்டுவிட்டனர். கடைசியில் மெய்ப்பொருள் தங்கியிருந்த இடத்தில் காவல் புரிந்து நின்ற தத்தன் என்பவன், "அரசர்பிரான் உள்ளே துயிலு கின்றார். செல்வி தெரிந்து உள்ளே எழுந்தருள வேண்டும்" என்று சொல்ல, அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் முத்தி நாதன் உள்ளே புகுந்தான்.

அங்கே மன்னர் துயின்று கொண்டிருப்ப, அருகில் அவர் மனைவி இருப்பதை முத்திநாதன் கண்டான். அவனைக் கண்டவுடன் அரசி கீழே இறங்கித் தம் கணவரை எழுப்பினுள். துயிலெழுந்த மெய்ப்பொருள் எதிரே சிவனடியார் ஒருவர் இருப்பதைக் கண்டு வணங்கி, "மங்கலம் பெருகும்படியாகத் தேவரீர் இவ்வாறு எழுந் தருளியதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார். அப்போது முத்திநாதன், "சிவபெருமான் முன்பு திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகம நூல் ஒன்று எனக்குக் கிடைத்தது. அது உலகில் எங்கும் கிடைப்பதற்கரியது. அதை உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டுமென்று கொண்டு வந்தேன்" என்றான்.

உடனே மெய்ப்பொருளார் தம்முடைய தேவியை அனுப்பிவிட்டுச் சிவ வேடங்கொண்ட முத்திநாதனை உயர்ந்த ஆதனத்தின் மேல் இருத்தி, "பெரும் பேறு

எனக்கு வாய்த்தது'' என்று சொல்லி, ''அருள் செய்ய வேண்டும்'' என்று பணிந்தார். அப்படி அவர் வணங்கும் போது அந்த வஞ்சகன் புத்தக உறையிலிருந்து கத்தியை உருவிக் குத்திவிட்டான்.

அவன் அப்படிச் செய்தபோதும் தாம் பணிவதற்குரிய சிவ வேடம் அவனிடம் இருந்தமையால் மெய்ப்பொருளார் சிறிதும் தளராமல் அவனைத் தொழுதார். உயிருக்கே ஆபத்து நேர்ந்தபோதும் சிவ வேடத்துக்கு மதிப்பளித்து வணங்கும் தம்முடைய வழக்கத்தினின்று வழுவித் தோல்வியுருமல் அவர் வெற்றி பெற்ருர்.

முன்பே முத்திநாதனுடைய போக்கைக் கண்டு ஐய முற்றிருந்த வாயில் காவலனுகிய தத்தன் உள்ளே புகுந்து தன் வாளை உருவி அவனைக் குத்தப் போனுன். அப்போது மெய்ப்பொருளார் தம் கையால் அவனைத் தடுத்து, ''தத்தா, இவர் நம்மைச் சேர்ந்தவர்'' என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்தார். தத்தன் அவரை அணுகி, ''நான் என்ன செய்வது?'' என்று கேட்டபோது, ''இந்த மெய்த் தவரை இந்த ஊரின் எல்லையளவும் கொண்டு சென்று, நகரமாந்தரால் எந்த இடையூறும் விளையாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டு போய் விடுக'' என்ருர்.

தத்தன் அவ்வாறே கொண்டுபோய் விட்டு வந்தான். அவன் வருகைக்காகப் போகின்ற உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த மெய்ப்பொருளார் அவன் விட்டு வந்த செய்தியைக் கேட்டு, ''இன்று நீ செய்த உபகாரம் யாரும் செய்ய முடியாது'' என்று சொல்லி அமைச்சர் முதலியோரை அழைத்து, ''திருநீற்றின்மேல் பேரன்புடன் வாழுங்கள்'' என்று சொல்லி இறைவனைத் தியானித்தார். இறைவன் உமாதேவியாரோடு விடையின்மேல் எழுந்தருளிக் காட்சி தந்து எப்போதும் தன்னுடன் உறையும் நிலையை மெய்ப்பொருள் நாயனுருக்கு அருளினுன்.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரை வஞ்சகத்தால் கொல்ல வந்து தன் விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றான் முத்திநாதன். அதனால் அவனுக்கு ஒரு வகையில் வெற்றிதான். ஆனால் அதைக் காட்டிலும் பெரிய வெற்றி மெய்ப்பொருளாருக்குக் கிடைத்தது. மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் என்று தொழுது நின்ற அவருக்கு அந்த எண்ணத்தைக் குலைக்கும் வகையில் முத்திநாதனுடைய கொடுமைச் செயல் தோன்றியது. முத்திநாதன் வாளால் குத்தினாலும் தான் பூண்ட சிவ வேடத்தை மாற்றாமல் இருந்தான். அந்த வேடம் உள்ள எவரையும் வணங்குவதே தம் கொள்கையாகக் கொண்ட மெய்ப்பொருளார் உயிர் போகும் நிலையிலும் அந்தக் கடைப்பிடியினின்றும் நழுவித் தோல்வியுறவில்லை. அவன் வாளாற் குத்தினபோதும் அவர் தம் கையால் தொழுது கடைப்பிடியில் தோல்வியின்றி வெற்றி பெற்றார். இதை நினைந்தே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மெய்ப்பொருள் நாயனாரை, "வெல்லுமா மிக வல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்" என்றார். சேக்கிழாரும், "தொழுது வென்றார்" என்று பாடினார்.

6. விறல்மிண்ட நாயனார்

மலைநாட்டில் பல வளங்களும் செறிந்த திருச்செங்குன்றூர் என்ற தலம் ஒன்று உண்டு. அங்கே விறல் மிண்ட நாயனார் அவதரித்தார். அவர் இயற்பெயர் வேறாக இருக்குமென்று தோன்றுகிறது. அவர் அடியார்களிடத்தில் தீவிரமான அன்புடையவராக இருந்தார். அடியார்களிடத்தில் மதிப்பு வைக்காதவர்களிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்பவராகையால் விறல் மிண்டர் என்ற பெயர் வந்திருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடம் உண்டு.

வேளாண் குலத்தில் உதித்தவர் விறல்மிண்டர். உறுதியான பக்தி உடையவராதலால் எதற்கும் அஞ்சாமல்

வாழ்ந்தார். அடிக்கடி திருத்தலங்களுக்குச் சென்று எம்பெருமானை வழிபட்டு ஏத்துவார். அந்தத் தலங்களில் இருக்கும் அடியார் திருக் கூட்டத்தைக் கண்டு வழிபட்டு அவர்களோடு இருந்து இன்புற்று வருவார். இறைவனுடைய திருவருட் சிறப்பை மற்றவர்களும் உணரும்படியாகத் தம்முடைய ஒழுக்கத்தால் வெளிப்படுகிறவர்கள் அடியார்கள். ஆகையால் அவர்களிடம் விறல்மிண்டருக்கு முறுகிய பக்தி உண்டாயிற்று. படமாடுங் கோயில் பகவனைத் பணிந்து நடமாடுங் கோயிலாக விளங்கும் அவர்களால்தான் பக்தியும் சமய நெறியும் வளர்ந்து வருகின்றன அல்லவா?

எல்லாத் தலங்களிலும் அடியார் திருக்கூட்டம் இருந்தாலும் திருவாரூரில் உள்ள திருக்கூட்டம் மிகச் சிறப்புடையது என்பதை விறல்மிண்ட நாயனார் கேள்வியுற்றார். தேவர்களெல்லாம்கூட வந்து ஆசிரயிப்பதனால் தேவாசிரயன் என்ற பெயர் உள்ள பெரிய மண்டபம் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் இருக்கிறது. அந்த மண்டபத்தில் எப்போதும் அடியார்கள் குழுமி யிருப்பார்கள். அவர்களை முதலில் வணங்கிவிட்டே திருக்கோயிலுக்குள் புகுவது சிவநேசச் செல்வர்களின் வழக்கம்.

விறல்மிண்ட நாயனார் திருவாரூருக்குச் சென்றார். அங்கே அடியார் திருக்கூட்டத்தையும் வன்மீக நாதரையும் பணிந்து கரையிலா மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்.

அப்போது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவனைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் திருக்கோயிலுக்குள்ளே புகுந்தார். 'அடியார் திருக்கூட்டத்தை வணங்கும் தகுதி எனக்கு வாய்ப்பது எப்போது?' என்ற நினைவோடு தேவாசிரய மண்டபத்தினின்றும் சிறிதே ஒதுங்கிச் சென்றார். அப்படி அவர் செல்வதைக் கண்ட விறல்மிண்ட நாயனாருக்கு முதலில் வியப்பும் அப்பால் விசனமும் உண்டாயின.

"இவ்வளவு பெரியவர் அடியார் திருக்கூட்டத்தை வணங்காமல் செல்கிறாரே! இவரே இப்படிச் சென்றால் மற்றவர்கள் எப்படி அடியார்களிடம் மதிப்பு வைப்பார்கள்?" என்று கேட்டார். அருகில் நின்ற அன்பர் ஒருவர், "அவர் இறைவன் திருக்கோயிலுக்குள் செல்கிறார்" என்றார். "அதற்கு முன் வணங்கும் தெய்வம் இங்கே இருப்பதை மறந்து விட்டாரே? இவர் நமக்கு வேண்டாதவர்; புறகு" என்று கோபத்தோடு கூறினார்.

"இறைவனுடைய அருளைப் பெற்றவர் சுந்தரமூர்த்தி. ஆரூர்ப் பெருமான் பரவை நாச்சியாரைத் திருமணம் செய்வித்து இவரை இத்தலத்தில் இருக்கும்படி அருள் செய்திருக்கிறார்" என்றார் அன்பர்.

"அப்படியானால் அந்த ஆரூர்ப் பெருமானும் எனக்குப் புறம்பானவரே!" என்று கோபத்தோடு சொல்லிப் புறப்பட்டுவிட்டார் விறல் மிண்டர்.

விறல்மிண்ட நாயனாருக்கு மூண்ட சினத்தைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் உணர்ந்தார். 'இறைவனை வழிபடுவது எளிது; தொண்டரை வழிபடுவது அரிது. அதற்குத் தகுதி மிகுதியாக வேண்டும்' என்ற நினைவினால்தான் அவர் அடியார் திருக்கூட்டத்தை அணுகவில்லை. இப்போது விறல்மிண்டர் செய்கையைக் கேட்டு மிக வருந்தினார். ஆரூர்ப் பெருமானிடம், "இந்த அடியார்களுக்கு அடியனாகும் நிலையை எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று வேண்டினார். திருத்தொண்டர்களைப் போற்றித் துதி செய்யவேண்டுமென்னும் கருத்து உண்டாயிற்று. அப்போது இறைவனே, "தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தான். அதை முதலில் வைத்துத் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடி அடியார் திருக்கூட்டத்தையும் வணங்கினார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

விறல்மிண்ட நாயனுர் பல காலம் சிவ கைங்கரியமும் அடியார் தொண்டும் செய்து வாழ்ந்து பின்பு ஈறிலாத இன்ப நிலையை அடைந்தார்.

பல தலங்களுக்குச் சென்று பதிகம் பாடிச் சிறந்து நின்ற சுந்தர மூர்த்தியாருக்குத் திருத்தொண்டரைப் பாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உறுதிப்படுத்துவதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்தவர் விறல்மிண்ட நாயனுர். திருத் தொண்டத் தொகை இல்லாவிடில் நாயன்மார் பெருமை யைச் சொல்லும் பெரிய புராணம் தோன்றியிராது. பெரிய புராணத்துக்கு மூலை திருத்தொண்டத் தொகை யானுல் அது மூளைக்க உதவிய மழை விறல்மிண்டர் செயல் என்று சொல்லலாம். சேக்கிழாரே பெரிய புராணத் தில் இதைக் குறிப்பிக்கிருர்.

"வேறு பிறிதென் திருத்தொண்டத்
தொகையால் உலகு விளங்கவரும்
பேறு தனக்குக் காரணராம்
பிரானுர் விறல்மிண்ட ரின்பெருமை
கூறும் அளவென் அளவிற்றே?"

என்று விறல்மிண்டர் பெருமையை அவர் கூறுகிருர்.

———

7. அமர்நீதி நாயனார்

சோழ நாட்டில் பழையாறை என்னும் பதியில் அமர்நீதியார் உதித்தார். சிவன்கழலைச் சிந்தை செய்வதும், அப்பெருமானுடைய அடியவர்களுக்கு அமுது செய்வித்து அவர்களுக்கு உரிய கோவணம் கீள் முதலிய உடை வகைகளை அளிப்பதும் ஆகிய செயல்களைச் செய்வதே தாம் பெற்ற செல்வத்தின் பயன் என்று கருதி ஒழுகுபவர் அவர். வணிகர் குலத்திற் சிறந்து விளங்கிய அவர் பொன், மணி, முத்து, துகில் ஆகியவற்றைப் பல நாடுகளிலிருந்து வருவித்து வியாபாரம் செய்து வந்தார்.

நல்லூர் என்ற தலத்தில் இறைவனுடைய திருவிழா ஆண்டுதோறும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும். பல ஊர்களிலிருந்து மக்கள் வந்து தரிசித்துச் செல்வார்கள். சிவனடியார்கள் பலர் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து கூடுவார்கள். அந்த விழாவுக்கு அமர்நீதி நாயனார் தம்முடைய சுற்றத்தாருடன் சென்று தரிசித்தார். அங்கே வந்திருக்கும் அடியார்களின் மிகுதியைக் கண்டு அவர்களுக்கு அமுது செய்விக்க வேண்டும் என்ற அவா அவருக்கு உண்டாயிற்று. அந்தத் தலத்தில் ஒரு பெரிய திருமடம் கட்டித் திருவிழாக் காலங்களில் எத்தனை சிவனடியார் வந்தாலும் அவர்கள் யாவருக்கும் வயிறுர உணவளித்து அவர்களுக்கு ஏற்றபடி ஆடை வகைகளை வழங்கினார்.

சிவனடியார்கள் சிவபெருமானையே தனித் துணையாக எண்ணி வாழ்கிறவர்கள். தம்முடைய செயலாலும் தோற்றத்தாலும் பேச்சாலும் சிவபக்தியை வளர்க்கிறவர்கள். அங்கங்கே உள்ள ஆலயங்கள் தம்மிடம் வந்து வழிபடுகிறவர்களுக்கு நன்மையை உண்டாக்கும். சிவனடியார்

களோ, நடமாடும் திருக்கோயில்களாக விளங்கிப் பல இடங்களுக்குச் சென்று, நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்களிடம் மறைந்திருக்கும் அன்பைச் சுரக்கச் செய்து, சிவ புண்ணியச் செல்வத்தைச் சேமிக்கும் செயல்களைப் புரியும் படி செய்கிறவர்கள். சாஸ்திரங்களாலும், புராணங்களாலும், ஆலயங்களாலும் மக்களுக்கு இறைவனிடம் உண்டாகும் பக்தியைவிட, உண்மையான சிவனடியார்களோடு பழகுவதனுல் உண்டாகும் பக்தி வலிமை உடையது. ஆகையால் சிவனடியார்களுக்கு நன்மை செய்வதால் சிவபக்தி வளரும் பண்ணைக்கு உரம் இட்டதாகும். இந்த உண்மையை நினைந்தே பெரியவர்கள் சிவனடியர்ர்களைப் பேணிப் பாதுகாத்தார்கள். பழ மரத்துத்துக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்தால் அது கனியாகச் சொரிவது போலச் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றை வழங்கிப் போற்றினல் அவர்களால் சிவபக்தி எங்கும் விளைந்து கனிந்து பெருகும்.

அமர்நீதி நாயனர் சிவனடியார் பெருமையை நன்கு உணர்ந்தவர். ஆதலால் அவர்களுக்கு அமுதும் ஆடையும் வழங்கி வழிபட்டார். இறைவன் எழுந்தருளிய ஆலயம் நல்லூரில் இருந்தாலும் அடியார்கள் எழுந்தருளும் ஆலயமாகிய திருமடம் இல்லாமல் இருப்பது அவருக்குக் குறையாகத் தோன்றியது. அதனுல் அத்தலத்தில் திருமடம் ஒன்றைக் கட்டுவித்து அடியாரை உபசரிக்கும் அறத்தைச் செய்து வந்தார்.

சிவனடியார்களுக்கு வேண்டியதை அளிக்கும் திறத்தில், எத்தகைய சோதனை வந்தாலும் தளராமல் தம் கடமையைச் செய்ய வல்லவர் அமர் நீதியார் என்பதை உலகினருக்குக் காட்டத் திருவுள்ளம் கொண்டான் சிவ பெருமான். ஓர் அந்தணப் பிரமசாரியாகத் திருக்கோலங் கொண்டு அமர்நீதி நாயனருடைய மடத்துக்கு எழுந்தருளினன்.

தலையிலே குடுமியும், நெற்றியில் திருநீறும், மார்பில் பூணூலும் மான் தோலும், கையில் பவித்திரமும், அரையில் தருப்பைப் புல்லினாலான முஞ்சியென்னும் நாணும், கோவணமும் விளங்கப் பிரமசாரி தோன்றினார். கையிலே ஒரு தண்டை ஏந்தியிருந்தார். அதில் இரண்டு கோவணங்கள் இருந்தன. திருநீற்றுப் பையும் தருப்பையும் ஏந்தியிருந்தார்.

அவர் கோலத்தைக் கண்டவுடனே மனம் உருகிய அமர்நீதியார் அவர் திருவடியில் விழுந்து வணங்கி, "தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளுவதற்கு நான் என்ன தவம் செய்தேன்!" என்று கூறினார்.

"நீர் சிவனடியார்களுக்கு நல்ல விருந்தளித்து, கந்தையாடை, கீள், கோவணம் ஆகியவற்றை வழங்குகிறீர் என்று கேள்வியுற்றேன். உம்மைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்" என்று பிரமசாரி கூறினார்.

"இங்கே தூய அந்தணர்கள் சமையல் செய்கிறார்கள். தேவரீர் இருந்து அமுது செய்தருள வேண்டும்" என்று அமர்நீதியார் பணிந்து வேண்டினார்.

"அப்படியே செய்கிறேன். முதலில் நான் காவிரிக்குச் சென்று நீராடி வருகிறேன். மழைக் காலமாக இருப்பதனால் இந்தக் கோவணம் நனைந்து போனாலும் போகும். இதோ' இதை இங்கேயே பாதுகாப்பாக வைத்திரும்" என்று சொல்லி அவ்வந்தணர் தண்டில் இருந்த இரண்டு கோவணங்களில் ஒன்றை அவிழ்த்து வணிகர்பிரானிடம் தந்தார். "இந்தக் கோவணம் மிகவும் சிறந்தது. இம்மாதிரி வேறு கோவணம் எங்கும் கிடைக்காது. இதைப் பத்திரமாக வைத்திருந்து நான் நீராடி மீளும்போது கொடுக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் நீராடச் சென்றார்.

அவர் அவ்வளவு தூரம் வற்புறுத்திச் சொன்னமை யால், அந்தக் கோவணத்தைத் தாம் வைத்திருக்கும் கோவணம் முதலியவை இருக்கும் இடத்தில் வைக்காமல், தனியே பாதுகாப்பான ஓர் இடத்தில் வைத்தார் அமர்நீதி யார். சோதனை புரிவதற்காகவே வந்த வேதியர் சிறிது நேரத்தில் மீண்டார். மழை பிடித்துக் கொண்டது. அதில் நனைந்துகொண்டே திருமடத்தை அடைந்தார்.

அவருக்கு வேண்டிய திருவமுதைச் சமைக்கச் செய்து அவருக்காகக் காத்திருந்த அமர்நீதியார் அவரைக் கண்ட வுடன் எதிர் சென்று அழைத்துக்கொண்டு மடத்திற்குள் வந்தார்.

"நான் ஒரு கோவணத்தை உம்மிடம் கொடுத்துப் போனது நல்லதாகப் போயிற்று. நீராடியதால் அணிந் திருந்த கோவணம் நனைந்தது. மழை வந்ததனால் தண்டத் திலிருந்த கோவணமும் நனைந்து போயிற்று. நான் கொடுத்த கோவணத்தைக் கொண்டு வாரும்" என்றார்.

நாயனார் உள்ளே சென்று அந்தக் கோவணத்தை வைத்த இடத்தில் பார்த்தார். அதைக் காணவில்லை. அருகில் எங்காவது விழுந்திருக்குமோ என்று பார்த்தார். எங்கும் இல்லை. யாரேனும் எடுத்தாரோ என்று கேட் டார். ஒருவரும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. தாம் வைத் திருந்த கோவணக் கட்டுகளிலெல்லாம் தேடினார். வந்திருந்த மாயப் பிரமசாரி வேண்டுமென்று அதை மறைத்து விட்டபோது அது அவருக்கு எப்படிக் கிடைக்கும்?

எங்கே தேடியும் கோவணம் அகப்படாமல் போகவே அமர்நீதியார் வருந்தினார். "அவர் எத்தனை தூரம் வற் புறுத்திச் சொன்னார்! அதை நான் போக்கிவிட்டேனே!" என்று நைந்தார். அவருக்கு இன்னது செய்வதென்று தோன்றவே இல்லை. திகைத்துப்போய் நின்றார். அவரு

டைய மனைவியாரும் சுற்றத்தாரும் அவருடைய கலக்கத்தை அறிந்து மனம் உளைந்தார்கள். 'இனிமேல் என்ன செய்வது? புதிய கோவணம் ஒன்றை அடியாருக்குக் கொடுப்பதுதான் இப்போது செய்யக்கூடிய காரியம்' என்று எண்ணி நல்ல கோவணமாக ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு பிரமசாரி முன் சென்றார்.

"சுவாமி, தேவரீர் தந்த கோவணத்தைப் பத்திரமாகத்தான் வைத்திருந்தேன். ஆனால் இப்போது வைத்த இடத்தில் அதைக் காணவில்லை. வேறு யாரும் அதை எடுக்கவில்லை. அது எப்படி மாயமாக மறைந்ததோ, தெரியவில்லை. இது பெரிய அதிசயமாக இருக்கிறது. இந்தப் பிழையைத் தேவரீர் பொறுத்தருள வேண்டும். இதோ வேறொரு கோவணம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இது மிகவும் உறுதியானது. கிழித்தது அன்று, நெய்தது. இதைத் தயை செய்து சாத்தியருள வேண்டும். அறியாமல் நேர்ந்த இந்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று அழாக்குறையாக நாயனார் பணிவுடன் கூறி அக் கோவணத்தை நீட்டினார்.

அவ்வந்தணர் கண்கள் சிவந்தன. கோபப் பொறி பறந்தது. "நன்றாக இருக்கிறது உம்முடைய பேச்சு! கொடுத்துப் பல நாள் கழிந்தாலும் கெட்டுப்போயிற்று என்று சொல்லலாம். காலையில் கொடுத்தேன். நீராடி விட்டு இப்போது வந்து சேர்கிறேன். அதை எடுத்துக் கொண்டு, 'தொலைந்துவிட்டது; இதை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்கிறீரே. இதுதான் நீர் செய்யும் தர்மமா? நல்ல கோவணம் தானம் செய்கிறேனென்று ஊரெல்லாம் முரசடிக்கச் செய்கிறீரே! என்னுடைய கோவணத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகத்தான் இந்தத் தந்திரமோ? கிடைத்தற்கரிய என் கோவணத்தை எடுத்துக் கொண்டு உம்முடைய மட்டமான கோவணத்தைத் தருகிறீரே; இதிலும் லாபம் அடிக்கவேண்டுமென்ற

ஆசையோ? நன்று நன்று, உம்முடைய வாணிகம்!'' என்று சீறினார்.

அமர்நீதியார் அவர் பேச்சைக் கேட்டு நடுங்கினார். "இந்த அற்பன் செய்தது பெரிய பிழை என்பதை உணர் கிறேன். தேவரீர் எப்படியாவது பொறுத்தருள வேண்டும். நான் தெரிந்து இந்தத் தீங்கைச் செய்யவில்லை'' என்று சொல்லி அடியார் காலில் விழுந்தார். "உங்கள் கோவணம் ஒன்றைத் தவிர வேறு எது கேட்டாலும் தருகிறேன். பட்டாடைகள் வேண்டுமென்று கேளுங்கள்; தருகிறேன். மணிகள் தருகிறேன். எப்படியாவது தேவரீர் சமாதானம் அடைய வேண்டும்'' என்று கெஞ்சினார்.

அவர் பணிந்து இரந்து வேண்டுவதனால் சற்றே இரங்கியவரைப் போலக் காட்டிய பிரமசாரி, "உம்முடைய பட்டும் பட்டாவளியும் மணியும் பொன்னும் எனக்கு எதற்காக? என்னுடைய கோவணத்துக்குச் சமானமானது ஒன்று தந்தால் போதும்'' என்றார்.

உயிர் வந்தவரைப்போல ஆறுதல் பெற்ற நாயனார், "சுவாமி, கோவணத்துக்குச் சமானமானதைத் தருகிறேன். அதற்குச் சமானம் என்று தெரிந்து கொள்ளத் தேவரீர் என்ன முறையை விதிக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

"நீர் தொலைந்துபோனதென்று சொல்கிறீரே, அந்தக் கோவணத்தின் ஜோடி இதோ இந்தத் தண்டத்தில் இருக் கிறது. இதற்குச் சம எடையுள்ளதை நீர் தாரும்; போதும்'' என்று அடியார் கூறினார்.

'இது மிகவும் எளிது' என்ற எண்ணத்தோடு ஒரு பெரிய தராசைக் கொண்டுவந்து அங்கே நட்டு, அந்தண ரிடமிருந்து அந்தக் கோவணத்தை வாங்கி ஒரு தட்டில் இட்டார் அமர்நீதியார். வேறொரு புதிய கோவணத்தை மற்றொரு தட்டில் இட்டார். அந்தணர் கோவணம் இட்ட

தட்டுக் கீழே நின்றது. பின்னும் பெரிய கோவணம் ஒன்றை இட்டார். அதன் எடையும் சமமாக இல்லை. ஒன்றுக்கு இரண்டாக வைத்தார். அப்போதும் அந்தத் தட்டுத் தாழ்ந்தே இருந்தது. பின்பு அடியார்களுக்கு அளிப்பதற்காக வைத்திருந்த கோவணங்களில் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வைத்தார். அப்போதும் பழங் கோவணத் தட்டு எழவே இல்லை. "இது பெரிய அதிசயமாக இருக்கிறதே!" என்ற பிரமிப்புடன் அமர்நீதியார் மற்ற ஆடை வகைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வைத்தார். தாராசு நேர் நின்றபாடில்லை. "உலகில் இல்லாத மாயக் கோவணமாக இருக்கிறதே!" என்று வியப்படைந்தபடியே தம்மிடத்தி லிருந்த பட்டுத் துணி, மற்ற ஆடைகள் எல்லாவற்றையும் வைத்தார். அப்போதும் கனம் போதவில்லை. ஆடைகள் யாவற்றையும் வைத்த பிறகு, "சுவாமி, இத்தனை ஆடை களும் போதவில்லை. இனி என்னுடைய செல்வத்தை இடலாம் என்று நினைக்கிறேன். தேவரீர் திருவுள்ளம் எப்படியோ?" என்று அமர்நீதியார் கேட்டார். "எப்படிச் செய்தாலும் சரி; கோவணத்தின் எடைக்கு எடை வேண்டும்" என்றார் அடியார்.

உடனே வணிகர் பிரான் தம்மிடம் உள்ள பொன்னை யும் மணிகளையும் துலைத் தட்டில் இடலானார். அதுவோ வந்ததெல்லாம் கொள்ளும் மகாராஜன் கப்பலாக, எவ் வளவு போட்டாலும் கொஞ்சமேனும் தாழாமல் நிமிர்ந்தே நின்றது. பொன்னை இட்டார்; வெள்ளியை இட்டார்; நவமணித் திரளை இட்டார்; பித்தளை வெண்கலம் முதலிய உலோகப் பொருள்களை இட்டார். இட்ட தட்டு மேல் எழுந்தபடியே நின்றது. அருகில் நின்றவர்கள் இதைக் கண்டு திகைத்தார்கள். இறைவனுடைய கோவணத்துக்குச் சமானமாக அகில புவனங்களும் வந்தாலும் நேர் நிற்க முடியுமா? வேதத்தையே கோவணமாக அல்லவா சாத்தி யிருக்கிறான் இறைவன்?

தம்மிடமுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் இட்டும் தட்டு நேர் நில்லாமையைக் கண்ட நாயனார், "சுவாமி, இனி என்னிடம் வேறு சொத்து ஒன்றும் இல்லை. அடியேனும் அடியேன் மனைவியும் மைந்தனும் இந்தத் தட்டில் ஏறலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதற்குத் தேவரீர் இசைந்தருள வேண்டும்" என்று பணிந்து வேண்டினார். 'இனி இவரைச் சோதனை செய்தல் தகாது' என்று எண்ணிய அந்தணர், "அவ்வாறே செய்யலாம்" என்று இசைந்தார்.

உடனே மனம் மகிழ்ந்து அப் பெருமானுடைய திருவடியை வணங்கி, அந்தத் தராசை மனைவியோடும் மைந்தனோடும் வலமாக வந்து, "சிவபெருமானுடைய திருநீற்றில் உண்மையான அன்பு பிழையாமல் நாங்கள் இருந்தோம் என்றால் இது நேரே நிற்க வேண்டும்" என்று சொல்லித் திருநல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானைத் தியானித்தார்; பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதியபடியே அமர்நீதியார் தம் மனைவியையும் மைந்தனையும் தட்டில் ஏற்றிய பின் தாம் ஏறினார். அதுவரையில் தனக்குச் சமானமான பொருள் எதனையும் பெறாமல் தாழ்ந்திருந்தது கோவணம். அப்போது உண்மை அன்பராகிய அமர்நீதியாருடைய தொண்டு தனக்குச் சமானமாக நின்றமையால் கோவணம் வைத்திருந்த தட்டு மேல் எழுந்தது. இரண்டு தட்டுகளும் ஒத்து நின்றன.

அருகில் இருந்த கூட்டத்தினர் இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு கை தொழுது வணங்கினர். தேவர் பூமழை மொழிந்தனர். அப்போது அருகில் நின்ற வேதியரைக் காணவில்லை; அவர் மறைந்தார்.

வானத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் விடையின்மேல் எழுந்தருளி வந்து அமர்நீதியாருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினான். துலைத் தட்டில் இருந்தபடியே அந்தக் காட்சியைக் கண்டு களித்தார் நாயனாரும் அவருடைய

மனைவியும் மைந்தனும். அந்தத் துலையே விமானமாக மாற, அம் மூவரும் சிவலோகம் சென்று சிவகணங்களாகி இறைவனுடைய சாமீப்பிய பதவியைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

8. எறிபத்த நாயனர்

கருவூரில் அரச வீதி. பட்டத்து யானை நீராடிவிட்டு வருகிறது. அப்போது திருவிழாக் காலம். எங்கும் மக்களின் கூட்டம். வந்து கொண்டிருந்த யானைக்கு மதம் பிடித்து விட்டது. அதன்மேல் இருந்த பாகர் இருவர் அதனை அடக்கப் படாத பாடுபட்டனர். கீழே கையிலே குத்துக் கோலுடன் நின்று களிற்றைக் காவல் புரிந்துவரும் பரிக் கோற்காரர்களும் அதை அடக்க முயன்றனர். அவர்களாலும் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

மக்கள் அலங்க மலங்க ஓடினர். எங்கும் ஒரே ஆரவாரம். யானை வீதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது சிவகாமியாண்டார் வழக்கம்போல் கையில் கூடை நிறைய மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு திருக் கோயிலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார். விடியற் காலையில் எழுந்து கடன்களை முடித்துவிட்டு, நந்தவனம் சென்று பயபக்தியுடன் மலர்களைக் கொய்வார். வாயைக் கட்டிக்கொண்டு அவற்றைப் பறிப்பார். அவற்றின்மேல் தம் மூச்சுக் காற்றுக்கூடப் படாமல் எடுத்து வருவார். பூக் கூடை நிறைந்தாலும் அவர் மனம் நிறைவு பெறுது. 'இன்னும் நிறைய மலர் கொய்துகொண்டு செல்ல முடிய வில்லையே!' என்ற எண்ணமே அவருக்கு உண்டாகும். தம் கையில் ஒரு தடி வைத்திருப்பார். அதில் பூக்கூடையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு திருக்கோயிலுக்குச் செல்வார். மலர்களை மாலையாகத் தொடுத்து இறைவனுக்கு அணியச் செய்வார்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் கையிலே பூக் கூடையை மாட்டிய தண்டத்துடன் அவர் செல்வதை காணலாம். ஊரில் அவரையும் அவர் பக்தித் திறத்தையும் அறியாதவர் யாரும் இல்லை.

கருவூர்த் திருக்கோயிலுக்குத் திருவாநிலை என்று தனியே ஒரு பெயரும் உண்டு. அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுக்குப் பசுபதீசுவரர் என்று திருநாமம். ஆநிலையுடைய மகாதேவர் என்று அப்பெருமானைச் சிலா சாசனங்கள் குறிக்கின்றன.

மதங்கொண்ட யானை தெரு வழியே போகும்போது மக்கள் யாவரும் ஓடினர். சிவகாமியாண்டார் அந்தக் கூட்டத்தின் நடுவே அகப்பட்டுக் கொண்டார். முதியவர் ஆதலினால் அவரால் ஓட முடியவில்லை. அப்போது யானை அவர் கையில் இருந்த பூக்கூடையைத் தன் துதிக்கையால் பறித்துக் கீழே போட்டுச் சிதைத்தது. அதில் உள்ள மலர்களெல்லாம் கீழே சிதறின. யானை தம்மை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டதே என்று சிவகாமியாண்டார் நினைக்கவில்லை. இறைவனுடைய பூசைக்குரிய மலர்களையெல்லாம் சிதறிவிட்டதே என்று அவருக்கு வருத்தமும் கோபமும் மூண்டன. தன் கையில் உள்ள தடியினால் யானையை அடிக்க ஓடினார். அருகில் நின்ற மக்கள் அது கண்டு நகைத்தனர். அந்த முதியவரால் மத யானையை என்ன செய்ய முடியும்? ஓடித் தளர்ந்து கீழே விழுந்துவிட்டார். விழுந்தவர் மெல்ல எழுந்தார்.

மிக்க அன்போடு பறித்த மலர்களெல்லாம் கீழே சிதறிக் கிடந்த காட்சியைக் கண்டார். அவர் உள்ளம் சிதறியது. கண்கள் நீரை உகுத்தன. துக்கம் தாங்கவில்லை. வாய்விட்டுப் புலம்பினார்.

"சிவபெருமானே ஓலம்! யானையை உரித்துப் போர்த்தவனே ஓலம் எளியவர்களுக்கு வலிமையாக நின்று துணை

செய்கிறவனே ஓலம்! அன்புடைய அடியவர்களுக்கு அறி வாய் இருப்பவனே ஓலம்! தெளிந்த அமுதுபோல இனிக்கும் பெருமானே ஓலம்! கங்கையாற்றையும் சந்திரனையும் அணிந்த திருமுடியிலே சாத்துவதற்கல்லவா இந்த மலரைப் பறித்தேன்? இவற்றை யானையா சிந்துவது? திரிபுர தகனம் செய்த பெருமானே! இது அடுக்குமா? யமனை உதைத்த திருவடியை உடையவனே ஓலம்! முடிவில்லாத மூலப்பொருளே ஓலம்! எத்தனையோ அன்பர்கள் பெருங் கூட்டத்தில் ஏழையாகிய என்னையும் ஒரு பொருளாக எண்ணுவதற்குரிய பேறு எனக்கு உண்டோ?'' என்று அவர் ஓலமிட்டு அழுதார்.

அவர் புலம்பிய புலம்பல் யாவர் காதிலும் விழுந்தது. வயசான கிழவர் இரங்கி அரற்றுவதை அவர்கள் கேட்டு இரங்கினர். அதற்குமேல் அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்?

அப்போது அங்கே வந்துகொண்டிருந்தார் எறிபத்தர். நெற்றியிலும் உடம்பிலும் திருநீறு விளங்க, கழுத்து, தலை, கை, ஆகிய இடங்களில் ருத்திராட்ச மாலை அணிகளாகப் பொலிய வந்தார் அவர். அவர் கையில் கோடரி இருந்தது. அந்த ஊரில் மட்டும் அன்று; சுற்று வட்டாரங்களிலும் அவரை அறியாதவர் யாரும் இல்லை. காவலரைக் கண்டு அஞ்சும் கள்வர்களைப்போல அவரைக் கண்டால் பொல்லாதவர்கள் நடுங்குவார்கள். சிவனடியார்களுக்கு யாரேனும் தீங்கு செய்தால் அவர்களை அவர் சும்மா விட மாட்டார். தம் கையில் உள்ள கோடரியால் வீசி விடுவது கூட உண்டு. இப்படி எறிதலால் அவருக்கு எறிபத்தர் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. சொந்தப் பெயர் வழக்கில் இல்லாமலே மறைந்துவிட்டது.

அவர் வீதியில் வந்துகொண்டிருந்தார். முதிய அந்தணராகிய சிவகாமியாண்டார் புலம்பிக் கொண்டிருந்த இடத்

துக்கு அருகில் அவர் வந்துவிட்டார். அவரைக் கண்ட வுடன் வீதியில் நின்றிருந்தவர்களின் வயிற்றிலெல்லாம் புளியைக் கரைத்தது. "ஏன் நீங்கள் இந்த அடாத செய லைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்?" என்று அவர் கடிந் தால் என் செய்வது?

அருகில் வந்த எறிபத்தனார் சிவகாமியாண்டாரை, "ஏன் இப்படி அரற்றுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அவர் நிகழ்ந்ததைச் சொன்னார். எறிபத்தருக்குக் கோபம் மூண்டது. "சிவனடியார்களுக்கு எங்கே போனாலும் பகையாக இருப்பது யானைதான்" என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவர் பட்டத்து யானையை நாடி ஓடினார். ஆணவத்தையே யானையாகச் சொல்வர் பெரியோர். அது இறைவன்பால் ஆருயிர் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து நிற் கிறது. அந்த ஆணவமென்னும் மத யானையை அப்போது எறிபத்தர் நினைந்து சொன்னாரோ? கோப்பெருஞ்சோழர் முன் பிறவியில் சிலந்தியாக இருந்தார். திருவானைக்காவில் இறைவன்மேல் அச்சிலந்தி வலை பின்னி நிழல் செய்தது. அதை ஓர் யானை வந்து கலைத்தது. 'அதை நினைந்துதான் அப்படிச் சொன்னாரோ? அவர் எந்த எந்த யானைகளை நினைத்தாரோ? யார் அறிவார்? அப்போது பட்டத்து யானைமேல் அவருக்கு உண்டான கோபம் அளவுக்கு அடங்கினதன்று. அவர் போகும் வேகத்தைக் கண்டு யாவரும் அஞ்சினர். என்ன நிகழப் போகிறதோ என்று நடு நடுங்கினர்.

எறிபத்தர் யானைக்கு முன் சென்றார். அது அவரைப் பற்ற வந்தது. தம் கையில் இருந்த கோடரியால் ஓங்கி வீசினார். எந்தக் கை சிவகாமியாண்டாரது பூக் கூடை யைப் பற்றிச் சிதறியதோ அந்தக் கை துண்டுபட்டுக் கீழே விழுந்தது. அது விழுவதற்கு முன்பே இடி இடித்தது போல் முழங்கிக்கொண்டு யானை கீழே விழுந்து புரண்டு உயிர் நீத்தது.

எறிபத்தருக்கு இன்னும் கோபம் ஆறவில்லை. "இது தான் அறிவு இல்லா விலங்கு. இது செய்த காரியத்தை அறிவுள்ள நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டா இருந்தீர்கள்?" என்று பாகரையும் பரிக்கோற்காரரையும் நோக்கிச் சீறினார். அவர்கள் ஏதோ சமாதானம் சொல்ல வந்தார்கள். எறிபத்தர் அதைக் கேட்கக் காத்திருக்கவில்லை. தம் கோடரியை வீசி அந்த ஐந்து பேரையும் வீழ்த்தினார்.

யானை ஒரு பக்கம் குருதி வெள்ளத்தில் பிணமாய்க் கிடக்க, ஐந்து மனிதர்கள் வெட்டுண்டு கிடக்கப் போர்க்களம் போலக் காட்சியளித்த அவ்விடத்தில் ரத்தக் கறை தோய்ந்த கோடரியைத் தாங்கிக் கொண்டு வெற்றி வீரரைப்போல நின்றார் எறிபத்தர்.

அவ்விடத்தில் இருந்தவர்கள் ஓடினார்கள். வாயில் காவலரிடம் போய், "அரசனிடம் போய்ச் சொல்லுங்கள், பட்டத்து யானை வெட்டுண்டது. இதைப் போய்ச் சொல்லுங்கள். பாகர்களும் வெட்டுண்டார்கள் என்பதையும் அறிவியுங்கள்" என்று பதற்றத்துடன் சொன்னார்கள். காவலர் ஒன்றையும் விசாரிக்கவில்லை. அவர்கள் திடுக்கிட்டு உள்ளே ஓடினார்கள். அரசனிடம், "சிலர் பட்டத்து யானையைக் கொன்றுவிட்டார்களாம்" என்று சொன்னார்கள்.

உறையூரில் இருந்து ஆண்டுவந்த சோழ மன்னர் பரம்பரையில் உதித்த அரசன் அவன். கருவூரிலும் ஓர் அரண்மனை கட்டிக்கொண்டு பல காலம் வந்து தங்கி வாழ்பவன். புகழ்ச் சோழன் என்பது அவன் பெயர். அவன் காலத்தில் அவனுக்குப் பகைவர்கள் யாரும் இல்லாமையால் போரே நிகழவில்லை. சிவபெருமானிடம் மிக்க அன்புடையவனாக இருந்தமையின், சிவாலயங்களைப் பாதுகாப்பது, சிவனடியார்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைப் புரிவது முதலிய தொண்டுகளில் அவன் ஈடுபட்டிருந்தான்.

காவலர் சொன்ன செய்தி சோழ மன்னன் காதில் விழுந்தது. "பட்டத்து யானை கொலையுண்டதா? யார் சொன்னார்கள்?" என்று கேட்டான்.

"அரண்மனை வாயிலில் ஒரு பெருங் கூட்டம் வந்து நிற்கிறது. கூட்டத்தில் இருப்பவர்களே இச் செய்தியைச் சொன்னார்கள்" என்றனர் காவலர்.

சோழனுக்குச் சினம் மூண்டது. பட்டத்து யானையைக் கொல்வது என்பது எளிய செயல் அன்று. தன் சாம்ராஜ்யமே குலைந்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு உண்டாயிற்று. யாரோ பகைவர் செய்த வேலை இது என்று எண்ணிக் கொண்டான். யார் இதைச் செய்தார்கள் என்று விசாரித்தறியும் பொறுமை அவனுக்கு அப்போது இல்லை. உடனே புறப்பட்டுவிட்டான்.

பகைவர்கள் செய்த செயல் என்ற நினைவினால் புறப்பட்டவன் ஆதலின், படைகளையும் உடன் வர ஏவினான். சேனைத் தலைவர்கள் வந்தார்கள். தேர்கள் வந்தன; களிறுகள் வந்தன; குதிரைகள் வந்தன; படை வீரர்களும் திரண்டு வந்தார்கள். படைக் கலங்கள் மின்னின. சங்கு முதலியவை முழங்கின. சோழ மன்னன் ஒரு குதிரையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு சென்றான். தன் ஊரிலே புகுந்து இந்தத் துணிவுள்ள செயலைச் செய்த பகைவர்கள் படைகளுடன் வந்திருக்கவேண்டும் என்பது அவன் எண்ணம்.

மன்னனும் பிறரும் சென்றார்கள். களிறு வீழ்ந்திருந்த இடத்தை முதலில் அரசன் குறுகினான். அங்கே பகைவர் கூட்டத்தை அவன் காணவில்லை. பட்ட களிற்றுக்கு அருகில் வேறு ஒரு களிற்றைப் போல எறிபத்தர்தாம் நின்று கொண்டிருந்தார். யானையைக் கொன்றவர்கள் ஓடியிருக்கவேண்டும் என்று அரசன் நினைத்தான். அருகில் உள்ளவர்களை நோக்கி, "அவர்கள் எங்கே?" என்று கேட்டான்.

"இதோ இங்கே நிற்கிறாரே, இவர்தாம் கொன்றார். மன்னர்பிரானுடைய யானைக்குத் தீங்கு செய்ய வேறு பகைவர் யார் இங்கே வர முடியும்?" என்று அருகில் நின்றவர்கள் சொன்னார்கள்.

அதைக் கேட்டானோ இல்லையோ, மன்னன் உடம்பு நடுங்கியது. எறிபத்தரை உற்று நோக்கினான். அவரிடம் அவனுக்குக் கோபம் மூளவில்லை. அவரை உடனே கட்டிப் பிடிக்கும்படி அவன் ஏவவில்லை. 'இந்தப் பெரியவருக்குக் கோபம் உண்டாகும்படியாக ஏதோ தவறு நேர்ந்திருக்கிறது' என்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. உடனே சேனைகளையெல்லாம் திரும்பிப் போகும்படி ஏவினான். குதிரையினின்றும் கீழே குதித்தான்.

தன் களிறு போய்விட்டதே என்ற துயரமே அவனுக்கு அப்போது தோன்றவில்லை. 'நல்ல வேளை! கடவுள் இந்த மட்டிலும் காப்பாற்றினார். இந்தப் பெரியவரை யானை ஒன்றும் செய்யாமல் இவர் பிழைத்தாரே!' என்று எண்ணி ஆறுதல் அடைந்தான்.

கீழே இறங்கிய அரசன் நேரே எறிபத்தர்முன் சென்றான். கண்ணீர் மல்க அவர் காலில் விழுந்தான். "இங்கே என்ன அபசாரம் நேர்ந்ததோ அதை நான் அறியவில்லை. யானை பட்டதென்று மாத்திரம் கேள்வியுற்றேன். இங்கே வந்த பிறகுதான் தேவரீருடைய உள்ளம் வருந்தும்படியான தீங்கு நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிய வந்தது. அந்தத் தீங்குக்குப் பிராயச்சித்தமாக யானையையும் பாகரையும் தண்டித்தது போதுமா? அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று பணிவுடன் பேசினான்.

"சிவகாமியாண்டார் கொண்டுபோன மலர்களை இந்த யானை சிதறியது. பாகரும் குத்துக்கோற்காரரும் அதைத் தடுக்கவில்லை. அதனால் இது செய்தேன்" என்று எறிபத்தர் சொன்னார்.

கேட்ட வேந்தன் மறுபடியும் அவர் காலில் வீழ்ந்தான். "இந்த அபராதம் மிக மிகப் பெரிது. என்னுடைய ஆட்சியில் என் யானையே சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தது என்றால் நான் உலகில் இருந்து பயன் இல்லை. இந்த அபராதத்துக்கு யானையைக் கொன்றது போதாது; அதை ஓட்டிச் சென்றவர்களை வீசியதும் போதாது; இந்த யானைக்கு உரியவனான என்னையும் கொல்வதே முறை" என்று சொல்லி, "இந்தப் பாவியைத் தேவரீருடைய கோடரியால் கொல்ல வேண்டாம். அது புனிதமானது. இதோ இந்த வாளால் என்னை வீசி அபராதத்தினின்றும் என்னை விடுதலை செய்ய வேண்டும்" என்று தன் உடைவாளை எடுத்து நீட்டினான்.

எறிபத்தர் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அரசன் தன் நிலையை மறந்து, தன் களிற்றின் பெருமையை மறந்து, சிவனடியாருக்கு இழைத்த தீங்கைத் தம்மைக் காட்டிலும் மிகுதியாக எண்ணி வருந்துவதை உணர்ந்தார். 'ஆ! என்ன உத்தமமான அன்பு!' என்று எண்ணினார். அவன் கொடுத்த வாளை வாங்காமல் சிறிது நின்றார். அப்போது ஓர் எண்ணம் அவர் உள்ளத்தில் பளிச்சிட்டது. 'இவன் உண்மையிலே தன் உயிரைக் கொடுக்க நிற்கிறான். நாம் வாளை வாங்காமல் இருந்தால் தானே இவ்வாளைக் கொண்டு கொன்று கொண்டால் என் செய்வது?' என்று அஞ்சி அந்த வாளை அவர் வாங்கினார்.

அப்போது சோழன் முகம் மலர்ந்தது. எறிபத்தர்முன் தலை வணங்கித் தொழுத கையனாகி நின்றான். 'என் பிழையைத் தீர்க்க இப்பெரியார் முன் வந்தாரே!' என்ற எண்ணத்தால் அவன் உவகை கொண்டான்.

ஆனால் எறிபத்தர் உள்ளத்தில் புயல் கொந்தளித்தது; அலைகடல் குமுறியது; ஊழித் தீக் கொழுந்துவிட்டது. 'என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் செய்தேன்! முறை தவறாது நிற்கும் மன்னன், இறைவனிடம் அன்பு செய்யும் பக்தன்,

அடியார்களுக்கு வரும் துன்பத்தை ஆற்றாத அடியார்க்கடியான் ஆகிய இவன் மனம் புண்படும்படியல்லவா நாம் செய்துவிட்டோம்' என்ற சிந்தனை அவர் உள்ளத்தே ஓடியது. 'இந்தனை உத்தமனுக்குத் தீங்கு நினைத்த நாமும் குற்றவாளியல்லவா? இந்தக் குற்றத்துக்குத் தண்டனை யார் அளிப்பார்? நாமே அளித்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்று எண்ணினாரோ இல்லையோ, தாம் வாங்கிக்கொண்ட வாளைத் தம் கழுத்திலே வைத்து அறுத்துக் கொள்ளப் போனார்.

அரசன், "ஐயோ! என்ன இது?" என்று கூவியபடியே அவருடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான். எறிபத்தர் அசையாமல் நின்றார்.

அப்போது எல்லோரும் வியக்கும்படி ஒரு குரல் எழுந்தது; "உங்கள் அன்பின் வலிமையை உலகத்துக்குக் காட்டும் பொருட்டே இறைவன் திருவருள் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கூட்டியது" என்று அக்குரல் வானிலிருந்து எழுந்தது. அதே சமயத்தில் மண்ணிற் கிடந்த யானை உயிர் பெற்று எழுந்தது. பாகரும் குத்துக்கோற்காரரும் உயிருடன் எழுந்து நின்றனர்.

எறிபத்தர் மனம் உருகிக் காவலன் காலில் விழுந்தார். சோழமன்னன் கையில் இருந்த வாளை எறிந்துவிட்டு அப்பெரியார் காலில் விழுந்தான். அப்போது அங்கே சிவகாமியாண்டார் வந்து நின்றார். என்ன ஆச்சரியம்! அவருடைய பூக்கூடை நிறையப் பழையபடி மலர்கள் நிரம்பியிருந்தன. யானையின் உடலிலும் பாகரின் உடம்பிலும் உயிரை மீட்டும் புகுத்திய திருவருள், பூக்கூடையிலும் மலர்களைப் புகுத்திவிட்டது. எல்லோரும் சிவபிரானுடைய பேரருளையும், அடியவர்களின் அன்புச் சிறப்பையும் உணர்ந்து ஆரவாரித்தனர்.

---

9. ஏனாதி நாத நாயனார்

"ஓர் ஊரில் இரண்டு கூத்தாடியா? ஒன்று அவனுக்கே எல்லா வரும்படியும் வரவேண்டும்; இல்லையானால் நானே வாட்போர் பயிற்றி நன்மை பெற வேண்டும்" என்றான் அதிசூரன்.

"இருவருமே சமாதானமாக இருந்து நம்முடைய இளைஞர்களுக்குப் படைக்கலப் பயிற்சி அளிக்கக் கூடாதா?" என்று அருகில் இருந்த முதியவர் கேட்டார்.

"அது எப்படி முடியும்? எயினனூர் என்ன பெரிய பட்டினமா? இந்தச் சின்ன ஊரில் இரண்டு பள்ளிக் கூடமா?"

"எத்தனை பள்ளிக்கூடம் இருந்தால் என்ன? சோழ மன்னனுடைய பெரும் படைக்கு எத்தனை வீரர்களைக் கொடுத்தாலும் தகும்" என்று முதியவர் கூறினார்.

"அந்த அந்த ஊர்களில் உள்ளவர்கள் அங்கங்கே பயிற்சிக்கூடம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த ஊரில் ஒன்று இருந்தால் போதும்" என்று அதிசூரன் தன் கருத்தையே வற்புறுத்தினான்.

சோழ நாட்டில் எயினனூர் என்ற ஊரில் ஏனாதி நாதனார் என்பவர் படைக்கலப் பயிற்சியில் சிறந்த வீரர்; சோழ மன்னர் படையில் சேனாதிபதியாக இருந்தவர்களின் வழி வந்தவர். ஏனாதி என்பது சேனாதிபதிகளுக்கு அளிக்கும் பட்டம். ஏனாதி நாதர் இளைஞர்களுக்குப் படைக் கலங்களைப் பயிற்றுவித்து வந்தார். அவருடைய திறமை

யினாலும் நல்ல குணத்தாலும் அவரிடம் பலர் வந்து சேர்ந்தனர்.

அதே ஊரில் இருந்தவன் அதிசூரன். அவனும் இளைஞர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியைக் கற்பித்து வந்தான். ஆனால் நாளடைவில் ஏனாதி நாதரிடமே மிகுதியான இளைஞர்கள் சென்றார்கள். அதிசூரனிடம் வரவரக் கூட்டம் குறைந்தது. அதனால் அவனுக்கு ஏனாதி நாதரிடம் பொறாமை உண்டாயிற்று. அது வளர்ந்து பகையாக மாறியது.

எப்படியாவது ஏனாதி நாதரை அடக்க வேண்டுமென்று எண்ணினான் அதிசூரன். ஆனால் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், அந்தச் சின்ன ஊரில் ஒருவர் இருந்தால் போதுமென்று போலி நியாயம் பேசினான்.

"நானே சென்று அவனிடம் சொல்லப் போகிறேன். 'இந்த ஊரில் ஒன்று நீ இருக்கவேண்டும்; அல்லது நான் இருக்கவேண்டும். யார் இருப்பது என்பதை நம் வாள் பலம் நிர்ணயிக்க வேண்டும்' என்று அறை கூவப் போகிறேன். இருவரும் போரிட்டு யார் வெல்கிறாரோ அவருக்கே பள்ளிக்கூடம் நடத்தும் உரிமை இருக்கட்டும்" என்று அவன் தனக்கு வேண்டியவர்களை வைத்துக்கொண்டு சொன்னான். அவனிடம் பயிலும் இளைஞர்களும் வேறு சிலரும் அப்படியே செய்யலாம் என்று அவன் கருத்துக்கு ஆதரவு நல்கினர்.

வீரமும் பலமும் நிறைந்த புலி வாழும் குகையின்முன் ஒரு குள்ளநரி போய் ஊளையிட்டது போல, அதிசூரன் ஏனாதி நாதர் வீட்டு வாசலுக்குச் சென்று போர் செய்ய அழைத்தான். ஏனாதி நாதர் அதைக் கேட்டார். வலியப் பொர அழைக்கும் அதிசூரனுடைய வீரத்துக்கு அவருடைய வீரமும் துணிவும் குறைவா? அவர் போர்க்கோலம் புனைந்து புறப்பட்டார்.

ஏனாதி நாதர் சிறந்த சிவபக்தர். தம்முடைய தொழிலில் வரும் வருவாயைச் சிவனடியார்களை வழிபட்டு உபசரிப்பதிலேயே செலவிட்டு வந்தார். திருநீறு பூசிய தொண்டர் யாரைக் கண்டாலும் உடனே அவர் காலில் விழுந்து பணிந்துவிடுவார். உடம்பிலுள்ள பெருந்திறலும் உள்ளத்தில் இருந்த பெருந் தீரமும் போரிலும் படைக் கலப் பயிற்சியிலும் சிறந்து விளங்கின. அடியார்களைக் கண்டபோது உடல் குழைய உள்ளம் நெகிழப் பணிந்து உபசரிப்பார். பகைவர்முன் நிமிர்ந்து நிற்கப் பழகிய அவர், அடியார்முன் பணிந்து நிற்பார்.

ஏனாதி நாதர் போர்க்கோலம் கொண்டு புறப்பட்டார். அவரைச் சார்ந்தவர்களும் அவருடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள். அதிசூரனுடனும் பலர் படைகளுடன் வந்து சேர்ந்தனர். ஒரு பரந்த வெளியில் இரு சாராருக்கும் போர் நடைபெற்றது. இரண்டு கட்சியினரும் கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். பலர் மாண்டனர். இறுதியில் அதிசூரன் படை தோற்றது. அவன் தன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அன்று இரவு முழுவதும் அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. ஏனாதி நாதரை வென்றுவிடலாம் என்ற எண்ணம் குலைந்துவிட்டதை எண்ணி வருந்தினான். எப்படியாவது அவரைத் தொலைத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் பின்னும் தலைதூக்கி எழுந்தது. வஞ்சக முறையினால் அவரை வென்றுவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அதற்குரிய வழிகளையும் வகுத்துக் கொண்டான்.

காலையில் எழுந்தவுடன் ஏனாதி நாதருக்கு ஓர் ஆள் மூலம் செய்தி ஒன்றை அனுப்பினான். "இரண்டு பேரும் போர் செய்து யாருக்கு வெற்றி என்று தீர்மானிக்கும் திறத்தில் நம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் ஈடுபடுத்துவதில் வீண் சேதம் உண்டாகும். நாம் மாத்திரம் தனித்து ஒருவரும் அறியாமல் வாட்போர் செய்யலாம். அதனால் நம்

வலிமையை அறிந்து கொள்ளலாம்'' என்று சொல்லி அனுப்பினான். ஏனாதி நாதர் அதற்கு உடன்பட்டார்.

குறித்த இடத்தில் குறித்த நேரத்தில் இருவரும் வாட் போர் புரிவதென்று நிர்மானமாயிற்று. அப்போது அதி சூரன் தன் திட்டப்படியே ஒன்று செய்ய ஆரம்பித்தான். திருநீறு பூசியவருக்கு ஏனாதிநாதர் ஒரு தீங்கும் செய்யமாட் டார் என்பதை அவன் கேள்வியுற்றிருந்தான். ஒரு நாளும் திருநீற்றைத் தொட்டறியாத அந்தத் தீயவன் அன்று நெற்றி நிறையத் திருநீறு பூசிக்கொண்டான். வெண்ணீறு முகத்தில் இருந்ததேயன்றி, அகத்தில் வஞ்சக எண்ண மாகிய கறுப்பை வைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

போர் புரியும் களத்துக்குச் செல்லும்போது தன் முகம் மாத்திரம் தெரியாமல் கைக்கேடயத்தால் மறைத் துக்கொண்டான். இருவரும் பொரத் தொடங்கினர். ஏனாதி நாதர் தம் பகைவனை ஒரே வீச்சில் கொன்றுவிடும் சமயம் அறிந்து புலிபோலப் பாய்ந்தார். அந்தச் சமயத்தில் அதிசூரன் தன் முகம் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்படி யாகக் கேடயத்தைக் கீழே தாழ்த்தினான்.

அதிசூரனுடைய நெற்றியை ஏனாதி நாதர் கண்டார். திருநீறு அதில் பளிச்சென்று தோன்றியது. 'அடடா! என்ன காரியம் செய்தேன்! இதற்கு முன்பு இவர்மேல் காணாத திருநீறு இவர் நெற்றியில் விளங்குகிறதே! இவர் சிவனடியார் ஆகிவிட்டார். இனி இவர் நமக்குப் பகைவர் அல்லர். இவருடைய விருப்பம் நிறைவேறும்படி செய்வது நம் கடமை' என்ற எண்ணம் மீதூரத் தம் வாளையும் கேட யத்தையும் கீழே போட நினைத்தார். ஆனால் அடுத்த கணம் வேறு ஓர் எண்ணம் குறுக்கிட்டது. 'நாம் படைக் கலத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டால் நிராயுதபாணியைக் கொன்ற பாவம் இவரைச் சாரும். அதற்கு இடமின்றிச் செய்ய வேண்டும்!' என்று கருத்துத் தோன்றியது.

அதனால் வாளையும் பலகையையும் கையில் பற்றியபடியே போர் செய்பவரைப் போலவே பாசாங்கு செய்தார்.

முன்னாலே நின்ற பாதகன் எளிதில் தன் வாளை ஓச்சித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டான். ஏனாதிநாதர் உடம்பிலிருந்து அவர் தலை துணிந்தது. ஆனால் அவர் கொள்கை—திருநீற்றுத் தொண்டர் விருப்பத்தை நிறை வேற்ற வேண்டும் என்ற விரதம்—துணியாமல் வென்றது. அந்த விரதத்தை அவர் தம் உயிரைக் கொடுத்துக் காப் பாற்றினார்.

அப்போது ஏனாதி நாத நாயனாருடைய பெருமையை உலகத்தோருக்குத் தெரிவிக்க இறைவன் உமாதேவி யாருடன் எழுந்தருளி, அவரைத் தம் அணுக்கத் தொண்ட ராகிய சிவகணத்தில் ஒருவர் ஆக்கிக்கொண்டார்.

அடியார்களைப் போற்றும் திறத்தில் உயிர் போனாலும் தம் கொள்கையை விடாமல் மெய்யான வீரத்தில் சிறந்து நின்றார் ஏனாதிநாதர். அதனோடு அடியார் பகைவராக இருந்தாலும், அவர் விருப்பத்தைக் குறைவின்றி நிறை வேற்றும் வகையில் செயல் செய்தார். உயிரினிடம் இருக் கும் ஆசையிலும் கொள்கையில் இருக்கும் உறுதி சிறந்து நிற்பதால், இத்தகையவர்கள் செயற்கரிய செய்த பெரியவர் களாயினர்.

———

10. கண்ணப்ப நாயனார்

பொத்தப்பி நாட்டில் உடுப்பூர் என்னும் ஊரில் நாகன் என்ற வேடர்குலத் தலைவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்குத் தத்தை என்ற மனைவி இருந்தாள். நெடு நாட்களாக அவர்களுக்குக் குழந்தை இல்லாமையால் தங்களுடைய குல தெய்வமான முருகக் கடவுளை வழிபட்டுத் தங்கள் குறையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அப்பெருமானுடைய திருவருளால் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தை பிறக்கும்போதே உடல் வலிமையும் கனமும் கொண்டு பிறந்தமையால் **திண்ணன்** என்று பெயர் வைத்து அருமையாய் வளர்த்து வந்தார்கள்.

திண்ணனார் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தார். வேடர்களுடைய வழக்கப்படி குழந்தைக்கு உரிய பருவத்திலே ஆசிரியனைக் கொண்டு வில்வித்தையைக் கற்பித்தார்கள். நாட்டிலுள்ளவர்கள் அட்சராப்பியாசம் செய்விப்பது போலவே இந்த வில் விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

வேடர் குல மைந்தருக்குப் பதினறு பிராயம் நிரம்பியது. அவருடைய தந்தையாகிய நாகன் கிழவனாகிவிட்டான். மாதத்துக்கு ஒரு முறையாவது வேட்டையாடச் சென்று வன விலங்குகளை அழித்து வருவது அவனுடைய வழக்கம். மூப்பு வந்துவிட்டமையால் இந்தக் கடமையை அவனால் செய்ய முடியவில்லை. மற்றவர்கள் வன விலங்குகளின் கொடுமை மிகுதியாயிற்றென்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். அதைக் கேட்ட நாகன், "நான் முதுமைப் பருவத்தை அடைந்துவிட்டேன். ஆதலால் பழையபடி என்னால் வேட்டையாட இயலாது. நம் குலத்

தலைமையைத் தாங்கும் ஆற்றல் எனக்கு இல்லை. இனி என்னுடைய மகனையே நீங்கள் தலைவனாகக் கொள்ளுங்கள்'' என்றான்.

அப்படியே வேடர்களுக்குத் தலைவராகத் திண்ணனாரை ஆக்கினார்கள். தெய்வங்களுக்குப் பூசை போடும் தேவராட்டியை அழைத்து வன தேவதைகளுக்குப் பூசை நிகழ்த்தச் சொன்னான் நாகன். அப்படியே அவள் செய்து திண்ணனாரை வாழ்த்தினாள். அன்று தம் தந்தையினிடமிருந்து தோற் கச்சையையும் உடைவாளையும் பெற்ற திண்ணனார் வேடர்களுக்குத் தலைவராகவும் அந்த மலைப்பகுதிக்கு அரசராகவும் ஆனார்.

அன்று குல வழக்கப்படி முதல் முதலாக வேடர்களோடும் வேட்டையாடப் புறப்பட்டார். வேடர் சிங்கமாகிய திண்ணனார். காட்டுக்குள் வேடர் கூட்டம் புகுந்தது. பறைகளையும் கொம்புகளையும் முழக்கி ஆரவாரத்தோடு அவர்கள் சென்றார்கள். நாய்கள் அவர்களோடு சென்றன. அங்கங்கே உள்ள புதர்களை அலைத்து மறைந்திருந்த விலங்குகளை வெளிவரச் செய்து வேட்டையாடினார்கள். மான்களும் மரைகளும் வீழ்ந்தன. கரடிகளும் யானைகளும் குலைந்தன. புலிகள் எதிர்த்துச் சீறி வேடர்களின் அம்புக்கு இலக்காகி மடிந்தன.

இவ்வாறு வேட்டை நடக்கும்பொழுது ஒரு பெரிய காட்டுப் பன்றி அவர்களை எதிர்ப்பட்டது. அது வலைகளையெல்லாம் அறுத்து மிடுக்குடன் ஓடியது. அதனைத் துரத்திக்கொண்டு திண்ணனார் ஓடினார். மற்ற வேடர்களும் நாய்களும் பின் தொடர முடியாதபடி பன்றி மிக்க விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. திண்ணனார் அதனைப் பின்பற்றி ஓடினார். தம்முடைய இளந் தலைவர் அவ்வாறு ஓடுவதைக் கண்டு நாணன், காடன் என்னும் இரண்டு வேர்டகள் அவருக்குத் துணையாக ஓடினார்கள்.

ஓடிய பன்றி ஒரு குன்றின் அடிவாரத்தில் வந்து நின்றது. அதைத் தொடர்ந்து ஓடிவந்த திண்ணனார் உடைவாளை உருவி அதை இரண்டு துண்டாக வெட்டினார். உடன் ஓடி வந்த இருவரும் அவருடைய வேகத்தையும் உறுதியையும் ஆற்றலையும் கண்டு வியப்பில் மூழ்கினார்கள். ''அடேயப்பா! நம்மை இவ்வளவு தூரம் இந்தப் பன்றி இழுத்து வந்துவிட்டதே! இவ்வளவு தூரமும் எப்படி ஓடி வந்தோம்!'' என்று பிரமித்தார்கள். திண்ணனார் வீரத்தைப் போற்றி அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

நேரம் ஆனமையாலும் நெடுந்தூரம் ஓடி வந்தமையாலும் அவர்களுக்குப் பசி எடுத்தது. ''இந்தப் பன்றியைப் பக்குவம் செய்து உண்டு தண்ணீர் அருந்துவோம்'' என்று அவ்விருவரும் கூறினார்கள்.

''தண்ணீர் எங்கே இருக்கிறது?'' என்று கேட்டார் திண்ணனார்.

''இந்தத் தேக்கமரக் கூட்டத்தைத் தாண்டிச் சென்றால் பொன்முகலி என்று ஆறு ஓடுகிறது'' என்று நாணன் கூறினான். அவன் அந்த இடங்களுக்கெல்லாம் முன்பே வந்து பழகியவன்.

''அங்கே போகலாம். இந்தப் பன்றியை இழுத்து வாருங்கள்'' என்று சொல்லித் திண்ணனார் புறப்பட, மற்றவர்களும் பின் சென்றார்கள்.

''நாணா, அதோ தோன்றும் குன்றுக்குப் போகலாமா?'' என்று கேட்டார் வேடர் தலைவர்.

''ஆம், போகலாம். அங்கே போனால் நல்ல காட்சிகளைக் காணலாம். அங்கே குடுமித் தேவர் இருக்கிறார்; கும்பிடலாம்'' என்றான்.

"இந்த மலையைப் பார்த்தால் எனக்கு ஏதோ ஒரு வகையான இன்பம் உண்டாகிறது. என்மேல் உள்ள பாரம் குறைவதுபோலத் தோன்றுகிறது. அந்தக் குடுமித் தேவர் எங்கே இருக்கிறார்?" என்று சொல்லியபடியே திண்ணனார் வேகமாகச் சென்றார்.

அவர்கள் பொன்முகலிக் கரையை வந்து அடைந்தார்கள். அங்கே தாம் கொண்டு வந்த பன்றியை இட்டார்கள். திண்ணனார் காடனை நோக்கி, "நீ தீக்கடை கோலால் தீயை மூட்டு; அதற்குள் நாங்கள் இம்மலையின்மேல் ஏறிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறோம்" என்று சொல்லிவிட்டு நாணனை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

அவர்கள் இருவரும் பொன்முகலியாற்றில் இறங்கி அவர்கள் கடந்த அப்பாலுள்ள திருக்காளத்தி மலைச் சாரலை அடைந்தார்கள். மலையின்மேல் முன்னே நாணன் செல்லப் பின்னே திண்ணனார் ஏறினார். முன்னாலே செய்த தவத்தின் பயனாக முடிவிலா இன்பத்தைத் தரும் அன்பின் முதிர்ச்சி அப்போது அவர்பால் உண்டாயிற்று. மலையின் மேல் ஏற ஏற அவர் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. என்பும் உருகியது. ஒவ்வோர் அடி வைக்கும்போதும் அவருடைய வினைச் சுமை கழன்றுகொண்டே வந்தது. அன்பெனும் சக்தி அவரை மிக்க வேகமாக முன்னே இழுத்தது.

மேலே போகப் போக அவருக்கு வேறு ஒரு நினைவும் எழவில்லை. அன்பே உருவமாக மாறினார். மலையின்மேல் ஏறி அம்மலைக் கொழுந்தாக எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ லிங்கப் பெருமானைக் கண்டார். அதற்கு முன் இருந்த வேகம் ஆயிரம் மடங்காகப் பெருகியது. பல காலம் காணாமல் இருந்த தாயைக் கண்ட குழந்தை போல் ஆனார். நெடுநாள் தொலைந்து போயிருந்த உயிர்மணியைப் பெற்ற நாகராஜனைப் போல் இருந்தார். ஆனந்த வெள்ளத்தில் அழுந்தினார். உடம்பில் புளகம் போர்த்தது. அப்பெருமானை அணுகும் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு யுகமாகத்

தோன்றியது. வேகத்தோடும் மோகத்தோடும் ஓடினர். சிவலிங்கப் பெருமானைத் தழுவிக்கொண்டார்; முத்த மிட்டார்; மோந்து பார்த்தார்; கண்ணிலே ஒற்றிக்கொண் டார். பெருமூச்சு விட்டார். கண்ணீர் அருவியாக வழிந் தது. இறைவனுடைய அருள் மின்சாரத் தாக்கினல் அவர் அப்போது அடைந்த அநுபவத்தை என்னவென்று சொல்வது!

இப்படி நெடுநேரம் இன்பக் கொந்தளிப்பிலே ஈடு பட்டிருந்த திண்ணனர், "எனக்கு இவர் அகப்பட்டார். என்ன பாக்கியம்!" என்று கூத்தாடினர். "எம்பெரு மானே! வன விலங்குகள் நடமாடும் இந்த இடத்தில் நீர் தனியாக இருக்கிறீரே! துணைக்கு ஒருவரும் இல்லையே!" என்று வருந்தினர். அவர் கையிலுள்ள வில் தானே நழுவியது. அகப்பற்று புறப்பற்று எல்லாமே நழுவி விட்டன. முன்பு உண்டான பசியை மறந்தார். உடம் பையே மறந்தார்.

இறைவனுடைய திருமேனியின்மேல் பச்சிலையும் பூவும் நீரும் இருப்பதைக் கண்டு, "யாரோ இதெல்லாம் செய் திருக்கிறார்களே!" என்றார். அப்போது நாணன், "எனக் குத் தெரியும். நான் உன் தந்தையோடு இங்கே முன் ஒரு முறை வந்தபோது ஒரு பார்ப்பான் இந்தக் குடுமித் தேவரை நீரால் ஆட்டிப் பச்சிலையும் பூவும் இட்டான்" என்றான்.

"அப்படியா! எம்பெருமானுக்கு இப்படிச் செய்தால் உவப்பாக இருக்கும் போலும்! அப்படியானல் நானும் இதைச் செய்வேன். இவர் பட்டினியாக அல்லவா கிடக் கிறார்? இவருக்கு யார் இறைச்சி உணவு அளிப்பார்கள்? இதோ நானே போய்க் கொண்டு வந்து இவருக்கு ஊட்டு கிறேன். ஐயோ! இவர் எத்தனை காலம் பட்டினியாக கிடக்கிறாரோ!" என்று அங்கலாய்த்தார். உடனே ஓடிப் போய் இறைச்சி முதலியவற்றைக் கொண்டு வரவேண்டும்

4

என்ற ஆசை தோன்றும். 'இவரைத் தனியே விட்டுப் போவதா?' என்ற எண்ணம் அடுத்தபடி உண்டாகும். மறுபடியும், 'இவர் பசியோடிருக்கிருரே!' என்ற நினைவி ஞல் சிறிது தூரம் போவார்; பெருமானைப் பார்த்துக் கொண்டே போவார். பிரிய மனம் வராமல் ஓடி வருவார். கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, "உம்மை ஒரு கணமும் பிரிய மாட்டேன்" என்று குழைவார்.

இப்படிப் போவதும் வருவதுமாகச் சில நாழிகைகள் கழிந்தன. "இறைவரே! நீர் பசித்திருக்கிறீரே! போய் நல்ல இறைச்சி கொண்டு வரலாம் என்று எண்ணுகிறேன். நீர் இங்கே தனியாக இருக்கிறீரே! ஆரும் துணையில்லையே! உம்மைத் தனியே விட்டு விட்டு நான் எப்படிப் போவேன்!" என்று அழுதார். கடைசியில் ஒருவாறு மனத் தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கையில் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். கண்ணீர் வாரத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டே போனுர். அவருக்குப் பின்னுல் நாணனும் போனுன். திண்ணனுருடைய நிலை யைக் கண்டு அவனுக்கு அச்சமும் வியப்பும் உண்டாயின.

திண்ணனுர் மலையிலிருந்து கீழே இறங்கினுர். பொன் முகலியைக் கடந்து காடன் இருந்த இடத்துக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் காடன் எதிர் சென்று, "இதோ நெருப்பைக் கடைந்து மூட்டியிருக்கிறேன். பன்றியும் இதோ இருக்கிறது. நாம் ஊர் போக நேரமாகிவிட்டதே! இத்தனை தாமதம் ஏன்?" என்று கேட்டான்.

அப்போது நாணன் அவனுக்கு விடை கூறினுன்; "என்ன சொல்வது? அங்கே குடுமித்தேவரைக் கண்டு இவன் உடும்புப் பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டான். இப் போது வந்தது அந்தச் சாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுபோகத் தான். நம்முடைய குலத் தலைமையை இவன் விட்டு விட்டான். சாமிக்குச் சொந்தக்காரனுகி விட்டான்" என்றுன்.

அதைக் கேட்ட காடன் திண்ணனாரைக் கண்டு, "திண்ணா, நீ என்ன காரியம் செய்தாய்? உனக்கு என்ன, பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? எங்களுக்கெல்லாம் தலைவன் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

அவன் கூறியது அவர் காதில் படவில்லை. அவர் காதிருந்தும் செவிடரைப் போலானார். அவர் தம்முடைய உயிர் நாயகனை விரைவில் சென்று அடையவேண்டுமென்று ஒரே ஞாபகமாக இருந்தார். ஆதலால் உடனே பன்றியை நெருப்பில் வதக்கி அம்பிலே கோத்து எடுத்தார். தசைகள் நன்றாக வெந்த பிறகு அவற்றைத் தாமே பல்லினால் கடித்துப் பார்த்தார். எந்த எந்தப் பகுதி மிக்க சுவையாக இருக்கின்றனவோ அவற்றைத் தனியே எடுத்துச் சருகிலை யால் ஒரு தொன்னை தைத்து அதில் வைத்துக்கொண்டார்.

தசையைக் கடித்துக் கடித்து உமிழ்வதைக் கண்டார் கள் நாணனும் காடனும். "இதென்ன அதிசயமாக இருக் கிறது? சரியானபடி சாமி பிடித்திருக்கிறது போலும்! பசிக்குத் தின்னாமல் கடித்துக் கடித்து உமிழ்கிறான். நமக்கும் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. இவனுடைய பைத்தி யத்தைத் தீர்க்க நம்மால் முடியாது. நாகனிடம் சொல்லிப் பூசாரிச்சியையும் மற்ற ஆட்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வரலாம்" என்று அவர்கள் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

அவர்கள் போனதையும் திண்ணனார் உணரவில்லை. கண் இருந்தும் குருடர் போல் ஆனார். அவருடைய பொறிகள் யாவும் சிவக் காதல் மயமாயின. வேண்டிய அளவு தொன்னையில் இறைச்சியை எடுத்துக் கொண்டார். அங்குள்ள செடிகளில் உள்ள மலர்களைப் பறித்துக்கொண் டார். ஒரு கையில் வில்லும் அம்பும் எடுத்துக் கொண் டார். பறித்த மலர்களைத் தம் தலைமயிரில் செருகிக்கொண் டார். மற்றொரு கையில் இறைச்சித் தொன்னையை ஏந்திக் கொண்டார். எம்பிரானுக்கு நீராட்டவேண்டுமே; அதற்

கச் தம் வாய் நிறையப் பொன்முகலி நீரை ஏற்றுப் புறப்பட்டார். 'என் உயிர் நாயகர் பசித்திருப்பாரே!' என்ற நினைப்போடு வேகமாக வரலானார்.

மலையின்மேல் ஏறிச் சிவலிங்கப் பெருமானைக்கண்டார். முதலில் அவர் மீதிருந்த மலர்களையும் இலைகளையும் தம் செருப்புக் காலால் துடைத்து நீக்கினார். பின்பு தம் அன்பை உமிழ்வார்போல் வாயிலுள்ள மஞ்சன நீரை உமிழ்ந்தார். அவருடைய நாவாகிய இந்திரியம் அப்போது அடங்கி அந்த நீரின் தன்மையையோ சுவையையோ உணராமல் இருந்தது. பிறகு அவர் மெல்ல வளைந்து தம் தலையின்மேல் உள்ள மலர்களை உதிர்த்தார். அப்பால் தாம் கொணர்ந்த ஊனை முன்னே வைத்தார். தாய் தன் குழந்தைக்குக் கொஞ்சியும் கெஞ்சியும் அமுதூட்டுவதுபோல ஊட்டத் தொடங்கினார். "என் நாயகரே, இந்த இறைச்சி அம்பிலே கோத்து நன்றாகப் பக்குவம் பண்ணியது. நாவினால் அதுக்கிப் பார்த்து இனிமை உடையதாகத் தேர்ந்து எடுத்தது. மிகவும் சுவையாக இருப்பது. இதைத் தின்ன வேண்டும்" என்று ஊட்டினார்.

கதிரவன் மறைந்தான். அந்தக் காளத்தி மலையின் மீது அன்பே உருவமாக மாறிய திண்ணனார் பசியை மறந்தார்; பொறி உணர்ச்சியை மறந்தார்; ஊரையும் உறவையும் மறந்தார்; உயிர் நாயகனை மாத்திரம் பற்றிக்கொண்டு நின்றார். இரவு வந்தது. 'எம்பெருமானை வன விலங்குகள் வந்து துன்புறுத்துமே! நாம் இவரை நன்றாகப் பாதுகாக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தால் கையில் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு இறைவனுக்கு அருகே இரவெல்லாம் உறங்காமல் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

விடிந்தவுடன், "இன்று எம்பிரானுக்கு இனிய இறைச்சியைக் கொண்டுவர வேண்டும். வன மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்று இறைச்சியைக் கொய்து பக்குவ

மாகக் கொண்டு வருவேன்'' என்று அவர் மலையினின்றும் இறங்கினார். பல வகையான விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொன்றார்.

திண்ணனார் போனவுடன் காலையில் இறைவனுக்குப் பூசை செய்யும் சிவகோசரியார் என்னும் அந்தணர் திருக் காளத்திப் பிரானிடம் வந்தார். அங்கே இறைச்சியும் எலும்பும் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டு, "ஐயையோ! இந்த அநாசாரத்தை யார் செய்தார்கள்?'' என்று பதறினார். யாரோ வேடர்கள் செய்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி னார். உடனே அவற்றையெல்லாம் மாற்றிப் பொன் முகலியிற் சென்று நீராடிவிட்டு வந்தார். செய்யவேண்டிய பரிகாரங்களை முதலிற் செய்து அப்பால் பூசைகளை நிகழ்த்தி விட்டுத் தம்மிடம் சென்றார்.

திண்ணனார் தீ மூட்டி இறைச்சியைப் பக்குவமாக்கி முதல் நாட் போலவே தாமே சுவை பார்த்து மிகவும் இனிய வற்றை இலைத் தொன்னையில் எடுத்து வைத்துக்கொண் டார். முன்போலவே தம் தலையில் மலரையும் வாயில் திருமஞ்சன நீரையும் எடுத்துக் கொண்டார். திருக் காளத்தியப்பரிடம் சென்று முன் போலவே பூசனை புரிந்து இரவெல்லாம் விழித்திருந்தார். பகலில் வேட்டையாடு வதும் பின்பு பூசை புரிவதும் இரவில் விழித்திருப்பதுமாக அன்புருவாகிய அவ்வேடர் குல திலகர் செய்து வந்தார். சிவகோசரியாரும் ஒவ்வொரு நாளும் என்பையும் இறைச்சி யையும் நீக்கி நீராட்டி மந்திர விதியால் பரிகாரம் செய்து பூசை புரிந்து வந்தார்.

நாணனும் காடனும் ஊர் சென்று திண்ணனார் நிலையை எடுத்துரைத்து நாகனையும் பூசாரிச்சி முதலியவர் களையும் அழைத்துவந்து காட்டினார்கள். அவர்கள் திண்ணனாரிடம் ஏதேதோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் கூறியது ஒன்றும் அவர் காதில் விழவில்லை.

அவரைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருவது தம்மால் இயலாத காரியம் என்று அறிந்து அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

இங்கே சிவகோசரியார் மனம் மிக வருந்தி, "எம்பெருமானே, ஒவ்வொரு நாளும் இந்த அநாசாரத்தைக் கண்டு மனம் பொறுக்கவில்லையே! அடியேன் என் செய்வேன்! இதைச் செய்வோர் யார் என்று தெரியவில்லையே!" என்று முறையிட்டுக் கொண்டார். அன்று இரவில் அவருடைய கனவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளி "யாரோ வேடன் செய்வது இது என்று நினைக்காதே. அவன் அன்பே உருவமாக இருப்பவன். அவன் எண்ணம், உரை, செயல் எல்லாம் நம்மைப் பற்றியனவே. அவனுடைய அறிவெல்லாம் நம்மை அறியும் அறிவே. அவன் தன் செருப்புக் காலால் முன்புள்ள மலரை நீக்கும்போது, முருகனைக் கொஞ்சுகையில் அவன் சிற்றடி நம்மேல் படும்போது உண்டாகும் இன்பம் உண்டாகிறது. அன்புருவமான அவன் உடம்பாகிய பாத்திரத்தில் வாய்வழியாக என்மேல் ஊற்றும் புனல் ஒரு முனிவன் செவி வழியாக வந்த கங்கைப் புனலைவிடப் புனிதமானது. தன் தலையிலிருந்து அவன் உதிர்க்கும் மலருக்குப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் செய்யும் அருச்சனை மலர்களும் சமானம் ஆகா. அவன் மென்று சுவைத்துப் பார்த்துத் தரும் ஊன் வேத கேள்வியில் இடும் அவியைவிடச் சிறந்தது. வேத முனிவர் சொல்லும் துதிகளைவிட அவன் சொல்லும் அன்பு மொழிகள் எனக்கு இனிக்கின்றன. அவனுடைய அன்பு நிலையை உனக்குக் காட்டுகிறேன். நாளைக்கு நீ ஒளித்திருந்து பார்" என்று கூறியருளினார். சிவகோசரியார் துயிலுணர்ந்து எழுந்து வியந்து, அந்த வேடர் தலைவரைப் பார்க்கும் அவாவோடு இருந்தார்.

அன்று ஆறுவது நாள். திண்ணனார் வழக்கம்போல் வேட்டையாடச் சென்று பூசைக்குரிய பொருள்களை ஏந்தி

வந்தார். வரும்போதே அவருக்குத் தீய சகுனங்கள் உண்டாயின. அவற்றைக் கவனித்தார். "ஐயோ! எங்கள் சாமிக்கு ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்ததோ!" என்று படபடத்தார். "இது என்ன? இந்தச் சகுனங்கள் இரத்தக் குறியைக் காட்டுகின்றனவே!" என்று உணர்ந்து வேகமாக ஓடிவந்தார்.

திண்ணனாரின் திண்ணிய பக்தியை வெளிப்படுத்த வேண்டி அப்போது இறைவன் ஒரு சோதனை செய்தான். சிவலிங்கப் பெருமானுடைய வலக்கண்ணில் இரத்தம் கசிந்தது. அங்கே வந்த திண்ணனார் அதைக் கண்டார். துடிதுடித்துப் போனார்; நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தார்; எழுந்தார்; பதறினார்; இறைவன் கண்ணைத் துடைத்தார். "இந்தக் காரியம் செய்தவர் யார்? வேடரோ? வன விலங்கோ? யாராக இருந்தாலும் இதோ தொலைத்து விடுகிறேன்" என்று கையில் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஓடிப் பார்த்தார். ஒருவரையும் காணவில்லை. "ஐயோ! இதற்கு என்ன செய்வேன்?" என்று புலம்பினார். "எங்கள் ஐயருக்கு என்ன புண் வந்தது? என் உயிருக்குயிராம் உத்தமருக்கு வந்த தீங்கு என்ன? மேவினர் பிரியமாட்டா விமலனாருக்கு அடுத்தது என்னே?" என்று கதறினார். "என்ன செய்தால் இது தீரும்? புண்ணுக்குப் பச்சிலை கட்டுவார்கள். நான் போய்க் கொண்டு வருகிறேன்" என்று ஓடினார். ஏதேதோ பச்சிலையைக் கொண்டுவந்து பிழிந்து இறைவன் கண்ணில் தடவினார். ஒன்றாலும் இரத்தம் நிற்கவில்லை. "இனி என்செய்வேன்!" என்று துயரம் மீதூர்ந்து நின்றபோது அவருக்கு ஒரு நினைவு வந்தது. 'ஊனுக்கு ஊன் என்று சொல்வார்களே; அதைச்செய்து பார்க்கலாம்' என்று தோன்றவே, 'என்னுடைய கண்ணைப் பறித்து அப்புவேன் அப்போது இது நீங்கலாம்' என்று ஓர் அம்பால் தம் கண்ணைத் தோண்டினார்; இறைவர் கண்ணில் அப்பினார்.

உடனே இரத்தம் நின்றுவிட்டது. திண்ணனார், தம் கண்ணில் இரத்தம் வழிவதை உணரவில்லை. கண் உள்ள இடம் அம்பால் புண் ஆனதையும் உணரவில்லை. உடம்பை மறந்த அன்பு நிலையில் இருந்தார். இரத்தம் நின்றதைக் கண்டார். ஆனந்தக் கூத்தாடினார். "நல்ல காரியம் செய்தேன்!" என்று தம் தோளைக் கொட்டி ஆரவாரித்தார்.

இறைவன் மீண்டும் சோதனை செய்யலானான். வலக் கண்ணில் குருதி நின்றதும், இடக்கண்ணில் இரத்தம் வரத் தொடங்கியது. அதைத் திண்ணனார் கண்டார். இப்போது அவருக்குத் துயரம் உண்டாகவில்லை. 'கைகண்ட மருந்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். இன்னும் ஒரு கண் எனக்கு இருக்கிறதே! அதையும் தோண்டி இடுவேன்' என்று எண்ணினார். கண்ணை இழந்தால் இறைவன் கண் இருக்கும் இடம் தெரியாது. ஆதலால் அதை அடையாளம் காண வேண்டி, இறைவன் இடக் கண்ணில் தம்முடைய இடக்காலை ஊன்றிக் கொண்டார். ஓர் அம்பை எடுத்துத் தம் கண்ணைத் தோண்டப் புகுந்தார்.

அதற்குள் இறைவனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. தருமத்தையே வாகனமாகக் கொண்ட எம்பெருமான், திண்ணனாரை ஆட்கொண்ட கருணைக் கடல், திருக் காளத்தியப்பன் உடனே தன் திருக்கையை நீட்டித் திண்ணனார் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, "நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப" என்று மூன்று முறை கூறியருளினான்.

இந்த நிகழ்ச்சியை மறைவிடத்திலிருந்து சிவகோசரியார் கண்டார். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். சிவ பெருமான், "கண்ணப்பா, நீ எப்போதும் என் வலப் பாகத்தில் நின்றிருப்பாயாக!" என்று அருள் செய்தான்.

கண்ணப்பர் ஆறே நாளில் இறைவனுடைய திரு வருளைப் பெற்றார்.

கல்லடிமங்கன் காலணுக் காசுக்காகத் தன் கையைக் கீறிக் காட்டுகிறான். அந்த அளவில் அவன் உடலில் உண்டாகும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்கிறான். வெயிலில் வீதியில் புரளும் பிச்சைக்காரன் உடம்பில் சூரிய வெப்பம் உறைப்பதில்லை; உடம்பு மரத்துப்போகிறது. அவன் ஓரளவு உடம்புணர்ச்சியை மறந்து விடுகிறான். போர்க்களத்தில் வீரன் தன் மார்பில் புண்பட்டாலும் உறுப்பை இழந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் போர் செய்கிறான். அவனும் ஓரளவு உடம்பை மறந்து விடுகிறான். சண்டையிடும் சேவல்கூடப் போர் செய்யும் ஆத்திரத்தில் கத்திக் காயத்தைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. அப்படி இருக்கப் பொறியுணர்ச்சியை மறந்து, சிவபெருமானுடைய பக்திப் பெருக்கிலே மூழ்கி, முன்னைப் பற்றெல்லாம் நழுவி நின்ற கண்ணப்பர் தம் கண்ணைத் தோண்டி அப்பியது இயற்கைக்கு மாறுபட்டது அன்று. அவருடைய உள்ளப் பான்மையை உணர்ந்துகொண்டால் அன்பின் விளைவாகிய இச்செயல் இயற்கையானதே என்று தெரிய வரும்.

கண்ணப்பர் அன்பின் உச்சநிலையில் இருந்தார். அதனால் மணிவாசகப் பெருமான், "கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டதற்பின்" என்று சொன்னார். கண்ணப்பன் வேறு, அன்பு வேறு என்று கொள்ளக் கூடாது. அன்பே உருவமானவர் அவர். ஆதலால், "கண்ணப்பன் ஒப்பவோ ரன்பன் இன்மை" என்னாமல், "கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பு இன்மை" என்று பாடினார் மணிவாசகர். ஆம்! அந்த அன்புக்கு இணையான அன்பு முன்பும் இல்லை, பின்பும் இல்லை.

11. குங்கிலியக் கலய நாயனார்

சோழ மண்டலத்தில் உள்ளது திருக்கடவூர் வீரட்டம். மார்க்கண்டேயருக்காகச் சிவபெருமான் காலனை உதைத்த திருத்தலம் அது. அங்கே இறைவனுடைய அருளை நினைந்து வாழும் அந்தணர் பலர் இருந்து வந்தனர். அவர்களுக்குள் கலயர் என்பவர் ஒருவர். அவர் திருக்கடவூர் வீரட்டத்தில் எம்பெருமான் சந்நிதியில் குங்கிலியத் தூபம் இடும் திருத்தொண்டைச் செய்து வந்தார்.

இறைவனுடைய திருவருள் அவரைச் சோதனை செய்து, உலகத்தாருக்கு அவருடைய பெருமையைக் காட்ட எண்ணியதனால் அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று. தமக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் குறைத்துக் கொண்டாரேயன்றி, இறைவனுக்கு இடும் குங்கிலியத் தூபத்தைக் குறைக்கவில்லை. வறுமை வளரவே தம்முடைய கன்று காலிகளை விற்றார்; நிலத்தை விற்றார்.

கடைசியில் ஒன்றும் இல்லாமற் போயிற்று. இரண்டு நாட்களாகக் குழந்தைகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உணவே இல்லை. அவர் கையில் இப்போது எப்பொருளும் இல்லாமல் வறண்டு போயிற்று. அப்போது அவருடைய மனைவியார், 'என் செய்வது?' என்று யோசித்தார். அவர் திருக்கழுத்தில் திருமங்கலியம் மாத்திரம் இருந்தது. அதனைக் கழற்றித் தம் கணவரிடம் அளித்து, "குழந்தைகள் உணவின்றி வாடுகின்றன. இதைக் கொண்டு போய் விற்று நெல் வாங்கி வாருங்கள்" என்று சொல்லி அனுப்பினார். கலயர் அதனை வாங்கிக் கொண்டு நெல் வாங்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடு வெளியே புறப்பட்டு வந்தார்.

அவர் தெருவின் வழியே வந்து கொண்டிருக்கையில் எதிரே ஒரு வணிகன் மாட்டின்மேல் ஏதோ பொதியைப்

போட்டுக்கொண்டு வந்தான். குங்கிலியக் கலய நாயனார், "என்ன மூட்டை அப்பா, இது?" என்று கேட்டார்.

"குங்கிலிய மூட்டை" என்றான் அவன்.

அந்த வார்த்தை அவர் காதில் விழுந்தது. அவர் தாம் நெல் வாங்க வந்ததை மறந்தார். தம் மனைவியின் வேண்டுகோளை மறந்தார். தம் குழந்தைகள் பட்டினியோடு வாடுவதை மறந்தார். உணவு இன்றித் தாமே சோர்வடைந்ததை மறந்துவிட்டார். "ஆ! குங்கிலியமா? எம்பெருமான் கைங்கரியத்துக்கு உரிய பொருள் அல்லவா? இறைவனுடைய திருவருளை என்னென்று சொல்வது! என் கையில் பொன்னைத் தந்து எதிரே குங்கிலியப் பொதியையும் வரச் செய்திருக்கிறான்" என்று களிப்பெய்தினார்.

"பொன் கொடுத்தால் குங்கிலியம் கொடுப்பாயா?" என்று வணிகனைக் கேட்டார்.

"இதை விலைக்குக் கொடுக்கத்தான் கொண்டு வந்தேன். எத்தனை பொன்னுக்கு வேண்டும்?" என்று அவன் கேட்டான்.

உடனே அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்த குங்கிலியக் கலயர் தம் கரத்தில் இருந்த தாலியைக் காட்ட, வணிகன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு குங்கிலியப் பொதியை அவருக்கு அளித்துச் சென்றான். அதைப் பெற்ற நாயனார் பெரும் புதையலைப் பெற்ற வறியவனைப்போல நேரே கோயிலுக்குச் சென்றார். குங்கிலியப் பொதியை அங்குள்ள உக்கிராணத்திற் சேர்ப்பித்து இறைவனுடைய அருளை எண்ணி வியந்துகொண்டே இருந்தார்.

இரவு வந்தது. வீட்டில் உள்ள கலயருடைய மனைவியாரும் பிள்ளைகளும் பசியால் வாடித் தூங்கிப் போயினர். அப்போது இறைவன் திருவருளால் வீட்டில் நெல்லும்

பொன்னும் ஆடையும் அணியும் நிரம்பின. கனவில் கலய ருடைய மனைவியாருக்கு இறைவன் இச் செய்தியை அறி வித்துத் திருக்கோயிலில் இருந்த நாயனருக்கும் அறிவித் தான். அந்தப் பெண்மணியார் எழுந்து பார்க்கையில் வீடு முழுவதும் பொருள்கள் நிரம்பியிருப்பதைக் கண்டார். உடனே திருவமுது சமைக்கத் தொடங்கினர். குங்கிலியக் கலயருர் ஆலயத்திலிருந்து வந்து தம் மனையில் இறைவன் திருவருளால் நிகழ்ந்தவற்றைக் கண்டு விம்மிதம் அடைந்து வாழ்த்தினர். பிறகு வழக்கம்போல் தம்முடைய திருத்தொண்டைக் குறைவின்றிச் செய்து கொண்டு வந்தார்.

திருப்பனந்தாள் என்னும் தலத்தில் செஞ்சடையப்பன் என்னும் திருநாமம் பூண்ட இறைவனுக்குப் பூசை புரிந்து வந்த ஆதி சைவர், ஒருநாள் வெளியூருக்குச் செல்ல வேண்டி இருந்தது. அவருக்கு ஆண் மகவு இன்மையால் தம் பெண்ணை நோக்கி, "நீ கோயிலுக்குச் சென்று பூசை செய்" என்று சொல்லிப் போனர். அவ்வாறே அவ்விளம் பெண் பூசைக்குரிய பண்டங்களைக் கொண்டு கோயில் சென்ருள். அபிடேகம் முதலியவை செய்த பிறகு மாலையை அணிய எடுத்தாள். அப்போது இடையில் இருந்த ஆடை நழுவவே அதனை இரு முழங்கைகளாலும் இடுக்கிக் கொண்டாள். கையில் மாலை இருந்தது. மாலை யைக் கீழே வைத்துவிட்டு உடையைக் கட்டிக்கொண்டு மீட்டும் மாலையை இறைவனுக்கு அணிய வேண்டும். இவ்வளவு யோசனை அந்தக் குழந்தைக்குத் தோன்றவில்லை. ஆடையை இடுக்கியபடியே மாலையைப் போட முடியாமல் தவித்துப் போனுள். குழந்தையின் உணர்ச்சியைக் கண்ட இறைவன் வளைந்தான். உடனே குழந்தை மாலையைப் போட்டுவிட்டாள்; பூசையை முடித்துவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்ருள்.

மறுநாள் அவளுடைய தந்தையார் வந்து பார்த்த போது சிவலிங்கம் சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டார். குழந்தை

சொன்னதைக் கேட்டு வியந்து, மீட்டும் சிவலிங்கப் பெருமானை நேரே நிமிர்த்திப் பார்த்தார்; முடியவில்லை. உறவினர்களின் உதவியைக் கொண்டு முயன்ருர்; இயலவில்லை. பின்பு இந்தச் செய்தி எங்கும் பரவியது. சோழ மன்னன் வரையில் எட்டியது. அம் மன்னன் யானை, குதிரை முதலிய சேனைகளுடன் வந்து, சிவலிங்கத்தின் மேல் பட்டைச் சுற்றச் செய்து அதன்மேல் கயிற்றைக் கட்டி யானைகளைக் கொண்டு இழுக்கச் செய்தான்.

யார் இழுத்தாலும் அவர்கள் கையிளைத்து விழுந்தார்களேயன்றிச் சிவலிங்கம் நிமிரவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் இந்த முயற்சி நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தது. தமிழ்நாடு முழுவதும் இந்தச் செய்தி பரவியது. திருக்கடவூரில் இந்த குங்கிலியக் கலயருக்கும் இது தெரிந்தது. "பலரும் கயிற்றை இழுத்து இளைத்துப் போகிருர்கள் என்ருல், நானும் அந்த இளைப்பில் பங்கு கொள்வேன்" என்று அவர் திருப்பனந்தாளுக்குச் சென்ருர்.

அவர் இறைவன் திருமேனியில் ஒரு மணிக் கயிற்றைக் கட்டி அதைத் தம் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு இழுக்க முயன்ருர். மற்றவர்கள் கையால் இழுத்தார்கள். அவரோ கழுத்திலே கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு இழுத்தார். மற்றவர்கள் கை வலி உண்டாஞல் நிறுத்திஞர்கள். அவரோ கயிறு கழுத்தில் இறுகிஞல், உயிர்விட வேண்டிய நிலையில் தம்மை வைத்துக்கொண்டு இழுத்தார். சிவலிங்கம் நிமிராவிட்டால் தம் கழுத்து இறுகும், தம் உயிர் போகும் என்று அவர் அஞ்சவில்லை. இழுக்கத் தொடங்கிஞர்.

அவர் கயிற்றிஞலா இழுத்தார்? தம்முடைய ஒருமைப்பாடுடைய அன்பிஞல் இழுத்தார். அத்தகைய அன்பருக்கு ஊறுபாடு வரும்படி இறைவன் விடுவாஞ? கலயஞர் தம் கழுத்தில் கயிற்றைப் பூட்டி இழுக்கத் தொடங்கியதுதான் தாமதம்; உடனே சிவலிங்கம் நிமிர்ந்துவிட்டது. குழந்தை-

யின் அன்புக்காக வளைந்த பெருமான் குங்கிலியக் கலய நாயனார் அன்பு கண்டு நிமிர்ந்தார்.

அது கண்டு யாவரும் ஆரவாரம் செய்தனர். மன்னன் துயரம் நீங்கி நாயனாரைப் போற்றினான்.

தாடகை என்னும் ஆதி சைவப் பெண்ணுக்கு இறைவன் இரங்கிய இடமாதலின் அத்தலத்துக்குத் தாடகேச்சுரம் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று.

அப்பால் இறைவனுக்குரிய குங்கிலியத் திருத்தொண்டை நெடுநாள் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து, பின்பு இறைவன் திருவடி நீழலில் இணைந்து பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார் குங்கிலியக் கலயர்.

12. மானக் கஞ்சாற நாயனார்

சோழ நாட்டில் கஞ்சாறூர் என்னும் திருத்தலத்தில் மானக்கஞ்சாறர் என்ற சிவபக்தர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சோழ அரசர்களுக்குச் சேனாதிபதியாக இருந்தவர்களின் குடியில் பிறந்தவர். இறைவன் திருவருளால் நல்ல செல்வமும் வளவாழ்வும் உடையவராக வாழ்ந்தார். தாம் பெற்ற பொருளை இறைவனுடைய அடியார்களுக்கு எப்போதும் ஈந்து வழிபட்டு உவக்கும் தன்மை உடையவர் அவர்.

அவருக்கு நெடுங்காலமாக மக்கட்பேறு இல்லாமல் இருந்தது. இறைவனைத் தமக்கு மகப்பேறு வேண்டுமென்று அவர் வேண்டினார். அவனுடைய திருவருளால் அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. நெடுங்காலமாகத் தவம் செய்து இறைவன் திருவருளால் பெற்ற

பெண்ணுதலின் அந்தக் குழந்தையை மிக அருமைப் பாட்டுடன் அவரும் அவருடைய மனைவியாரும் வளர்த்து வந்தார்கள்.

பேதைப் பருவம் கடந்து, பெதும்பைப் பருவம் அடைந்து, பின்பு மங்கைப் பருவம் எய்தி அழகு பொங்க மணத்துக்குரிய செல்வியை அடைந்து நின்றாள் மானக்கஞ்சாறரின் அருமைப் புதல்வி. அப்பெண் அழகும் வளமும் அறிவும் சிறந்து விளங்குதலை அறிந்த ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் என்பவர், முதியவர்களை அனுப்பித் தமக்கு அப்பெண்ணை மணம் பேசும்படி செய்தார். அவர்கள் மானக் கஞ்சாறரிடம் வந்து தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர் அவர்கள் வாயிலாக ஏயர்கோன் கலிக்காமருடைய தகுதியை உணர்ந்தார். கலிக்காமர் சிறந்த சிவ பக்தர் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டார். ஆகவே, 'இவர் நம் மகளுக்கு எவ்வகையாலும் ஏற்புடைய மணவாளர்' என்று எண்ணித் தம் மகளை மணம் செய்து அளிக்க ஒப்புக் கொண்டார்.

பெரியவர்களைக் கொண்டு முகூர்த்த நாள் வைத்தார்கள். திருமணத்துக்குரியவற்றை இருசாராரும் செய்யத் தொடங்கினர். திருமண நாள் வந்தது. ஏயர்கோன் கலிக்காமரும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் கஞ்சாறூரர் வந்து சேர்ந்தார்கள். அன்று கஞ்சாறர் பெண்ணுக்கு வாசநீராட்டித் திருமணத்துக்கு ஏற்ற அலங்காரங்களையெல்லாம் செய்யலானார்கள்.

அப்போது சிவபெருமான் கஞ்சாறருடைய அடியார் பக்தியை உலகுக்கு வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் கொண்டான். மகாவிரதம் பூண்ட முனிவராக நாயனாருடைய மனைக்கு எழுந்தருளினான். மகா விரதம் என்பது சைவ பேதங்களில் ஒன்று. எலும்பினாலான பல மணிகளை அம் முனிவர் அணிந்திருந்தார். தலையில் சிகையும் அதில் என்பு மணியும் விளங்கின. நெற்றியில் திருநீறு ஒளிர்ந்தது.

அந்த அடியார் வருவதைக் கண்டதும் மானகஞ்சாறர் அவரை வரவேற்றுத் திருவடியில் விழுந்து பணிந்து எழுந்தார். "இந்தச் சமயத்தில் தேவரீர் எழுந்தருளியது அடியேனுடைய பாக்கியம்" என்று சொல்லி நின்றார். அம் முனிவர் வீட்டில் இருக்கும் அலங்காரங்கள் முதலியவற்றைக் கண்டு கேட்பவரைப்போல, "இந்த வீட்டில் ஏதோ மங்கல காரியம் நடக்கப் போகிறதுபோல் தோன்றுகிறது. என்ன அது?" என்று கேட்டார். நாயனார், "என் மகளுக்குத் திருமணம் இன்று நிகழவேண்டும்" என்று கூறவே முனிவர், "அப்படியா? சோபனம் உண்டாகட்டும்!" என்று ஆசி கூறினார். நாயனார் தம் மகளை வந்து முனிவருடைய திருவடியில் விழுந்து வணங்கச் செய்தார்.

தம்மைப் பணிந்த பெண்ணைப் பார்த்தார் முனிவர். அவர் பார்வை அவளுடைய நெடுங் கூந்தலின்மேல் சென்றது. மானக்கஞ்சாறரைப் பார்த்து, "இவளுடைய கூந்தல் கிடைத்தால் நம்முடைய பஞ்சவடிக்குப் பயன் படும்" என்றார்.

அதைச் செவியுற்ற கஞ்சாறர் பெரும்பேறு பெற்றவரைப் போன்ற உவகையை அடைந்தார். கையில் வாளை உருவினார். மணப்பீடத்தில் அமரப் போகும் நிலையில் இருக்கிறாள் அவள் என்பதை மறந்தார். தாம் செய்யப் போகும் செயலால் மணமகன் சீற்றம் அடைதல் கூடும் என்பதையும் எண்ணவில்லை. கணப் போதில் தம் மகளுடைய கூந்தலை அடியோடு அரிந்து முனிவர் திருக்கரத்தில் கொடுத்தார்.

அதை வாங்குவதற்குக் கை நீட்டியவராக நின்றிருந்த பெருமான் மறைந்தருளினான். உடனே வானத்தில் விடையின்மேல் உமாதேவியுடன் எழுந்தருளித் தன் திருக்கோலத்தைக் காட்டி, "உன் அன்புத் திறத்தை உலகறியச் செய்தோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினான்.

மங்கல வினைக்கு உரியவளாக நின்ற மகள் கூந்தலைக் கொய்வது அமங்கலம் என்று நினையாமல், அவளை அந்த நிலையில் மணம் புரியாமல் சினந்து மணமகன் போய்விட்டால் அவள் வாழ்வே துயர் நிரம்பியதாகிவிடும் என்பதையும் அறியாமல், அடியார் வேண்டுவதை உடனே கொடுப்பதையே கொள்கையாகக் கொண்டிருந்த கஞ்சாறர், தம் மகளுடைய கூந்தலை அரிந்து கொடுத்தார். ஒரு குறிக்கோளை உடையவர் அதனைக் கடைப்பிடிக்கையில் என்ன தடை வந்தாலும் சலியாமல் ஒழுகினுல் அவர் சிறந்த நிலையை அடைவார். மானக்கஞ்சாறருக்குத் தம்முடைய மகளின்மேல் சிறந்த அன்பு உண்டு. ஆனுல் அதற்கு மேற்பட்டு நின்றது, அடியார்களிடத்தில் அவருக்கு இருந்த பக்தி. நன்மை தீமை எது வந்தாலும் தாம் கொண்ட கொள்கையின்படி ஒழுகுபவர் பெரியோர். உலகில் யாவராலும் அப்படி நடக்க இயலாது. 'செயற்கரிய செய்யும்' பெரியோராக இருந்தாலன்றி ஏனையவர்களால் மனத்திண்மையுடன் இருக்க முடியாது.

இறைவனுடைய திருக்காட்சி பெற்று மகிழ்ந்தார் மானக்கஞ்சாறர். குறித்த வேளையில் மணக்கோலம் பூண்டு மணமகனுராகிய கலிக்காமர் வந்தார். அங்கே நிகழ்ந்தவற்றை உணர்ந்து, இறைவன் திருவருளை எண்ணி உருகினுர். கஞ்சாறருடைய மகளை அந்த நிலையிலே திருமணம் செய்துகொண்டு இன்புற்ருர். கூத்தன் அருளால் கூந்தலும் வளர்ந்தது.

---

13. அரிவாட்டாய நாயனார்

சோழ நாட்டில் கணமங்கலம் என்பது நெல் வளம் மிக்க பதி. அவ்வூரில் வேளாண் குலத்தில் தாயனார் என்ற அன்பர் ஒருவர் நல்லொழுக்கமும் சீலமும் உடையவராய் இல்லற வாழ்வில் சிறந்து நின்றார். சிவபெருமானிடத்தில் மாறாத அன்புடையவர் அவர். தான் படைத்த பொருள் களில் நல்லனவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தன் கணவனுக் குத் தருவது நன்மகள் இயல்பு. அப்படி நல்ல பொருள் களை இறைவனுக்குக் காணிக்கையாக்க வேண்டும் என் னும் ஆர்வம் உடையவராக இருந்தார் நாயனார்.

நாள்தோறும் சிவபெருமான் திருக்கோயிலுக்குச் செந் நெல் அரிசியும், செங்கீரையும், மாவடுவும் அனுப்பி இறை வனுக்கு நிவேதனம் செய்விப்பதை விரதமாகக் கொண் டிருந்தார் அவர். எந்தக் காரியத்துக்குத் தடை வந்தாலும், இதை மாத்திரம் நிறுத்தாமல் செய்து வந்தார். கடைப் பிடியில் பிறழாமல் நின்ற அவருடைய அன்பை ஊரினர் ஓரளவு அறிந்திருந்தனர்.

குறிக்கோள் ஏதும் இல்லாமல் வாழ்கிறவர் வாழ்வு வீணாகும். குறிக்கோள் ஒன்றை மேற்கொண்டு இன்னல் வரும்போது அதை நழுவவிடுகிறவர்கள் கோழைகள். அவர்கள் இறைவன் திருவருள் கிடைத்தாலும் நழுவ விட்டுவிடுவார்கள். எந்த நிலையிலும் எந்த இடர் வந்தா லும் தாம் கொண்ட கொள்கையை விடாமல் பிடித்து ஒழுகுகிறவர்கள் உலகில் உயர்ந்த நிலை பெறுவார்கள்.

இறைவன்பால் அன்புடையவர்களுக்குச் சோதனை பல நிகழும். தாம் பெற்றவற்றை உற்றார் உறவினரோடு உண்டு வாழ்பவருக்கே பல தடைகள் உண்டாகும்.

அப்படியின்றி இறைவனே தந்தையென்றும் அவன் அடியார்களே தமர் என்றும் எண்ணி வாழ்கிறவர்களுக்கு வரும் இடையூறுகளைச் சொல்லவா வேண்டும்?

"சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு''

என்பார் வள்ளுவர். துன்பம் வரவர அதனுல் தளர்ச்சி அடையாமல் தம் கொள்கையைப் பற்றி நின்று வெற்றி பெறுபவர்களே தவத்திற் சிறந்தவர்களாவார்கள்.

நாயனூருக்கு இறைவன் திருவருள் சோதனைகளை உண்டாக்கியது. அவருடைய செல்வம் வரவரக் குறையத் தொடங்கியது. ஆயினும் அவர் இறைவனுக்குச் செந்நெல்லும் செங்கீரையும் மாவடுவும் நிவேதனம் செய்யும் பணியினின்றும் தவருமல் நின்றூர். யானை உண்ட விளங்கனிபோல அவர் செல்வம் முற்றுமே மறைந்தது. நாயனூர் தம்முடைய உணவுக்கே வழியின்றித் திண்டாடினூர். அப்போதும் அவர் தம்முடைய தொண்டை நிறுத்தவே இல்லை. கூலி வேலை செய்யப் புறப்பட்டார். செந்நெல்லும் கார் நெல்லும் அறுக்கும் தொழிலில் கிடைத்த நெற் கூலியைக் கொண்டு வருவார். செந்நெல்லாகக் கிடைத்த கூலியை அப்படியே இறைவனுக்கு வழங்கிவிடுவார்; கார் நெல்லைத் தம் உணவின் பொருட்டுப் பயன்படுத்திக் கொள்வார். வளமாகத் தாம் வாழ்ந்த ஊரில் கூலி வேலை செய்யலாமா என்று அவர் நினைக்கவில்லை. 'எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்யும் செந்நெல் நமக்குக் கிடைக்கிறதே!'' என்று அவர் இன்புற்ரூர்.

இறைவன் பின்னும் சோதனையைக் கடுமையாக்கினுன். ஊர் முழுவதுமே செந்நெல் விளைந்தது. கதிரை அறுத்துக் கூலி கொண்ட நாயனூருக்குக் கூலி முழுவதும் செந்நெல்லாகக் கிடைத்தது. செந்நெல்லையெல்லாம் இறைவன்

நிவேதனத்துக்கே அர்ப்பணம் செய்யும் இயல்புடையவர் ஆதலின் அந்நெல் முழுவதையும் சிவபிரானுக்கே வழங்கினார், 'நமக்குச் சோறு இல்லையே!' என்று அவர் வருந்தவில்லை. 'இறைவனுக்கு நிவேதனம் செய்ய இவ்வளவு கிடைக்கிறதே' என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

அவருடைய மனைவி வீட்டின் புறக்கடைத் தோட்டத்தில் விளைந்த கீரையைப் பறித்துப் பக்குவம் செய்து படைக்க, அதையே அவர் உணவாக உண்டு வந்தார். அந்தக் கீரைக்கும் பஞ்சம் வந்துவிட்டது. அப்போது வெறுந் தண்ணீரைக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பினார் தாயனார்.

இந்த நிலையில் ஒரு நாள் தாம் ஒரு கூடையில் செந்நெல் அரிசியும் மாவடுவும் செங்கீரையும் சுமந்துகொண்டு சிவபிரான் திருக்கோயிலை நோக்கிச் சென்றார். அவருடன் அவர் மனைவியார் பஞ்சகௌவியத்தை ஏந்திச் சென்றார்.

உணவிலா இளைப்பினால் வழியில் ஒரு வெடிப்பில் கால் தடுக்கித் தாயனார் வீழ்ந்தார். அவர் கூடையில் சுமந்து சென்ற பொருள்கள் யாவும் அந்த நிலவெடிப்பில் விழுந்துவிட்டன. 'இனிக் கோயிலுக்குப் போய் என்ன செய்வது?'' என்று எண்ணினார். எம்பெருமானுக்கென்று எடுத்துச் செல்லும் இவை இங்கே விழுந்துவிட்டன. இறைவன் இல்லாத இடம் ஒன்றும் இல்லை. இவை விழுந்து சிதறிய இவ்விடத்திலும் அவன் இருக்கிறான். இந்த நிவேதனப் பொருள்களை அவன் திருவுள்ளம் கொண்டால் இந்த இடத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படி ஏற்றுக் கொள்வதற்கு நான் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். மாபாவியாகிய நான் விரும்புவதற்காக அவ்வாறு இறைவன் செய்வானா? இந்தப் பிறவி இருந்தென்ன, போய் என்ன?' என்று மனம் நைந்தார் அவர். 'இனி வாழ்வதால் பயன் இல்லை' என்ற எண்ணத்தால் தம்மிடம் இருந்த கருக்கரிவாளால் தம் கழுத்தை அரிந்து கொள்ளத்

தொடங்கினர். 'என்னுடைய அன்பும் புண்ணியமும் மிகுதியாக இருந்தால் இவ்விடத்திலேயே எம்பெருமான் இப்பொருள்களை ஏற்றருள்வானே! என் அன்பு போதாது என்பதை நானே நன்கு அறிவேன்' என்று ஏங்கிக் குலைந்து அவர் ஊட்டியை அரியப் புக்கபோது இறைவன் திருவுள்ளம் கனிந்தான். அதற்குமேல் சோதனை செய்ய ஐயனுக்கு உள்ளம் இல்லை.

உடனே அந்தப் பிளப்பிலிருந்து ஒரு திருக்கரம் தோன்றி ஊட்டியை அரிந்த தாயனர் கரத்தை வாளோடு பற்றி நிறுத்தியது. அதே சமயத்தில் வெடுக்கு வெடுக் கென்று மாவடுவைக் கடிக்கும் ஒலி கேட்டது. இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட தாயனர் இறைவன் கருணையை நினைந்து உருகினர். "அடியேனுடைய அறிவின்மையைக் கண்டும் அடியேனை ஆளாக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு இங்கே வெடிப்பினும் எழுந்தருளி அமுது செயதருளிய பெருமானே! பரஞ்சோதியே! உமாதேவியைப் பங்கிலு டைய அப்பனே! பவளமேனியனே! புரிசடைப் புராணனே! போற்றி போற்றி!" என்று வாழ்த்தினர். அப்போது இறைவன் இடப வாகனனாக எழுந்தருளி, "நின்னுடைய விரதம் நன்று. நின் அன்பைக் கண்டு உவந்தோம். இனி நீ நின் மனையாட்டியோடு எம் அருகில் வாழ்வாயாக" என்று அருளிச் செய்து மறைந்தான்.

"இறைவன் இவ்விடத்தில் அமுது செய்யும் பேறு பெற்றிலேனே!" என்று அரிவாளினல் தம் கழுத்தை அரியப் புக்கமையால் அவருக்கு அரிவாள் தாய நாயனர் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

கொண்ட கொள்கையில் பிறழாமல் நின்று, அது பிறழும்போது உயிரையும் விடத் துணிந்தது பெருவீரம். இத்தகைய வீரமே நாயன்மார்களிடம் உள்ள சிறப்பு.

14. ஆனாய நாயனார்

ஆயர் குலத்தில் அணி விளக்காகத் தோன்றினவர் ஆனாய நாயனார். ஆயர்கள் பசு, எருமை, ஆடு என்னும் மூவகை இனங்களையும் மேய்ப்பார்கள். ஆனாயர் ஆனினங்களை மாத்திரம் மேய்க்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டார். அவருடைய இயற்பெயர் வேறு என்றே தோன்றுகிறது.

இப்போது திருவானைக்கா இருக்கும் இடத்தைச் சூழ்ந்த இடங்களுக்கு மழநாடு என்ற பெயர் பழங்காலத்தில் வழங்கி வந்தது. அதன் மேற்பகுதி மேல் மழநாடு. அந்நாட்டில் திருமங்கலம் என்ற ஊரில் ஆனாயர் உதித்தார்.

அவ்வூரைச் சுற்றி முல்லை நிலமாகிய காடுகள் அமைந்திருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் ஆனாயர் ஆநிரைகளை முல்லை நிலத்துக்குக் கொண்டு சென்று மேயவிட்டு மாலையிலே அழைத்து வருவார். அவர் சிவபிரானிடம் ஆழ்ந்த பக்தி உடையவர். மனமொழி மெய்களால் சிவபெருமானது தொண்டை இடைவிடாமல் செய்பவர்.

ஒவ்வொரு நாளும் அவர் கன்றுகள், பால் மறந்த பசுக்கள், கறவை மாடுகள், சினைப் பசுக்கள், கன்று போட்ட பசுக்கள், காளைகள் ஆகியவற்றை நிரை நிரையாக ஓட்டிச் சென்று, புல் உள்ள இடங்களில் மேயவிட்டு, நல்ல தண்ணீரை அருந்தச் செய்வார். காட்டு விலங்குகளால் அவற்றிற்கு இடையூறு ஒன்றும் நேராமல் பாதுகாப்பார். அவரைச் சார்ந்து வேறு பல கோவலர்கள் இத் தொழிலுக்கு உதவி புரிந்து வந்தார்கள்.

ஆனாய நாயனார் முல்லை நில மக்களின் இயல்புக்கு ஏற்பப் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதில் வல்லவரானார். சிவ பெருமானுடைய புகழைப் பாடும் பாடல்களைக் குழலில் ஊதி இன்புற்றார். இறைவனுக்குரிய ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத் தையே இசைக்கு ஏற்றபடி அமைத்து வேய்ங்குழலில் பாடப் பயின்றார்; அதில் அவர் வல்லவரும் ஆனார்.

ஆயர்களுக்குரிய ஆடை அணிகளுடன் ஆனாயர் ஒரு நாள் ஆநிரையை மேய்த்துவரும் பொருட்டுப் புறப்பட் டார். அப்போது கார்காலம் தன்னுடைய எழிலையெல் லாம் காட்டிப் பரந்தது. கார்காலத்தில் கொன்றை மரம் பூத்து விளங்கும். காட்டுக்கு வந்த ஆனாயர் தம் எதிரிலே பொன்னிறம் பெற்ற மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் கொன்றை மரம் ஒன்றைக் கண்டார். கொத்துக் கொத் தாகப் பூக்கள் நிறைந்து விளங்கிய அதைக் கண்டவுடன் நாயனாருக்குச் சிவபெருமானே நேர் நிற்பது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அவரிடம் இயல்பாக இருந்த பக்தி பொங்கி எழுந்தது. உடனே அம்மரத்தின் அருகில் நின்று தம் குழலை எடுத்துத் திருவைந்தெழுத்தை இசை யுடன் அமைத்து வாசிக்கத் தொடங்கினார். தம்முடைய திரு அதரத்தில் குழலை அமைத்து வண்டு பூவில் மொய்ப் பது போல விரலால் துளைகளை வருடிப் பாடலானார். முதலில் சுருதி சோதனை செய்து, ஆரோகண அவரோக ணம் கூட்டிப் பிறகு முல்லைப் பண்ணை வாசித்து, அப் பண்ணில் திருவைந்தெழுத்தை அமைத்து ஊதினார். மந்தரம், மத்திமம், தாரம் என்ற மூன்று ஸ்தாயிகளிலும் அவர் இசை பெருக்கினார்.

அவர் ஊதியபோது பரவிய இசை கல்லையும் கரைக்கும் படியாக அமைந்தது. தேனையும் அமுதையும் கலந்து வெள்ளமாக ஓடவிட்டது போன்று இருந்தது. அந்தத் தெய்விக இசை மக்களை மாத்திரமன்றி மற்ற உயிர்களையும் கவர்ந்தது. அறுகம்புல்லை நிறையக் கறித்து அசை

போட்டுக் கொண்டிருந்த பசுக்கள் அசை போடுவதை மறந்தன. தாயின் மடியில் வாய் வைத்துப் பாலைக் குடித்துக்கொண்டிருந்த கன்றுகள் பால் உண்ணுவதை மறந்தன. காளைகளும் மான்களும் பிற விலங்குகளும் மயிர் குத்திட்டு நிற்கத் தம்மையே மறந்து வந்து சூழ்ந்து நின்றன. மயில்கள் ஆடுவதை மறந்து அருகே வந்தன. மற்றப் பறவைகளும் அந்த இசை வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அங்கே வந்து படிந்தன. வெவ்வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஆயர்கள் வேலையை மறந்து வாய் திறந்தபடியே குழலிசையில் ஈடுபட்டார்கள்.

ஆகாச வாசிகளாகிய இயக்கர், கின்னரர், கந்தருவர் முதலியோர் விமானங்களிலே வந்தவர்கள் அப்படி அப்படியே அந்தரத்தில் நின்று விட்டார்கள்.

இசையென்னும் வெள்ளம் அலையலையாய் மோத அதற்குள் யாவரும் மூழ்கித் தம் உணர்வு ஒழிந்தனர். அந்த வெள்ளம் மேன்மேலும் உயர்ந்து பரவியது. இயற்கையில் நலிபவர்களும் நலியப்படுபவர்களும் தம் வேறுபாடு ஒழிந்து அந்த இசையில் ஒன்றி நின்றார்கள். பாம்பு மயிலின்மீது மயங்கி விழுந்தது. சிங்கமும் யானையும் அருகருகே நின்றன. புலி வாயைத் திறந்தபடியே நிற்க, அதன் முன் மான் நின்றது. அதன் வாயில் அரைகுறையாகக் கறிக்கப்பட்ட புல் தொங்கியது.

காற்றும் வேகமாக வீசவில்லை; மரங்கள் கிளைகளை அசைக்கவில்லை; அருவிகளும் காட்டாறுகளும் சலசல ஓசையின்றி அமைதியாக ஓடின; மேகங்கள் அப்படி அப்படியே நின்றுவிட்டன; கடலும் அலையோய்ந்து கிடந்தது.

இப்படியாகச் சராசரங்கள் யாவும் இசைமயமாகி, அறிவும் கரணங்களும் ஆனுயருடைய குழலோசையில் கரைந்துபோக நின்றன. மெய்யன்பராகிய அவர் இசைத்த

குழலோசையின் கான வெள்ளம் வையகத்தை நிறைத்தது; வானத்தையும் தன் வசமாக்கியது. அது பின்னும் உயர்ந்து ஆனந்தத்தாண்டவ மூர்த்தியாகிய பரமசிவனது திருச் செவியினருகில் அணைந்தது. அவ்வோசையைச் செவியால் ஏற்ற இசைக்கு மூலகாரணமாகிய சிவபெருமான் எம்பெருமாட்டியுடன் இடப வாகனத்தின்மேல் ஏறி வானிடையே எழுந்தருளி வந்து ஆனாய நாயனார்முன் நின்றான். நாயனாருடைய பக்தியை வியந்து, ''இந்த நிலையிலேயே நம்மிடம் வருவாயாக!'' என்று அருள் செய்தான்.

தேவர்கள் மலர்மாரி பொழியவும் முனிவர்கள் வேத முழக்கம் செய்யவும் ஆனாய நாயனார் புல்லாங்குழல் இசைத்தபடியே சிவபெருமானுடன் சென்று மீளாத பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார்.

கலையில் திறமையுடையவர்கள் அந்தக் கலையை இறைவனுக்கே உரிமையாக்கினால் மற்றவர்களை இன்பம் துய்க்கப் பண்ணுவதோடு தாமும் பேரின்பத்தை அடையலாம். இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணாமல் கலைத் திறமையில் நாம் சிறந்தோம் என்ற நினைவோடு வாழ்பவர்கள் அகங்காரம் உடையவர்களாய், பொறாமை, பகை ஆகிய வற்றிற்கு ஆளாகிக் கலையையும் தம் வாழ்க்கையையும் வீணே போக்குவார்கள்.

ஆனாயர் கலையை ஈசுவரார்ப்பணம் ஆக்கினபடியால் அவர் இருந்த நிலத்திலே இயற்கையான பகைகூட ஒழிந்து விட்டது. எல்லா உயிர்களும் ஒரே உணர்வை அடைந்தன. இறைவன் திருவருளும் அவருக்குக் கிடைத்தது.

---

15. மூர்த்தி நாயனார்

எல்லா வளங்களும் நிரம்பித் தமிழும் தென்றலும் இனிமை செய்து பரவும் பாண்டி நாட்டின் தலைநகரம் மதுரை. அங்கே வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர் மூர்த்தியார். இறைவனிடம் முறுகிய அன்பும், திருநீறும் உருத்திராட்சமுமாகிய சிவ சின்னங்களை அணிவதில் பேரார்வமும் உடையவர் அவர்.

வணிகப் பெருங்குலத்தில் பிறந்த செல்வராயினும், தம் உடல் வருந்தி இறைவனுக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டுமென்னும் ஆசையினால், ஒவ்வொரு நாளும் ஆலவாய்ச் சொக்கேசன் திருக்கோயிலில் சந்தனக் கல்லில் சந்தனம் அரைத்து இறைவன் திருக்காப்புக்கு அளித்து வந்தார். இந்தத் திருப்பணி ஒரு நாளும் முட்டாமல் நடைபெற்று வந்தது.

அக்காலத்தில் பாண்டிய மன்னன் தக்க வலிமையுடையவனாக இல்லை. அதனால் கருநாடக மன்னன் ஒருவன் பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வழுதியை வென்று அந்த நாட்டைக் கைப்பற்றினான். மதுரை மாநகரில் கருநாடக அரசன் இருந்து ஆளத் தொடங்கினான்.

அவன் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவனாதலால் சமணர்கள் பலரைக் கருநாடக நாட்டிலிருந்து வருவித்தான். சமண குருமார்களுக்கு மதிப்பளித்தான். சைவர்களைப் புறக்கணித்தான். சிவனடியார்களுக்கு அவனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் பல இடையூறுகளைச் செய்தனர்.

மூர்த்தி நாயனாரையும் பல அல்லல்களுக்கு உட்படுத்தினர். அவருக்கு வேண்டிய பொருள்கள் கிடைக்காதபடி செய்தனர். என்ன அல்லல் வந்தாலும் ஆலவாய் இறைவனுக்குச் சந்தனக் காப்பு வழங்கும் திருத்தொண்டினின்றும் அவர் பிறழவே இல்லை.

ஒரு நாள் சமணர்களுடைய சூழ்ச்சியினால் அவருக்கு எங்கும் சந்தனக் கட்டை கிடைக்கவில்லை. பகல் முழுவதும் அலைந்து பல இடங்களுக்குச் சென்று தேடியும் கிடைக்காமல் போயிற்று. அதனால் அவர் மனம் நைந்து வாடி இறைவன் திருக்கோயிலை வந்து அடைந்தார்.

அப்போது அவருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. 'சந்தனக் கட்டைதானே கிடைக்காமற் போயிற்று? சந்தனம் அரைக்கும் கை நம்மிடம் இருக்கிறதே; கட்டையை அரைக்க இயலாவிட்டாலும் இந்தக் கையை அரைக்கலாமே!' என்று நினைத்தார். உடனே சந்தனக் கல்லில் தம் முழங் கையை வைத்துத் தேய்க்கத் தொடங்கினார்.

அப்படி அரைத்தபோது முழங்கையிலிருந்து இரத்தம் வந்தது. தேய்க்கத் தேய்க்க நரம்பும் எலும்பும் வெளிப்பட்டன. அப்போதும் அவர் கையைத் தேய்ப்பதை நிறுத்தவில்லை. அவர் செய்த செயற்கருஞ் செய்கையை அந்த நள்ளிரவில் எல்லோருக்கும் தாய்போல் உதவும் இறைவன் ஒருவன்தான் அறிவான்.

அவன் கருணைக்கடல் அல்லவா? தன் அடியாருடைய உறுதியையும் அன்பையும் கண்டு வியந்தான். அவர் கையில் எலும்பு தேயக் குருதி கொப்பளிப்பது கண்டு இரங்கினான். உடனே தன் திருவாக்கினால், "அன்ப, உனக்குத் தீங்கு விளைத்த மன்னனுடைய அரசை நீ கைக்கொண்டு, திருப்பணியை முட்டின்றிச் செய்து நம்மை அடைவாயாக!" என்ற அருளுரையை எழுப்பினான். அது கேட்ட

மூர்த்தியார் வியந்து நின்றார். அவர் கையில் உண்டா யிருந்த தேய்வு மாறிச் சந்தனம் அரைத்த கைபோல மண மும் வளமும் பெற்றது.

அதே இரவில் கருநாடக மன்னனுடைய ஆயுள் முடி வுற்றது. திடீரென்று நள்ளிரவில் அரசன் இறந்ததை அமைச்சர்கள் அறிந்து கூடினர். இறந்தவனுக்கு மைந்தன் யாரும் இன்மையினால், அடுத்தபடி ஆட்சி புரிவதற்கு உரியாரைத் தெரிந்தெடுத்து நிறுவும் பொறுப்பு அமைச்சர் களுக்கு ஏற்பட்டது. பழைய வழக்கப்படி பட்டத்து யானையின் கண்ணைக் கட்டிவிட்டு, அது யாரைத் தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறதோ அவரையே அரசராகக் கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர் அமைச்சரும் சான்றோரும்.

பொழுது விடிந்தது. பட்டத்துக் களிற்றின் கண் களைக் கட்டி, இறைவன் திருவருளை எண்ணி அமைச்சர் கள் அதை ஏவினர். அக்களிறு நேரே கோயில் வாயிலை அணுகியது. அப்போது மூர்த்தியார் இறைவன் திருவருட் செயலை எண்ணி வியந்தபடியே, 'அரசாட்சியை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது திருவருட் சம்மத மானால் அவ்வாறு செய்வதே நம் கடமை' என்று நினைந்து கோயில் வாயிலை அணுகினார். யானை அவர் முன் வந்து பணிந்து அவரைத் தன் பிடரியின் மேல் வைத்துக்கொண்டு செல்லத் தொடங்கியது.

யானையின் செய்கையை ஆவலோடு கவனித்துக்கொண் டிருந்த அமைச்சரும் பிறரும், அது மூர்த்தியாரைத் தாங்கி வருவதைக் கண்டனர். உடனே அவரை யானையினின்றும் இறக்கிப் பணிந்து, "திருமுடி தரித்து ஆட்சி புரிய வேண் டும்" என்று வேண்டினர். அப்போது மூர்த்தியார், "பழைய படியே சைவ நெறி ஓங்கும்படி நான் அரசாட்சி புரிவேன்" என்றார்.

"தேவரீர் திருவுள்ளப்படியே செய்தால் அதைத் தடுப்பவர் யார்?" என்று அமைச்சர்கள் பணிவுடன் கூறினர்.

"மணிமுடி தரித்துச் சந்தனம் பூசி அணிகலன் அணிந்து வாழும் அரசு எனக்கு வேண்டாம். இறைவனுடைய திருவருளின் கருவியாக இப்பணியை மேற்கொள்வேன். எனக்கு நீறே சந்தனம்; உருத்திராட்சமே அணிகலன்; சடையே முடி. இந்த மூன்று அடையாளங்களுடன் அரசு கட்டில் ஏறுவேன்" என்று சொல்லவே, உடனிருந்தோர் மனம் உவந்தனர்.

சிவ சின்னங்கள் பொலிய மூர்த்தியார் களிற்றின் மேல் ஏறி ஊர் முழுவதும் உலா வந்தார்; அரசு கட்டிலில் ஏறினார். உயிர்களிடத்தில் இரக்கமும், அறத்தை வளர்க்கும் ஆற்றலும், சிவனடியாரிடத்தில் மதிப்பும், சிவபிரான் திருத்தொண்டில் ஈடுபாடும் உடைய மூர்த்தியாருடைய ஆட்சியில் பாண்டி நாடு சிவலோகம்போல விளங்கியது.

எல்லாம் திருவருளின் செயலென்று எண்ணி, மண்ணுலும் செல்வத்தைப் பெற்றும் சிவ சின்னமே பின்னும் உயர்ந்தவை என்று மதித்து வாழ்ந்தவர் மூர்த்தியார். என்ன அல்லல் வந்தாலும் தொண்டு புரிவதை மாற்றாத உறுதி படைத்தவர் அவர்.

மூர்த்தி நாயனார் மும்மையால் உலகாண்ட பெருமையைப் பெரிய புராணம் மிகச் சிறப்பாகப் போற்றுகிறது.

---

16. முருக நாயனார்

சோழ நாட்டில் திருப்புகலூர் என்பது ஒரு தலம். அங்கே இறைவனுக்குப பல சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. அக்கினீசுவரர் என்பது பிரதானமான சந்நிதியில் எழுந் தருளியிருக்கும் பெருமான் திருநாமம். அந்தச் சந்நிதியை யன்றி இறைவன் மூன்று காலத் தலைவனாகியும் நிற்கும் சந்நிதிகள் மூன்று இருக்கின்றன. அவற்றிலுள்ள பெரு மான்களுக்கு முறையே பூதேசுவரர், வர்த்தமானேசுவரர், பவிஷ்யேசுவரர் என்ற திருநாமங்கள் வழங்கும். பூதம், வர்த்தமானம், பவிஷ்யம் என்பன முறையே இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் மூன்று காலத்தையும் குறிக்கும்.

அக்கினீசுவரராகிய கோணப்பிரானும் வர்த்தமானீசு வரரும் தேவாரப் பதிகங்களால் போற்றப் பெற்றவர்கள். வர்த்தமானீச்சரத்தைத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஒரு பதிகத்தால் துதித்திருக்கிறார்.

வர்த்தமானீச்சரத்தில் சந்நிதியில் ஓர் அடியாரின் அழகிய திருவுருவம் நிற்கிறது. அவர் முருக நாயனார்; திருப் புகலூரில் வாழ்ந்து இறைவனுடைய திருத்தொண்டில் ஈடு பட்டுப் பேறு பெற்றவர்.

திருப்புகலூரில் அந்தணர் மரபில் உதித்தவர் முருக னார். ஆதி சைவ அந்தணர் என்று சொல்வது உண்டு. எப் போதும் இறைவனுடைய திருவடியை நினைத்து உருகும் சிந்தையை உடையவர் முருகர். சிவபிரானுக்குரிய தொண்டுகள் பல. அவற்றில் அப்பெருமானுக்குரிய பூ மாலைகளைச் சாத்தும் பணியை அவர் மேற் கொண்டார். விடிவதற்கு முன்னே துயிலெழுந்து புனித நீரில் மூழ்கிப்

பின் திரு நந்தவனம் சென்று, அலரும் பருவத்தில் உள்ள மலர்களைப் பறித்துப் பூக்குடலைகளில் தொகுத்துக் கொணர்வார். அவற்றைத் தூய்மையான ஓரிடத்தில் கொணர்ந்து வைத்துக்கொண்டு இறைவனுடைய அலங்காரத்துக்கு ஏற்கும் வகையில் பலவித மாலைகளைத் தொடுப்பார். தலையில் அணியும் இண்டை, மார்பில் அணியும் தார், பெரிய மாலையாகிய தாமம் என்று மாலைகளில் பல வகை உண்டு. எந்த எந்தக் காலத்தில் எவை எவை வேண்டுமோ அவற்றை அழகாகத் தொடுப்பார்.

அவ்வாறு மாலைகளைத் தொடுத்து, பிறகு அவற்றைத் தாங்கி ஆலயம் சென்று இறைவனுக்குச் சாத்தி, அழகு பார்த்துக் கண்ணீர் மல்க நின்று உருகுவார். விடுதிப் பூக்களால் அருச்சனை செய்து இன்புறுவார்.

இந்தத் திருப்பணி செய்வதோடு எப்போதும் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை இடைவிடாமல் ஓதிக் கொண்டே இருப்பார்.

முருக நாயனருக்கு வர்த்தமானீச்சரத்தில் மிகுதியான ஈடுபாடு. அந்தச் சந்நிதியில் அவர் இந்த மலர்த் தொண்டை முட்டின்றிச் செய்து வந்தார்.

அவர் திருப்புகலூரில் ஒரு மடம் கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்தார். இப்போது அவ்வூரில் கிடைக்கும் கல்வெட்டு ஒன்றில், 'நம்பி முருகன் திருமடம்' என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அது முருக நாயனர் கட்டிய திருமடத்தைக் குறிக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது. முருக நாயனர் மடத்தில் திருஞான சம்பந்தர், அப்பர் சுவாமிகள், சிறுத் தொண்டர், திருநீலநக்கர் ஆகியவர்கள் வந்து தங்கினர்கள்.

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் முருக நாயனருடைய திருத்தொண்டைக் கண்டு அவர்பால் மிக்க அன்பு பூண்

டார். வர்த்தமானீச்சுரரைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு திருப்பதிகம் பாடினார் அப்பதிகத்தில்,

''தொண்டர் தண்கயம் மூழ்கித்
துணையாகிலும் சாந்தமும் புகையும்
கொண்டு கொண்டடி பரவிக்
குறிப்பறி முருகன்செய் கோலம்
கண்டு கண்டுகண் குளிரக்
களிபரந் தொளிமல்கு கள்ளார்
வண்டு பாண்செய்யும் புகலூர்
வர்த்தமா னீச்சரத் தாரே.''

''ஈசன் ஏறமர் கடவுள்
இன்னமு தெந்தையெம் பெருமான்
பூசும் மாசில்வெண் ணீற்றர்
பொலிவுடைப் பூம்புக லூரில்
மூசு வண்டறை கொன்றை
முருகன்முப் போதும்செய் முடிமேல்
வாச மாமலர் உடையார்
வர்த்தமா னீச்சரத் தாரே''

என்று இரண்டிடங்களில் முருக நாயனார் தொண்டைச் சிறப்பித்துப் பாடினார்.

திருஞான சம்பந்தர் திருமணம் திருநல்லூர்ப் பெரு மணத்தில் நிகழ்வதை அறிந்து முருக நாயனார் அங்கே சென்றார். இறைவன் திருவருளால் அப்போது எழுந்த சோதியில் திருஞான சம்பந்தரும் பிறரும் புகுந்தபோது, இவரும் புகுந்து இறைவன் திருவடி நீழலில் என்றும் மாறாத இன்ப நிலையை அடைந்தார்.

முப்போதும் திருமேனி தீண்டும் உரிமையும் வேத ஆகம அறிவும் நிரம்பிய முருக நாயனார், திருமலர் கொய்து மாலை தொடுத்து அணியும் திருத்தொண்டைச் செய்தார். மனத்தாலும் வாக்காலும் உடம்பாலும் செய்யும் சிவத் தொண்டுகள் பக்குவம் இல்லாதவர்களிடம் வெவ்வேறு நிலையாக இருக்கும். இறைவன் அருளில் ஒன்றிய சிவ ஞானிகளுக்கு எந்தத் தொண்டும் சமானமான நிலையுடை யதே. பஞ்சாட்சரத்தை எப்போதும் ஜபிப்பதும், திரு மாலைத் தொண்டு செய்வதும் முருக நாயனாருக்கு ஒன்றா கவே இருந்தன. அப்பர் சுவாமிகளுக்கு உழவாரத் தொண் டும் தேவாரத் தொண்டும் ஒன்றாகவே இருந்தன அல்லவா?

---

17. உருத்திர பசுபதி நாயனார்

சோழவள நாட்டில் திருத்தலையூர் என்பது வளம் செறிந்த ஊர். மறையவர் பலர் அங்கே வாழ்ந்திருந்தனர். வேத வேள்வியை இடையறுது முறைப்படி இயற்றி வந்த தனால் மழை பொழிந்து எங்கும் வளம் பெருகியது. பூம் பொழில்கள் வானுற ஓங்கி வளர்ந்தன. அவற்றில் மலர் கள் விரிந்து தேன் நிரம்பி நின்றன. வீடு தோறும் ஆவி னங்கள் மல்கின. இறைவனுக்குப் பஞ்ச கவ்வியங்களும் அளிக்கும் அவற்றைப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர் மக்கள். அறமும் நீதியும் சால்பும் அம் மக்களின் உள்ளத்தே நிரம்பியிருந்தன.

நிலத்தில் வளமும் வீட்டில் வளமும் நெஞ்சில் நற்குண நலமும் அவ்வூரில் பசுபதியார் என்ற மறையவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் வேதத்தை நன்கு பயின்று சிறந்தார். சிவ பக்தி நிரம்பியவர். இறைவனுடைய பெருமையைப் பேசும் ஸ்ரீருத்திரத்தை இடைவிடாமல் பாராயணம் செய்யும் ஆர்வமுடையவராகி அப்படியே செய்து வந்தார்.

மறைகள் நான்கு ஆனாலும் நான்காவதாகிய அதர்வம் முன்னைய மூன்றனுள்ளும் இருக்கிற பிரயோகங்களைத் தொகுத்து அமைத்ததே. ஆதலின் வேதம் மூன்று என்றும் சொல்வதுண்டு. த்ரயீ என்று வடமொழியில் அதற்கு ஒரு பெயர் வழங்கும். அந்த மூன்றில் நடுநாயகமாக விளங்கு வது யஜுர் வேதம். யஜுர் வேதம் பல பகுதிகளை உடை யது. நடுப்பகுதியில் இருப்பது ஸ்ரீருத்திரம். சிவபெருமா னுடைய பெருமையைச் சொல்லிப் பாராட்டும் மந்திரங்களை உடையது அது. வேதமென்னும் திருக்கோயிலில் கர்ப்பக் கிருகத்தைப் போன்றது யஜுர் வேதம். அதன் நடுவில்

உள்ள பீடம் போன்றது ஸ்ரீருத்திரம். அதன் நடுவில் இருப்பது திருவைந்தெழுத்து. பீடத்தில் உள்ள சிவ லிங்கம் போன்றது அது. ஸ்ரீருத்திரத்தை,

"அரும றைப்பய னாகிய உருத்திரம்"

என்று சேக்கிழார் பாராட்டுவார்.

"வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமும் நமச்சி வாயவே"

என்று அதிற் பொதிந்துள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைத் திரு ஞான சம்பந்தர் வேதத்தின் மெய்ப்பொருள் என்பார்.

பஞ்சாட்சரம் சிவபெருமானுடைய அருளைப் பெறு வதற்குரிய மந்திரம். ஏழு கோடி மகாமந்திரங்களிற் சிறந்தது அது என்பர். அதனைத் தன்னிடத்தே வைத்த பெட்டியைப் போன்றது ஸ்ரீருத்திரம்; அதில் உள்ள நாயக மணி திருவைந்தெழுத்து.

இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற உருத்திரத்தைச் சிவ பிரானுக்குத் திருவபிடேகம் செய்கையில் ஓதுவது வழக்கம். அம் மந்திரத்தால் பூரிக்கப் பெறும் புனல் புனிதம் அடைகிறது.

பசுபதியார் பூம்புனற் பொய்கை சென்று நீராடி விட்டுக் கழுத்தளவு நீரில் நின்று கொண்டு, உச்சி மேற் கரங்களைக் குவித்து, உள்ளத்தில் சிவபிரானுடைய திரு வுருவத்தை நிறுவி, உருத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்வார். பகல் இரவென்று பாராமல் அதை ஓதுவதையே தவமாகக் கொண்டு ஒழுகினார் அவர். புலன் நுகர்ச்சிகளில் மனம் செல்லாமல் ஒருமைப்பாட்டோடு ஸ்ரீருத்திரத்தை ஓதியமை யால் அவரை உருத்திர பசுபதியார் என்றே யாவரும் வழங்கலாயினர்.

அவருடைய தீவிரமான பக்தியையும் இடைவிடாத உருத்திர பாராயணத்தையும் கண்டு உலகம் வியந்து பாராட்டியது. உருத்திரத்தின் பொருளாக உள்ள இறைவன் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து அவருக்குத் திருவருள் புரிந்து தன்னுடைய திருவடிக் கண்ணே வாழும் பேரின்ப நிலையை வழங்கினான்.

18. திருநாளைப் போவார் நாயனார்

சோழ நாட்டில் உள்ள பல பிரிவுகளில் மேற்கா நாடு என்பது ஒன்று. கொள்ளிடத்தின் கரையில் அந்த நாட்டில் ஆதனூர் என்ற ஊர் நீர்வளமும் நிலவளமும் நிரம்பியிருந்தன. அவ்வூரில் உள்ள மக்கள் மிக்க செல்வப் பெருக்கு உடையவர்களாக வாழ்ந்தனர். பல பெருங்குடி மக்கள் நெருங்கி வளர்ந்துவரும் வளப்பம் உடையது அது.

அவ்வூரைச் சார்ந்த புலைப்பாடியில் பஞ்சம குலத்தில் உள்ள மக்கள் உழுதல் முதலிய தம் கடமைகளைச் செவ்விதாகச் செய்து தமக்குரிய உரிமைகளைப் பெற்று மனைவி மக்களோடு இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களில் நந்தனார் என்பவர் ஒருவர். அவர் பிறந்து உணர்வு வந்தது முதலே சிவபெருமானிடம் இடையீடு இல்லாத அன்பு உடையவராக இருந்தார். வேறு நினைவின்றி எப்போதும் இறைவன் திருவருளையே சார்பாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

தமக்குப் பரம்பரையாக விட்டிருந்த சுதந்தரமாகிய நிலத்தைத் தம்முடைய வாழ்க்கைக்கு உரிய துணையாகக் கொண்டு தாம் செய்ய வேண்டிய தொழில்களைச் செய்து அறம் திறம்பாத நெறியில் நின்றார் நந்தனார். பறைக்

குலத்தினருக்குரிய தொழில்களில் வல்லவராகிய அவர் தம் செயல்களிலும் சிவபெருமான் திருத்தொண்டையே செய்து வந்தார். தோல், நரம்பு முதலியவற்றை மக்களின் உபயோகத்துக்கு மற்றவர்கள் கொடுத்து அதனால் வரும் ஊதியத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். நந்தனாரோ சிவபெருமானுடைய கோயில்களில் உள்ள பேரிகை முதலிய தோற்கருவிகளுக்கு வேண்டிய தோலைக் கொடுப்பார். கோயிலில் இசைத் தொண்டு புரிபவர்களுடைய வீணைக்கும் யாழுக்கும் வேண்டிய நரம்புகளை அளிப்பார். கோயில்களில் ஆராதனைக்குக் கோரோசனையைக் கொடுப்பார்.

இறைவனுடைய அன்பர்கள் உலகத்தில் தொழில் செய்து வாழ்ந்தாலும், அந்தத் தொழிலிலும் இறைவனுடைய திருத்தொண்டு இடம் கொள்ளும். தம்முடைய ஜீவனோபாயமாகக் கொண்ட தொழில் எதுவானாலும், அதிலும் சிவத்தொண்டு செய்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. இறைவன் திருக்கோயிலுக்குள் சென்று தொண்டு புரியும் நிலையைப் பெறாமல் இருந்தும், நந்தனார் தம் தொழிலுக்கு ஏற்ற வகையில் அக்கோயில்களுக்குப் பயன்பட்டார். மனம் இருந்தால் வழியும் உண்டாகும் அல்லவா?

ஒவ்வொரு கோயிலிலும் முரசு, பேரிகை முதலிய இசைக் கருவிகள் இருக்கும். அவற்றுக்கு வேண்டிய தோல், வார், நரம்பு ஆகியவற்றைக் கொடுப்பதற்காக நந்தனார் ஒவ்வொரு நாளும் கோயில்களை நோக்கிச் செல்வார். கோயிலில் வாயிலின் புறத்தே நின்று தாம் கொணர்ந்தவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு, அங்கே நின்றபடியே கோயிலையும் பார்த்துப் பார்த்து இன்புறுவார்; குதிப்பார்; கூத்தாடுவார்; பாடுவார்.

கோயிலையும் கோபுரத்தையும் தரிசிக்கும் இன்பத்தைத் தம்முடைய தொழிலோடு பிணைத்துக் கொண்டார் நந்தனார். மற்றவர்கள் புலைச்சேரி வாழ்க்கையில் அருவருக்கும் வகையில் வாழ்ந்தாலும், நந்தனார் அவ்வாழ்க்

கையில் தூய்மையும் தொண்டு நெறியும் உடையவராகி விளங்கினார்.

ஒரு முறை திருப்புன்கூர் போய் வரவேண்டும் என்ற ஆவல் அவருக்கு உண்டாயிற்று. அங்கே போய்த் தம்மால் இயன்ற பணிகளைச் செய்யவேண்டும் என்பது அவர் எண்ணம். மிக்க ஆவலோடு அத்திருப்பதியை அணைந்து திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். திருவாயிற் புறத்தே நின்று உள்ளே உள்ள சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்க ஆவல் கொண்டார். அங்குள்ள பெருமானுடைய திருநாமம் சிவலோக நாதன் என்பது. அவருடைய விருப்பம் நிறைவேறத் தடையாக இருந்தது சந்நிதியில் இருந்த நந்தி. அதைக் கண்டு வருந்திய நந்தனார், 'இறைவனைத் தரிசிக்க இயலவில்லையே!' என்று மனம் வாடித் துயரமடைந்தார். அதுகண்ட சிவபெருமான் தன் சந்நிதியில் இருந்த நந்தியை விலகச் செய்து தரிசனம் தந்தருளினான். நந்தனார் வாயிற் புறத்தில் நின்றபடியே சிவபெருமானைத் தரிசித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பிறகு அவ்வூரைச் சுற்றி வரும்போது அங்கே ஒரு பள்ளம் இருப்பதைக் கண்டார். திருக்கோயிலுக்குப் போகும் அன்பர்களுக்குப் பயன்படும்படி அங்கே ஒரு குளம் வெட்டலாம் என்ற எண்ணம் அப்போது நந்தனாருக்குத் தோன்றியது. அப்படியே அவர் முயன்று அங்கே ஒரு குளத்தை வெட்டினார்.

தம்முடைய உடல் வலிமையினாலும் தொழிலினாலும் சிவத்தொண்டையும் சிவனடியார் தொண்டையும் செய்து வந்த நந்தனாருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பெருமானுடைய நினைவாகவே சென்றது. அருகிலும் சேய்மையிலும் உள்ள தலங்களுக்குச் சென்று குளம் வெட்டியும் சுவர் வைத்தும் தோல், வார் அளித்தும் தம் தொண்டு வகைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டார். 'நமக்கு இதனால் பயன் உண்டா, நம்மை யாரேனும் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறார்களா' என்று பாராமல் தம்மால் இயன்ற தொண்டுகளைச் செய்து

வந்தமை நந்தனாரின் உண்மையான சிவபக்தியைக் காட்டியது. உயிர்க் குலத்துக்குச் செய்யும் தொண்டுகளை யும் இறைவனுடைய திருத் தொண்டாகவே கருதுவது பெரியோர் இயல்பு. "நானும் அவருடைய நிலையில் வசதி களோடு இருந்தால் எவ்வளவோ செய்வேன்" என்று சொல்கிறவர்கள் உண்டு. தொண்டு புரிவதற்கு இதுதான் உரிய பதவி, இதுதான் உரிய வசதி என்ற வரையறை இல்லை. எல்லோரும் தொண்டு புரியலாம். ஆனால் எல் லோருக்கும் ஒன்று இன்றியமையாதது. தொண்டு புரிய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மாத்திரம் இருக்கவேண்டும். அது இருந்துவிட்டால் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் செய்யும் தொண்டுகள் இன்னவையென்று அவர்களுக்கே புலப்படும்.

நந்தனார் அக்காலத்து வருணாசிரம அமைப்பின்படி திருக்கோயிலுக்குள் புக இயலாத நிலையில் இருந்தார். ஊருக்குள்ளும் தம் விருப்பப்படி சென்று பழகும் வாய்ப்பு அவருக்கு இல்லை. ஆனாலும் அவர் சிவபிரான் கோயில் களுக்குச் சென்றார்; பக்தி செய்தார்; பலருக்குப் பயன்படும் தொண்டுகளைச் செய்தார். இறைவன் திருக்கோயிலில் முரசு அறைவது ஒரு தொண்டு. அந்தத் தொண்டை நேர் முகமாக நந்தனார் செய்ய இயலாது. ஆயினும் அந்த முரசுக்குத் தோலும் வாரும் கொடுப்பதனால் முரசத் தொண்டு செய்த பயனும் இன்பமும் அவருக்கு உண்டாயின. தம் கையால் முரசு அறைந்து தொண்டு புரியும் பக்தர் முரசை அறையும்போது இன்புற்றார். அந்த ஒலியைக் கேட்டு நந்தனாரும் இன்பம் அடைந்தார். தம் குழந்தைக்கு ஒரு விளையாட்டுப் பொம்மையைத் தந்தை வாங்கித் தருகிறார். அந்தப் பொம்மையை வைத்துக் கொண்டு குழந்தை விளையாடி இன்புறுகிறது. பொம் மையை வாங்கிக் கொடுத்தவர் தாமே அதை வைத்து விளை யாடுவதில்லை. ஆனால் குழந்தை விளையாடுவதைக் கண்டு அவரும் மிக்க இன்பத்தை அடைகிறார். இதே மனநிலை

நந்தனாருக்கு இருந்தது. அதனால், 'நாமே திருக்கோயிலுக்குள் சென்று இந்தத் தொண்டுகளைச் செய்ய இயலவில்லையே!' என்ற எண்ணம் இன்றி, அத்தொண்டுகளைச் செய்பவர்களைப் பார்த்து, அவற்றில் தாமும் பங்கு கொண்டதாகவே இன்புற்றார்,

நந்தனார் சிவனடியார்களை நீராட்டவில்லை. இறைவன் திருமஞ்சனத்துக்கு நீர் சுமந்துசெல்லவும் இல்லை. அப்படிச் செய்ய முடியவில்லையே என்று எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டு நிற்கவில்லை அவர். குடத்தோடு நீர் அளிப்பதைத்தான் உலகத்தில் சமுதாயச் சட்டம் தடுத்ததே ஒழியக் குளத்தோடு நீர் அளிப்பதைத் தடுக்கவில்லை. அவர் ஒரு குடம் நீர் தரவில்லை; ஆனால் பல குளம் வெட்டிப் பல குள நீர் தந்தார். அவற்றில் எத்தனை தொண்டர்கள் நீராடினார்கள்! இறைவனுடைய திருமஞ்சனத்துக்கு எத்தனை குளங்கள் பயன்பட்டன! இந்த உண்மையை நினைந்து தொண்டு புரிந்தார் நந்தனார்.

இவ்வாறு பல தலங்களுக்குச் சென்று தம்முடைய திருத்தொண்டிற் சிறந்து நின்ற நந்தனாருக்கு ஓர் ஆசை எழுந்தது. எல்லாக் கோயில்களிலும் சிறந்தமையால் கோயில் என்று அடையின்றிச் சொன்னாலே தன்னை நினைக்கும் தலைமையுடன் விளங்கும் சிதம்பரம் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உண்டாயிற்று. அது வரவரப் பெருகியது. ஒரு நாள் இரவு முழுவதும் தூக்கமே இல்லாமல் தில்லையைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அத் திருத்தலத்துக்குச் சென்றவர்கள் அதன் பெருமையைப் பற்றியும் அதன் அமைப்பைப் பற்றியும் சொல்லக் கேட்ட செய்திகள் யாவும் இப்போது அவர் நினைவுக்கு வந்தன. 'நம்முடைய குலத்தினர்கள் அங்கே சென்று ஒன்றும் செய்ய இயலாதே! பல பிராகாரங்களையுடைய அக்கோயிலுக்குள் புகுவது நடவாத காரியம். புறத்தே இருந்து தரிசிக்க முடியாது; பெரிய திருக்கோயில்.

இந்த நிலையில் அங்கே போய் என்ன செய்யப் போகிறோம்?' என்ற எண்ணம் தோன்றவே சற்றுச் சோர்வு உண்டாயிற்று. ஆனாலும் அவருடைய விருப்பம் தணியவில்லை. தில்லைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற காதல் மேலும் மேலும் பெருகியது. ''நாளைப் போவேன்'' என்று துணிந்தார்.

மறுநாள் விடிந்தது. விரிந்த உலகமும் தாம் வாழும் புலைச்சேரியும் அதில் வாழ்வார்களுக்கு அமைந்திருக்கும் கட்டுப்பாடுகளும் மறுபடியும் நினைவுக்கு வந்தன. 'நான் அங்கே போய் எதைப் பார்க்க முடியும்? 'மூவாயிரம் அந்தணர்கள் இடைவிடாமல் இறைவனுக்குத் தொண்டுபுரியும் திருக்கோயில் அது' என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் வாழும் இடத்தை நான் போய்ப் பார்க்க முடியுமா? கோயிலுக்கு உள்ளே சிறிதேனும் செல்ல முடியுமா?' என்ற எண்ணங்கள் வரவே, அன்று புறப்படவில்லை. மறுபடியும் அவர் உள்ளம் அவரை உந்தியது. 'நாளைக்குப் போகலாம்' என்று ஆறுதல் பெற்றார். இப்படி ''நாளைப் போவேன்'', ''நாளைப் போவேன்'' என்று ஒவ்வொரு நாளாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

''சிதம்பரம் போகப் போகிறீராமே? எப்போது போகிறீர்?'' என்று அவரைக் கண்டு நண்பர்கள் கேட்பார்கள். ''நாளைக்குப் போகலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறேன். இறைவன் திருவருள் புரியவேண்டும்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தமையால் அவரை யாவரும், ''நாளைப் போவான்'' என்று வழங்கத் தலைப்பட்டனர்.

நந்தனாருக்குத் தில்லைக்குச் செல்லாவிட்டால் உலகில் வாழ்ந்து பயன் இல்லை என்ற அளவுக்கு ஆர்வம் முதிர்ந்தது. ஒரு நாள் புறப்பட்டே விட்டார். கொள்ளிடத்தைக் கடந்து சென்று திருத்தில்லையின் எல்லையில் வந்து நின்றார். 'நாளைப் போவேன்' என்று சொன்னவர், 'இன்று வந்தேன்'

என்ற நிலையில் இருந்தார். ஊருக்குள் வேதம் ஓதும் கிடைகளும் வேள்வி செய்யும் சாலைகளும் பல இருக்கும் என்று முன்பு கேட்டிருந்தார். வேத ஒலியால் அங்கே கிடைகள் இருப்பதையும், வேள்விப் புகையால் அங்கே வேள்விச் சாலைகள் இருப்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். 'நாம் எப்படி உள்ளே செல்வது?'' என்று அஞ்சினார்.

ஊரின் திருமதிலை வலம் வந்து வணங்கித் திருமதில் வாயிலில் வந்து நின்றார். இப்படியே இரவும் பகலும் வலம் செய்து கொண்டே வந்து, 'எம்பெருமானைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு நமக்கு இல்லையே!' என்று உருகி நைந்தார். ''இறைவனுடைய ஆனந்த நடனத்தைப் பற்றி எவ்வளவோ கேட்டிருக்கிறேன். இந்த உடம்பை வைத்துக் கொண்டு நான் எப்படித் தில்லை அம்பலவாணனைத் தரிசிக்க முடியும்?'' என்று அரற்றினார். மிகவும் ஏங்கினார். சோர்வு மிகுதியினால் கீழே படுத்துத் துயின்றார்.

அப்போது அவருடைய கனவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளி, ''இந்த உடம்புடன் எப்படி நான் நடன தரிசனம் செய்வேனென்று வருந்துகிறாயே. நீ அஞ்சாதே. நீ தீயிடை மூழ்கி எழுந்து தில்லை வாழ் அந்தணர்களுடன் நம்முடைய சந்நிதிக்கு வருவாயாக'' என்று திருவாய் மலர்ந்தான். அப்படியே தில்லைவாழ் அந்தணர் கனவிலும் தோன்றி, ''நம்மைத் தரிசிக்கும் பேரார்வத்துடன் திருக்குலத்தில் தோன்றிய நந்தன் என்னும் அன்பன் திருமதிற் புறத்தேபாடு கிடக்கிறான். அவனை அழைத்து வந்து நெருப்பிற் குளிப்பாட்டி என் சந்நிதிக்கு அழைத்து வாருங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான்.

நந்தனார் துயிலினின்றும் எழுந்து எம்பெருமானுடைய திருவருளை எண்ணி எண்ணி உருகினார். ''நாயேனுடைய ஆசை நிறைவேற இயலாதென்றுதானே உலகம் கூறும்? அதை நிறைவேற்றத் திருவருளே துணிந்தபோது யார் எதிர்நிற்க முடியும்? எளியேனிடத்தில் எம்பெருமானுக்

குள்ள பெருங் கருணைதான் என்னே!'' என்று குதித்துக் கூத்தாடினார்.

கனவு கண்ட அந்தணர்கள் எம்பெருமான் இட்ட கட்டளைப்படியே திருமதிற்புறத்தை அணுகி நந்தனாரிடம் வந்து, "ஐயரே, எம்பெருமான் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றத் தங்களிடம் வந்தோம். தீ அமைத்துத் தரும்படி பெருமான் பணித்தான்'' என்று கூறினார். "நாயேன் உய்ந்தேன்'' என்று கூறி அவர்களை வணங்கினார் நந்தனார். அந்தணர்கள் திருமதிலின் தெற்கு வாயிலுக்குப் புறத்தே வேறு அந்தணர்கள் அமைந்திருந்த தீக்குழிக்கு அவரை அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே நந்தனார் இறைவன் திருவடியை உளத்தே கொண்டு அவ்வெரியை வலஞ் செய்து வணங்கி அதன்கண் மூழ்கினார். மூழ்கியவுடன் எழுந்தார். அப்போது தேசு பொலியும் திருவுருவும் நூல் விளங்கும் திருமார்பும் பெற்ற புண்ணிய மாமுனிவர் கோலத்தோடு விளங்கினார். அவரைக் கண்டு தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் கைதொழுது வணங்கினார்கள். எம்பெருமான் திருவருளையும் நாளைப் போவாருடைய பெருமையையும் எண்ணி எண்ணி அதிசயம் கொண்டார்கள்.

மற்றத் தொண்டர்கள் நீரில் ஆடித் திருக்கோயிலுக்குச் செல்வார்கள். நந்தனாரோ நெருப்பில் ஆடித் திருக்கோயிலுக்குள் புகலானார். இறைவன் தீயாடி. அவன் அடியாரும் இப்போது தீயாடினார். தாம் அவ்வளவு காலம் வளர்த்த வேள்வித் தீயில் புகையையும் புண்ணியத்தையும் கண்ட தில்லைவாழ் அந்தனர்கள் இப்போது வளர்த்த எரியில் மக்கட் குலத்தின் புண்ணியப் பயனைப் போன்ற மறை முனிவரைக் கண்டார்கள். இரசவாதம் செய்பவர்கள் செம்பை எரியிலிட்டுத் தங்கமாக எடுப்பதுபோல, இறைவனுடைய திருவருளால் எரியில் புகுந்த திருக்குலத் திருமேனி கொண்ட நந்தனார் முனிபுங்கவராக எழுந்த அதிசயத்தை அவர்கள் கண்டு மனம் கரைந்தார்கள். அந்த

ணர்கள் சூழ, வாத்தியங்கள் முழங்க, மறையொலி ஒலிக் கத் திருநாளைப் போவார் தம்மைக் கனவில் வந்து அழைத்த அப்பனைக் காணச் சென்றார்.

திருக்கோபுரத்தைக் கை தொழுது ஏனைய சந்நிதி களைக் கடந்து வலமாக வந்து இறைவன் உலகுய்ய நட மாடும் எல்லையினைத் தலைப்பட்டார். அப்பால் அவரைக் காணுமல் அந்தணர் அதிசயித்தார். தன்பால் வந்தணைந்த திருத்தொண்டரின் பிறவியையும் வினையையும் நீருக்கி இறைவன் தன் திருவடிக்கண்ணே சேர்த்துக் கொண்டான்.

நந்தனருக்குப் புறவாழ்வில் இறைவனுடைய திருவரு ளுக்கு உரியவராவதற்கு இயலாத நிலை இருந்தது. அவரைப்போன்ற நிலையில் உள்ளவர்கள் அந்தப் புறத் தடைக்கு அஞ்சி இருந்தார்கள். ஆனல் நந்தனர் அக வாழ்வில் இறைவனுடன் அளவளாவினர். சாதி, குலம் முதலிய தடை ஏதும் அக வாழ்க்கையில் இல்லை. ஆதலின் அவர் தம் அக வாழ்க்கையில் வர வரத் தூய்மை பெற்றுப் புண்ணிய மாமுனிவராகி விட்டார்.

புறத்திலே முனிவராகவும் அகத்திலே புலையராகவும் இருப்பவர் பலர். அவர்களுக்கு இறைவன் அருள் எளிதில் கிடைப்பதில்லை. அகத்திலே முனிவராகவும் புறத்திலே புலையராகவும் இருந்தார் நந்தனர். போலியாகத் தவ வேடம் தாங்குபவர்கள் தம் வேடத்தைத் தாமே கலைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனல் புலையராக இருந்த நந்தனருடைய புற வேடத்தை இறைவன் கலைக்க முன் வந்தான். அகமும் புறமும் தவத் தூய்மை தாங்கிய அந்தணர்களைக் கொண்டு அந்த மாற்றத்தை அவன் செய்வித்தான். முன்னவனே முன் நின்ருல் முடியாத பொருள் உளதோ?

அக வாழ்க்கையில் முனிவராக உயர்ந்து நின்றவருக் குத் தடையாக நின்ற புற வாழ்க்கையை இறைவன் மாற்றிவிட்டான். அவரைத் தன் திருவடி மாமலரில் வண் டாக உறையும்படி செய்தருளினன்.

19. திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்

தொண்டை நன்னாட்டில் தெய்வ மணம் கமழ்வது கச்சியம்பதி. அப்பதியில் ஏகாலியர் குலத்தில் ஓர் அடியார் தோன்றினார். எந்தச் சாதியினராயினும் எந்தத் தொழிலினராயினும் இறைவனுடைய அன்பில் ஊறினால் அவர்கள் மனிதரில் தேவராகி விடுகிறார்கள். இறைவனுடைய அருளையே எண்ணி அவ்வெண்ணம் மாறாமல் தொழில் செய்து வாழ்ந்தவர் அவ்வன்பர். அவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை.

சிவபிரானுடைய அடியார்களிடத்தில் ஆராத அன்புடையவராய், அவர்களுடைய குறிப்பை அறிந்து தொண்டு புரியும் இயல்புடையவராக இருந்தமையால் அவரை யாவரும் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்று வழங்கலாயினர். நாளடைவில் அவருடைய இயற்பெயரை யாவரும் மறந்துவிடவே, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்ற பெயரே நிலைத்துவிட்டது. அடியாருடைய துணிகளை அன்போடு வெளுத்து அளிக்கும் தொண்டில் அவர் இன்பம் கண்டார்.

இறைவனுடைய திருவருள் நினைவினால் மனமாசு தீர்ந்து வாழ்ந்த அப்பெரியார் பிறருடைய ஆடையிலுள்ள மாசைப் போக்கும் தொழிலுடையவராக இருந்தார்; 'எத் தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப்பட்டாலும் முத்தர் மனம் இருக்கும் மோனத்தே' என்றபடி அவர் அந்தத் தொழிலில் சிறந்து நிற்கும்போதே சிவ பக்தியிலும் சிறந்து நின்றார். "தொண்டு புரிபவருக்குப் பொருள் வேண்டும்.

பதவி வேண்டும். ஆள் வேண்டும்'' என்று சொல்வது தவறு. உண்மையான தொண்டுள்ளம் படைத்தவர்கள் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் அந்த நிலைக்குப் தக்கபடி தொண்டுகளைச் செய்வார்கள். பொருள் இல்லாவிட்டால் உடலுழைப்பை வழங்கித் தொண்டு புரிவார்.

பொருளை வழங்குவதைவிட உடலுழைப்பை வழங்குவது உயர்ந்தது. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சிவனடியார்களிடம் தமக்குள்ள பக்தியை அவர்களுடைய ஆடைகளை வெளுப்பதனால் காட்டினார். அவர் தொழிலிலும் தொண்டு செய்ய இடம் இருந்தது. உண்மையில் அவர் மனத்தில் இடம் இருந்ததனால்தான்/, தொழிலிலும் இடம் உண்டாயிற்று.

தம்முடைய கடைப்பிடியினின்றும் நழுவாமல் தொண்டு புரிந்து வந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டரை உலகத்துக்கு அறிவிக்க இறைவன் விரும்பினான். பிள்ளை பள்ளியில் பயின்று புகழ்பெற வேண்டும். அவன் சோதனையில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் அல்லவா? அதுபோல எல்லா உயிருக்கும் தந்தையாகிய இறைவன் தன் பிள்ளையாகிய திருக்குறிப்புத் தொண்டருடைய பெருமையை ஒரு சோதனையின் மூலமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் கொண்டான்.

மாரிக்காலம் அது. திடீர் திடீரென்று மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. பூமி ஈரம் பெற்றது. குளிர் நடுக்கியது. அப்போது ஒரு சிவனடியார் திருக்குறிப்புத் தொண்டரை நோக்கி வந்தார். அவர் உடம்பு மிக மெலிந்திருந்தது. இடையிலே கந்தையை உடுத்திருந்தார். அதுவும் பல காலமாக அழுக்கேறி, நனைத்தாலும் எளிதில் நனையாதபடி இருந்தது.

திருநீறு பூசிய அழகுக் கோலத்துடன் வந்த அடியாரைக் கண்டவுடன் மனமகிழ்ந்து திருக்குறிப்புத்தொண்டர்

அவரைப் பணிந்து எழுந்தார். அவர் மேனி மிகவும் மெலிந்திருப்பதைக் கண்டு, "தேவரீர் திருமேனி இவ்வளவு இளைப்பதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று அன்புடன் வினவினார். பின்பு அவர் இடையில் அணிந்த கந்தை ஒரே கறுப்பாய் அழுக்குப் படலம் போர்த்திருந்ததைக் கண்டு, "சுவாமி, இந்தக் கந்தையைத் தாருங்கள். நன்றாக வெளுத்துத் தருகிறேன்" என்று பணிவுடன் கூறினார்.

"இதையா கேட்கிறீர்? இது அழுக்காகத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும் இதுதானே எனக்குக் கவசம்? இராத்திரிக் காலங்களில் இதுவே எனக்கு போர்வை. இதைக் கொடுத்துவிட்டால் நான் கோவணத்தோடுதான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் ..."

அவர் சற்றே யோசித்தார். பிறகு, "இதைவெளுத்துத் தருகிறேன் என்று சொல்கிறீர்கள். அப்படியானால் இன்று சூரியன் மலைவாயில் விழுவதற்குமுன் இதை வெளுத்து உலர்த்தித் தரவேண்டும்" என்றார்.

"அப்படியே தந்துவிடுகிறேன்" என்று திருக்குறிப்புத் தொண்டர் கூறினார். எப்படியாவது அந்தப் பெருமானுக்குத் தம்மால் இயன்ற தொண்டைச் செய்ய வேண்டுமென்பது அவர் ஆசை.

அடியவர் மறுபடியும், "இன்று சூரிய அஸ்தமனத்துக்குள் நிச்சயமாகத் தந்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இராத்திரி என்றால் குளிரைத் தாங்க முடியாது. பிணம்போல விறைத்துப் போகவேண்டியதுதான். அப்படியானால் நீரே பொறுப்பாளி" என்று சொல்ல, "நிச்சயமாக மாலைக்குள் வெளுத்து உலர்த்தித் தருகிறேன்" என்று திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சொன்னார். சில நாளாக மழை நின்று வெயில் காய்ந்தபடியால் அன்று மாலைக்குள் அதை உலர்த்தித் தந்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது.

அடியார் தம் கந்தையைத் தொண்டரிடம் கொடுத்துச் சென்றார். உடனே அந்தக் கந்தையைக் கொண்டு திருக் குறிப்புத் தொண்டர் நீர்த்துறைக்குச் சென்று அதைத் தோய்த்தார். வெள்ளாவியில் வைத்தார். பிறகு அதைப் பிரித்து வெளுக்கலானார். அதற்குள் பிற்பகல் வந்து விட்டது. அதோடு சோதனையாக மழையும் வந்துவிட்டது. இறைவன் செய்த சோதனை தான்.

வானமெல்லாம் மேகங்கள் கப்பிக்கொண்டன. மழை பலமாகப் பெய்தது அதைக் கண்டபோது திருக்குறிப்புத் தொண்டர் உள்ளத்தே இடி இடித்தது. 'இந்த மழையில் நான் எப்படி ஆடையை உலர்த்தித் தருவேன்?' என்று வருந்தினார். 'இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வானம் வெளி வாங்கலாம்' என்று எண்ணினார். அவரைச் சோதிப்பதற் காகவே வந்த மழை அது. அப்படி இருக்கும்போது அது எளிதில் நிற்குமா? மழை நிற்கவில்லை. பொழுது போய்க் கொண்டே இருந்தது. தொண்டருடைய முகத்தில் ஒளி மாழ்கியது. அவர் உள்ளத்தில் புயல் புகுந்தது. 'ஐயோ! முன்பே இதை வெளுத்துக்கொண்டு போய் வீட்டில் காற்றுடக் கட்டி உலர்த்தியிருக்கலாமே! அப்படிச் செய் யாமல் முட்டாள்தனமாகக் காத்திருந்தேனே! அந்தப் பெரியார் வந்தால் நான் என்செய்வேன்? அவர் திருமேனி வெடவெடவென்று நடுங்குமே! இந்தப் பாவி, அவர் உடம்பு நடுங்கக் கண்டு மரம்போல நிற்பதா?' என்று அவர் நைந்தார். 'அவர் முகத்தில் நான் எப்படி விழிப் பேன்? அழுக்குக் கந்தையாக இருந்தாலும் குளிர் தாங்குமே! நான் அதைப் பிடுங்கி வைத்துக் கொண்டு, வெளுத்துத் தருகிறேன் என்று வீரம் பேசினேனே!' என்று சாம்பினார். 'அவர் வருமுன் நாம் உயிர் விடுவதே சரி' என்று துணிந்து துணி வெளுக்கும் பாறையில் தம் தலையை மோதிக் கொள்ளப் போனார்.

சோதனை செய்த அருளாளனாகிய ஆண்டவன், தன் பிள்ளை அச்சோதனையில் வெற்றி பெற்றுவிட்டான் என்று

கண்டான். அடியார் உள்ளம் புண்படுவதைக் காண்ப தற்குமுன் உயிரையே விட்டுவிட வேண்டும் என்ற துணிவை உணர்ந்தான். அவனுடைய மலர்ச்செங்கை பாறையினின்றும் எழுந்து திருத்தொண்டர் தலையைத் தாங்கியது. பல காலமாகப் பல தொண்டர்களுடைய ஆடையை வெளுத்த அப்பாறை. திருக்குறிப்புத் தொண்ட ருடைய அரும்பெருந்தொண்டுக்கு நிலைக்களமாக இருந்த அப்பாறை, இப்போது இறைவன் திருக்கரம் எழும் அற்புத ஆலயமாகிவிட்டது. சிரம் மோதப் புகுந்த தொண்டரின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. இறைவன் கரம் அதைத் தடுத்தது.

மேகங்கள் மறைந்தன. வானம் வெளிவாங்கியது. அவ்வானத்தே விடைமேல் எழுந்தருளினன் சிவபெருமான். உமா தேவியாரோடு கோலங் காட்டிய பெருமானைக் கண்டு உருகித் தொழுது நின்றார் தொண்டர். அப்போது இறைவன், "உலகம் முழுதும் உன்னுடைய திருத் தொண்டின் பெருமையை உணர்ந்து கொள்ளும்படி அறி வித்தோம்; நீ நம்முடன் இருந்து இன்புறுவாயாக" என்று அருள் புரிந்தான்.

---

20. சண்டேசுர நாயனர்

மாட்டுக்கு ஏதோ உற்சாகமோ, அல்லது கோபமோ தெரியவில்லை. அது தன் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு கொம்பினுல் ஆய்க்குலச் சிறுவனை முட்ட வந்தது. அவன் சற்றே விலகிக் கொண்டு பின்பு அதைத் தட்டிக் கொடுத்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால் சண்டேசர் பெருமை உலகுக்குத் தெரிந்திராதே! தன்னை முட்ட வந்த பசுமாட்டை வெளுவெளுவென்று வெளுத்து விட்டான் அந்த ஆய்ச் சிறுவன். பசுவின் கண்ணில் நீர் வந்ததோ என்னவோ; அங்கே நின்ற பிரமசாரி ஒருவனுடைய கண்ணில் கடகடவென்று நீர் அருவி புறப்பட்டது.

சோழவள நாட்டில் மண்ணியாற்றங் கரையில் உள்ள சேய்ஞலூரில் நடந்த செயல் இது. வேத வேள்வியைப் போற்றி வாழும் அந்தணாளர் மலிந்த ஊர் அது. எப்போதும் வேத முழக்கமும் வேள்விப் புகையும் நிரம்பிய பெரும்பதி. முருகன் இறைவனை வழிபட்ட நல்ல ஊர்; ஆதலால் அதற்குச் சேய்ஞலூர் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று. அதுவே இறைவனுக்கு மற்றொரு சேயை வழங்கும் நல்லஊராகவும் ஆயிற்று.

சேய்ஞலூர் அந்தணர்களில் எச்சதத்தன் (யக்ஞதத்தன்) என்பவன் ஒருவன். அவனுடைய குமாரன் விசாரசர்மன். அந்தப் பிள்ளையாண்டானே ஆயன் கைக்கோலால் அடிபட்ட ஆவைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்தவன்.

மறையவர் வீட்டு ஆவினத்தை மேய்த்துவரும் கடமையைச் செய்பவன் அந்த ஆய்க்குலச் சிறுவன். அவன் மாட்டை அடித்தவுடன் இந்த அந்தணச் சிறுவனுக்கு உள்ளம் கலங்கியதற்குக் காரணம், அவன் இளமையில்

இறைவன் அருளொளி வீசும் அறிவு நிறைந்தவனுக இருந்ததுதான். உபநயனம் செய்வதற்கு முன்பே அவனுக்கு வேதமந்திரங்கள் தெரிந்துவிட்டன. அவனுக்கு ஏழு வயசில் முப்புரிநூல் அணிவித்தனர். அதன்பின் வேத அறிவில் தலைசிறந்து நின்முன். அந்த அறிவோடு இறைவனை எண்ணி வாழும் பேரன்பும் அவனிடம் உண்டாயிற்று.

ஆய்க்குலச் சிறுவன் பசுவை மேலும் அடிக்காமல் சென்று அவனைத் தடுத்தான் விசாரசர்மன். அவனுடைய மனக்கண்முன் ஆவினத்தின் பெருமைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றுகத் தோன்றின. 'எல்லாத் தேவர்களையும் எல்லாத் தீர்த்தங்களையும் தன் உடம்பில் கொண்டு விளங்கும் புண்ணியத் திருவுருவம் அல்லவா பசு? நம்மையாளும் சிவ பெருமானுடைய அபிஷேகத்துக்குப் பஞ்சகவ்வியங்களை வழங்கும் பெருமை உடையதாயிற்றே. சிவபெருமானுக்கு உகந்த திருநீற்றுக்குரிய மூலம் அவதாரம் செய்யும் மூர்த்தம் அன்றே? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இறைவன் எழுந்தருளும் விடைத்தேவருடைய குலம் அல்லவா இந்த ஆவின் குலம்?' என்ற நினைவிஞல் அவன் உருகிஞன்.

"இனிமேல் இந்தப் பசுக்களை நீ மேய்க்க வேண்டாம். நானே மேய்க்கிறேன்" என்று ஆயனைப் பார்த்து மறைச் சிறுவன் கூறி, அன்றுமுதல் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் செயலை மேற்கொண்டான். மறையவர்களும் அதற்கு உடன்பட்டார்கள்.

பசுக்களின் மேன்மையை அறிந்தவனுதலின் அவற்றை வளப்பமான புல் உள்ள இடங்களுக்கு ஓட்டிச் சென்று மேயவிட்டும், தானே புல்லைப் பறித்து அளித்தும், நல்ல நீர் உள்ள இடத்தில் நீரருந்தச் செய்தும் கண்ணும் கருத்து மாகப் போற்றி வந்தான். அதனுல் பசுமாடுகள் முன்னை விட அழகும் வளமும் பெற்று நிரம்பப் பாலைப் பொழிந்தன. வீட்டிலே கன்றை விட்டுவிட்டு வந்த பசுக்

கள், மறைக் கன்றுகிய விசாரசர்மனிடத்தில் மிக்க அன்பு உடையனவாகி அவனை நக்கிக் கொடுத்தும், அவன்மேல் உராய்ந்தும், மறைக்காமலே மடியிலிருந்து பாலைப் பொழிந்தும் தம் அன்பைப் புலப்படுத்தின.

ஆவினங்கள் பால் பொழிவதைக் கண்ட சிறுவனுக்கு ஒரு நினைவு உண்டாயிற்று. 'இறைவனுக்கு அபிஷேகம் செயவதற்குரியது அல்லவா இப்பால்' என்ற எண்ணத்தால் ஒரு காரியம் செய்யத் தொடங்கினன். மண்ணியாற்றங் கரையிலே மணலாலே ஒரு கோயில் கட்டினன். அதன் நடுவே மணலால் சிவலிங்கம் அமைத்தான். புதிய பாண்டங்களைக் கொண்டுவந்து பசுக்களின் மடியிலிருந்து பாலைக் கறந்து வைத்துக்கொண்டு அவற்றை மந்திரங் கூறி அபிஷேகம் செய்தான். அங்கே கிடைக்கும் மலர்களையும் இலைகளையும் பறித்து வந்து அருச்சனை செய்தான். இந்த அன்புப் பூசை நாள்தோறும் நடைபெற்று வந்தது. பூசை செய்யப் புகுந்துவிட்டால் அச்சிறுவன் எல்லாவற்றையும் மறந்து அப் பூசையில் ஈடுபட்டிருப்பான். இந்தப் பூசைக்குப் பால் வழங்குவதனுல் வீட்டில் கறக்கும் பாலின் அளவு குறையவில்லை; பின்னும் மிகுதியாயிற்று.

ஒருநாள் அயலூரான் ஒருவன் அந்த இளம் பெரியான் செய்யும் பூசையைக் கண்டான். அந்தப் பிரமசாரியின் பக்தியைத் தெரிந்து கொள்ளும் பாக்கியம் அவனுக்கு இல்லை. பையன் விளையாட்டாகப் பாலை யெல்லாம் மணலில் ஊற்றி வீணுக்குகிருன் என்று எண்ணினன். அதோடு அவன் நிற்கவில்லை. உடனே சேய்ஞலூர் சென்று, "இந்தப் பைத்தியக்காரப் பிள்ளையாண்டானை நம்பி மாடுகளை மேய்க்க அனுப்பியிருக்கிறீர்களே! இவன் பாலைக் கறந்து கறந்து மணலில் கொட்டுகிருனே!" என்று ஊர்ப் பெரியவர்களிடம் சொல்லி விட்டான்.

அவர்கள் எச்சதத்தனை அழைத்து, "உன் பிள்ளை இப்படிச் செய்கிருனமே?" என்று விசாரித்தார்கள்.

"எனக்கு இச் செய்தி தெரியாது. இதுவரையில் நடந்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனி நடவாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று அவன் உறுதிமொழி கொடுத்தான். இதைத் தன் பிள்ளையிடம் சொல்லாமல் அன்று இரவு இருந்த எச்சதத்தன், மறுநாள் தன் மகனுடைய செயலைக் கவனிக்கப் புறப்பட்டான்.

வழக்கம்போல் புண்ணிய உருவாகிய அச் சிறுவன், பல மண் பாண்டங்களில் பாலைக் கறந்து அருகே வைத்துக் கொண்டு பூசை செய்யத் தொடங்கினான். அவனுடைய தந்தையோ, என்ன நடக்கிறது என்பதைக் காண அருகே ஒரு குரா மரத்தின்மேல் ஏறி மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஆவாகனம் முதலியவற்றை முறைப்படியே செய்த இளம் பக்தன் பசுவின் பாலை எடுத்து மஞ்சனம் ஆட்டத் தொடங்கினான். அப்போது சினம் மிக மூண்ட எச்சதத்தன் கீழே இறங்கி வந்து தன் கையில் இருந்த கோலால் தன் புதல்வன் முதுகில் அடித்தான். பூசையிலே ஈடுபட்டுத் தேக உணர்வையும் மறந்திருந்த விசாரசர்மனுக்கு அந்த அடி உறைக்கவில்லை. அவன் பூசையை நிறுத்தவில்லை.

பின்னும் தந்தைக்குக் கோபம் அதிகமாயிற்று. அங்கே பாலை நிரப்பி வைத்திருந்த பாண்டங்களைக் காலால் தட்டினான். அப்போதுதான் விசாரசருமனுக்கு உண்மை தெரிந்தது. தன் தந்தை செய்யும் அடாத காரியம் அவன் கண்ணில் பட்டது. அருகில் இருந்த கோலை எடுத்தான். திருவருட் பலத்தால் அதுவே கோடரியாக மாறியது. இறைவனுக்குரிய திருமஞ்சனப் பால் வைத்த குடங்களைச் சிதைத்த கால்களின்மேல் அதை வீசினான். கால் இரண்டும் துண்டுபட்டு மறையவன் கீழே விழுந்தான். அதே சமயத்தில் வான வெளியில் இறைவன் விடையூர்தியின்மேல் உமாதேவியுடன் தோன்றினான்.

பக்தி முதிர்ந்த பாலகன் அப் பெருமானுடைய திருத்தாளில் விழுந்து பணிய, இறைவன் அச் சிறுவனை எடுத்து

அணைத்து, "பெற்றெடுத்த தந்தையை நீ மழுவால் எறிந்தாய். அந்தத் தகப்பனை நீ போக்கினாய். இனி உனக்கு நாமே தந்தை" என்று சொல்லி அவனுடைய உச்சிமோந்து திருவருள் பாலித்தான். சிவபிரானுடைய அணைப்பிலே தெய்வ ஒளிமயமாகத் திகழ்ந்தான் சிறுவன். இறைவன் தன்னுடைய திருமுடியில் இருந்த கொன்றைமாலையை எடுத்து விசாரசருமனுக்கு அணிந்து, "அப்பா, நம்மைப் பூசை செய்த நிர்மாலியங்களும், நிவேதனம் செய்த பிரசாதமும் உனக்கு உரிமையாகும்படி செய்தோம். உனக்குச் சண்டேச பதம் வழங்கினோம். இனி நீ சிவனடியார்களாகிய மாகேசுவரர்களுக் கெல்லாம் தலைவனாகப் பிரதம மாகேசுவரனாக விளங்குவாய்" என்று அருளினார். அது முதல் விசாரசர்மர் சண்டேசர் ஆனார். இறைவன் பூசையின் நிர்மாலியங்களை அவருக்கு அணிந்து வழிபட்டார்கள் பக்தர்கள். திருக்கோயில்களில் நிவந்தம் அமைப்பாரும் பிறரும் முதல் மாகேசுவரராக வழிபட்டுத் தொண்டு புரிந்தனர்.

தான் செய்த அபசாரத்துக்குரிய தண்டனையைப் பேரடியாரால் பெற்ற எச்சதத்தன், அத் தண்டனையால் பாவம் நீங்கிச் சிவலோக பதவியை அடைந்தான்.

விசாரசர்மர், தாமே பாலைச் சோரவிட்ட ஆவின் அன்பையும், அப்படிக் கீழே சொரியும் பாலையும் கண்டு, மக்களுக்கு வேண்டிய அளவுக்கு மேற்பட்டுப் பெருகும் அப்பாலை, பின்னும் சிறந்த தொண்டுக்குப் பயன்படுத்த எண்ணினார். அதனால் சிவ பூசைக்குப் பயன்படுத்தினார். அவருக்குச் சிவபூசையே விளையாட்டின்பத்தைத் தந்தது. ஒருமை மனத்தோடு இறைவன் பூசையில் ஈடுபட்ட அதுவே அவருக்குத் தவமுமாயிற்று. வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தும் தவத்தால் அவர் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றார்.

---

21. திருநாவுக்கரசு நாயனார்

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் மூன்றுபேர் சைவ சமய ஆசாரியர்கள். திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் மூவரே அவர்கள். இவர்களில் இறைவனைத் தந்தையாகவும் தம்மைப் புதல்வராகவும் கொண்டு சத்புத்திர மார்க்கம் என்ற நெறியிலே அன்பு செய்தவர் திருஞானசம்பந்தர். இறைவனை ஆண்டானாகவும் தம்மை ஊழியராகவும் பாவித்து அன்பு புரியும் தாச மார்க்கத்திலே தலைநின்றவர் அப்பர் சுவாமிகள். தோழராக இருந்து வழிபட்டவர் சுந்தரர். இம்மூவரிலும் மனம் மொழி மெய் என்ற மூன்றினாலும் திருத்தொண்டு புரிந்தவர் திருநாவுக்கரசர். இவர் இறைவனை எப்போதும் சிந்தித்திருந்தார்; இது மனத்தால் செய்த தொண்டு. இறைவனைத் தேவாரத்தால் பாடி இன்புற்றார்; இது மொழியினால் செய்த தொண்டு. திருநாவுக்கரசர் என்ற திருநாமமே இத்தொண்டைக் குறிப்பிக்கும். திருக்கோயில் பிராகாரங்களில் உள்ள புல்லைச் செதுக்கிக் கல்லை ஒதுக்கி உழவாரத் தொண்டு புரிந்து வந்தார்; இது மெய்யால் செய்த தொண்டு. அதனால் அவரை உழவாரப் படையாளி என்று போற்றுவார்கள். அவருடைய திருவுருவ ஓவியங்களிலும், திருவுருவப் படிமங்களிலும், அவர் திருக்கரத்தில் உழவாரத்தை ஏந்தியிருக்கும் திருக்கோலத்தில் இருப்பதைக் காணலாம். புல்லைச் செதுக்கப் பயன்படும் கருவி உழவாரம்.

இறைவனிடம் அன்புடையவர்கள் மூன்று கரணங்களாலும் தொண்டாற்றுவார்கள் என்பதை நாவுக்கரசர் வாழ்க்கை தெரிவிக்கிறது. காந்தியடிகள் நூல் நூற்றல், வீதி பெருக்குதல் ஆகிய உடலுழைப்பை வற்புறுத்தினார்.

விநோபா அவர்கள் சிரமதானம் என்று மெய்யால் செய்யும் தொண்டைச் சிறப்பிக்கிறார். அந்தத் தொண்டை முன்பே செய்து காட்டியவர் நாவுக்கரசர்.

நடுநாட்டில் திருவாமூர் என்ற ஊரில் புகழனார் என்ற வேளாளருக்கும், மாதினியார் என்ற பெருமாட்டிக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தவர் திருநாவுக்கரசர். அவருக்கு மருள் நீக்கியார் என்ற திருநாமத்தைத் தாய் தந்தையர் வைத்தார்கள். அவருக்கு முன் திலகவதியார் என்ற பெண் மணியார் பிறந்தார்.

கல்வியிலும் அறிவிலும் சிறந்து விளங்கினார், மருள் நீக்கியார். அக்காலத்தில் அரசன் ஜைனனாக இருந்தான். ஜைனர்கள் தம்முடைய சமயத்தைப் பரப்புவதில் குறியாக இருந்தனர். மருள்நீக்கியார் அவர் வாதத்தில் ஈடுபட்டு ஜைன சமயத்தில் சேர்ந்தார். தம் அறிவுத் திறத்தால் அவர்களுக்குள் ஆசாரியரானார். ஆனாலும் அவர் உள்ளத்தில் வாசனைப் பழக்கத்தினால் தம் பரம்பரைக்குரிய சைவ நெறியின் நினைவே படிந்திருந்தது. அறிவும் ஆசாரமும் ஜைன நெறியைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கவும், உள்ளம் அறிவையும் மிஞ்சிச் சைவத்தை நினைக்கவும் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார் மருள்நீக்கியார். ஜைன சமயத் தலைவராக வாழ்ந்தபோது அவருக்குத் தருமசேனர் என்ற பெயர் வழங்கியது.

இந்த இரட்டை வாழ்க்கையிலிருந்து அவரை விடுவிக்க எண்ணினான் சிவபெருமான். தருமசேனருக்குச் சூலைநோய் உண்டாயிற்று. அது மருத்துவத்தால் தீரவில்லை. ஜைனர்கள் தம் மந்திரங்களைப் போட்டனர். அவற்றாலும் அடங்கவில்லை. சூலைநோய் சுருட்டி முடக்கிக் குலைத்தது. உயிருக்கு மோசம் வந்துவிடும் என்ற நிலை வந்துவிட்டது.

அப்போது அவருக்குத் தம் தமக்கையருடைய நினைவு எழுந்தது. அவ்வம்மையார் திருவதிகையில் இறைவனுக்

குத் தொண்டு புரிந்து கொண்டு வாழ்ந்தார். திருப்பாதிரிப் புலியூரில் இருந்த தருமசேனர் இரவோடு இரவாக ஒருவருக்கும் தெரியாமல் திருவதிகை சென்று திலகவதியார் காலில் விழுந்தார். "என் தம்பி சிவநெறிக்கு மீள வேண்டும்" என்று இறைவனிடம் விண்ணப்பம் செய்து தொண்டு வந்தவராதலின், திலகவதியார் அவரைத் தேற்றிப் பஞ்சாட்சரத்தைச் சொல்லித் திருநீறு அளித்து அணியச் செய்தார். பின்பு ஆலயத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர் சந்நிதியில் நின்று மருள்நீக்கியார், "கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடலானார். அதைப் பாடியவுடன் அவருடைய சூலைநோய் நீங்கியது. இறைவன் அவரை நாவுக்கரசன் என்று அழைத்தான். அது முதல் இறைவனைப் பாடும் தொண்டையும் இடைவிடாமல் செய்துவரலானார்.

ஜைனர்கள் தம் கூட்டத்தினின்று பிரிந்து சென்றதற்காக நாவுக்கரசர்மேல் சினம் கொண்டார்கள். சமணனாகிய பல்லவ மன்னனிடம் சொல்லி நாவுக்கரசரைத் தண்டிக்கச் செய்தார்கள். அவன் அவருக்கு நஞ்சு அருந்தியும், அவரைச் சுண்ணாம்புக் கால்வாயில் இட்டும், கல்லைக் கட்டிக் கடலில் போட்டும் துன்புறுத்தினான். இறைவனுடைய திருவருளையே துணையாகக் கொண்ட நாவுக்கரசர், அந்த இடுக்கணுக்கெல்லாம் சிறிதும் துன்புறாமல் இருந்தார். ஜைனர்கள் ஒன்றும் செய்ய வகையின்றித் தடுமாறினர். பிறகு அரசன் அவருடைய அருட்பலத்தைக் கண்டு அஞ்சிச் சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டான்.

இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற நாவுக்கரசர் அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களையெல்லாம் தரிசிக்கும் ஆர்வத்தோடு புறப்பட்டார். தில்லையைத் தரிசித்துக் கொண்டு சீகாழிக்கு வந்தார். திருஞான

சம்பந்தப் பெருமான் நாவுக்கரசரைக் கண்டவுடனே, "அப்பரே!" என்று சொல்லி வரவேற்றார். அதுமுதல் நாவுக்கரசருக்கு அப்பர் சுவாமிகள் என்ற திருநாமமும் வழங்கலாயிற்று. பின்பு சம்பந்தப் பெருமானிடம் விடை பெற்றுத் திருநல்லூர் சென்று அங்கே இறைவன் திருவடியைத் தலைமேல் சூட்டியருள, அவர் இன்புற்றார்.

திங்களூர் என்ற ஊரில் அப்பூதியடிகள் என்னும் அந்தணர், நாவுக்கரசரைக் காணாவிட்டாலும் அவருடைய சிறப்பை உணர்ந்து அவரையே வழிபடு கடவுளாகப் போற்றி வந்தார். அங்கே சென்று அப்பூதி யடிகளால் உபசரிக்கப் பெற்றார். இலை கொணரச் சென்ற அப்பூதி யடிகளின் புதல்வனைப் பாம்பு தீண்ட அவன் இறந்தான். அதனை அறிந்து திருப்பதிகம் பாடி அவனை மீட்டும் எழுப்பினார் அப்பரடிகள்.

திருஞான சம்பந்தரும் அவரும் சேர்ந்து பல தலங்களைத் தரிசித்தார்கள். திருவீழிமிழலையில் இருவரும் தங்கியிருந்தபொழுது பஞ்சம் வந்துவிட்டது. அப்போது ஆலயத்துப் படியில் இறைவன் சம்பந்தருக்கும் நாவுக்கரசருக்கும் காசு வைத்தருளினான். அவற்றைக் கொண்டு யாவருக்கும் உணவளித்து வந்தார். பிறகு வேதாரண்யம் சென்று, வேதங்கள் அடைத்துச் சென்றிருந்த திருக்கதவைப் பதிகம்பாடித் திறக்கும்படி செய்தார் அப்பர்.

திருப்பைஞ்ஞீலிக்கு அப்பர் சென்றபொழுது மிகவும் களைப்புற்றிருந்தார். அப்போது இறைவன் அந்தண உருவத்தில் எழுந்தருளிக் கட்டுச்சோறு அளித்து அவரது களைப்பை நீக்கி மறைந்தான்.

இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலையைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அப்பருக்கு மிகுதியாயிற்று. ஆண்டு பல முதிர்ந்து தளர்ந்த உடம்புடையவரானாலும் தளராத உள்ளத்தோடு புறப்பட்டார். பல

காதம் கடந்த பிறகு அவர் கால்கள் தளர்ந்தன; தேய்ந்தன. பின்பு கைகளால் தத்தித் தத்திச் சென்றார். கைகளும் தேய்ந்தன. உடம்பை உருட்டிக்கொண்டே சென்றார். உடம்பும் தேய்ந்துகொண்டு வந்தது.

அப்போது இறைவன் ஒரு முனிவர் வேடம் கொண்டு வந்து, ''எதற்காக இப்படிச் செய்கிறீர்?'' என்று கேட்டார்.

''கயிலையைத் தரிசிக்க ஆசை'' என்றார்.

''கயிலையாவது, நீர் பார்ப்பதாவது! பேசாமல் ஊருக்குப் போம்'' என்று முனிவர் கூறினார்.

''என் உயிர் போனாலும் இம்முயற்சியை விடேன்'' என்று அப்பர் கூற, இறைவன் மறைந்தருளினான். வந்தவன் சிவபிரான் என்று அறிந்து வியப்போடு துதித்த போது, இறைவன் அங்கே ஒரு பொய்கையைக் காட்டியருளி, ''அதில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் எழுந்தால் அங்கே திருக்கயிலைக் காட்சியைப் பெறலாம்'' என்று அருளினான்.

அப்பர் தம் உடலைப் பழையபடியே பெற்று அப்பொய்கையில் மூழ்கி எழும்போது திருவையாற்றில் இருந்தார். அங்கே திருக்கயிலைக் காட்சியைக் கண்டு இன்புற்றார்.

பிறகு திருப்பூந்துருத்தி சென்று சில காலம் தங்கியிருந்தார். அப்பால் திருப்புகலூர் போய்த் தங்கி உழவாரப் பணியையும் தேவாரப் பணியையும் செய்து வந்தார். அவர் உழவாரப்பணி செய்யும்போது இந்திரன் அவரைச் சோதிக்கவேண்டி, அவர் செதுக்குமிடத்தில் பொன்னையும் மணியையும் குவித்தான். அப்பர் அவைகளும் அடியார் காலில் உறுத்துவன என்று கல்லோடும் மண்ணோடும் ஒன்றாக எண்ணி விலக்கினார். அரம்பையர் வந்து தம்

அழகால் அவரை மயக்கலாயினர். அவர்களையும் ஏறிட்டுப் பாராமல் தம் தொண்டில் ஈடுபட்டு நின்றார்.

இவ்வாறு பல சோதனைகளில் வென்று புடமிட்ட பொன்போல் ஒளிர்ந்தார் திருநாவுக்கரசர். ஒரு சித்திரை மாதத்தில் சதய நட்சத்திரத்தில் புகலூரில் இறைவன் திருவடி நீழலில் கலந்தார்.

அப்பர் சுவாமிகளுடைய திருவாக்கைத் தேவாரத்தில் காணலாம். அவை 4 முதல் 6 வரையிலும் உள்ள மூன்று திருமுறைகளாக அமைந்திருக்கின்றன. அவருடைய வாக்கு நம் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மையை உடையன. அவர் நம்மைப்போல் உலகியலில் உழன்று வருந்தியவர். ஆகையால், அவர் குரல் நமக்கு நன்றாக விளங்குகிறது. நமக்கும் இறைவன் திருவருள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக் கையை ஊட்டும் வாக்கு அது. திருத்தாண்டகம் என்று பெயர் பெற்ற பாடல்களை அவர் மிகுதியாகப் பாடியிருக் கிறார். அவை மனம் கரைக்கும் வாசகங்கள். அதனால் அவருக்குத் தாண்டகச் சதுரர் என்ற திருநாமம் வழங்கும்.

உடம்பினாலும் உரையினாலும் அவர் செய்த தொண்டு இலக்கியங்களிற் புகழப் பெறுபவை. அவர் உரைத் தொண்டின் பயனாகிய தேவாரம், இன்றும் உயிருள்ள அப்பராக நமக்குக் காட்சி அளித்துக் கொண்டு நிலவுகிறது.

---

22. குலச்சிறை நாயனார்

அரசனுக்கு எத்தனை ஆற்றல் இருந்தாலும் அவனுக்குத் துணையாக நல்ல அமைச்சர்கள் இருந்தால்தான் அரசாட்சி நன்கு நடைபெறும். சில சமயங்களில் அரசன் தக்கபடி நடவாவிட்டால் அவனைத் திருத்தி நல்வழியில் செலுத்த வல்லவர்களாக அமைச்சர்கள் இருக்கவேண்டும். "அரசனே இப்படி இருக்கும்போது நமக்கு என்ன கவலை?" என்று அஞ்சினாலும், அரசனுக்கு ஏற்றபடி இச்சகம் பேசினாலும் நாடு சீர்குலைந்துவிடும். அத்தகைய அமைச்சர்களை எண்ணியே, "ஊரைக் கொளுத்துகிற அரசனுக்கு ஊதிக் கொடுக்கிறவன் மந்திரி" என்ற பழமொழி உண்டாயிற்று.

பாண்டியன் நெடுமாறன் வழிவழி வந்த பாண்டிய மரபில் உதித்தாலும், அம் மரபுக்குரிய சைவ நெறியினின்றும் மாறி ஜைனனானான். சமய உணர்வு மிகுதியினால் இது சிறந்தது என்று கருதி மாறவில்லை. ஜைனருடைய ஆரவாரத்திலும் பழக்கத்திலும் அவன் அறிவு திறம்பியது. அவன் ஜைன சமயத்தினனாகவே, ஜைன குருமார்கள் அவனைத் தம் வசப்படுத்தி அரசியலிலும் குறுக்கிடத் தொடங்கினர்.

அப்போது அமைச்சர் தலைவராக இருந்தவர் குலச்சிறையார். அவர் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள மணமேற்குடி என்ற ஊரில் பிறந்தவர். சிவபெருமானை அல்லும் பகலும் நினைந்து அன்பு செய்கிறவர். சிவனடியார்களைத் தெய்வம் என்று மதிப்பவர். எந்தச் சாதியினரானாலும் எந்த நிலையினரானாலும் திருநீறும் கண்டிகையும் புனைந்தவர்களானால் எதிர்கொண்டு வரவேற்று அவர் காலில் விழுவார்; பணிந்து உபசரித்து விருந்து அளித்து அனுப்பு

வார். தம் இல்லக்கிழத்தியாரும் தம் அறத்துக்குத் துணை நிற்க, இந்தத் தொண்டர் வழிபாட்டைச் சிறப்பாகச் செய்து வந்தார். அடியார் தனியே வந்தாலும் கூட்டமாக வந்தாலும் சிறிதும் தங்கு தடையின்றி உணவு அருந்தி உவகை அடைந்தார்.

அவருக்குப் பெருநம்பி என்று ஒரு பட்டம் உண்டு. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பெருநம்பி குலச்சிறையார் என்று அவரைக் குறிக்கிறார். பழங்காலத்தில் சிறந்த அமைச்சர்களுக்குப் பெருநம்பி என்ற பட்டம் சோழர்களாலும் பாண்டியர்களாலும் அளிக்கப் பெறுவது வழக்கம். ஒட்டக்கூத்தர் தாம் இயற்றிய தக்கயாகப் பரணியில் குலச்சிறையார் பெருநம்பி என்னும் பட்டம் உடையவர் என்பதைக் குறித்திருக்கிறார்.

அரசன் ஜைன நெறியில் புகுந்ததோடன்றி ஜைனர் சார்பில் ஒழுகிச் சைவர்களைப் புறக்கணிப்பதைக் குலச்சிறையார் அறிந்து மிக வருந்தினர். பாண்டியன் மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் சிவபக்தியிற் சிறந்தவர். அவரும் தம் கணவருடைய மாற்றம் கண்டு வருந்தி இறைவனிடம் அவர் திருந்தவேண்டுமென்று மனம் உருகி வேண்டினர்.

அக்காலத்தில் ஒரே குடும்பத்தில் வெவ்வேறு சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இருப்பதும் உண்டென்று தெரிய வருகிறது. குலச்சிறையார் மங்கையர்க்கரசியாருடைய பக்தி நிலையைத் தெரிந்து அவரைத் தெய்வமாகப் போற்றி வந்தார். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் மதுரைக்கு எழுந்தருளினல் ஜைனர்களுடைய ஆரவாரம் அடங்குமென்று அரசியார் நினைத்தார். அவர் விருப்பம் நிறைவேறுவதற்கு உறுதுணையாக நின்றார் குலச்சிறையார். சம்பந்தப் பெருமானை வருவித்து வேண்டிய வழிபாடு ஆற்றி, ஜைனர்கள் வாதத்தில் தோல்வியுற, அவர்களுக்குரிய தண்டனையைப் பெறும்படி செய்தார் இந் நல்லமைச்சர்.

அரசன் பழையபடி சைவனாகி மரபுக்கு ஏற்ற செயல்களில் ஈடுபடும்படி செய்த பெருமையில் குலச்சிறையாருக்கு ஒரு பங்கு உண்டு.

23. பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்

சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதி மிழலை நாடு. அதன் தலைநகர் மிழலை. அதைப் பெருமிழலை என்றும் வழங்குபவர். தொண்டரும் சான்றோரும் நிறைந்த பதி அது. அந்தப் பழைய ஊரில் குறும்பனார் என்ற அடியார் வாழ்ந்து வந்தார். ஆண்டவனிடத்தில் இடையறாத அன்பும் அடியார்களுடைய உறவில் ஆர்வமும் உடைய பெரியார் அவர்.

அடியவர்கள் வந்தால் அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்து வந்து உபசாரம் செயவார். அவர்களுக்கு இன்ன பொருள் வேண்டுமென்பதை அவர்கள் சொல்லு முன்பே குறிப்பினால் அறிந்து உதவுவார்; வேண்டிய ஏவல்களைச் செய்வார்.

அடிக்கடி தொண்டர்கள் பலர் அவரை நாடி வருவார்கள். அவர்களுக்கு அறுசுவை உண்டி வழங்குவதோடு வேண்டிய பொருள்களையும் வழங்குவார். இறைவன் திருவருளே இறவாத பெருஞ் செல்வம் என்ற மெய்யுணர்வு வரப்பெற்றவராக விளங்கினார் அவர்.

திருத்தொண்டர்களிடத்தில் பேரன்பு உடையவராக இருந்த அவருக்குப் பழந்தொண்டர்களைப் பாடி உலகுக்குத் திருத்தொண்டத் தொகை என்ற பதிகத்தை வழங்கிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடத்தில் அளவற்ற பக்தி உண்டாயிற்று. எப்போதும் அப் பெருமானுடைய புகழைப் பேசி

யும் நினைந்தும் இன்புற்றார். அவரைச் சென்று தரிசனம் செய்து வந்து எப்போதும் அவரைத் தியானம் பண்ணிய படியே இருந்தார். இறைவன் திருவருளைப் பெறச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளிடம் பக்தி செய்தலே சிறந்த வழி என்ற உறுதியோடு வாழ்ந்தார். அந்த உபாசனையின் பலத்தால் அவருக்கு அட்டமா சித்திகளும் கைவந்தன. இறைவனுடைய திருவைந்தெழுத்தையே எல்லாமாக எண்ணித் தவம் புரிந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அவ்வப்போது எவ்வெவ் விடத்தில் இருந்து என்ன என்ன செய்து வருகிறார் என் பதைப் பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் உணர்ந்து கொண்டு வந்தார். சுந்தரர் திருவஞ்சைக் களம் சென்று அங்கிருந்த படியே கைலாயம் செல்லப் போகிறார் என்பதையும் தம் முடைய உள்ளுணர்வால் அவர் அறிந்தார். 'சுந்தரர் வாழாத மண்ணில் வாழ என் மனம் பொருந்தாது. அப் பெருமான் திருக்கைலை சேர்வதற்கு முன் நான் யோக நெறி யால் அங்கே செல்வேன்' என்ற எண்ணம் அவர்பால் மூண்டது.

யோகம் கைவரப் பெற்றவராதலின் பிரமரந்திரத்தின் வழியே கருத்தைச் செலுத்திக் கபால நடுவின்வழியே உயிர் இந்தச் சடலத்தை விட்டுப் பிரியும் வண்ணம் செய்து, திருக்கைலையை அடைந்தார். இறைவனுடைய பக்தியைக் காட்டிலும் அடியாரிடம் உள்ள பக்தி எய்தற் கரிய சித்திகளைப் பெறும்படி செய்யும் என்பதற்குப் பெரு மிழலைக் குறும்ப நாயனார் வாழ்க்கை சிறந்த சான்றாகும்.

சித்திகள் கைவரப்பெற்றாலும் அவற்றால் தருக்குற்று உலகினரை மயக்கித் திரியாமல், இறைவனது பஞ்சாட் சரத்தையும் சுந்தரரது திருத்தாளையும் போற்றி வாழ்ந்தது அவருடைய பெருமையைக் காட்டும்.

---

24. காரைக்கால் அம்மையார்

வணிகர் குலத்தினர் பெருகி வளம் பெறும் கடற் கரைப் பட்டினம் காரைக்கால். அங்கே பெரிய வணிகர் தனதத்தர். அவருக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தவர் புனித வதியார். இளம் பருவத்திலேயே சிவபெருமானிடம் ஆழ்ந்த அன்புடையவரானார் அப் பெருமாட்டியார். விளையாடும் பொழுதுகூடச் சிவபெருமானைப் பற்றிய பாடல்களைப் பாடி விளையாடுவார்.

புனிதவதியார் திருமணப் பருவத்தை அடைந்தார். நாகபட்டினத்தில் இருந்த பரமதத்தன் என்ற வணிககுலக் குமரன் அவரை மணம் செய்துகொண்டான். புனிதவதி யார் அந்தக் குடும்பத்திற்கு ஒரே பெண்ணாதலின் அவரைப் பிரிந்திருக்க அவருடைய தாய் தந்தையர் விரும்பவில்லை. அதனால் தம்முடைய மருமகனைக் காரைக்காலிலே இருந்து விடும்படி வேண்டினர். பரமதத்தன் அவர்கள் விரும்பிய படியே அவ்வூரில் தங்கி அவர்களுடைய சொந்தப் பிள்ளை யைப்போல வியாபாரம் முதலியவற்றைக் கவனித்து வரத் தலைப்பட்டான்.

இல்வாழ்வில் புகுந்த புனிதவதியார் சிவபெருமானிடம் ஆராத அன்புடையவராக இருந்ததோடு இல்வாழ்க்கைக் குரிய கடமைகளையும் குறைவற நிறைவேற்றினார். யாரேனும் சிவனடியார் வந்தால் அவருக்கு உணவளித்து ஆடை அணிகளும் பிற பண்டங்களும் அளித்து வழிபடு வார்.

அவர்களுடைய இல்வாழ்க்கை இனிதே நடந்துகொண் டிருந்தபோது ஒரு நாள் பரமதத்தனிடம் அன்புள்ளவர்

ஒருவர் இரண்டு மாங்கனிகளைக் கடையில் இருந்த அவனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அவற்றை வாங்கித் தன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான் அவன். அந்த இரண்டு கனிகளையும் புனிதவதியார் வாங்கி வைத்துக் கொண்டார்.

அப்போது ஒரு சிவனடியார் மிகவும் பசியுடன் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். மிக்க வாட்டத்துடன் இருக்கும் அவர் பசியை உடனே ஆற்ற வேண்டும் என்று எண்ணினார் புனிதவதியார். ஆனால் அப்போது அன்னம் மாத்திரம் சித்தமாக இருந்தது; கறியமுது ஆகவில்லை. இருப்பினும் அடியவருடைய பசியை அறிந்து உடனே இலையைப் போட்டு உணவு பரிமாறத் தொடங்கினார். தம் கணவன் அனுப்பியிருந்த மாம்பழங்களில் ஒன்றை வெஞ்சனமாக இட்டார். அடியார் வயிறார உண்டு அம்மையாரை வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

நண்பகலில் வழக்கம்போல் கடையிலிருந்து பரமதத்தன் வீட்டுக்கு வந்தான். நீராடிவிட்டு உண்ண உட்கார்ந்தான். இலையில் எல்லாம் படைத்துவிட்டு அவன் அனுப்பிய மாம்பழங்களில் எஞ்சியிருந்த ஒன்றை இட்டார் புனிதவதியார். அந்தக் கனியை உண்ட வணிகன் அது மிகவும் சுவையுள்ளதாக இருப்பதை அறிந்து, "எங்கே, மற்றொரு பழம் இருக்கிறதே; அதையும் கொண்டு வந்து வை" என்றான்.

அம்மையார் அதை எடுத்து வருவதற்காகச் செல்பவரைப்போல உள்ளே போனார். உள்ளே பழம் ஏது? 'இவர் ஆசைப்பட்டுக் கேட்கிறாரே! நான் என் செய்வேன்?' என்று அப்போது புனிதவதியாருடைய உள்ளம் தத்தளித்தது. அவருடைய நிலை கண்டு இரங்கினான் சிவபெருமான். அவனருளால் ஒரு மாங்கனி அம்மையாருடைய கையில் வந்திருந்தது. 'இறைவன் திருவருள் இருந்தபடி என்ன ஆச்சரியம்!' என்று எண்ணிய அம்மையார் அதைக்

கொண்டுபோய்த் தம் கணவனுடைய இலையில் பரிமாறினார்.

அதைப் பரமதத்தன் உண்டான். அது எங்கும் காணாத இனிய சுவையை உடையதாக இருந்தது. அது வரையில் அவன் உண்ட மாம்பழங்களுக்கு இல்லாத தனிச் சுவையை அதில் கண்டான். "முன்னால் நான் உண்ட பழத்தைப் போல இது இல்லையே! இது ஏதோ உயர்ந்த ரசம் போல இருக்கிறதே! இதை யார் கொடுத்தார்கள்?" என்று கேட்டான்.

இறைவன் அருளால் கிடைத்தது என்று சொல்ல அம்மையார் விரும்பவில்லை. அந்த அற்புதம் இரகசியமாகவே இருக்கட்டும் என்பது அவர் எண்ணம். ஆனால் கணவன் கேட்டதற்கு உண்மையைச் சொல்வதுதான் கற்பு நெறிக்கு அழகு என்றும் ஓர்ந்தார். சிறிது நேரம் அவர் தடுமாறினார். பிறகு நடந்ததை நடந்தபடியே சொல்வதுதான் தக்கதென்று முடிவு செய்து, எல்லாவற்றையும் பரமதத்தனிடம் உரைத்தார்.

'இறைவன் அருளால் மாம்பழம் கிடைப்பதாவது! உலகத்தில் நடக்கிற காரியமா இது?' என்று அவன் மயங்கினான். பிறகு, "அப்படியானால் அவனருளால் மற்றொரு பழத்தை வருவித்து இலையில் இடு" என்றான்.

அம்மையார் என் செய்வார்? உள்ளே சென்று "இறைவனே, இவருடைய விருப்பத்தை இப்போது நிறைவேற்றி விட்டால் நான் சொன்னது பொய்யாகிவிடுமே!" என்று மனம் நைந்து வேண்டினார். இப்போதும் இறைவன் அருளால் அவர் கையில் மாங்கனி ஒன்று வந்தது. அதைக் கொணர்ந்து தம் கணவன் கையில் தந்தார். பரமதத்தன் மிக்க வியப்பை அடைந்து அதை வாங்கிக்கொண்டான். ஆனால் அது உடனே கையிலிருந்து மறைந்தது. கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போகவே, அம்மையார்

தெய்விகம் நிரம்பியவர் என்ற உண்மை அவனுக்குப் புலனாயிற்று. 'இவள் மற்றப் பெண்களைப் போன்றவள் அல்ல; தொழுதற்கு உரியவள்' என்ற மதிப்பும், அவரோடு வாழ்வதற்குப் பயமும், இன்ன செய்வதென்று தெரியாத தடுமாற்றமும் உண்டாயின. 'இனி அவளோடு வாழ இயலாது' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அதுமுதல் அதிக நெருக்கமின்றி வாழலானான்.

எப்படியும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தானாதலால் அதற்கு என்ன வழி யென்று ஆராய்ந்தான். "இங்கே இருந்து வியாபாரம் செய்வதோடு, கடல் கடந்து சென்று வாணிகம் செய்ய விரும்புகிறேன். அதில் அதிக ஊதியம் உண்டு" என்று தன் உறவினர்களிடம் சொல்ல, அவர்கள் அவன் கூறுவது சரி யென்று இணங்கினர். அவனுக்காக ஒரு கப்பலைக் கட்டித் தந்தனர். அதில் அவன் ஏறிக் கடல் கடந்து சென்று வேற்று நாட்டை அடைந்து அங்கே வாணிகம் செய்து செல்வம் சேர்த்தான். பின்பு மீட்டும் தாய்நாடு வர எண்ணிய அவன், காரைக்காலுக்குப் போகாமல் பாண்டி நாட்டில் ஒரு கடற்கரைப் பட்டினம் சென்று அங்கேயே தங்கி வாழலானான். அங்கே கப்பல் வியாபாரம் செய்யும் வணிகன் ஒருவனுடைய பெண்ணை மணந்துகொண்டு வாழ்ந்துவந்தான். தனக்கு முன்பே திருமணம் ஆயிற்றென்பதையும், அந்த மனைவி இன்னாள் என்பதையும் தெரிவிக்காமலே இருந்தான். அவனுக்கு இரண்டாம் மனைவியிடம் ஒரு பெண் பிறந்தது. அவளுக்குப் புனிதவதி என்ற பெயரையே இட்டு அன்புடன் வளர்த்து வந்தான்.

காரைக்காலில் இருந்த புனிதவதியார் தம் கணவனுடைய போக்கை உணரவில்லை. தம் இல்லத்தில் இருந்து அறங்கள் பிறழாமல் ஆற்றி வந்தார். நாளடைவில் பரமதத்தன் பாண்டி நாட்டில் ஒரு நகரத்தில் வாழ்கிறான் என்ற செய்தி உறவினர்களுக்குத் தெரிய, அவர்கள் புனிதவதி

யாரிடம் தெரிவித்தார்கள். தக்கவர்களை அனுப்பி அவனுடைய நிலையைத் தெரிந்துகொண்டு வரச் செய்தார்கள். அவன் வேறு மணம் செய்துகொண்டு வாழ்வதை அறிந்த போது அவர்களுக்குக் கலக்கம் உண்டாயிற்று. 'அவன் இருக்குமிடத்தில் இவளைக் கொண்டுபோய் விடுவதே நம் கடமை' என்று எண்ணிய உறவினர், புனிதவதியாரை ஒரு சிவிகையில் ஏற்றி ஆண்களும் பெண்களும் சூழப் பரம தத்தன் இருந்த ஊருக்குச் சென்றார்கள்.

அங்கே சென்று தாம் வந்த செய்தியை ஆள் மூலம் பரமதத்தனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர். அவன் அஞ்சித் தம் இரண்டாம் மனைவியோடும் குழந்தையோடும் சென்று எதிர்கொள்ள எண்ணிப் புறப்பட்டான். புனிதவதியார் இருந்த இடம் போய்த் தன் இரண்டாம் மனைவியையும் குழந்தையையும் வணங்கச் செய்து, தானும் அவருடைய அடியில் வீழ்ந்தான். பணிந்து எழுந்து, "யான் உம்முடைய அருளால் இங்கே இனிமையாக வாழ்க்கை நடத்துகிறேன். இந்தக் குழந்தைக்கு உம்முடைய திருநாமத்தையே வைத்திருக்கிறேன்" என்று பணிவுடன் கூறி மீட்டும் வணங்கினான்.

அப்போது புனிதவதியார் அஞ்சி ஒரு புறமாக ஒதுங்கி நிற்கச் சுற்றத்தினர் "உன் மனைவியை நீ வணங்குகிறாயே! இது முறையாகுமா?" என்று கேட்டனர்.

அப்போது அவன், "இவரை மற்றப் பெண்களைப் போல மானிடப் பெண் என்று நினைக்காதீர்கள். இவர் தெய்வப் பிறவி. இதனை உணர்ந்த பிறகே இவரை மனைவியாகக் கொண்டு வாழ்தல் அபசாரம் என்று இவரை விட்டுப் போனேன். இவரிடம் உள்ள பக்தியினால் இதோ இந்தக் குழந்தைக்கு இவருடைய பேரையே வைத்தேன். இவர் தெய்வத்தன்மை உடையவர் என்பதை அறிந்தவனாதலால் வணங்கினேன். நீங்களும் இவரை வணங்குங்கள்"

என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட உறவினர் ஒன்றும் அறியாமல் மயங்கி நின்றனர்.

புனிதவதியார் பரமதத்தனுடைய கருத்தை உணர்ந்து கொண்டார். "இவர் எண்ணிய எண்ணம் இதுவானால் இந்த உடம்பைத் தாங்குவதனால் என்ன பயன்? இவருக்காக அமைந்த இந்த உடம்பு இனி எனக்கு வேண்டாம். சிவபெருமானே, இனி நின் தாள்களைப் போற்றும் பணியையன்றிப் பிறிதொரு பணி எனக்கு இல்லை. ஆதலின் அடியாளுக்குப் பேய் வடிவை அருள் செய்யவேண்டும்" என்று இறைவனைத் துதித்து நின்றார். அவர் வேண்டுகோளின்படி, கண்டார் விரும்பும் கனியை முன்பு அருள் செய்த அப்பன், இப்போதும் அவர் விருப்பத்தின்படியே, கண்டார் அஞ்சி ஒதுங்கும் பேய் வடிவத்தைத் தந்தருளினான். புனிதவதியாருடைய உடம்பில் இருந்த தசைகள் மறைந்தன. எலும்புருவம் பூண்ட பேயாக அவர் நின்றார். தேவர்களும் போற்றும் பேயாக உருவெடுத்ததைக் கண்ட உறவினரும் பரமதத்தனும் வணங்கி, அஞ்சித் தத்தம் இடங்களை அடைந்தார்கள்.

புதிய உடம்பு பெற்ற அம்மையார், இறைவனைப் போற்றி, அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவிரட்டைமணிமாலை என்ற இரண்டையும் பாடினார். பின்பு கைலமலை சென்று உமாதேவியாருடன் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவனைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை உந்த, வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவருடைய உருவத்தைக் கண்டவர்களெல்லாம் அஞ்சினார்கள். "பேய், பேய்!" என்று கூவி ஓடினார்கள். 'எம்பெருமானுக்கு என்னை அடையாளம் தெரிந்தால் போதும். மற்றவர்களுக்கு நான் எப்படி இருந்தால் என்ன?' என்று எண்ணி அவர் கைலையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார். தமிழ் நாட்டைக் கடந்து, அப்பால் வடநாட்டையும் கடந்து கைலை மலையின் பக்கம் அணுகினார். அங்கே தம் காலால் நடப்பதை விட்டு விட்டுத் தலையினால் நடக்கத் தொடங்கினார்.

கைலைமால் வரையில் என்புருவம் படைத்த காரைக் காலம்மையார் தலையினால் நடந்து ஏறுவதை மேலே எம் பெருமானுடன் வீற்றிருந்த உமாதேவியார் கண்டார். உடனே சிவபிரானை நோக்கி, "இதோ இந்த என்புருவம் படைத்த உடம்பு தலையாலே நடந்து ஏறுகிறதே! இதற்கு உள்ள அன்புதான் என்னே!" என்று வியந்தார்.

அப்போது பெருமான் உமாதேவியாரிடம், "இங்கே வரும் பெண்மணி நம்முடைய அம்மை. இந்த என்புரு வத்தை வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக்கொண் டாள்" என்றான். அவன் அருகில் காரைக்கால்பேயார் அணுகவும், "அம்மா!" என்று அழைத்தருளினான் எம்பெருமான்.

தனக்கு அம்மையே இல்லாதவனும், தானே எவ் வுயிர்க்கும் அம்மையாக இருப்பவனுமாகிய சிவபெருமான், "அம்மா!" என்று அருளியதைக் கேட்ட பேயார், "அப்பா!" என்று கூவியபடியே ஆர்வத்தோடு சென்று அவனுடைய திருவடித் தாமரையில் வீழ்ந்தார். வீழ்ந்து எழுந்த அவரை நோக்கி, "இப்போது உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று எம்பெருமான் கேட்கவே, மனம் உருகி அவர் சொல்லலானார்; "இறைவனே, என்றும் இறவாத இன்ப அன்பு எனக்கு வேண்டும். இனி மீண்டும் இவ் வுலகில் பிறவாமல் இருக்கும்படி அருள் பாலிக்க வேண்டும். ஒருகால் பிறக்கும்படி நேர்ந்தாலும் உன்னை மறவாமல் இருக்கவேண்டும். அதோடு உன் புகழையே பாடி உன் திருவடிக்கீழ் என்றும் உறையும்படி திருவருள் புரியவேண்டும்" என்று வணங்கி விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்.

இறைவன் அவ்வாறே அருளியதோடு, "தென்னாட்டில் பழையனூரைச் சார்ந்த திருவாலங்காட்டில் நாம் ஊர்த் துவ தாண்டவம் செய்கின்றோம். அந்தத் தாண்டவத்தைக்

கண்டு இன்புற்று அங்கே இருந்துகொண்டு நம்மைப் பாடுவாயாக!'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.

அதனைக் கேட்டு அம்மையார் இறைவன் திருவருளை எண்ணி உருகி, அவனை வணங்கி விடைகொண்ட பிறகு திருவாலங்காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார். தலையாலே நடந்து வந்து அந்த நற்பதியை நண்ணிஞர்.

அங்கே அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் அப்பனுடைய ஆடலைக் கண் குளிரத் தரிசித்து இரண்டு திருப்பதிகங்கள் பாடிஞர். பேய்கள் சூழ எம்பெருமான் ஆடும் திறத்தை அவற்றில் விரித்துரைத்தார். பேய்களின் இயல்பையும் எடுத்துச் சொன்ஞர். அந்தத் தாண்டவ மூர்த்தியின் திருவடிக்கீழ் என்றும் உறையும் பேறு பெற்ருர்.

''மடுத்தபுனல் வேணியிஞர் அம்மைஎன மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்ருரைக் குலவியதாண் டவத்தில் அவர்
எடுத்தருளும் சேவடிக்கீழ் என்றும்இருக் கின்ருரை
அடுத்தபெருஞ் சீர்பரவல் ஆரளவா யினதம்மா!''

என்று சேக்கிழார் பாடுகிருர். அளப்பதற்கரிய பெருமை உடையவர் காரைக்காலம்மையார் என்பதில் ஐயம் ஏது?

---

25. அப்பூதியடிகள் நாயனார்

சோழ நாட்டில் திருவையாற்றுக்கருகில் திங்களூர் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அங்கே அப்பூதி என்ற பெயருடைய அந்தனர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். சிறந்த ஒழுக்கமும் விரத சீலமும் உடையவர் அவர். களவு முதலிய தீய குணங்களில் யாதும் இல்லாதவர். இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுகினார்.

அவருக்குத் திருநாவுக்கரசரிடம் அளவற்ற பக்தி இருந்தது. அப்பர் சுவாமிகளை நேரே கண்டறியாவிட்டாலும், அவர் புறச்சமயத்திற்குச் சென்று இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப் பெற்றதும், அரசன் செய்த தீங்கினின்றும் விடுபட்டுச் சிவபிரான் அருளே துணையாக நின்று உய்ந்ததும் முதலிய வரலாறுகளைக் கேட்டறிந்து அவரிடம் பேரன்புடையவராக இருந்தார். தம் வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளுக்கெல்லாம் மூத்த திருநாவுக்கரசு, நடுத் திருநாவுக்கரசு, இளைய திருநாவுக்கரசு என்று பெயர் வைத்தார். பசுவுக்கும், எருமைக்கும், படி முதலிய அளவு கருவிகளுக்கும் அந்தப் பெயரையே வைத்தார்.

அப்பூதியந்தணர் செல்வமுடையவராதலின் மடம், தண்ணீர்ப் பந்தல், வாவி முதலிய தர்மங்கள் பலவற்றைச் செய்தார். எல்லாவற்றுக்கும் திருநாவுக்கரசர் திருநாமத்தையே வைத்தார். தண்ணீர்ப் பந்தலுக்குத் திருநாவுக்கரசர் தண்ணீர்ப் பந்தல் என்றும், திருக்குளத்துக்குத் திருநாவுக்கரசர் திருக்குளமென்றும், இப்படியே மற்றவைகளுக்கும் பெயரிட்டுப் பக்தியோடு வழங்கி வந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் பல தலங்களை வழிபட்டுக் கொண்டு திருப்பழனத்துக்கு வந்து இறைவனைத் தரிசித்துவிட்டு,

அருகிலுள்ள வேறு தலங்களையும் தரிசிக்கப் புறப்பட்டார். வரும் வழியில் திங்களூரைக் கண்டார். அங்கே எப்போதும் மக்கள் போய்க்கொண்டிருக்கும் சாலையில் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் மிக்க குளிர்ச்சி நிலவுவதாக இருப்பதைக் கண்டார். அதில் எங்கே பார்த்தாலும் திருநாவுக்கரசர் என்ற பெயர் எழுதியிருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தார். பின்பு, "இந்தப் பந்தலுக்கு இந்தப் பெயர் இட்டவர் யார்?" என்று அருகில் இருந்தவர்களைக் கேட்டார்.

அவர்கள், "இவ்வூரில் உள்ள அப்பூதியடிகளே அப் பெயர் வைத்திருக்கிறார். இதற்கு மட்டும் அன்று. குளம், சோலை முதலிய பலவற்றிற்கும் அந்தப் பெயரை வைத் திருக்கிறார்" என்றார்கள்.

அதைக் கேட்ட அப்பருக்குப் பின்னும் வியப்பு மிகுதி யாயிற்று. 'என்ன கருத்தால் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்?' என்று சிந்தித்தும் புலனாகவில்லை.

"அப்பூதியடிகள் என்பவர் எவ்விடத்தில் உள்ளவர்?" என்று அவர் கேட்டார். "அந்த வேதியர் இவ்வூர்க்காரர் தாம். இத்தனை நேரம் இங்கே இருந்தார். இப்போதுதான் தம் வீட்டுக்குச் சென்றார். அந்த வீடும் அருகிலே இருக் கிறது" என்று அங்கே இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள்.

உடனே நாவுக்கரசர் அப்பூதியடிகளின் வீட்டை நாடிச் சென்று வாயிலை அணுகும்போதே, வீட்டுக்குள் இருந்த அந்தணர், யாரோ சிவனடியார் வந்திருக்கிறார் என் பதைக் கேட்டுப் புறத்தே வந்தார். வந்து அப்பருடைய அடியைப் பணிய அவரும் அப்பூதியைப் பணிந்தார். "தாங்கள் என் இல்லத்துக்கு எழுந்தருளியதற்கு நான் என்ன தவம் செய்தேனோ? எளியேனால் ஆகும் காரியம் ஏதேனும் உண்டோ?" என்று பணிவுடன் அப்பரை அவர் கேட்டார்.

"நான் திருப்பழனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை வழிபட்டுவிட்டு வருகிறேன். வழியில் நீங்கள் வைத்திருக்கும் தண்ணீர்ப் பந்தலைக் கண்டேன். வேறு பல தர்மங்களும் நீங்கள் செய்வதை அறிந்து உங்களைப் பார்க்க வந்தேன். ஒரு சந்தேகம்" என்றார்.

"என்ன?" என்று அப்பூதியடிகள் கேட்டார்.

"சிவனடியார்களுக்குப் பயன்படும்படி நீங்கள் வைத்திருக்கும் தண்ணீர்ப் பந்தலில் உங்கள் பெயரை எழுதாமல் வேறு யார் பெயரையோ எழுதியிருக்கிறீர்களே! என்ன காரணம்?" என்றார்.

இதைச் செவியுற்ற அப்பூதியடிகளுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. 'அப்பர் சுவாமிகளுடைய பெருமையை அறியாமல் இவர் பேசுகிறாரே!' என்ற நினைவுதான் காரணம்.

"நீங்கள் சொல்லுவது நன்றாக இல்லையே! சமணர் பேச்சைக் கேட்டு இன்னல் செய்த மன்னவனுடைய சூழ்ச்சியைத் திருத்தொண்டு வலிமையால் வென்ற பெரியாருடைய திருநாமத்தையா வேறு யார் பேரோ என்று சொல்கிறீர்? இறைவன் திருவடித் தொண்டு புரிந்தால் மறுமையிலே இன்பப் பேறு பெறுவது மாத்திரம் அன்று; இம்மையிலும் தீங்கு நீங்கி நலம்பெற்று உய்யலாம் என்பதை என் போல்வாரும் தெளியும்படி அருட்செயல் புரிந்த திருநாவுக்கரசருடைய திருப்பெயரை இங்கே எழுதியிருக்க, நீங்கள் வெய்ய வார்த்தை சொன்னீர்களே! கல்லைக்கட்டிக் கடலில் போட்டபோது அந்தக் கல்லே தெப்பமாகக் கரையேறிய அந்தப் பெருமானுடைய பெருமையை உலகத்தில் அறியாதவர்களும் உண்டா? சிவ வேடப் பொலிவுடன் இருக்கும் நீங்கள் இப்படிப் பேசுவது வியப்பாக இருக்கிறதே! நீங்கள் எங்கே இருப்பவர்கள்? நீங்கள் யார்?" என்று படபடப்புடன் கேட்டார்.

அப்பர் சுவாமிகளுக்கு அடிகளின் உள்ளக் குறிப்பும் அவருக்குள்ள பக்தியும் புலனாயின. "வேறு துறையினின் றும் மீண்டு வருவதற்காக இறைவன் அருளிய சூலை நோயால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று, மீட்டும் அவனை அடைந்து உய்ந்த அறிவிலாச் சிறியேன் அடியேன்" என்று பணிவாகச் சொன்னார்.

அதைக் கேட்டதுதான் தாமதம்; அப்பூதியடிகள் மெய்ம் மறந்தார். அவர் கைகள் தாமே தலைமேல் குவிந் தன. கண்ணில் அருவி பொழியத் தொடங்கியது. உரை குழறியது. உடம்பெல்லாம் புளகம் போர்த்தது. தரையில் வீழ்ந்து அப்பருடைய திருவடியைப் பற்றிக் கொண்டார்.

அப்பரும் அப்பூதியடிகளை வணங்கிக் கையால் எடுத்து விட, அடிகள் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிக் கூத்தாடினார்; ஓடினார்; பாடினார். இன்னதுதான் செய்வதென்று தெரிய வில்லை. வீட்டுக்குள் போய்த் தம் மனைவி மக்கள் எல்லோ ரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவர் காலில் விழச் செய்தார்.

பின்பு அப்பரை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று திரு வடியை நீரால் விளக்கி அந்நீரைத் தெளித்துக்கொண்டு உண்டார். பிறகு ஆசனத்தில் அமரச் செய்து திருநீறு ஏந்தி, "இங்கே அமுது செய்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, அவரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

"என்ன பேறு பெற்றோம்!" என்ற பேருவகையுடன் அப்பூதியார் தம்முடைய மனைவியாரிடம் கூறி இனிய விருந் துணவு சமைக்கச் சொன்னார். அப் பெருமாட்டியாரும் பேரன்புடன் அறுசுவை உணவு சமைக்கத் தொடங்கினார். எல்லாம் சமைத்து முடியவே, அமுது படைக்கத் தோட் டத்துக்குச் சென்று வாழை இலை அரிந்துகொண்டு வரும் படி தம்முடைய முதல் மகனாகிய மூத்த திருநாவுக்கரசை அனுப்பினார்.

அவன் மிக்க விரைவில் சென்று பெரிய வாழை மரம் ஒன்றில் உள்ள குருத்தை அரியும்போது அங்கே இருந்த பாம்பு அவன் கையைக் கடித்துவிட்டது. கையைச் சுற்றிக் கொண்ட பாம்பை உதறிவிட்டு மிக்க பதைப்புடன், "இந்த நஞ்சுவேகம் ஏறுவதற்குமுன் நான் இக் குருத்தைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும்" என்று எண்ணி ஓடி வந்தான். 'நிகழ்ந்ததை யாருக்கும் சொல்லாமல் இதைக் கொடுத்துவிடலாம்' என்று எண்ணி ஓடும்போது, நஞ்சு மெல்ல மெல்ல அவன் தலைக்கு ஏறியது. வீட்டை அடைவதற்குள் அவன் உடம்பு நீலம் பாரித்துவிட்டது. வீட்டுக்கு எப்படியோ சென்று தாயார் கையில் வாழைக் குருத்தை அளித்து அப்படியே விழுந்து உயிர் நீத்தான்.

அதைக் கண்ட தாயாரும் தந்தையாரும் உள்ளம் பதைத்து உற்று நோக்கும்போது, உடம்பிலுள்ள குறி களைக் கொண்டு, பாம்பு விஷத்தால் இறந்தான் என்று தெரிந்து கொண்டனர். அதனால் துயரம் அடையாமல், 'கிடைத்தற்கரிய பெரும் பேருக இங்கே வரப்பெற்ற அப்பருக்கு அமுது செய்விக்கக் காலம் தாழ்க்கிறதே!' என்று வருந்தித் தம் மகன் உடலை ஒரு பாயில் சுருட்டி ஒரு மூலையில் மறைத்து வைத்து அப்பரிடம் வந்தார்கள். "அமுது செய்தருள வேண்டும்" என்று பணிவுடன் சொல்லி அவரை அழைத்துச் சென்று திருவடி விளக்கி ஆசனத்தில் இருத்தினார்கள். அப்பர் அவ்வாசனத்தில் இருந்து வெண்ணீறு அணிந்து அப்பூதியடிகளுக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் புதல்வர்களுக்கும் நீறு அளித்தார். அப் போது, "உங்கள் மூத்த பிள்ளை எங்கே? அவனையும் அழையுங்கள், திருநீறு அளிக்க" என்றார்.

அப்பூதியடிகள் சற்றே உள்ளம் கலங்கி என் செய்வ தென்று விழித்தாலும் உடனே தேறி, "அவன் இப்போது இங்கு உதவான்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட அப்பருக்கு, ஏதோ உள்ளத்தில் ஒரு தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று. "நீங்கள் சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லை. என் மனத்துக்கும் சமாதானம் உண்டாக வில்லை. உண்மை என்ன? சொல்லுங்கள்" என்று அவர் கேட்டார்.

'இப் பெரியார் அமுது செய்ய இயலாதவாறு தடை வந்து விட்டதே!' என்று வருந்ினாலும் உண்மையை உரைக்காமல் இருக்கக் கூடாது என்று எண்ணி நிகழ்ந் ததை அப்பூதியடிகள் சொன்னார். அது கேட்ட நாவுக் கரசர், "ஆ! நீங்கள் என்ன காரியம் செய்தீர்கள்? தமக் குற்ற துயரையும் மறந்து இப்படிச் செய்வார் யார் இருக் கிறார்கள்?" என்று வியந்தபடியே எழுந்து சென்று, அவர் களுடைய திருமகன் சடலத்தை அணுகி வெளியே எடுத்து வரச் செய்தார். உடனே இறைவனை நினைந்து, "ஒன்று கொலாம்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். பதிகம் நிறைவேறியவுடன் மூத்த திருநாவுக்கரசு துயிலி னின்றும் எழுபவனைப் போல விஷம் தெளிந்து எழுந்தான். எழுந்து, அப்பரை வணங்க, அவர் புனித நீறு அளித்தார்.

இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அப்பர் சுவாமிகளின் பெருமையையும், தொண்டு நெறியின் சிறப்பையும் யாவரும் நினைந்து பாராட்ட, அப்பூதியடிகளும் அவர் மனைவியாரும், "அறிய முடியாத பெருமையை உடைய இப் பெரியார் திரு அமுது செய்யச் சிறிது தாமதம் உண்டாகச் செய்தான் இவன்" என்று சிறிதே மனம் நொந்தனர். அது கண்ட திருநாவுக்கரசர் உடனே உள்ளே சென்று அமுது செய் தருளினார். தங்கள் மனம் குளிர அடிகளும் மனைவியாரும் உபசாரம் செய்தார்கள்.

அங்கே சில காலம் அப்பர் தங்கிப் பின்பு திருப்பழனம் என்னும் தலத்துக்குத் திரும்பினார். அவருடைய உள்ளத் தில் அப்பூதியடிகளுடைய அன்பு ஆழமாகப் பதிந்து

விட்டது. அதனால் அத்தலத்தில் வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடுகையில், இறுதிப் பாசுரத்தில், "அஞ்சிப்போய்க் கலி மெலிய அழலோம்பும் அப்பூதி, குஞ்சிப்பூ வாய்நின்ற சேவடியாய்" என்று அப்பூதியடிகளைச் சிறப்பித்தார்.

திருநாவுக்கரசர் தம் வீட்டுக்கு எழுந்தருளியதைப் பெரும் பேருகப் போற்றி உவகைக் கடலுள் ஆழ்ந்த அப்பூதியடிகள், தம்முடைய அறச் செயல்களில் வழுவாமல் அப்பரைப் போற்றி நெடுங்காலம் வாழ்ந்தார்.

இறைவனுடைய அடியாராகிய அப்பர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரே. அப்பூதியடிகளுக்கு அப்பர் குருவும் தெய்வமுமாக விளங்கினர். நமக்கு இருவரும் நாயன்மார்களாக விளங்குகிறார்கள். அரன் அன்பருக்கும், அடியார் அன்பருக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்ற உண்மை இதனால் புலனாகிறது.

---

26. திருநீலநக்க நாயனார்

சோழ நாட்டில் காவிரிக் கரையில் ஒளிர்வது சாத்தமங்கை என்னும் ஊர். அங்கே மறையொழுக்கம் வழுவாத அந்தணாளர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவருக்குள் நீல நக்கர் என்பவர் ஒருவர். அவர் சிவனடியாரிற் சிறந்தவர். சிவபிரானைப் பணிந்து வழிபடுவதும் சிவனடியார் திருவடியை அருச்சித்து வாழ்வதுமே வேதம் விதித்த தலைமையான செயல்கள் என்று எண்ணி ஒழுகும் பண்புடையார். ஆகம விதிப்படி இறைவனை அருச்சித்துப் பூசை புரிந்து, பின்பு சிவனடியார்களுக்கு அமுது செய்வித்தும் வேறு பணிகள் புரிந்தும் வாழ்ந்து வந்தார்.

அத் திருப்பதியில் உள்ள ஆலயத்துக்கு அயவந்தி என்று பெயர். திருவாதிரைத் திருநாளன்று நீல நக்கர் தம் இல்லத்தில் சிவபூசையை முடித்துக்கொண்டு ஆலயம் சென்று அங்குள்ள சிவபிரானையும் பூசை செய்ய எண்ணிப் புறப்பட்டார். பூசைக்கு வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, தம் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தார். வந்து இறைவனைப் பூசை செய்யும்போது அவருடைய மனைவியால் வேண்டிய திரவியங்களை அவ்வப்போது எடுத்துக் கொடுத்து வந்தார். கணவர் செய்யும் பூசையில் தமக்கும் ஒரு பங்குண்டு என்று உணர்ந்த அப்பிராட்டியால் பேரன் செய்து வந்தார். திருநீல நக்கர் அருச்சனையை விரிவாகச் புடன் அதனைச் செய்தார். பூசை யாவும் முறைப்படி நிறைவேறிய பிறகும் அவருக்கு மன நிறைவு உண்டாகவில்லை. இறைவனை வலம் வந்து வணங்கித் துதித்தார். பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்யலானார்.

அப்போது மேலிருந்து ஒரு சிலந்தி சிவலிங்கப் பெருமான் மேல் விழுந்தது. சிலந்தி குழந்தையின்மேல் விழுந்தால் அவ்விடம் புண்ணுகிவிடும் என்று கருதித் தாய்மார்கள் விழுந்த இடத்தை ஊதி எச்சில் உமிழ்ந்து துடைப்பது வழக்கம். சிவலிங்கப் பெருமான் மீது சிலந்தி விழுந்ததும் நீல நக்கர் மனைவிக்கு அச்சம் உண்டாயிற்று. இது லிங்கத்தை என்ன செய்யும் என்று அவள் எண்ணவில்லை. அவளுடைய பாவனையில் எம்பெருமானே உருவத்துடன் எழுந்தருளி யிருப்பதாகவே கொண்டு வழிபட்டாள். ஆகவே சிலந்தி விழுந்தவுடனே தாயன்புடன் விழுந்த இடத்தை ஊதி உமிழ்ந்தாள். அவள் உமிழ்வதைக் கண்ட நீல நக்கர், நடுங்கிக் கண்ணை மூடிப் பின், "அறிவில்லாதவளே, என்ன காரியம் செயதாய்?" என்று கேட்க, "சிலந்தி விழுந்தது; ஊதி உமிழ்ந்தேன்" என்று கூறினள்.

அவளுடைய அன்பின் திறத்தை அறியாத நீல நக்கர், 'ஆசாரத்தோடு நாம் பூசை செய்ய, இவள் உசிதமற்றதும் அநாசாரமுமான காரியத்தைச் செய்தாள். இவளோடு வாழ்தல் தகாது' என்று எண்ணி, "இறைவன் மீது சிலந்தி விழுந்ததென்ருல் அதை வேறு வகையால் போக்குவதை விட்டு, உன் ஊற்றை வாயால் ஊதி எச்சிலையும் துப்பினையே! சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபசாரம் செய்த உன்னோடு இனி வாழமாட்டேன். இப்போதே உன்னைத் துறந்தேன்" என்று கூறினர்.

கதிரவன் மறைந்தான். தன் கணவர் கூறியதைக் கேட்டு வருத்தத்துடன் அந்தப் பெண்மணி ஒரு புறமாகப் போய்விட்டாள். நாயனர் இறைவனுடைய பூசையை முழுவதும் செய்துவிட்டுத் தம் வீடு சென்ருர். அவர் மனைவியோ அச்சமும் வருத்தமும் நிரம்பிய உள்ளத்தோடு சிவாலயத்திலே இருந்துவிட்டாள்.

அன்று இரவு நீல நக்கர் படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கியபோது அயவந்தியில் எழுந்தருளிய இறைவன்

அவர் கனவிலே அழகிய திருமேனியோடு நின்று, "இதோ என் உடம்பைப் பார்" என்று காட்டினான். அம்மேனியில் ஓரிடத்தைத் தவிர மற்ற இடமெல்லாம் கொப்புளங்கள் இருந்தன. "இதைப் பார்த்தாயா? உன் மனைவி அன்பினால் ஊதின இடம் அன்றி மற்ற இடங்களிலெல்லாம் கொப்புளமாக இருப்பது தெரிகிறதா?" என்று கேட்டார். திடுக்கிட்ட நாயனார் விழித்துக் கொண்டார். அன்பின் நிலை இருந்த வண்ணத்தை எண்ணி எண்ணி உருகினார்; இறைவனைத் தொழுது ஆடினார்; பாடினார்; துடித்தார்; இறைவன் பெருங் கருணையை நினைந்து அழுதார்.

விடிந்தவுடன் அயவந்தி சென்று இறைவனை வணங்கிப் பின் தம் மனைவியைக் கண்டார். அவளை அழைத்துக் கொண்டு தம் வீடு வந்து முன்போல் இல்லறம் நடத்தி வரலானார். சிவ பூசையும் அடியவர் பூசையும் குறைவற நடைபெற்று வந்தன.

அக்காலத்தில் சிவபெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு வந்த திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் சாத்தமங்கைக்கும் அடியார் கூட்டத்தோடு ஒரு நாள் வந்து சேர்ந்தார். அவருடன் திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும் அவருடைய மனைவியாரும் வந்தார்கள்.

அவர்கள் வருவதை அறிந்த நீல நக்கர் ஊர் முழுவதும் தோரணம் நாட்டிப் பந்தல்கள் அமைத்துச் சுற்றத்தாருடன் எதிர் சென்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானை வரவேற்றார். திருக்கூட்டத்தோடு அப் பெருமானையும் அழைத்துக்கொண்டு தம் வீட்டுக்கு வந்தார்.

தம்முடைய வீட்டில் சம்பந்தப் பெருமானுக்கு விருந்து அருத்தினார். இரவும் தம் மனையில் அப் பெருமான் தங்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். அப்போது சம்பந்தர் "நம்முடன் வந்திருக்கும் நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கும்

இன்று இங்கே தங்க ஓர் இடம் கொடுக்க வேண்டும்'' என்ருர். உடனே நீல நக்கர் சிறிதும் யோசனை செய்யாது தாம் வேள்வி செய்யும் குண்டத்துக்கு அருகில் அவர் துயில் வதற்கு இடம் அமைத்தார். சிவலிங்கப் பெருமான்மேல் உமிழ்ந்து அநாசாரமாக நடந்தாள் என்று அன்று முனிந்த அவர், இன்று சாதியில் தாழ்ந்தவரென்று கருதும் யாழ்ப் பாணருக்கு வேள்வி வேதிகைக்கு அருகில் துயில இடம் கொடுத்தார். அவர் மனம் இப்போது அன்புமயமாகி விட்டதன்ருே?

அப்போது அந்தக் குண்டத்தில் அருமல் இருந்த அக்கினி வலம் சுழித்து மிக்க சிறப்புடன் ஒளிர்ந்தது. 'இவரினும் தூயர் யாவர்?' என்று மறையவர் பெருமான் மனம் மகிழ, யாழ்ப்பாணர் அன்றிரவு அங்கே துயின்ருர்.

காலையில் சம்பந்தப் பிரான் எழுந்து நீராடி அயவந்தி எம்பெருமானைத் திருப்பதிகம் பாடிப் போற்றுகையில் திரு நீல நக்கரையும் சிறப்பித்தார்.

''பொடிதனைப் பூசும் மார்பில்
புரிநூல்ஒரு பாற்பொருந்தக்
கொடியன சாய லாளோடு
உடனுவதும் கூடுவதே!
கூடிமணம் நல்கி நாளும்
கமழும்பொழில் சாத்தமங்கை
அடிகள் நக்கன் பரவ
அயவந்தி அமர்ந்தவனே!''
''மறையினுர் மல்கு காழித்
தமிழ்ஞானசம் பந்தன் மன்னும்
நிறையினுர் நீல நக்கன்

நெடுமாநகர் என்று தொண்டர்
அறையும்ஊர் சாத்த மங்கை
அயவந்திமேல் ஆய்ந்த பத்தும்
முறைமையால் ஏத்த வல்லார்''

என்னும் இரண்டு திருப்பாசுரங்களில் நீல நக்கருடைய புகழ் வருகிறது. தொண்டர்கள் அயவந்தியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அது நீல நக்கருடைய ஊர் என்று சொல்வார்களாம்.

நீல நக்கர் ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய நட்பைப் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்க்கையில், இடையிடையே அப்பெருமான் தங்கியிருக்கும தலங்களுக்குச் சென்று சில நாள் உடனிருந்து வருவார். அவர்களிடையே நட்பு முதிர்ந்தது. சம்பந்தப் பெருமானுடைய திருமணம் நடைபெற்ற பொழுது அவரும் சென்று அப்போது தோன்றிய சோதியூடே கலந்து சிவசாயுஜ்யம் பெற்றார்.

27. நமிநந்தியடிகள் நாயனார்

சோழ நாட்டில் அந்தணர்கள் வாழும் ஊர் ஏமப் பேரூர். அங்கே சிவபெருமானிடம் மாறாத பக்தியும் சிவ கைங்கரியத்தில் இடைவிடாத ஈடுபாடும் உடையவராக வாழ்ந்தார் நமிநந்தியடிகள். வேத நூற் பயிற்சியும், ஒழுக்கச் சிறப்பும், இரவும் பகலும் இறைவன் திருவடியே சிந்தித்து வாழும் இயல்பும் உடையவர் அவர்.

அவர் திருவாரூர் சென்று புற்றிடங்கொண்ட நாயகரைத் தொழுது வழிபட்டார். அவ்வாலயத்தில் உள்ள பல

சந்நிதிகள் உண்டு. அவற்றில் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலுக்குள் பல சந்நிதிகள் உண்டு. அவற்றில் திருவாரூர் அரனெறி என்பது ஒன்று. அங்கே பல விளக்குகள் ஏற்றி யாவரும் வந்து வழிபடும்படி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று.

அக் காலத்தில் திருவாரூரில் சமணர் மிகுதியாக இருந்தனர். கோயிலைச் சுற்றி அவர்களே குடியிருந்தார்கள். திருவிளக்கு ஏற்றும் திருத்தொண்டில் மனம் வைத்த நமிநந்தியடிகள் ஊரில் சில இல்லங்களில் நெய் வாங்கி அதனை நிறைவேற்றலாம் என்று எண்ணினுர். பொழுது சாயும் தருணமாதலின் ஊருக்குள் நெடுந்தூரம் சென்று வாங்குவதற்கு நேரம் இராதென்று நினைந்து, அருகில் உள்ள ஒரு வீட்டுக்குள் சென்று, விளக்குக்கு எண்ணெய் வேண்டுமென்று கேட்டார். அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் சமணர்கள். அவர்கள் ஒன்றும் கொடுக்காததோடு அவரைப் பரிகசிக்கவும் தொடங்கினுர்கள். "உங்கள் சிவபெருமான் கையில் கனல் இருக்கிறதே! அவருக்கு விளக்கு எதற்கு ஐயா? விளக்கு ஏற்றத்தான் வேண்டுமென்ருல் குளத்தில் நிறைய நீர் இருக்கிறது. அதை முகந்து வந்து விளக்கில் விட்டு எரியும்" என்ருர்கள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் நமிநந்தியடிகளுக்கு மிக்க வருத்தம் உண்டாயிற்று. 'இறைவன் திருவருள் இருந்தபடி இதுவேயோ!' என்று வாடினுர். திருக்கோயில் சென்று மனம் நைந்து அரநெறிப் பெருமான் சந்நிதியில் விழுந்தார்.

அப்போது அசரீரியாக ஒரு வாக்கு எழுந்தது. "நீ கவலை அடைய வேண்டாம். திருக்குளத்தில் உள்ள நீரை முகந்து வந்து விளக்கு ஏற்று" என்று இறைவன் திருவருளால் எழுந்தது உரை.

அதைக் கேட்டு மனம் உருகினுர் தொண்டர். சென்னி மிசை நீர்தரித்த பிரான் திருவருளை எண்ணி வியந்தார்.

உடனே திருக்குளம் சென்று இறைவன் திருநாமத்தைக் கூறித் துதித்து நீரை முகந்துகொண்டு வந்தார். அரநெறி யப்பன் ஆலயம் அடைந்து அகலில் அதை வார்த்தார்; திரியை முறுக்கிவிட்டு ஏற்றினார்.

என்ன வியப்பு! விளக்கானது சுடர்விட்டு எரிந்தது. உடனே ஆலயம் முழுவதும் பல விளக்குகளை ஏற்றினார். குளத்தில் நிறையத் தண்ணீர் இருக்கும்பொழுது அவருக்கு என்ன கவலை? மனம் கொண்டமட்டும் எங்கும் விளக்கு ஏற்றி வைத்தார். இரவு முழுவதும் எரிவதற்கு ஏற்றபடி விளக்கிலெல்லாம் நீர் வார்த்தார். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டவர் யாவரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர். கேட்ட சமணரும் வியந்தார்கள்.

பின்பு அவ்விரவில் நமிநந்தியடிகள் தம் ஊருக்குச் சென்று செய்ய வேண்டிய நியமங்களை முடித்துச் சிவபூசை செய்தார். அப்பால் அமுது செய்து துயின்றார். விடியற் காலையில் எழுந்து சிவபூசை செய்துவிட்டுத் திருவாரூருக்கு வந்தார். அரநெறித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கிக் கோயிலுக்கு உள்ளும் புறம்பும் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகளைச் செய்தார். மாலை வரவே முதல்நாள் போலவே குளத்து நீரால் எங்கும் விளக் கேற்றி இன்புற்றார்.

இவ்வாறே பல காலம் அரநெறியாலயத்தில் திருத் தொண்டு புரிந்து வந்தார் நமிநந்தியார். நாளடைவில் சமணர்களுடைய வலிமை குறையவே, பழையபடி திரு வாரூர் ஆலயம் விளக்கமடையத் தொடங்கியது. திருக் கோயிலில் திருவிழாக்கள் முறையாக நிகழலாயின. நமி நந்தியடிகள் வீதி விடங்கர் திருவிளையாடலைக் காட்டும் விழாவையும் பங்குனி உத்தர விழாவையும் நடத்தினார்.

ஒரு நாள் தியாகராசப் பெருமான் வழக்கப்படி அருகில் உள்ள மணலி என்ற ஊருக்கு எழுந்தருளினான். அப்

போது எல்லாச் சாதியினரும் உடன் சென்று தொழுதார்கள். அக்காலத்தில் திருக்கோயிலுக்குள்ளே செல்ல இயலாமல் இருந்த சாதியினரும் தமக்காகவே இறைவன் வெளியே எழுந்தருளுகின்றான் என்ற உவகையுடன் உடன் சென்று வழிபட்டு அன்பு மீதூர்ந்து இன்புற்றனர். அந்தக் கூட்டத்துடன் சென்ற நமிநந்தியடிகள், மணலியை அடைந்து இறைவன் திருவோலக்கத்தையும் சேவித்து மகிழ்ந்தார். அங்கிருந்து மீண்டும் வீதிவிடங்கப் பெருமான் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருள, திருத்தொண்டரும் வழிபட்டார். அப்பால் இரவு வரவே தம் ஊர் சென்றார். சென்றவர் தம் தூய திருமனையினுள்ளே செல்லாமல் அயர்வினால் புறத்தே திண்ணையில் படுத்துத் துயிலத் தொடங்கினார்.

அவர் வாராமையை எண்ணி அவருடைய மனைவியார் வெளியே வந்து பார்க்க, அவர் திண்ணையில் உறங்குவதைக் கண்டார். "சிவபூசையும் அக்கினி காரியமும் செய்து அமுது செய்த பிறகு பள்ளி கொள்ளலாமே!" என்று தம் நாயகருக்கு அப் பெருமாட்டியார் உணர்த்தினார்.

நமிநந்தியார், "பெருமான் மணலிக்கு எழுந்தருளிய போது நானும் போனேன். எல்லாச் சாதியினரும் கலந்த கூட்டத்தோடு போனமையால் தூய்மை கெட்டது. ஆதலால் மறுபடியும் நீராடிவிட்டுப் பூசை செய்ய வேண்டும். இங்கேயே நீராட வேண்டியவற்றைக் கொண்டு வா" என்று சொன்னார். அவர் மனைவியார் அவற்றைக் கொண்டுவரும் பொருட்டு உள்ளே போனார்.

அயர்ச்சி மிகுதியாக இருந்தபடியால் நாயனார் மறுபடியும் துயிலில் ஆழ்ந்தார். அப்போது அவர் கனவில் வீதிவிடங்கப் பெருமான் எழுந்தருளி, "திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் நம்முடைய கணங்கள். அதை நீ காண்பாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தார். உடனே விழித்துக்கொண்ட தொண்டர், "இரவில் பூசை

செய்யாமல் தூய்மை கெட்டது என்று இருந்தேனே! திருவாரூர்ப் பிறந்தவர் கூட்டத்தோடு தானே நான் சென்றேன்? அவர்கள் யாவரும் சிவகணங்களானால் அவர்களுடன் செல்வது எவ்வாறு தீட்டாகும்? இறைவன் நமக்கு இன்று அறிவு கொளுத்தினான்'' என்று எழுந்து, அப்படியே இறைவனுக்குப் பூசை செய்தார். தம் மனைவியாருக்குத் தாம் கனவு கண்டதைச் சொன்னார்.

அன்று இரவு கழிந்து விடிந்தவுடன் மிக்க விரைவாகத் திருவாரூருக்குப் போனார். போனபோது அந்நகரில் இருந்த எல்லோருடைய உருவமும் தேசுடைய சிவகண உருவமாகத் தோன்றவே, அதிசயித்து முடிமேல் கைவைத்துக் கீழ் விழுந்து பணிந்தார். ''இந்த உண்மையை இதுகாறும் அறியாமற் போனேனே!'' என்று வருந்தினார். ''உண்மையை உணர்வித்ததோடு இறைவன் இன்று இந்த அரிய காட்சியையும் காணச் செய்தானே!'' என்று மகிழ்ந்தார்.

சிவகணமாகத் தோன்றியவர்கள் மீட்டும் பழைய உருவத்தோடு தோற்றம் அளித்தனர். 'எம்பெருமான் நமக்கு மட்டும் உண்மையைப் புலப்படுத்த இது செய்தான்' என்று தெரிந்து ஆலயம் சென்று இறைவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார் நாயனார்.

இவ்வாறே பல காலம் எம்பெருமானுக்குத் திருவிளக்குத் தொண்டும் பிற தொண்டுகளும் செய்து நீடு வாழ்ந்த நமிநந்தியடிகள், இறுதியில் இறைவன் திருவடி நிழலில் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றார்.

அமுத நிலையம்

அமுதம்
வரிசை 215

நாயன்மார் கதை

2

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம்

விலை ரூ. 2-00

திருஞானசம்பந்தர்

(நாயன்மார் கதை—இரண்டாம் பகுதி)

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட்
தேனாம்பேட்டை, சென்னை-18

உரிமை பதிவு
அமுதம்—215
முதல் பதிப்பு: நவம்பர், 1962

விலை ரூ. 2-00

நேஷனல் ஆர்ட் பிரஸ், தேனாம்பேட்டை, சென்னை-18

முன்னுரை

நாயன்மார்களின் வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதனால் நம் பண்பு உயரும். பக்திச் சுவை பொங்கத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் காப்பியமாகப் பாடி அளித்திருக்கிறார். அதனை அடியொற்றி எழுதிய 27 நாயன்மார் வரலாறுகள் முதல் தொகுதியாக, 'நாயன்மார் கதை' என்ற பெயரோடு முன்பு வெளிவந்தன. இது இரண்டாவது தொகுதி.

இது திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றை மட்டும் கொண்டது. பெரிய புராணத்தில் அப் பெருமானுடைய புராணம் மிக விரிவாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த வரலாற்றையும் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கை அடியொற்றியே எழுதினேன். இடையே பெரிய புராணப் பாடல் சிலவற்றிற்கு விளக்கம் எழுதியுள்ளேன்.

'ஸ்ரீ காமகோடிப் பிரதீபம்' பத்திரிகையில் இந்த வரலாற்றைத் தொடர்ந்து எழுதி வந்தேன். அதற்கு வாய்ப்பளித்த அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்கு என் நன்றியறிவு உரியது.

திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுடைய வரலாற்றினிடையே எத்தனையோ நல்ல பழக்க வழக்கங்களைச் சேக்கிழார் காட்டியிருக்கிறார். பக்தர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியவை பல; நல்ல மனிதர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியனவும் பல. சேக்கிழாருடைய திருவாக்கில் ஈடுபடும்போது அவருக்கு நாயன்மார்களிடத்தில் எவ்வளவு பக்தி இருக்கிறது என்பது நன்கு புலனாகிறது. மிக மெல்லிய மலரைக் கசங்கக்கூடாதே என்ற அச்சத்தோடும் அருமைப்பாட்டோடும் எடுத்துத் தொடுப்பது போல அவர் பாடல்களைத் தொடுக்கிறார்.

இப்படி ஒரு காப்பியம் கிடைத்தது நம் பாக்கியம்.

'காந்தமலை'
கல்யாண நகர், சென்னை-28

கி. வா. ஜகந்நாதன்
1—11—'62

பொருளடக்கம்

திருஞான சம்பந்தர்

தோற்றுவாய்

ஏழாவது நூற்றாண்டு: தமிழ் நாட்டின் வடக்கே பல்லவ அரசனும் தெற்கே பாண்டிய அரசனும் வீறு பெற்றுக் கோலோச்சிய காலம். வீரமும் விறலும் காட்டிப் போர் செய்து வெற்றி பெற்ற பின்னர் அம் மன்னர்கள் நாட்டினர் வாழ்க்கையில் கவனம் செலுத்தலானார்கள். சமயத்துறையிலும் அவர்களுடைய உள்ளங்கள் சற்றே புகுந்தன.

அக்காலத்தில் சைன சமயத்தில் ஊற்றமுள்ளவர்கள் காஞ்சியிலும் மதுரையிலும் பலர் இருந்தார்கள். சைன சமயத்தின் பெருமையை வற்புறுத்தியும் மற்றச் சமயங்களை இழித்தும், அறிவாற்றல் கொண்டு மக்களுக்குப் பிரசாரம் செய்து வந்தார்கள். பல்லவனும் பாண்டியனும் சைனமதத்தைத் தழுவினார்கள். அவர்களுடைய ஆட்சியில் அச்சமயத்துக்குச் சிறப்பும், அது பரவும் வாய்ப்பும் உண்டாயின. சமயவாதிகள் அரசர்களோடு பயின்று அவர்களுடன் ஒன்றி அரசியலிலும் தலையிட்டார்கள்.

இதனால் சிவபெருமானை வணங்குபவர்களுக்கும் திருமாலை வழிபடுபவர்களுக்கும் மறைமுகமான பல இடையூறுகள் நேர்ந்தன. சிவாலயங்கள் விளக்க மழிந்து

ஙின்றன. சிவனடியார்கள் தம் மனத்துக்கு இயைந்த வண்ணம் வழிபாடு செய்ய வகை இல்லாமல் வருந்தினுர்கள். இத்தகைய காலத்தில்தான் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரம் செய்தார். சிவபக்தியையும் அறத்தையும் வாழச் செய்யும்பொருட்டு இறைவன் அப்பெருமானைத் தமிழ் நாட்டில் அவதரிக்கத் திருவருள் பாலித்தான். அவர் அவதரித்தமையால் வேதநெறி தழைத்தது; சைவத்துறை விளங்கியது; உயிர்க்கூட்டங்கள் பொலிவுற்றன. இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார் ஒரு பாட்டில் குறிப்பிக்கிருர்.

"வேதநெறி தழைத்தோங்க
மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப்
புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித்
திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு
திருத்தொண்டு பரவுவாம்."

[வேதத்தின் வழி மங்காமல் வளர்ந்து ஓங்கவும், மிக்க சைவத் துறை விளங்கவும், உயிர்க் கூட்டங்கள் வழிவழியே விளக்கம் பெறவும் தூய திருவாய் மலர்ந்து அழுத, குளிர்ச்சியும் வளமுமுடைய வயல்கள் பரவிய சீகாழிப்பதியில் திருவவதரித்த திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுடைய திருவடி மலர்களைத் தலைமேற்கொண்டு அப்பெருமான் செய்தருளிய திருத்தொண்டுகளைப் பாராட்டுவோம்.]

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் சைவசமயாசாரியர்களில் முதல்வராக மதிக்கப் பெற்றவர். முருகப் பெருமானுடைய திருவவதாரம் என்று ஒட்டக்கூத்தர், அருணகிரி நாதர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் துதித்துப் பாடியிருக்கிருர்கள். சத்புத்திர மார்க்கம், தாசமார்க்கம், சக மார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்ற நான்கு வகை நெறியில்

சத்புத்திர மார்க்கத்தில் நின்று இறைவனை வழிபட்டவர். சிவானந்தலகரியில் வரும் "திரவிடசிசு" என்ற தொடர் இப் பெருமானையே குறிப்பதாகச் சிலர் கொள்வர்.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களையும் துதித்துச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் திருஞானசம்பந்தரை,

"வம்பறா வரிவண்டு மணம்நாற மலரும்
மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலாற் பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்"

என்று துதிக்கிறார். பெரிய புராணத்தில் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணம் மிகப் பெரியது. 4287 பாடல்கள் அடங்கிய பெரியபுராணத்தில் 1256 பாடல்கள் கொண்டது ஞானசம்பந்தப் பெருமான் வரலாறு. இதை எண்ணியே, "பிள்ளை பாதி, புராணம் பாதி" என்ற பழமொழி வழங்கி வருகிறது. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அவ்வந்தாதியில் இரண்டு பாடல்களால் சம்பந்தரைப் போற்றியதோடு தனியே அவரைப்பற்றி ஆறு பிரபந்தங்களை அருளியிருக்கிறார். ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி, ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம், ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும் மணிக்கோவை, ஆளுடையபிள்ளையார் திருவுலாமாலை, ஆளுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம், ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை என்பவை அவை. பிற்காலத்தில் அப் பெருமான்மேல் பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றை ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

ஞானசம்பந்தர் முருகப்பெருமானுடைய அவதாரம் என்று சேக்கிழார் சொல்லவில்லை. ஆயினும் அக் கொள்கையுடையவர்கள் அவர் காலத்தில் இருந்தனர் என்றே தெரிய வருகிறது. நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

இயற்றிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகத்தில் ஒரு பாட்டில் அவரை,

"தளர்வில் புகலியர் அதிபன் நதிதரு
வரதன் அணிதமிழ் விரகன்"

என்று பாடுகிறார். இங்கே 'நதிதரு வரதன்' என்பது கங்கையாற்றால் வழங்கப் பெற்ற அருளாளன் என்று பொருள்பட்டு முருகனைக்குறிக்கும் என்று கொள்ளலாம். இதனால் திருஞானசம்பந்தர் முருகனுடைய அவதாரம் என்பது நம்பியாண்டார் நம்பிக்கும் உடன்பாடு என்பது புலனாகும்.

சேக்கிழார் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் ஒட்டக்கூத்தர். இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றப்பட்டது. அதற்குப்பின் இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப் பரணி என்ற நூலை இயற்றினார். அதில் முருகனே திருஞான சம்பந்தராக அவதரித்தான் என்பதைக் கூறுகிறார்.

"தெய்வமகள் என் மருமகள் வள்ளி வதுவை
மனமகிழ் பிள்ளை முருகன் மதுரையில் வெல்லுமினிய
தொருகதை"

"எழுமலை கொல்லு மசனி இளமயில் வள்ளி கணவன்
இறைமலை வில்லி புதல்வன் இகல்மகள் ஐயை களிறு
கழுமலம் உய்ய விரவு கலியுக வெல்லை பொருத்
கதைகள்"

என்பவற்றில் இக்கருத்தைக் காணலாம்.

அருணகிரி நாதர் திருப்புகழில் பல பல இடங்களில் முருகனே சம்பந்தராக அவதரித்தான் என்பதைக் கூறுகிறார்.

"பொறியுடைச் செழியன்வெப் பொழிதரப் பறிதலைப்
பொறியிலிச் சமணரத்—தனைபேரும்

பொடிபட்ச் சிவமணப் பொடிபரப் பியதிருப்
புகலியிற் கவுணியப்—புலவோனே”

என்பது போன்ற பகுதிகள் பல.

சைவசமய ஆசாரியர்கள் நால்வரையும் அவதார புருஷர்களாகவே கொள்வது ஒரு வழக்கு. அப்பர் கைலையில் இருந்த சித்தர் ஒருவருடைய அவதாரமென்றும், சுந்தரர் ஆலால சுந்தரரின் அவதாரமென்றும், மாணிக்க வாசகர் நந்தியெம்பெருமானின் அவதாரமென்றும் பெரியோர் கூறுவர். அந்த வகையில் திருஞானசம்பந்தர் முருகப்பெருமானது திருவவதாரம் என்று கொண்டார்கள். இந்த அவதார முறையிலும் முருகனுடைய அவதாரம் மற்ற அவதாரங்களினும் சிறப்புடையது என்பதை யாவரும் அறிவர்.

திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றைப் பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட, மரபு நெறி தெளிவாகப் புலப்பட, செந்தமிழ்ச் சுவை பொங்கப் பாடியிருக்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள். அவருடைய திருவாக்கை ஒட்டி இனி அவருடைய வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

திரு அவதாரம்

சோழ நாட்டில் பொன்னியினால் வளம் பெறும் இடத்தில் அமைந்திருப்பது சீகாழி என்னும் திருப்பதி. பல பல காரணங்களால் அதற்குப் பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் உண்டு. பழங்காலத்தில் அதன் பெயர் கழுமலம் என்பது. யுகத்தின் கடைசியில் உலகமெல்லாம் பிரளய வெள்ளத்தில் மூழ்க அந்தத் தலம் மட்டும் தோணி போல மேலே மிதப்பதனால் அதற்குத் தோணிபுரம் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று.

அங்கே வேதியர்களின் வேதவொலியும் வேள்விச் சிறப்பும் என்றும் குறைவின்றி இலங்கி வந்தன. சிறந்த அந்தணர் குலத்தில் திருவவதாரம் செய்ய இருந்த ஞான சம்பந்தர் தமக்கேற்ற நிலத்தையும் தலத்தையும் பெற்றார். சிவபக்தி மலிந்தவர்களும் வேதநெறி வழுவாமல் ஒழுகியவர்களும் நிரம்பிய சீகாழிப்பதி அப் பெருமானுடைய திருவவதாரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் பொருத்தமாக அமைந்தது. அதன் நிலவள நீர்வளத்தைச் சொல்ல வந்த சேக்கிழார் ஓர் அழகான கற்பனைக் காட்சியைக் காட்டுகிறார்.

நன்றாக விளைந்த வயலுக்கு அருகே தண்ணீர் தேங்கிய இடத்தில் தாமரை மலர் மலர்ந்திருக்கிறது. அது செந்தாமரை யாதலின் நெருப்பைப் போலத் தோன்றுகிறது. வயலின் வரப்பில் தித்திப்புக் கனிகளையுடைய மாமரம் ஒன்று வளர்கிறது. அதில் கனிகள் பழுத்து வெடித்துக் குலுங்குகின்றன. தேனும் அருகில் இருக்கிறது. சாறு மரத்திலிருந்து இலையின் வழியே ஒழுகி அந்தத் தாமரை மலரில் வழிகின்றது. அது நெய்யைப் போலத் தோன்றுகிறது. மாவிலையின் வழியே தாமரை மலரில் அது விழும் காட்சி, மாமரங்களும் மாவிலையின் நுனி வழியே அக்கினியில் நெய்யை ஆகுதி செய்வது போலத் தோன்றுகிறதாம்.

"பரந்தவிளை வயற்செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில்
வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநறுநெய்
நிரந்தரம்நீள் இலைக்கடையால் ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர்
மரங்களும்ஆ குதிவேட்கும் தகையஎன மணந்
துளதால்."

[பரந்த வயல், விளை வயல். வரம்பு - வரப்பு. தேமா - இனிப்பு மா. மது நறு நெய் - தேஞெகிய மணமுடைய நெய். நிரந்தரம் - எப்போதும். இலைக்கடை - இலையின் நுனி. நெடிது - நெடுங் காலம். வேட்கும் - வேள்வி செய்யும். தகைய - தன்மையை உடையன.]

இத்தகைய வளம் சார்ந்த பதியில் கவுண்டின்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த சிவபாத இருதயர் என்னும் அந்தணர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய தரும பத்தினி யின் திருநாமம் பகவதியார் என்பது. அவ்வந்தணர் தம் திருநாமத்துக்கு ஏற்றபடியே எப்போதும் சிவபெருமான் திருவடியை இதயத்தில் வைத்துத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டு வந்தார். கற்பிற் சிறந்த பகவதியாரும், சிவபாத இருதயரும் மரபு தவிராமல் இல்வாழ்வை நடத்தி வந்தார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் விளக்கமாக இருக்க வேண்டிய சிவ நெறி அயல் சமயத்தாருடைய அதிகாரத்தால் வரவர மங்கி வருவதைச் சிவபாத இருதயர் உணர்ந்தார். விபூதி, ருத்திராட்சங்களை அணியும் வழக்கம் குறைந்துகொண்டு வந்தது. சிவாலய வழிபாடும் குறையலாயிற்று. இவற்றை யெல்லாம் கண்டு மனம் வருந்திய சிவபாத இருதயர் இறைவனை நாள்தோறும் வணங்கி வழிபட்டு, "இந்த நிலை மாறி எங்கும் நின் திருவருள் விளக்கம் பரவும் நாள் வருமா?" என்று ஏங்கினார். மனிதருடைய முயற்சியினால் மாறாத வகையில் புறச் சமயத்தார் முயற்சிகள் நாள் தோறும் ஓங்கி வருவதைக் கண்டு, 'இறைவன் திருவருள் வலிமை இல்லாவிட்டால் இந்தக் களையை விலக்க வொண்ணாது' என்று வாடினார். 'அவன் திருவருள் இருக்கு மானால் யாரேனும் பெரியவர் திருவவதாரம் செய்து சிவநெறி தழைத்தோங்கச் செய்ய இயலும்' என்று நினைந் தார். 'அவ்வாறு ஒரு மூர்த்தி திருவவதாரம் செய்வதானால் இந்தக் குடும்பத்திலே தோன்றும் வண்ணம் நாம் தவம் செய்வோம்' என்ற உறுதி அவருக்கு உண்டாயிற்று. அது முதல் அவரும் அவர் மனைவியாரும் இறைவன் திருவருளை எண்ணி, புறச்சமயங்களைப் போக்கும் பிள்ளையை அருள வேண்டும் என்று வேண்டி வரங்கிடந்தார்கள்.

சீகாழியில் மூலஸ்தானத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமானுடைய திருநாமம் பிரமபுரீசர் என்பது; அம்பிகை திருநிலை நாயகி. அங்கே திருத்தோணி என்று வழங்கும் உயர்ந்த மாடம் ஒன்று உண்டு. அதை மலை யென்றும் கூறுவர். அங்கே உமாபாகராகிய தோணி யப்பர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அம்பிகையைப் பெரிய நாச்சியார் என்று வழங்குவர். நாள்தோறும் இத் தம்பதி கள் தோணியப்பரையும் பெரிய நாச்சியாரையும் பணிந்து வழிபட்டுத் தம் கருத்தை விண்ணப்பித்துக் கொண்டு வந்தனர்.

இறைவனுடைய திருவருளால் பகவதியார் வயிறு வாய்த்தார்.

"பெருத்தெழும்அன் பாற்பெரிய நாச்சியா ருடன்புகலித்
திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக்
கருத்துமுடித் திடப்பரவும் காதலியார் மணிவயிற்றில்
உருத்தெரிய வரும்பெரும்பே றுலகுய்ய உளதாக.''

[புகலி - சீகாழி. திருத்தோணி யென்றது மாடக் கோயிலை. உருத்தெரிய - குழந்தையின் உருவம் புலப்பட. உலகு உய்யப் பேறு உளதாக.]

அப்பால் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாம் மறைவழிப்படியே ஆற்ற, கருப்பம் முதிர்ந்து அம்மையார் ஓர் அழகிய ஆண் குழந்தையை நல்ல நாளில் பெற்றெடுத்தார்.

குழந்தை திருவவதாரம் செய்த அப்பொழுது நல்ல சகுனங்கள் பல உண்டாயின. சீகாழியில் உள்ள யாவருக்கும் உடம்பில் ஒரு வகையான பூரிப்பும் புளகமும் உண்டாயின. இந்த நன்னிமித்தங்களை உணர்ந்தவர்கள், "சிவபெருமான் திருவருளால் இக் குழந்தை உதித்திருக் கிறது. இவனால் உலகம் உய்யும்'' என்று மகிழ்ந்தார்கள்.

மரங்களெல்லாம் தழைத்து மலர்ந்தன; தென்றல் மெல்ல வீசியது; மழை பெய்தது; தண்ணீர் தெளிவு பெற்றுப் பொய்கைகளில் நிரம்பியது; எங்கும் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. உலகிலுள்ள சராசரங்கள் யாவுமே இந்தக் குழந்தையின் திருவவதாரத்துக்காகக் காத்திருந்து, தோன்றியவுடன் ஆரவாரிப்பது போல இருந்தது.

சிவபாத இருதயர் வைதிக முறைப்படி குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றை யெல்லாம் குறைவின்றிச் செய்தார். ஜாதகர்மாச் செய்தார். மங்கல மடந்தையர் வாழ்த்தொலி யெடுத்தார்கள். எங்கும் பாலிகையும் பொற் குடங்களும் வைத்தார்கள். பலவகைத் தானங்களைச் செய்தார்கள். வீடுமுழுதும் அழகாக அலங்கரித்தார்கள். வெண் சிறு கடுகு, அகில் முதலியவற்றால் தூபம் எடுத்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் களிப்புப் பொங்கியது.

குழந்தைக்குத் தொட்டிலிட்டுக் கண்குளிரத் தாய் தந்தையரும் பிறரும் கண்டு களித்தார்கள். திருநீற்றை நெற்றியில் இட்டு வேறு காப்பு இப் பெருமானுக்கு வேண்டாம் என்று அந்த ரட்சையே காப்பாக நிற்க, மகிழ்ந்தார்கள். தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டி நலம் செய்தார்கள்.

குழந்தை, நன்கு வளர்ந்து அவ்வப் பருவத்துக்கு ஏற்ற விளையாடல்களைப் புரிந்து கண்டாரை மகிழ்வித்தது. செங்கீரைப் பருவம், சப்பாணிப் பருவம் முதலிய பருவங்கள் தாண்டித் தளர்நடை நடந்து வீதியிலே சிறு தேருருட்டி விளையாடினார். இவ்வாறு வளர்ந்தருளிய குழந்தைக்கு இரண்டாண்டு நிரம்பி மூன்றாவது ஆண்டு தொடங்கியது. சிவபிரானுடைய திருவருளைப் பெறும்பொருட்டுச் செய்யும் தவத்தின் முளைபோல அப் பெருமான் வளர்ந்தார். மூன்றாவது ஆண்டில் ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது.

ஞானப்பால்

அன்று வழக்கம்போல் சிவபாத இருதயர் காலையில் நீராடப் புறப்பட்டார். திருக்கோயிலை அடுத்திருக்கும் பிரம தீர்த்தத்தில் நீராடுவது வழக்கமாதலின் அதனை நோக்கிப் புறப்படுகையில் அவர் குழந்தை, "நானும் வருவேன்" என்று அழுதார். அந்தணர் சினங்கொண்டவரைப்போல் அவரை அதட்டினார். குழந்தைப் பெருமான் அழுகையை நிறுத்தாமல் காலைத் தப்புத்திப்பென்று வைத்து அவரைத் தொடர்ந்தார். அது கண்ட தந்தையார், "சரி, வா" என்று அழைத்துச் சென்றார்.

திருக்கோயிலைச் சார்ந்த திருக்குளத்திற்குச் சென்ற சிவபாத இருதயர் தம் இளஞ் செல்வரைக் கரையில் உட்காரவைத்துத் தீர்த்தத்தில் இறங்கி நீராடிச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யலானார். நீராடிப் பின்பு அகமருஷண மந்திரம் ஜபித்து மூழ்கினார். அவர் தண்ணீரில் மூழ்கியிருந்த போது அவரைக் காணாது அலமந்த இளம் பெருமான் நாலு திசையும் பார்த்தார். அருகே இருந்த திருத்தோணியாகிய கோயிலைப் பார்த்து, "அம்மா! அப்பா!" என்று அழைத்து அழுதார்.

கண்மலர்களில் நீர் ததும்பக் கையால் கண்ணைப் பிசைந்து இதழ் துடிக்கப் புண்ணியக் கன்று போன்ற அப்பெருமான் அழுதது, உலகம் உய்யக் காரணமாயிற்று; மறை ஒலி பெருகவும் உயிர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகவும் அவர் அழுத அழுகை ஏதுவாக அமைந்தது.

"கண்மலர்கள் நீர்ததும்பக் கைம்மலர்க ளாற்பிசைந்து
வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணிஅதரம் புடைதுடிப்ப
எண்ணில்மறை ஒலிபெருக எவ்வுயிரும் குதுகலிப்பப்
புண்ணியக்கன் றனையவர்தாம் பொருமிஅழு தருளினார்"

என்று அதனைச் சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

குழந்தைப்பிரான் அழும்போது திருத்தோணியில் வீற்றிருந்த தோணியப்பர் உமாதேவியாரோடும் விடையின் மேல் எழுந்தருளி, அப்பிரான் அருகே வந்து நின்றார். உமாதேவியாரை அக்குழந்தைக்குப் பால் கறந்து அருத்தும்படி பெருமான் அருள் செய்ய, அவ்வண்ணமே கருணையே வடிவாய் விளங்கும் எம்பெருமாட்டி ஒரு பொற்கிண்ணத்தில் தன் திருமுலைப்பாலைக் கறந்து ஊட்டினாள். அந்தப் பாலை உண்ட பிள்ளையார் தம் முன்னை நிலை மாறிச் சிவஞான சம்பந்தர் ஆனார். அப்போது அவரிடம் நிறைந்த ஞானத்தை நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

"சிவன்அடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில்ஓங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாம்உணர்ந்தார் அந்நிலையில்."

சிவன் அடியே சிந்திக்கும் ஞானம், பவத்தை மாற்றும் ஞானம், கலைஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் என்ற நான்கும் சம்பந்தரிடத்திலே வந்து அமைந்தனவாம். இந்த நான்கும் பரஞானம், அபரஞானம் என்பவற்றின் கூறுபாடுகள் என்று சிலர் கொள்வர். நான்கு வேறு வகையாகப் பிரித்துக் காட்டியதற்கு ஏதேனும் பயன் இருக்க வேண்டும். அதனை இங்கே சற்று ஆராய்வது பயன் உடையதாக இருக்கும்.

ஓர் ஆத்மா ஞானம் பெறவேண்டுமானால் அதற்கு இறைவன் திருவருள் துணை நிற்க வேண்டும். ஞானத்தைத் தமிழில் அறிவு என்று சொல்வார்கள். அந்த அறிவு வெவ்வேறு நிலையில் வெவ்வேறாக நிற்கும். முதலில் இறைவன் உள்ளான் என்ற அறிவு வரவேண்டும். அவனே நமக்கு எல்லாவற்றையும் வழங்கினான் என்ற அறிவு பிறகு தோன்ற வேண்டும். பிறவித் துயரைப்

போக்குவதற்கு அவனருளை யன்றி வேறு போக்கில்லை என்ற அறிவு பின்பு உண்டாக வேண்டும். அந்த அருளைப் பெற வழி இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்டு முயற்சியில் ஈடுபடும்போது வரவர அநுபவம் ஏறிவரும். அப்போது அநுபவத்தோடு கலந்து வரும் ஞானம் ஊறி வரும். அநுபவம் இன்றி வரும் ஞானம் நூலறிவு; அபரஞானம் என்றும், பரோட்சம் என்றும் கூறுவது அது. அநுபவமாக வரும் ஞானம் வாலறிவு; அதையே பரஞானம் என்றும் அபரோட்ச ஞானம் என்றும் சொல்வார்கள்.

இங்கே, ஊன சம்பந்தம் பெற்ற மக்களில் ஒருவராகத் தோன்றிய சம்பந்தப் பெருமான் அம்மை தந்த பாலால் ஞானசம்பந்தம் பெற்றார். அநுபவ முதிர்ச்சியிலே, ஞானம், ஆனந்தம், உண்மை என்று வேறு வேறாகக் கூறப்படுவன அனைத்தும் ஒன்றாகவே நிற்கும். அதுதான் சச்சிதானந்தம்; சத்தென்றாலும், சித்தென்றாலும், ஆனந்தம் என்றாலும் ஒன்றனையே சுட்டும் நிலை அது. அந்த முடிந்த நிலையே மெய்ஞ்ஞான நிலை. அது கைவரப் பெற்றார் சம்பந்தர். அந்த ஞானம் இந்திரியங்களுக்கும் மனத்துக்கும் அப்பாற் பட்டது. உயிரின் அநுபவமாக நிலவுவது. அதை "உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்" என்று சேக்கிழார் குறிக்கிறார். ஆனால் அந்த அநுபவ நிலைக்குமுன் மூன்று படிகளைக் கடந்தார் சம்பந்தர்.

பிரபஞ்சச் சேற்றில் உழன்று பல பொருள்களில் ஆசை வைத்து அவற்றைப்பற்றியே சிந்திப்பவனுக்கு ஞானம் கிட்டாது. உலகப் பொருளின் நிலையாமையை உணர்ந்து இறைவன் ஒருவனே என்றும் நிலையான பொருளென்பதைத் தெளிந்து அவனுடைய அடியையே நினைந்திருக்கும் அறிவு மிகச் சிறந்தது. அந்த நிலை வந்தால் தான் பற்றற நிற்கும் அநுபவம் உண்டாகும். முதலில்

சம்பந்தப் பெருமானுக்கு, "சிவன் அடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவ ஞானம்" வந்தது. "மற்றுப் பற்றெனக் கின்றிநின் திருப் பாதமே மனம் பாவித்தேன்" என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சொல்லும் நிலை அது.

அது கனிந்தது; கணத்திலே சம்பந்தப் பெருமானுக்கு இந்தக் கனிவு வந்துவிட்டது. உடனே அதன் பயனாக இனிப் பிறவி இல்லை என்றுள்ள நிலைக்கு ஏற்ற ஞானசித்தி கிடைத்தது. பவம் என்பது பிறப்பு. அதனை அடியோடு மாற்றிப் போக்கும் ஞானம் உண்டாயிற்றும். "பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்" என்று அதனைக் கூறுகிறார். அவன் அடியையே சிந்திக்கும் ஞானத்தின் வழியே இது பிறப்பது என்பதையும் சுந்தரர் வாக்கிலே காணலாம். "மற்றுப்பற்று எனக்கு இன்றி நின் திருப்பாதமே மனம் பாவித்தேன்" என்றவர் தொடர்ந்து, "பெற்றலும் பிறந்தேன்; இனிப் பிறவாத தன்மை வந்து எய்தினேன்" என்றார். பாதமே மனம் பாவித்தலும், பிறவாத தன்மை வந்ததும் விளைவுகள். அவ்விரண்டுக்கும் ஏதுவான ஞானங்களே, "சிவன் அடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்" என்னும் இரண்டும் ஆகும்.

உண்மையை உணர்ந்து முயன்று இனிப் பிறவா வகையில் வினைகளைச் சுட்டெரித்து நிற்பவர்கள் இறைவன் திருவருளின்பத்தைப் பெறுவார்கள். இங்கே ஞான சம்பந்தப் பெருமான் இவ்விரண்டு ஞானத்தையும் பெற்றதோடு நின்றிருந்தால் தம்மளவிலே இறையின்பத்தில் திளைத்திருப்பார். ஆனால் அவருடைய திருவவதாரம் தமிழ்நாடு உய்வதற்காக எடுத்தது. சமய ஆசாரியராகத் திகழ வேண்டிய செல்வர் அவர். குருநாதராகத் திகழ்ந்தவர்கள் பலர். அவருள் இப்பெருமான் "திருநெறிய தமிழ்"

பாடி அதனால் தமிழுலகம் உய்வை அடைவதற்காகவே போந்தவர். ஆதலின் அதற்கு ஏற்ற கலை ஞானத்தை அவர் பெற்றார். பிற கலைகள் யாவற்றையும் விடக் கல்லாக் கலையாகச் சிறப்புப் பெறுவது கவிதைக் கலை. தேவாரம் பாடித் தமிழுலகம் இறைவனருளைப் பெற வைத்த வள்ளல் சம்பந்தர். கவிதைக் கலையிலே சிறந்து நின்றவர். கலையிலே சிறந்தது கவிதை. அந்தக் கவிதை களிலும் இறைவன் இசை பாடும் கவிதை மிகச் சிறந்தது. அவற்றுள்ளும் சம்பந்தப் பெருமானுடைய திருவாக்குப் பின்னும் சிறந்தது; எழுதும் மறை என்று போற்று வதற்குரியது. அது அவர்பால் மலர்வதற்கு ஏற்ற வகையில், "உவமை இலாக் கலை ஞானம்" அவரை வந்து அடைந்தது. அப்பால் ஜீவன் முக்த நிலையில் அநுபவமே ஞானமாக நிற்கும் "உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்" அவர்பால் தேங்கியது. சைவ சித்தாந்தத்தில் கூறியபடி பசுகரணங் கள் எல்லாம் மாறிப் பதிகரணங்களாக நிற்க, மெய்ஞ்ஞான சம்பந்தராக விளங்கினார்.

ஆகவே, ஞானசம்பந்தர் சிவஞான சம்பந்தராகவும், பவஹர ஞான சம்பந்தராகவும், கலை ஞான சம்பந்த ராகவும், மெய்ஞ்ஞான சம்பந்தராகவும் விளங்கினார் என்பதை உணரலாம். அம்மை இந்த அருட் குழந்தைக்கு நாலு மிடறு பால் ஊற்றினாள்போலும்! ஒவ்வொரு மிடற்றிலும் ஒவ்வொரு ஞானம் நிறைந்திருக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு கற்பனை செய்யும்படி சேக்கிழார் பாடல் அமைந்திருக்கிறது.

"சிவன்அடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்,
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில்ஓங் கியஞானம்,
உவமையிலாக் கலைஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாம்உணர்ந்தார், அந்நிலையில்."

"செல்வன் கழல் ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே" என்று சம்பந்தர் பாடுவார். அந்தச் செல்வத்தையே, 'சிவனடியே

சிந்திக்கும் திரு' என்று சேக்கிழார் கூறினார். இங்கே உள்ள சிவஞானம் என்றது முடிந்த முடிபாகிய மெய்ஞ் ஞானத்தை அன்று. பவம் - பிறப்பு. அற - முற்றும். முற்றும் மாற்றும் தன்மையிலே சிறந்து நிற்கும் ஞானம்.

இந்த ஞான விளைவைப் பெறுவதற்கு அவர் முன்னைத் தவம் செய்தவர் என்பதைப் புலப்படுத்த, 'தவ முதல்வர்' என்றார். தவத்தினால் முதன்மை பெற்றவர் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். 'அந்நிலையில்' என்று சுட்டியது, அம்மை பால் ஊட்டிய அந்த நிலையிலே என்ற கருத்தை உடையது. வித்து நட்டு நீர் ஊற்றிச் செடியாகி மரமாகிப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்தது போலின்றி, மாய வித்தைக்காரர்கள் கனிகளுடன் மாஞ்செடியை வருவித் தாற் போல, மகாசக்தியின் திருவருளால் விளைவு விரைவில் வந்தது என்பது கருத்து. 'உணர்ந்தார் அந்நிலையில்' என்றார்; அறிதல் வேறு; உணர்தல் வேறு. அநுபவத்தோடு கலந்து வருவது உணர்வு; இங்கே சம்பந்தப் பெருமான் அநுபவமாக இவற்றைப் பெற்றார் என்று கொள்ள வேண்டும்.

திருநெறித் தமிழ் உதயம்

சிவஞானப் பாலமுது வாயிலிருந்து வழிய நின்றார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார். அப்போது நீராடிக் கரைக்கு வந்த தந்தையார் அவரைப் பார்த்தார். வாயிற் பால் வழி வதைக் கண்டு, "நீ யார் கொடுத்த பாலை உண்டாய்?" என்று கையில் ஒரு கோலை எடுத்துக்கொண்டு கேட்டார். அந்தச் சிறிய பெருந்தகையார் உடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளும்ப, தம்முடைய வலக்கைச் சுட்டு விரலை நீட்டித் தோணியப்பரைக் காட்டியபடியே ஒரு பாசுரத்தைப் பாடத் தொடங்கினார் :

தோடுடைய செவியன்விடை ஏறியோர்
தூவெண் மதிசூடிக்
காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசிஎன்
உள்ளம் கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான்முனை நாள்பணிந்து
ஏத்த அருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய
பெம்மான் இவன்அன்றே!

என்ற தண்டமிழ்த் திருமறை உதயமாயிற்று. உவமை யிலாக் கலைஞானம் தரும் பாலை உண்ட வாயிலிருந்து இந்த அற்புதப் பாடலும் அதைத் தொடர்ந்து மற்றப் பாடல் களும் பொங்கி வழிந்தன. அவர் தந்தையார், "உனக்கு யார் பால் தந்தார்?" என்று கேட்ட கேள்விக்கு நேர்விடை யாக இல்லை இது. "இதோ இவரே!" என்று சுட்டிக்காட்டி னாலும், பாட்டு ஒரு பொருளைத் தந்தவரைச் சொல்ல வில்லை; தம் பொருளைக் கொண்டவரைச் சொல்லுகிறது. கொடுத்த பொருள் வழியக் கண்ட தந்தைக்கு, உள்ளே ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கி வழிவதையும் வெளியே திருநெறித் தமிழ் வெள்ளம் பொங்கப் போவதையும் புலப்படுத்தி இப்பாசுரத்தைப் பாடினார் சம்பந்தர்.

யாரோ அயலார், எந்த உறவின் முறையும் இல்லாதார் தம் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துச் சென்றாரோ என்ற ஐயத்தால் சிவபாத இருதயர் கேட்டார். சம்பந்தப் பெருமான், "இறைவன் கட்டளையிட இறைவி பால் கொடுத்தாள்" என்று சொல்லியிருக்கலாம். அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை. "இத்தகைய திருக்கோலத்தில் வந்து என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த கள்வன், இதோ இந்தப் பிரமபுரமாகிய சீகாழியில் உள்ள பெருமான்" என்று சொல்கிறார். பாலைப் பற்றிய பேச்சே பாட்டில் வரவில்லை.

ஆயினும் அதற்குள் கேள்விக்குரிய விடையும் அடங்கி யிருக்கிறது. "எனக்குப் பால் கொடுத்தவனைத்தானே கேட்கிறீர்கள்? அவன் என் உள்ளத்தையே கவர்ந்து கொண்டான். உலகில் யார் யாரையோ உறவினராக எண்ணியிருந்த பழைய உள்ளம் எனக்கு இப்போது இல்லை. தானே நினைத்துத் தானே இன்ப துன்ப உணர்ச்சி பெறும் உள்ளத்தை அவன் கவர்ந்து கொண்டான். இனி அந்த உள்ளம் என்னிடம் இல்லை; அவனிடம் இருக்கிறது; அவன் வசப்பட்டிருக்கிறது. அவன் அதனை எப்படி யெல்லாம் இயக்குகிறானோ, அப்படியெல்லாம் இயங்கும். நினைக்கச் செய்தால் நினைக்கும்; மறக்கச் செய்தால் மறக்கும். இனி ஒரு கணமும் அவனை விட்டுப் பிரியாது" என்பதையெல்லாம் உள்ளடக்கி, "என் உள்ளம் கவர் கள்வன், பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவன்" என்றார்.

பிறரை மயக்குபவர் தம்மிடத்திலுள்ள பொருளைக் காட்டியும் குணத்தைக் காட்டியும் செயலைக் காட்டியும் அவர் உள்ளத்தைத் தம் வசமாக்குவது வழக்கம். இங்கே இறைவன் எவற்றைக் காட்டிச் சம்பந்தக் குழந்தையின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தான்?

தோடு உடைய செவியைக் காட்டினான்; தான் ஏறி வந்த விடையைக் காட்டினான்; தூவெண்மதியைக் காட்டினான்; உடம்பெல்லாம் பூசிய சுடலைப் பொடியைக் காட்டினான். எல்லாம் வெண்மை நிறம் உடையவை.

உலகிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு வண்ண வண்ண விளையாட்டுப் பண்டங்களை வாங்கித் தருவார்கள். கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணப் படங்கள் உள்ள புத்தகங்களை அளிப்பார்கள். உலகியலில் பல நிறங்களோடு ஊடாடிப் பல குணங்களைப் பெற்றுப் பல செயல்களைச் செய்ய இருக்கும் குழந்தைகளாதலின் பலவகை வண்ணங்களைக் கண்டு அவை மகிழ்ச்சி அடைகின்றன. ஆனால் இந்தக்

குழந்தையோ ஞானக் குழந்தை. ஞானம் தூயது; அதற்கு வெண்மை நிறம் அடையாளம். குணங்கள் பலவானாலும் அவற்றைச் சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்ற மூன்றுக்குள்ளே அடக்குவார்கள். இவற்றிற்கு முறையே வெண்மை, செம்மை, கருமை என்பவற்றை நிறமாகக் கூறுவார்கள். எம்பெருமாட்டி ஊட்டிய ஞானப்பால் வெண்மை நிறம் கொண்டது. அதனை உண்ட பிரான் தூய சத்துவ குணமே பெற்றார். அவர் கண்கள் இறைவன் திருக்கோலத்தில் சத்துவ குணத்தைக் காட்டும் வெண்மைப் பொருள்களையே கண்டு மகிழ்ந்தன.

இந்தக் குழந்தை இறைவன் காட்டிய திருக்கோலத்திலுள்ள மற்றவற்றைப் பின்னாலே நினைத்துப் புகழப் போகிறது. ஆயினும் முதல்முதலாக நினைவுக்கு வருபவை இந்த வெண்மை நிறம் பெற்ற பொருள்களே. தூய சத்துவ குணத்தை நினைக்கச் செய்யும் வண்ணத்தை உடையவைகளே அக்குழந்தையின் உள்ளத்தை எடுத்த எடுப்பில் கொள்ளை கொண்டன.

தோடு - ஓலை; இது வெள்ளையானது. "வெள்ளோலை கண் பார்த்துக் கையால் எழுதானை" என்பது ஒரு பழம் பாட்டு. விடையாகிய வாகனமும் தர்மரிஷபமானதால் வெள்ளையானது. "வேதம் ஓதி வெண்ணூல் பூண்டு வெள்ளை எருதேறி" என்று வேறு ஒரு பாட்டில் ஞான சம்பந்தர் பாடுவார். மதியைத் தூவெண் மதி என்றார். இறைவனுடைய திருமுடியிலே இருப்பது பிறை. முழுமதிக்காவது கறை உண்டு. பிறையில் அது இல்லை. ஆதலின் தூவெண்மதி ஆயிற்று. சுடலைப் பொடி வெண்மை நிறமுடையது. "வெந்த வெண்ணீறணிந்து" என்பது சம்பந்தர் பாசுரம்.

தோடுடைய செவி என்பது அர்த்தநாரீசத் திருக்கோலத்தில் வாமபாகத்துத் திருச்செவியைக் குறிக்கிறது.

இடக்காதில் ஓலையும், வலக்காதில் சங்கக் குழையும் மாதிருக்கும் பாதியனாகிய இறைவன் அணிந்திருக்கிறான்.

"தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும்"

என்று பாடுவார் மாணிக்கவாசகர்.

சம்பந்தப் பெருமானுக்குப் பாலைக் கறந்து வழங்கியவர் உமாதேவியார். அவர் தந்த பாலின் பயனே இப்போது பாடலாக வருகிறது. உமா தேவியாரும் சிவபெருமானும் வேறல்லர். இதனை அர்த்தநாரீசுவரத் திருக்கோலம் நினைவூட்டுகிறது. தமக்குப் பால் கொடுத்த பிராட்டியை எண்ணி வாமபாகக் காதைச் சிறப்பித்து, 'தோடுடைய' என்று எடுத்தார். உடனே சக்தியும் சிவமும் வேறல்லர் என்ற உண்மையை உணர்த்த, "செவியள்" என்று பாடாமல், "செவியன்" என்று பாடினார்.

வாமபாகத்தை நினைப்பவர் தோடுடைய செவியைச் சொல்லாமல் வேறு ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கலாமே! திருவடியைச் சொல்லலாம். இங்கே சம்பந்தப் பெருமான் இனித் தேவாரப் பதிகங்களால் இறைவனுடைய புகழைப் பாடுவதையே தம் வாழ்க்கைப் பணியாக ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார். அப்பாடல்களைப் பாடும்போது அவை சென்று சேரும் இடம் செவியே அல்லவா? அதனால் அதை முதலில் பாடினார். சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் இதை எடுத்துச் சொல்கிறார்.

"பல்லுயிரும் களிகூரத் தம்பாடல் பரமர்பால்
செல்லுமுறை பெறுவதற்குத் திருச்செவியைச்
சிறப்பித்து"

என்று கூறுகிறார்.

இறைவனுடைய திருச்செவியில் இரண்டு கந்தருவர்கள் தோடாக இருந்து எப்போதும் இசை பாடிக்கொண்டே இருக்கிறார்களாம்.

"தோடுவார் காதன்றே தோன்றாத் துணைஐயர்
பாடுவார் ஓதிருவர்க் கிட்ட படைவீடே"

என்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகம்.

அந்தச் செவி இசைப் பாடலைக் கேட்பதில் விருப்பம் உடையது. ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடும் தேவாரப் பதிகங்கள் பண்ணோடு கலந்த இசைப்பாடல்கள். அவற்றைச் சார்த்துவதற்கு, முன்னமே இசையின் சுவை கண்ட இறைவனுடைய தோடுடைய செவியை அல்லாமல் வேறு சிறந்த இடம் ஏது?

தேவாரம் வேதம் போன்றது. அதைத் தமிழ் வேதம் என்றே கூறுவர். வடமொழி வேதம் எழுதாக் கிளவி. தமிழ் மறை எழுதும் மறை. வடமொழி வேதம் ஓம் என்ற பிரணவத்துடன் தொடங்குகிறது. இங்கே, ஓ என்ற எழுத்தைப் பீடம் போன்ற வேறு ஓர் எழுத்தோடு சேர்த்து வைத்துத் "தோ" என்று தமிழ் வேதத்தை தொடங்கினார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார். இதையும் சேக்கிழார் சொல்கிறார்.

"எல்லையிலா மறைமுதல்மெய் யுடன்எடுத்த எழுதுமறை
மல்லல்நெடுந் தமிழால்இம் மாநிலத்தோர்க் குரைசிறப்ப"

என்பது அவர் கூறுவது. 'அநந்தாவை வேதா:' என்று சொல்லும் வண்ணம் எல்லையின்றிப் படர்ந்து கிடப்பது எழுதாத மறை. அதன் முதலில் விளங்குவது பிரணவம். அதனை ஒரு மெய்யெழுத்துடன் வைத்துத் தொடங்கிய எழுதும் மறை தேவாரம். அதை நெடுந்தமிழால் மாநிலத்தோர்க்குப் புகழ் சிறக்கும்படி சம்பந்தர் பாடினாராம்.

உலகமெல்லாம் பிரளயத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கச் சீகாழி மட்டும் தோணியைப் போல மிதந்தமையால் தோணிபுரம் என்று பெயர் பெற்றது. பிரளயம் வடிந்த

பிறகு பிரமதேவன் இத் தலத்துக்கு வந்து பூசித்துப் படைப்புத் தொழிலுக்குரிய ஆற்றலைப் பெற்றுப் படைக்கத் தொடங்கினன். ஆதலின் இதற்குப் பிரமபுரம் என்ற பெயர் வந்தது. "ஏடுடைய மலரான் முனைநாள் பணிந்து ஏத்த அருள் செய்த பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான்" என்பது இந்த வரலாற்றை உளங்கொண்டு கூறியது.

உலகின் தோற்றத்துக்கு மூலமான அருளை இறைவன் வழங்கிய இடம் பிரமபுரம். அத்தலமே தமிழ்மறையாகிய தேவாரம் தொடங்குவதற்கும் இடமாயிற்று. இறைவன் திருவருள் துணைகொண்டு வேதத்தை எப்பொழுதும் நான் முகன் ஓதிப் பணிபுரியும் இடத்தில் தமிழ் வேதத்தைப் பாடிப் பணிபுரியும் சம்பந்தப் பிரான் அருள் பெற்றார்.

"தோடுடைய செவியன்" என்று தொடங்கிய பாசுரத் தோடு மேலே ஒன்பது பாடல்களையும், அப்பால் பதினே ராவது பாடலாகிய திருக்கடைக் காப்பையும் பாடி முடித்தார் சம்பந்தர். அந்தக் கடைசிப் பாட்டில், "ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்தன் உரை செய்த, திருநெறிய தமிழ்" என்று தாம் பாடிய பாசுரங்களைக் கூறிக்கொள்கிறார். இறைவன் திருவருள் பெறும் நெறியிலே நம்மைச் செலுத்தும் தமிழாதலின், 'திருநெறிய தமிழ்' என்றார். இதைக் கொண்டு இப்போது தேவாரத் தைத் 'திருநெறித் தமிழ்' என்று வழங்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆணை நமதே

திருஞான சம்பந்தராக விளங்கிய பெருமானுடைய திருவாயினின்று எழுந்த இன்னிசைப் பதிகத்தைக் கேட்ட அவர் தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயர் இறைவன்

திருவருளை எண்ணி வியப்பெய்தினார். அப்பால் ஞானக் குழந்தையார் இறைவன் திருக்கோயிலுக்குள் சென்று தொழுது வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். இதற்குள் இங்கே நிகழ்ந்த அற்புதச் செயல் ஊரெல்லாம் பரவிவிட்டது. மக்கள் திரண்டு வந்து திருக்கோயில் வாயிலில் சம்பந்தரைத் தரிசித்து இன்புறக் கூடினார்கள்.

ஞான இளங்கன்று ஆலய வழிபாடு செய்து புறம் போந்தார். சிவனடியார்கள் கூடி ஆரவாரம் செய்தார்கள்; பாடினார்கள். "சீகாழி மாநகரில் இருந்த பெரியோர்கள் செய்த தவப்பயனே!" என்று சிலர் வாழ்த்தினர். "கவுணிய குலத்தினருக்கு மதிப்பு உண்டாக்கிய பெருஞ் செல்வமே!" என்று சிலர் போற்றினர். "கலைஞானம் திருவருளால் நிரம்பப் பெற்ற ஆழமான கடல் போன்றவனே!" என்று சிலர் பாராட்டினர். "கலைஞானக் கடலில் தோன்றிய அமுதம் போன்றவனே!" என்று புகழ்ந்தனர் சிலர். "அடியார்களாகிய நாங்கள் காண இந்நிலவுலகிலேயே தேவர்களின் தலைவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் ஏழிசை போன்ற மொழியையுடைய எம்பிராட்டியின் பேரருளையும் பெற்றாய்" என்று வழுத்தினர் சிலர்.

"காழியர் தவமே, கவுணியர் தனமே, கலைஞானத்
தாழிய கடலே, அதனிடை அமுதே, அடியார்முன்
வாழிய வந்திம் மண்மிசை வானோர் தனிநாதன்
ஏழிசை மொழியாள் தம்திரு வருள்பெற் றனனென்பார்."

இவ்வாறு பலரும் பாராட்டி வழிபடச் சம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்முடைய இல்லத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

மறுநாள் காலையில் திருக்கோயிலுக்கு வந்து பதிகம் பாடி வழிபட்டார். பின்பு அருகில் உள்ள திருக்கோலக்கா என்ற தலத்துக்குச் சென்று, கையினால் தாளம் போட்டுக் கொண்டே, "மடையில் வாளை பாய" என்ற பதிகத்தைப் பாடலானார். அப்பொழுது அப்பிரான் கைசிவக்கத் தாளம்

போடுவதைக் கண்டு சிவபெருமானுக்குப் பொறுக்கவில்லை போலும்! உடனே பஞ்சாட்சரம் எழுதிய இரண்டு பொன் தாளங்களைச் சம்பந்தப் பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் இருக்கும்படி இறைவன் திருவருள் பாலித்தான். அவற்றைத் தலையில் வைத்து வணங்கி, அவற்றாலே தாளம் போட்டுப் பாடத் தொடங்கினார் சம்பந்தர்.

கையிலே அத் தலத்து இறைவன் தாளங்களை அருள, அந்தத் தாளத்திற்கு நல்ல ஓசை உண்டாகும்படி அங்கே எழுந்தருளிய அம்பிகை அருள் செய்தாள் என்று ஒரு வரலாறு வழங்குகிறது. இப்போது திருக்கோலக்காவைத் தாளமுடையார் கோயில் என்றும், அங்கே கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனைச் சப்த புரீசர் என்றும், அம்பிகையை ஓசை கொடுத்த நாயகி என்றும் வழங்குகின்றனர்.

திருஞான சம்பந்தர் மீட்டும் சீகாழிக்கு வந்து பலரும் போற்ற இருந்தார். அருகிலுள்ள ஊர்களிலிருந்து அந்தணர்களும் சிவனடியார்களும் வந்து வந்து தங்கள் தங்கள் ஊருக்கு வந்து சிவதரிசனம் செய்துகொண்டு போகவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

சம்பந்தருடைய தாய் பிறந்த ஊர் திருநனிபள்ளி. அவ்வூரினர் வருந்தி அழைக்க, அங்கே செல்லப் புறப்பட்டார் ஞானசம்பந்தர். சிறு குழந்தையாதலினால் நடந்து செல்ல இயலாதென்று அவருடைய தந்தையார் தம்முடைய தோளில் அவரை எடுத்துக்கொண்டு நடந்தார். இதைச் சேக்கிழார் ஓர் அழகிய பாடலால் தெரிவிக்கிறார்:

"தாதவிழ்செந் தாமரையின் அகவிதழ்போல்
சீறடிகள் தரையின் மீது
போதுவதும், பிறர்ஒருவர் பொறுப்பதுவும்
பொறாஅன்பு புரிந்த சிந்தை

மாதவஞ்செய் தாதையார் வந்தெடுத்துத்
தோளின்மிசை வைத்துக் கொள்ள
நாதர்கழல் தம்முடிமேல் கொண்டகருத்
துடன்போந்தார், ஞானம் உண்டார்."

சம்பந்தப் பெருமானுடைய சிறிய திருவடிகள் தாது அவிழும் செந்தாமரையின் உள்ளிதழ் போலச் சிவப்பாகவும் மென்மையாகவும் இருந்தன. அவை தரையில் நடந்தால் கன்றி வருந்தும். அப்படிச் செய்வதை அவர் தந்தையார் உள்ளம் பொறுக்கவில்லை. வேறு யாரையாவது எடுத்துக் கொண்டுவரச் செய்யலாம். அதற்கு ஆயிரம் பேர் காத்து நின்றார்கள். அதற்கும் அவர் உள்ளம் இடம் கொடுக்கவில்லை. தாமே அந்த இன்பத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை அவருக்கு.

தவம் செய்து பெற்ற பிள்ளையால் பெறும் இன்பத்தை நழுவவிட மனம் வருமா? 'மாதவம் செய் தாதையார்' அல்லவா? அவர் வந்து எடுத்துத் தம்முடைய தோளின் மேல் வைத்துக்கொண்டார்.

பெருங்கூட்டம் சூழ்ந்து நின்றது. தம்முடைய தந்தையாருடைய தோளில் அமர்ந்த இளங்குழந்தைப் பிரான் சாமானியக் குழந்தையாக இருந்தால் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கும்; தந்தையார் தோளில் ஏறிய பெருமை யால் துள்ளிக் குதிக்கும். சம்பந்தரோ ஞானம் உண்டவர். அவர் என்றும் தந்தையாராக உள்ள சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தம் திருமுடிமேல் வைத்துக் கொண்டதாக உள்ளத்திலே பாவித்து அங்கே அமர்ந்திருந்தார். கீழே பெற்ற தந்தையாரும், முடிமேலே இறைவனுமாக அந்த ஞானக் கன்று எழுந்தருளியதாம்.

அவர்கள் போய்க்கொண் டிருந்தபோது எதிரே சோலையினிடையே திருநனிபள்ளி தோன்றியது. அதைக் கண்டு, "இது எந்த ஊர்?" என்று சம்பந்தர் கேட்கத்

தந்தையார், "இதுதான் திருநனி பள்ளி" என்று சொன்னார். அங்கிருந்தபடியே இறைவனைத் தொழுது ஒரு திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார் சம்பந்தர்.

"காரைகள் கூகைமுல்லை" என்று தொடங்கும் அந்தப் பதிகத்தைப் பாடிக் கடைசியிலுள்ள பாட்டாகிய திருக் கடைக் காப்பில், "திருநனி பள்ளியைத் தியானித்தால் பாவங்கள் கெடும்" என்று பயனைக் கூறினார். அதோடு, "நமதாணை" என்று மிடுக்கோடு பாடினார். இறைவன் திருவருளைப் பெற்ற பலத்தால், இவ்வாறு பாடும் மிடுக்கை அப் பெருமான் பெற்றார்.

இப் பதிகத்தைத் தம்முடைய தந்தையாருடைய தோளின்மேல் இருந்தபடியே பாடினார். அந்தக் குறிப்பை, "அத்தர் பியல்மேல் இருந்து இன் இசையால் உரைத்த பனுவல்" என்று புலப்படுத்தினார். தம்மை, "ஞான முனிவன்" என்று அதில் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தத் திருப்பாட்டு வருமாறு:

> கடல்வரை ஓதம்மல்கு கழிகானல்
> பானல்கமழ் காழி என்று கருதப்
> படுபொருள் ஆறும் நாலும்உள
> தாக வைத்தபதி யான ஞான முனிவன்
> இடுபறை யொன்ற அத்தர் பியல்
> மேலிருந்தின் இசை யாலுரைத்த பனுவல்
> நடுவிருள் ஆடும் எந்தை நனி பள்ளி
> உள்கவினை கெடுதல் ஆணை நமதே.

'கடலில் மலைபோல் அலைகள் மல்குவதும் கழியிலும் கடற்கரைச் சோலையிலும் செங்குமுத மலர் கமழ்வதுமாகிய சீகாழி என்று சிறப்பாகக் கருதப் பெறுவதாகிய, ஆறு சாத்திரங்களும் நாலு வேதங்களும் தன்னிடத்திலுள்ள பெருஞ் செல்வமாக வைத்துப் போற்றும் ஊரே தன்னுடைய ஊராகக் கொண்ட ஞானமுனிவனாகிய

சம்பந்தன், ஒலிக்கின்ற முரசொலி கேட்க, தன் தந்தையார் பிடரின்மேல் அமர்ந்து இனிய இசையினால் பாடிய பாடலைச் சொல்லி, நள்ளிருளில் நடனமாடும் எம் தந்தை யாகிய சிவபெருமானுக்குரிய நனிபள்ளியைத் தியானிக்க, பாவம் கெடும்; அப்படிக் கெடுதல் நம் ஆணை' என்பது இதன் பொருள்.

திருநனிபள்ளித் திருக்கோயில் சென்று வணங்கி அப்படியே பல தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டுத் திருப் பதிகம் பாடி, மீட்டும் சீகாழியை வந்து அடைந்தார் சம்பந்தர்.

தில்லைக் காட்சி

சீகாழியிலிருந்து அடிக்கடி அருகிலுள்ள தலங் களுக்குச் சென்று வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார். ஒரு நாள் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்பவர் தம்முடைய மனைவியாராகிய மதங்க சூளாமணியாருடன் அவரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு வந்தார்.

பழங்கால முதல் இந்நாட்டில் இசைக்கலையை வளர்த்து வரும் பாணர் மரபில் தோன்றிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் சிறந்த சிவபக்தர். இராசேந்திரப்பட்டினம் என்று இக்காலத்தில் வழங்கும் திருஎருக்கத்தம்புலியூரில் தோன்றினவர். சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டு அவன் புகழை யாழில் வாசிக்கும் வழக்கம் உடையவராக இருந்தார். அவ்வாறு தலதரிசனம் செய்து கொண்டு வரும்போது சீகாழியில் திருஞானசம்பந்தர் ஞானப்பால் உண்டு தேவாரத் திருப்பதிகங்களை வெள்ளம் போலப் பொழிந்து வருவதைக் கேள்வியுற்றார். உடனே

தம்முடைய மனைவியாருடன் சீகாழி சென்றார். அவர் வருவதை அறிந்த சம்பந்தர் அவரை எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்க, பாணர் ஞானசம்பந்தர் அடிவிழுந்து பணிந்தார். சம்பந்தர், "நீங்கள் இங்கே வந்ததனால் நாம் உளம் மிக மகிழ்ந்தோம்" என்று இன்னுரை கூறி, அவரை அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். திருக்கோயிலின் புற முற்றத்தில் இருந்து இறைவனை வழிபடச் செய்து, "உங்கள் யாழிசைத் தொண்டைப் புரியுங்கள்" என்று கூறினார். ஞானசம்பந்தர் பணித்த படி பாணர் யாழிற் சுருதி கூட்டித் தம் மனைவியாருடன் பாடி வாசித்தார். அவருடைய பாட்டில் யாவரும் ஒன்றித் தம்மை மறந்து நின்றனர்.

பின்பு யாழ்ப்பாணரை அழைத்து ஊருக்குள் வந்து அவருக்குத் தனியே ஓரிடம் அமைத்து அங்கே தங்கும்படி செய்தார் சம்பந்தர். பாணர் சம்பந்தப் பெருமானுடைய தேவாரங்களைக் கேட்டு அமுதத்தை நுகர்ந்தவரைப் போல இன்புற்றார். அவற்றைத் தம் யாழில் இசைத்துப் பாடினார். பாலும் தேனும் கலந்ததுபோல யாழிசையில் ஒன்றிய அப்பாடல்கள் கேட்டோரைப் பிணித்தன; உள்ளத்தை உருக்கின.

யாழ்ப்பாணர் தம்முடைய வாழ்க்கைப் பயனையே பெற்றவர் போல மனநிறைவு பெற்றார். சம்பந்தரை வணங்கி, "அடியேன் எப்பொழுதும் தேவரீருடன் இருந்து தேவரீர் அருளிச் செய்யும் திருப்பாடல்களை யாழில் அமைத்து வாசிக்கும் பேற்றைப் பெறும்படி அருளவேண்டும்" என்று வேண்டினார். சம்பந்தரும் அதற்கு இசைந்தார். அதுமுதல் திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் அவருடன் இணைபிரியாமல் இருந்து அவருடைய திருப்பதிகங்களை யாழிலே வாசிக்கும் புண்ணியச் செயலைப் புரிந்து வரலானார்.

சம்பந்தப் பெருமானுக்குத் தில்லைக்குச் சென்று நடராசப் பெருமானை வணங்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தோன்றி வளர்ந்து வந்தது. அதனை அவர் தம் தந்தையாரிடம் கூற, அவர் இசைந்தார். உடனே சம்பந்தர் தம் தந்தையாரோடும் யாழ்ப்பாணரோடும் தில்லையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இடையிலே உள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சென்று கொள்ளிடத்தைக் கடந்தார்.

தில்லையை நெருங்கித் தென்திசைவாயில் வழியே அத் திருப்பதியை அடைந்தார். சம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருளுவதை அறிந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் பலவகை மங்கலப் பொருள்களோடு வந்து வரவேற்றார்கள். வேதநாதமும் மங்கல முழக்கமும் விசும்பிடை நிறைந்தன. நிறைகுடங்களும் தீபங்களும் திசை எல்லாம் நிரம்பின. சோபனம் சொல்லி மறையவர்கள் ஞானப்பால் உண்ட பிரானை வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார்கள். தில்லைத் திருவீதிகளின் வழியே சென்ற சம்பந்தர் எழுநிலைக் கோபுரத்தைக் கண்டு பணிந்து எழுந்தார். கோபுர வாயிலின் வழியே புகுந்து ஆலயத்தை வலம் வந்து, இறைவன் ஞான ஆனந்த நடம் பயிலும் பொன்னம்பலத்தின் முன்னே வந்தார். கண் களிகொள்ள, சிந்தையார்வம் முந்த, திருவணுக்கன் திருவாயிலை அடைந்து நின்றார். சிவபெருமான் தமக்கு வழங்கிய ஞானமே அம்பலமாகவும் உள்ளே அந்த ஞானத்தால் விளைந்த ஆனந்தமே திருக்கூத்தாகவும் அமைந்த காட்சியைக் கண்டு கும்பிட்டார்; விழுந்து பணிந்தார். "உணர்வினுக்கும் அப்பாற்பட்ட சிவபோகத்தை உருவையுடைய உடம்பினுள்ள ஐம்பொறிகளாலும் எளிதாக நுகரும்படி செய்தருளினையே! நின் பெருங்கருணை இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகினார். உள்ள மகிழ்ச்சியின் நிறைவிலே அருமையான இசையோடு திருப்பதிகம் பாடினார்; ஆனந்தம் மேற்கொள விம்மி விம்மிக் கண்ணீர் பொழிந்து

ஆடினார். அவர் திருவாக்கிலே எழுந்த பதிகத்தில் தில்லை வாழ் அந்தணருடைய சிறப்பு முன்னே நிற்கிறது.

கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலம்மேய
முற்றா வெண்டிங்கள் முதல்வன் திருப்பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே!

என்று தொடங்குவது அத் திருப்பதிகம்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வேத வேள்வியை ஓம்பி, இறைவனை வழிபட்டு வாழ்கிறவர்கள். அவர்கள் வேதம் ஓதி எரியோம்புதலால் கலியினால் வரும் தீங்கு அவர்களுக்கும் பிறருக்கும் வாராமல் நன்மையே உண்டாயிற்று. கலியை வாராமல் செற்றாராகிய மூவாயிரவர் வாழும் தில்லையில் சிற்றம்பலத்தில் எம்பெருமான் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிகின்றான். இளந்திங்களைச் சூடிய அப் பெருமானுடைய திருப்பாதத்தையே பற்றாகப் பற்றி நின்றவர்களைப் பாவங்கள் பற்றுவதில்லை. நெருப்பிலே செல்லரிக்காதது போல இறைவன் திருவடிப் பற்றுடையார்பால் பாவம் பற்றாது.

இவ்வாறு பாடிய அப்பதிகத்தை நிறைவேற்றிக் கோயிலினின்றும் புறம் போந்தார். தில்லையிலே தங்கியிருக்க விரும்பாமல் அருகில் உள்ள திருவேட்களம் சென்று தங்கி, அங்கிருந்து வந்து வந்து சிற்றம்பல தரிசனம் செய்து கொண்டார். "ஆடினாய் நறு நெய்யொடு" என்று பின்னும் ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார்.

சிவிகைப்பேறும் உபநயனமும்

தில்லையில் நடராசப் பெருமானைச் சேவித்து இன்புற்ற சம்பந்தப் பெருமான் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேறு

தலங்களைத் தரிசிக்க எண்ணினார். அப்போது திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் அவரை வணங்கி, "அடியேனுடைய ஊராகிய திருஎருக்கத்தம்புலியூருக்கும் வெள்ளாற்றங்கரையிலுள்ள பிற பதிகளுக்கும் எழுந்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, அவர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அத்தலங்களைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டார். திருஎருக்கத்தம்புலியூர் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து, "ஐயர் நீர் அவதரிக்க இப்பதி அளவில்லாத மாதவம் முன்பு செய்தது போலும்!" என்று யாழ்ப்பாணரிடம் அன்புடன் கூறி, அங்கிருந்து விருத்தா சலம் முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழி பட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார்.

இவ்வாறு தலயாத்திரை செய்யும்போது ஆளுடைய பிள்ளையார் சில காலம் தந்தையார் தோளில் ஏறிச் செல்வார்; சில காலம் தாமே நடந்து செல்வார். திருநெல்வாயில் அரத்துறையைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை மீதூர, நடந்தே செல்லலானார். அவருடைய தந்தையார் குழந்தையின் பாத தாமரை நொந்தது கண்டு வருந்தினார். ஆயினும் அப்பெருமான் நடந்தே சென்றார். போகும் வழியில் மாறன்பாடி என்னும் இடத்தில் இளைப்பாறத் தங்கினார். அப்போது கதிரவன் மலைவாயில் மறைந்தான். இரவு வந்தது. யாவரும் அங்கேயே துயில் கொண்டனர். அப்போது திருநெல்வாயில் அரத்துறை மேவிய சிவபெருமான் ஞானப்பால் உண்ட பிள்ளையார் வழிநடக்கும் வருத்தத்தைக் கண்டு திருவுள்ளம் பொறாத வராயினார். அந்த வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பிள்ளையார் ஏறுவதற்கு முத்துச் சிவிகையும், அவருக்குப் பிடிக்கக் குடையும், திருச்சின்னங்களும் வழங்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். அவற்றைத் திருக்கோயிலில் வைத்து, திருநெல்வாயிலில் உள்ள மறையவர்கள் கனவில் தோன்றி, "ஞானசம்பந்தன் நம்மைத் தரிசிக்க

வருகின்முன். அவனுக்காகச் சிவிகையும் குடையும் திருச்சின்னங்களும் வைத்திருக்கிறோம். அவற்றைக் கொண்டு அவனை எதிர்கொண்டு சென்று கொடுத்து அழைத்து வாருங்கள்'' என்று அருளினார். அப்படியே சம்பந்தப் பெருமான் கனவினிலும் தோன்றி, "சிவிகை முதலியவை வரும். நீ அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள் வாயாக!'' என்று வாய்மலர்ந்தார்.

கனவு கண்ட மறையவர் யாவரும் எழுந்து ஒருவருக் கொருவர் தாம் கண்ட கனவைக் கூறி வியந்தனர். யாவரும் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று பார்க்கும்போது அங்கே முத்துச் சிவிகையும் முத்துக் குடையும் திருச்சின்னங்களும் இருந்தன. அவற்றைக் கண்டு இறைவன் திருவருளை எண்ணி உருகிய அவர்கள் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஞானசம்பந்தரை எதிர்கொண்டு அழைக்கப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

கனவு கண்ட சம்பந்தரோ எழுந்து தாம் கண்ட கனவைத் தந்தையாருக்கும் பிறருக்கும் கூறினார். உதயமானவுடன் யாவரும் எழுந்திருந்தனர். அப்போது மறையவர்கள் சிவிகை முதலியவற்றுடன் வந்து, ஞான சம்பந்தரைத் தொழுது நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் உரைத் தனர். உடனே சம்பந்தப் பெருமான், "எந்தை ஈசன்" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி, இறைவன் திருவருளை வியந்து பாராட்டினார். பின்னர், திருவைந் தெழுத்தை ஓதி அந்தச் சிவிகையின் மீது ஏறினார். உடன் இருந்தவர் யாவரும் இறைவன் திருவருளை எண்ணி எண்ணி வியந்தனர். முத்துக்குடை நிழற்ற, திருச் சின்னம் ஊத, பிற இசைக்கருவிகள் முழங்க, மக்கள் ஆரவாரம் செய்ய, சம்பந்தர் அந்தச் சிவிகையில் நெல்வாயில் அரத்துறையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அப்பதி சென்று இறைவனை வணங்கிப் பதிகம் பாடி

அங்கே சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அருகில் உள்ள தலங்களை அவ்வப்போது தரிசித்து வந்தார்.

பின்பு சீகாழிக்குச் செல்லும் விருப்புடையவராகி அங்கிருந்து புறப்பட்டார், சம்பந்தர். வழியிலுள்ள ஊர்களில் வாழும் மக்கள் அவரை வரவேற்று உபசரித்துத் துதித்து வணங்கினார்கள். பழூர், விசயமங்கை, திருப்புறம்பயம், சேய்ஞலூர், திருப்பனந்தாள், திருப்பந்தணைநல்லூர், ஓமாம்புலியூர், திருவாழ்கொளிபுத்தூர், கடம்பூர், திருநாரையூர், திருக்கருப்பறியலூர் முதலிய பல தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீகாழியை அணுகினார்.

சம்பந்தர் எழுந்தருளுகிறார் என்பதைக் கேட்டு அந்நகரத்தில் உள்ள மறையவர்கள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ஓங்க, மறையொலியை வீதிதோறும் முழங்கினர். எங்கும் மகர தோரணங்களும் வாழையும் கட்டினர். நிறைகுடம், தூபம், தீபம் வைத்தனர். கொடிகளைக் கட்டினர். பூரணகும்பங்களை ஏந்தி ஞானசம்பந்தரை வரவேற்றனர்.

மிகச் சிறப்பாக யாவரும் வரவேற்க, அப்பெருமான் சீகாழிக்குள் வந்து திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை அவருடைய திருமனைக்குச் செல்ல விடை கொடுத்துத் தாம் தம்முடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். பின்பு சீகாழித் திருக்கோயில் சென்று இறைவனைத் தரிசித்துப் பல பதிகங்களைப் பாடினார்.

அப்பொழுது உபநயனம் செய்யும் பருவம் வந்து எய்தவே, மறையவர்கள் கூடிச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்ய, ஞானசம்பந்தர் தம் திருமார்பில் முந்நூல் தாங்கலானார். மந்திரங்களை மொழிந்த அந்தணர்கள்முன் அப்பெருமான் வேதமந்திரங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி அவர்களை வியப்பில் மூழ்கச் செய்தார். மறையவர்களுக்கு மந்திரங்களிலும் சடங்குகளிலும் இருந்த

ஐயங்களை நீக்கி யருளினார். அப்பால் எல்லா மந்திரங் களிலும் சிறந்தது ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் என்று கூறி, அதன் பெருமையை ஒரு பதிகம் பாடி விளக்கினார்.

அவற்றையெல்லாம் கேட்ட அந்தணர் பிள்ளைப் பெருமானை வணங்கி, பெருத பேறு பெற்றோம் என்று உள்ளம் கனிந்தனர்.

அற்புதச் செயல்கள்

திருஞான சம்பந்தருடைய பெரும்புகழ் எங்கும் பரவியது. அதனைத் திருநாவுக்கரசர் கேட்டு, அப்பெருமானைக் கண்டு பணிய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு சீகாழிக்கு வந்தார். அவருடைய வரவை அறிந்த சம்பந்தர், அன்பர்களுடன் சென்று வரவேற்றார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தொழுது கொண்டனர். சீகாழிப்பிள்ளையார் நாவுக்கரசரை நேரே திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். இருவரும் இறைவனை வழிபட்டபின், சம்பந்தப் பிள்ளையார் திரு மாளிகையை அடைந்தனர். அங்கே நாவுக்கரசருக்கு அறுசுவை யுண்டி அருத்தி அளவளாவினார் சம்பந்தர். சில நாட்கள் அங்கே தங்கிய நாவுக்கரசர், சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

ஞானசம்பந்தர், சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான்மேல் பல வகையான சித்திர கவிகளையும் செந்தமிழ் மாலைகளையும் பாடினார். அப்பால் தலயாத்திரை செய்யத் தொடங்கிப் பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டுத் திருப்பதிகங்கள் பாடினார். அவருடன் அவருடைய தந்தையாரும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும், பாணருடைய மனைவியாராகிய மதங்க சூளாமணி யாரும் சென்றனர். போன இடங்களிலெல்லாம் மக்கள்

திரண்டெழுந்து வரவேற்றுப் பணிந்தனர்; சம்பந்தருடைய திருப்பதிகங்களைக் கேட்டு உருகினர்.

சோழ நாட்டில் காவிரிக் கரையில் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்துவந்த போது, வட கரையில் உள்ள திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தை அடைந்தார். அக் காலத்தில் மழநாட்டுப் பகுதிக்குத் தலைவனாகக் கொல்லி மழவன் என்பவன் ஆண்டுவந்தான். அவனுடைய மகளுக்கு வலிப்பு நோய் வந்து மிகவும் துன்புற்றாள். அதனை முயலக வியாதி என்றும் சொல்வார்கள். மணி மந்திர மருத்துவத்தினால் பலவகையில் பரிகாரம் செய்தும் அந்த நோய் தீரவில்லை. அதனால் மனம் வருந்திய கொல்லி மழவன், "இனி இறைவனையன்றி வேறு புகல் இல்லை" என்று எண்ணித் தன் பெண்ணைத் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத் திருக்கோயிலுக்கு எடுத்து வந்து, இறைவன் சந்நிதியில் இட்டு வைத்திருந்தான்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அந்தத் தலத்துக்கு வந்ததை உணர்ந்த கொல்லி மழவன் அவரை எதிர் கொள்ளச் சென்று, அவர் முத்துப் பந்தரினின்றும் இறங்கும்போது அவர் காலில் வீழ்ந்து எழுந்து கண்ணீர் வார நின்று ஏத்தினான். எங்கும் அலங்காரம் செய்யச் சொல்லி முன் ஏற்பாடு செய்திருந்த அவன், திருவீதி வழியே சம்பந்தரை அழைத்துக்கொண்டு கோயிலை அடைந்தான்.

திருக்கோயிலை வலம் வந்து சந்நிதியிற் புகும்பொழுது அங்கே கிடந்த பெண்ணைக் கண்டார் சம்பந்தர். "ஏன், இப்படிக் கிடக்கிறாள்?" என்று அவர் கேட்க, மழவன் நிகழ்ந்ததை உரைத்தான். உடனே மனம் இரங்கிய பிள்ளைப் பெருமான் இறைவன் திருவருளை வழுத்தி, "துணிவளர் திங்கள்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அதில், "பாச்சிலாச்சிராமத் துறைகின்ற, மணிவளர் கண்டரோ மங்கையை வாட மயல் செய்வதோ இவர் மாண்பே" என்று

அந்தப் பெண்ணின் நிலைக்கு இரங்கிப் பாடினார். திருப் பதிகம் பாடி முடித்தவுடன், அந்தப் பெண் நோய் நீங்கி, நாணத்துடன் எழுந்துவந்து தன் தந்தையினருகில் நின்றாள்.

கொல்லி மழவன் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தன் மகளுடன் தானும் சம்பந்தர் தாளில் வீழ்ந்தான். இறைவன் திருவருட் சிறப்பை நினைந்த அப்பெருமான் 'நீரணி வேணி நிமலர் பாதம் ஒன்றிய சிந்தையுடன் பணிந்தார்'.

அப்பால் கோயிலுள்ளே சென்று திருப்பாச்சிலாச் சிராமப் பெருமானை வணங்கிவிட்டுப் பிற தலங்களையும் வழிபடப் புறப்பட்டார். அந்தப் பக்கத்தில் உள்ள திருக் கோயில்களை வணங்கிப் பதிகம் பாடிப் பின் கொங்கு நாட்டை அடைந்தார். இறைவன் மாதிருக்கும் பாதியனாக எழுந்தருளியிருக்கும் திருச்செங்கோட்டை அடைந்து வணங்கினார். அதற்குக் கொடிமாடச்செங்குன்றூர் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. அங்கிருந்து பவானியாகிய திருநணு வுக்குச் சென்று வழிபட்டுப் பதிகம் பாடி, மீண்டும் திருச்செங்கோட்டை அடைந்தார்.

அப்போது பனிக் காலம் வந்தது. வண்டுகள் மலரை மொய்த்தலை வெறுத்தன. தாமரைகள் கருகின. மரகதச் சிறு கொடியில் பளிங்குமணியைக் கோத்தாற்போல அறுகம்புல்லின் நுனியில் பனித்துளிகள் நின்றன. மலை களின்மேல் பனிப் போர்வை வெள்ளை நிறத்தோடு படர்ந் தது. குளிருக்கு வருந்தி வெண்போர்வையைக் குன்றுகள் போர்த்துக் கொண்டது போல இருந்தது அந்தக் காட்சி.

"அளிக்குலங்கள் சுளித்தகல அரவிந்தம் முகம்புலரப்
பளிக்குமணி மரகதவல் லியிற்கோத்த பான்மையெனத்
துளித்தலைமேல் அறுகுபனி தொடுத்தசையச் சூழ்பனியால்
குளிர்க்குடைந்து வெண்படாம் போர்த்தனைய குன்று
களும்."

[அளிக்குலங்கள் - வண்டுக்கூட்டங்கள். சுளித்து - வெறுத்து. புலர-வாட. மரகதவல்லி-மரகதக்கொடி. படாம்-போர்வை.]

வரவரப் பனி மிகுதியாயிற்று. எங்கும் குளிர் சுரம் பரவியது. சம்பந்தரோடு வந்திருந்த அடியார்களில் சிலரும் அந்தச் சுரத்தினால் இன்னலுற்றனர். அதனால் வருந்திய அவர்கள் தங்கள் நிலையைப் பிள்ளையாரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். "இந்த நோய் இந்த இடத்துக்கு இயல்பானாலும் சிவனடியாராகிய நம்மை வருத்தாது" என்று கூறி, "அவ்வினைக் கிவ்வினை" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார் சம்பந்தர். "கைவினை செய்து எம் பிரான்கழல் போற்றுதும் நாம் அடியோம், செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப்பெறா திரு நீலகண்டம்" என்று அப்பாட்டில் அமைத்தார். ஒவ்வொரு பாட்டும் இந்தக் கருத்தோடும் திருநீலகண்டம் என்ற திருநாமத்தோடும் முடிந்து நின்றது.

பதிகத்தை நிறைவேற்றினார் சம்பந்தர். அடியவர்களுக்கு வந்த குளிர் சுரம் நீங்கியது; ஊரில் பிறருக்கு வந்திருந்த நோயும் நீங்கியது. அந்த ஊரில் வழக்கமாக வரும் அந்நோய் அதுமுதல் வராமல் ஒழிந்தது.

சம்பந்தர் திருச்செங்கோட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி வந்து இறைவனைப் பணிந்து தமிழ்மாலை சாத்தினார். அப்பால் வெஞ்சமாக் கூடல், கருவூர் என்னும் கொங்கு நாட்டுத் தலங்களைத் தரிசித்து இன்புற்றார். மீட்டும் கிழக்கே உள்ள சோழ நாட்டுப் பகுதிகளை வழிபடப் புறப்பட்டு, இரத்தினகிரியாகிய வாட்போக்கி, திருப்பராய்த் துறை, திருவாலந்துறை, திருச்செந்துறை, திருக்கற்குடி முதலிய பல தலங்களை அடைந்து போற்றித் திருவானைக்காவலை நண்ணினார். அங்கே இறைவனை வழிபட்டுப் பல பதிகங்கள் பாடினார்.

ஒரு திருப்பாட்டில்,

செங்கட் பெயர்கொண்டவன் செம்பியர்கோன்
அங்கட் கருணை பெரிதாயவனே.

என்று கோச்செங்கட் சோழன் அருள் பெற்றதைக் குறிப்பித்தார்.

மேலும் பல திருத்தலங்களை வழிபட்டு அடியார் கூட்டத்தோடும் திருவலஞ்சுழியை அடைந்தார். அப்போது கோடைக்காலம் வந்தது. எங்கும் வெம்மை படர்ந்தது. சம்பந்தர் திருச்சத்திமுற்றம் வந்து பணிந்து அருகில் உள்ள பட்டீச்சுரத்தைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது இளம் பிள்ளையாகிய அவர் கீழிறங்கி நடக்கையில் அவர் திருமேனியின்மேல் வெயில் வீசியது. அதனால் அவர் திருவுடம்பு அலைசுமே என்ற கருணையினால் சிவபெருமான் ஒரு பூதத்தை ஏவி முத்துப் பந்தர் எடுத்துச் சென்று நிழல் பரப்பும்படி அருளினான். அவ்வாறே அப்பூதம் செய்து, "பட்டீசர் அருளிச் செயல் இது" என்று குரல் காட்டியது. வானத்தில் எழுந்த ஒலியையும், வந்த பந்தரையும் கண்டு மனமுருகிய பிள்ளையார், கீழே விழுந்து பணிந்தார். உடனே அடியவர்கள் அந்தப் பந்தரின் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டு பிடிக்கலானார்கள்.

அந்தப் பந்தரின் நிழலில் ஞானசம்பந்தர் பட்டீச்சுரம் வந்து எம்பெருமானைப் போற்றிப் பாடியருளினார். எங்கே சென்றாலும் இறைவன் திருவருளால் அற்புதங்கள் நிகழ்வதையும், பிள்ளையார் தமிழ்மறை பாடுவதையும் யாவரும் உணர்ந்து உருகி உருகிப் பாராட்டினார்கள்.

யாழில் அடங்கா இசை

திருப்பட்டீச்சுரத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சோழ நாட்டுத் தலங்கள் பலவற்றையும் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடிய சம்பந்தர் திருவாவடுதுறையை அடைந்தார்.

அங்கே உள்ள அடியார்கள் இந்த ஞானக் கன்று எழுந்தருளுவதை அறிந்து வந்து எதிர்கொண்டு பணிந்து வரவேற்றார்கள். சம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி இறைவன் திருக்கோயில் முன் சென்றார். உயர்ந்த கோபுரத்தைத் தரிசித்து வணங்கி உள்ளே புகுந்து திருக்கோயிலை வலம் வந்து பணிந்து இறைவனை வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார்.

முத்தமிழ் விரகர், கண் அருவி பொழிய இறைவனைப் போற்றி, உடன் வந்த தொண்டர்களுடன் அத்திருப் பதியில் சில காலம் தங்கினார். அப்போது அவருடைய தந்தையார், தாம் வேள்வி புரியும் காலம் அடுத்ததென்றும், அதற்குப் பொருள் வேண்டுமென்றும் புகன்றார். அது கேட்ட சம்பந்தப் பிள்ளையார், "நமக்கு என்றும் குறைவிலாச் செல்வமாக இருப்பவன் இறைவன் அல்லவோ?" என்று கூறி, அவனைத் தொழும்பொருட்டுத் திருக்கோயில் சென்று வணங்கிப் பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். 'நம்மை வந்து வேண்டுவார்க்கு ஈய நம்மிடம் ஒரு பொருளும் இல்லை. இறைவன் திருவடியன்றி வேறு ஒன்றும் அறியேம்' என்ற எண்ணத்தோடு அதைப் பாடினார்.

இடரினும் தளரினும் எனதுறுநோய்
தொடரினும் உன்கழல் தொழுதெழுவேன்;
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்தநஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே!
இதுவோஎமை ஆளுமா றீவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோஉன தின்னருள் ஆவடு துறையரனே!

என்று தொடங்கிப் பதிகம் பாடினவுடன், இறைவன் அருளாணையால் ஒரு பூதம் ஆயிரம் பொன் உள்ள கிழி ஒன்றை ஒரு பீடத்தில் வைத்து, "இது எடுக்க எடுக்கக் குறையாக் கிழி; இறைவர் அருளியது" என்று சொல்லி மறைந்தது.

இறைவனைப் பணிந்து அக்கிழியை எடுத்துத் தம் தந்தையாரிடம் அளித்து, "சிவபெருமானை முதல்வராக வைத்துத் தாங்கள் வேள்வி புரியவும், சீகாழியில் உள்ள வேதியர் அனைவரும் செய்யவும் இந்தக் கிழி உதவும்" என்று கூறினார் சம்பந்தர். தந்தையார் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு சீகாழியை அடைந்தார்.

ஞானம்பந்தப் பிள்ளையார் பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருத்தருமபுரத்துக்கு வந்தார். அவருடன் இருந்து அவருடைய திருப்பதிகங்களை யாழில் இசைத்துப் பாடி வந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாருடைய தாயார் பிறந்த இடம் அது. அங்கே யாழ்ப்பாணருடைய சுற்றத்தார் பலரும் வந்து பிள்ளையாரை வணங்கினார்கள். அப்போது திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர், "ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தாம் பாடியருளும் திருப்பதிகங்களை யாழில் அமைத்து வாசிக்கும் பெரும் பேற்றை எளியேனுக்கு அருளியிருக்கிறார்" என்று அவர் களிடம் சொன்னார். அவர்கள் அதுகேட்டு, "நீங்கள் அப்படி வாசிப்பதனாலேதான் அந்தப் பதிகங்கள் எங்கும் பரவிப் புகழ் பெறுகின்றன" என்றார்கள். அதைக் கேட்ட யாழ்ப்பாணர் உளம் நடுங்கினார். 'என்ன அறியாமை இது!' என்று வருந்தினார். உடனே ஞானசம்பந்தரை வணங்கி, "தேவரீர் யாழில் இசைக்க முடியாத வகையில் திருப்பதிகம் பாடியருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அப் பெருமான் இறைவன் திருவருளை வழுத்தி, "மாதர் மடப்பிடி" என்று தொடங்கும் பதிகத்தை அருளிச்செய்தார். அதனை முற்றும் பாடி முடித்த பிறகு, யாழ்ப்பாணர் தம் யாழை எடுத்து அந்தப் பதிகத்தை அக்கருவியில் அமைத்துப் பாட முயன்றார். அதன் நரம்புக்கட்டில் அமையாத வகையில் பதிகம் இருந்தமை

யால் அவரால் அதை வாசிக்க முடியவில்லை. என்ன முயன்றும் பாசுரத்தை யாழிசையில் பொருத்த முடியாமல் கலங்கிய யாழ்ப்பாணர் யாழைக் கீழே வைத்துவிட்டுச் சம்பந்தர் திருத்தாளில் வீழ்ந்தார். எழுந்து, "இப் பெரியோர் அருள் செய்த திருப்பதிகத்திசையை யாழில் பொருத்திப் பாடுவேன் என்று நான் செருக்குடன் கூறிய தற்குக் காரணம், இக்கருவியை நான் தொட்டதுதான். இந்த யாழினால்தான் எனக்கு இத்தகைய தருக்கு உண்டாயிற்று. இனி இதனை உடைத்து விடுவேன்" என்று சொல்லி யாழை உடைக்க ஓங்கினார். பிள்ளையார் அதைத் தடுத்து, "இதை என்னிடம் தாரும்" என்று வாங்கிக்கொண்டு, "இறைவன் திருவருட் பெருமையை இதனுள் அடக்கிவிடலாம் என்று எண்ண முடியுமா? இந்தக் கருவியின் அளவுக்கு எவை அடங்குமோ, அவற்றை வழக்கம்போல் வாசித்து வருவீராக" என்று கூறினார். பாணர் அவரைத் தொழுது யாழை வாங்கிக்கொண்டார். யாழ்ப்பாணருடைய சுற்றத்தார் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு, தம் பேதைமையை உணர்ந்து இரங்கினர்.

மீட்டும் சிவத் தலங்களை வழிபடும் கருத்தோடு புறப்பட்ட சம்பந்தர் திருச்சாத்தமங்கை வந்து அங்கே வாழ்ந்த திருநீலநக்க நாயனாரைக் கண்டு, அவர் வழிபட்டு உபசரிக்க, அங்கே தங்கி இறைவனைத் தரிசித்தார். பிறகு வேறு தலங்களைப் பணிந்து சென்று திருச்செங்காட்டங் குடியை அணைந்தார். அங்கே இருந்த சிறுத்தொண்டர் அவர் வரவை அறிந்து ஓடிச் சென்று வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார். அத்தலத்திலுள்ள கோயிலுக்குக் கணபதீச்சரம் என்று பெயர். சம்பந்தரும் சிறுத் தொண்டரும் பிற அடியார்களும் நேரே திருக்கோயிலுக் குச் சென்றார்கள். அமைச்சராக இருந்து புகழ்பெற்றவர் சிறுத்தொண்டர். அவர் அடியாராக நின்று தொழும் தகைமையைச் சுட்டித் திருப்பதிகம் பாடினார் பிள்ளையார்.

செடிநுகரும் சமணர்களும் சீவரத்த சாக்கியரும்
படிநுகரா துயருழப்பார்க் கருளாத பண்பினன் [டாகக்
பொடிநுகரும் சிறுத்தொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதீச் சரத்தானே"

என்ற திருப்பாட்டில் அச் செய்தி வருகிறது. இறைவனைத் தரிசித்து இன்புற்றுப் பின்பு சிறுத்தொண்டருடைய திருமனையிற் சென்று சில நாள் தங்கினர் சம்பந்தர்.

நாவுக்கரசருடன் யாத்திரை

திருச்செங்காட்டங்குடியில் சிறுத்தொண்டருடைய உபசாரத்தைப் பெற்று ஞானசம்பந்தர் தங்கியிருக்கையில், அருகில் உள்ள திருமருகல் என்ற தலத்துக்குப் போய் இறைவனைத் தரிசித்து வரவேண்டுமென்று புறப்பட்டார். அங்கே சென்று இறைவனை வழிபட்டுப் பதிகம் பாடிச் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார்.

வைப்பூர் என்ற ஊரில் தாமன் என்ற வணிகன் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்கு ஏழு பெண்கள் பிறந்தனர். அவனுடைய மருமகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குத் தன் மூத்த பெண்ணை மணம் செய்து கொடுப்பதாகத் தாமன் சொன்னன். ஆனல், சொன்னபடி நடவாமல் பொருளாசை காரணமாக அயலான் ஒருவனுக்கு அவளை மணம் செய்து கொடுத்துவிட்டான். பிறகு இரண்டாம் பெண்ணைத் தருவதாகச் சொல்லி ஆசை காட்டி அவளையும் அயலானுக்குக் கொடுத்து விட்டான். இப்படியே ஆறு பெண்களை அந்த வணிகன் அயலார்களுக்கே மணம் செய்து கொடுத்தான். இது கண்ட மருமகன் மிகவும் மனம் வாடியிருந்தான். ஏழாம் பெண் தன் தந்தை செய்த வஞ்சகத்தையும் தன் அத்தை

மகன் படும் துயரத்தையும் கண்டு தானே அவனை மணந்து கொள்ளத் துணிந்தாள்.

தன்னைப் பெற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் அந்த மைந்தனோடு புறப்பட்டு வந்துவிட்டாள். இருவரும் எங்கேனும் போய்த் திருமணம் செய்துகொள்ள எண்ணி வந்தவர்கள், இடையே திருமருகலில் ஒரு மடத்தில் தங்கினார்கள். அன்று ஒரு பாம்பு அந்த வணிக மைந்தனைக் கடிக்க, நஞ்சேறி அவன் உயிர்விடும் நிலையை அடைந்தான். அதுகண்டு அவனுடன் வந்த கன்னி, நிலை தளர்ந்து சோர்ந்தாள். திருமணம் ஆகாதவளாதலின் அவனைத் தீண்டாமல் அருகே வீழ்ந்து அரற்றலானாள். யாரும் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுவார் இல்லை. "என் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து உன்னையே பற்றுக்கோடாக எண்ணி உடன் வந்தேன். பாம்பு கடிக்க, என்னை விட்டுச் சென்றாயே! யான் என் செய்வேன்! என் இடர் தீர்ப்பார் யாரும் இல்லையே! யானும் இனி உயிர் வாழப் போவதில்லை" என்று அரற்றியவள், அருகில் உள்ள கோயில் கண்ணில் படவே, அந்தத் திசையை நோக்கித் தொழுது சிவபிரானைக் குறித்து ஓலமிடத் தொடங்கினாள்.

"நின் அடி அடைந்து பணிந்த இமையவர் கூட்டம் உயிர் பிழைக்க வேண்டி, அலைகடலில் எழுந்த நஞ்சை உண்ட அமுதம் போன்ற பெருமானே! கரிய விடத்தையுடைய அரவை அணிந்த நிமலனே! வெந்து பொடியான காமனை அவனுடைய மனைவியான இரதி வேண்ட உயிர் தந்து எழுப்பிய புண்ணியனே! திருமருகற் பெருமானே! நீதான் காக்க வேண்டும்" என்று அரற்றினாள்; பின்னும், "சிறு மறையோனாகிய மார்க்கண்டேயனைப் பற்ற வந்த காலனை உதைத்து உருட்டிய திருவடியை உடையவனே! இந்த நஞ்சின் வேகம் நீங்கும்படியும், அடியேன் இடுக்கணென்னும் குழிநின்று ஏறும்படியும் அருளவேண்டும்" என்று புலம்பினாள்.

அப்போது திருக்கோயிலைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு வந்துகொண்டிருந்த சம்பந்தப்பெருமான் திருச்செவியில் அந்தப் பெண் அரற்றும் ஓசை விழுந்தது. உடனே அவள் இருக்குமிடம் சென்று அந்தப் பெண்ணைக் கண்டு, "நீ அஞ்சாதே; உங்கள் வரலாறு என்ன? சொல்" என்று கேட்டார். அவள் யாவற்றையும் எடுத்துரைத்தாள்.

அதுகேட்டு மனம் இரங்கிய சீகாழிப் பெருமான் வணிகனுடைய விடம் தீருமாறு ஒரு திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார்.

சடையாய் எனுமால் சரண் நீ எனுமால்
விடையாய் எனுமால் வெருவா விழுமால்
மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
உடையாய் தகுமோ இவளுள் மெலிவே

என்பது அப்பதிகத்தின் முதல் திருப்பாட்டு. பதிகம் முடிந்தவுடன் அரவு தீண்டிய மைந்தன் விடம் நீங்கி எழுந்து சம்பந்தரைப் பணிந்தான். அவனுடைய காதலியும் அவரைப் பணிய, அவ்விருவரையும் திருமணம் புரிந்துகொண்டு நீடூழி வாழ்கவென்று ஆசி கூறி அனுப்பினார்.

பிறகு சிறுத்தொண்டர் வேண்டுகோளின் மேல் சம்பந்தர் திருச்செங்காட்டங்குடிக்குச் சென்று தங்கினார். பின்பு திருப்புகலூர் அடைந்து அங்குள்ளோர் எதிர்கொண்டு போற்ற, முருகநாயனார் மடத்தில் சென்று தங்கினார். அங்கே தங்கியிருந்தபோது, திருநாவுக்கரசர் திருவாரூர் சென்று புற்றிடம் கொண்டாரை வணங்கிப் பாடித் தொண்டர்குழாத்துடன் திருப்புகலூருக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அதனை அறிந்த ஞானப்பிள்ளையார் அன்பு மிக ஊற ஊருக்கு வெளியிலே அப்பரை எதிர் கொண்டழைக்கச் சென்றார். அப்பர் வந்தணைய, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கி நலத்தை வினவிக்

கொண்டனர். "திருவாரூரில் தரிசனம் எப்படி?" என்று சம்பந்தர் கேட்க, அப்பர் ஒரு திருப்பதிகத்தால் அதன் சிறப்பை எடுத்துச் சொன்னார். அதுகேட்ட சம்பந்தருக்குத் திருவாரூர் சென்று வழிபடவேண்டும் என்ற விருப்பம் உண்டாக, "தாங்கள் திருப்புகலூரில் தங்கியிருக்க வேண்டும்; நான் திருவாரூர் சென்று தரிசித்து மீண்டும் இங்கே வந்து சேர்ந்துகொள்வேன்" என்று விடைபெற்று அந்நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இடையில் உள்ள சில தலங்களை வழிபட்டு ஆராக் காதல் மீதூர ஆரூரை அடைந்தார், சம்பந்தர். அங்கே நகர மக்கள் ஊரை அலங்கரித்து வரவேற்க, நகருள் சென்று திருவாரூர் எம்பெருமானை வழிபட்டு ஏத்தினார். அங்கே சில நாட்கள் தங்கிப் பல பதிகங்கள் பாடி இன்புற்றார். பின்பு அங்கிருந்து திருப்புகலூர் வந்து திருநாவுக்கரசருடன் சில நாள் அங்கே தங்கினார்.

அப்பால் அவ்விருவரும் ஒருங்கே சிவத்தல வழிபாடு செய்யப் புறப்பட்டார்கள். ஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசருடன் நடந்து வர, அவருடைய முத்துச்சிவிகை பின்னே வந்தது. அது கண்ட நாவுக்கரசர், "சிவபெருமான் தாங்கள் நடக்கக்கூடாது என்ற திருவுள்ளத்தினால் அருளிய இந்தச் சிவிகை தனியே வருவது முறையன்று. தாங்கள் இதன் மேல் ஊர்ந்து வரவேண்டும்" என்று வேண்டினார். நாவுக்கரசர் நடந்து செல்ல, தாம் மட்டும் சிவிகையில் ஏறிப் போவதைச் சம்பந்தர் விரும்பவில்லை. ஆயினும் நாவுக்கரசர் கூறியதையும் தட்டமுடியவில்லை. "இறைவன் திருவுள்ளம் அதுவானால் தாங்கள் முன்னே எழுந்தருளுங்கள். தாங்கள் எங்கே போகிறீர்களோ, அங்கே பின்பு வந்து சேர்கிறேன்" என்று அவர் சொல்ல, அப்பரும் அதற்கு இசைந்தார். அதுமுதல் அப்பர் முதலிலே சென்று ஒரு தலத்தை அடைவதும், சம்பந்தர் பிறகு

சிவிகையில் அவ்விடத்தை அடைவதுமாகவே யாத்திரை செய்யலாயினர். திருவம்பர், திருக்கடவூர் முதலிய பல தலங்களுக்கு இந்த முறையில் இருவரும் சென்று தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

வீழிமிழலையும் மறைக்காடும்

பல தலங்களைத் திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் தரிசித்துக்கொண்டு திருவீழிமிழலை சென்று அடைந்தனர். திருஞான சம்பந்தர் அந்தத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதை அறிந்த சீகாழி அந்தணர்கள் அவ்வூர் வந்து சம்பந்தரைப் பணிந்து தம் ஊருக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். திருவீழிமிழலைப் பெருமானிடம் விடை பெற்றுப் புறப்படலாம் என்று சம்பந்தர் கூறினார். அன்று இரவு அவர் கனவில் சீகாழிப் பெருமான் தோன்றி, "இந்தத் தலத்தில் உள்ள விண்ணிழி விமானக் கோயிலில் நாளை நம்முடைய காட்சியைக் காட்டுகின்றோம்" என்று அருளினான்.

மறுநாள் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவீழிமிழலைத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று தரிசித்தபோது அங்கே சீகாழிப் பெருமானுடைய அழகுக் காட்சியைக் கண்டு பணிந்து இன்புற்றார். "மைம்மரு பூங்குழல்" என்ற திருப்பதிகம் பாடி, "சீகாழியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமானாகிய தேவரீர் இந்த விண்ணிழி கோயிலை விரும்பியது என்னே!" என்று அப்பதிகப் பாடல்களில் வினவை அமைத்தார். அப்பால் சீகாழியிலிருந்து வந்திருந்த மறையோர்களைப் பார்த்து, "பல சிவத்தலங்களையும் தரிசிக்கப் புறப்பட்ட அடியேன் பயணம் தடையுறக் கூடாது என்ற பேரருளால் சீகாழிப் பெருமான் இங்கேயே காட்சி வழங்கினான். ஆதலின் நீங்கள் சீகாழியை அடைவீர்களாக" என்று சொல்ல, அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

திருஞான சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் அங்கே நாள்தோறும் திருவீழிமிழலை எம்பெருமானைத் தரிசித்துப் பதிகங்களைப் பாடித் தங்கியிருந்தனர். அப்போது நாடு எங்கும் மழை பெய்யாமல் பஞ்சம் உண்டாயிற்று. ஆறுகள் வறண்டன. நீர் இன்மையால் வயல்கள் விளைய வில்லை. அதனால் மக்களுக்குப் போதிய உணவு கிடைக்காமல் வாடினர். அது கண்டு சம்பந்தப்பிள்ளையாரும் நாவுக்கரசரும் மிக்க வருத்தத்தோடு இருந்தனர்.

ஒரு நாள் இரவில் அவ்விருவருடைய கனவிலும் இறைவன் தோன்றி, "இந்தப் பஞ்சத்தால் உங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் உண்டாகாது. உங்களுடன் உள்ள அடியார்களுக்கு உணவு கிடைக்க ஒரு வழி செய்வோம். நாள்தோறும் திருக்கோயிற் பீடத்தில் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் ஒவ்வொரு காசு வைப்போம். அவற்றைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு உணவு வழங்கத் திட்டம் செய்யுங்கள்" என்று அருளினான். உடனே துயிலுணர்ந்த சம்பந்தர் இறைவன் திருவருளை எண்ணி வியந்தார்.

மறுநாள் அப்பரும் சம்பந்தரும் திருக்கோயிலுக்குள்ளே சென்று வணங்கியபோது பீடத்தின் கீழ்ப்பக்கத்திலும் மேற்பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு பொற்காசு இருந்தது. கிழக்குப் பக்கத்துக் காசைச் சம்பந்தரும் மற்றையதை அப்பரும் தொழுது எடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு அரிசி முதலிய பண்டங்களை வாங்கி, தம் தம் மடத்தில் தம்முடன் இருந்த அடியார்களுக்குக் குறைவின்றி உணவூட்டி வந்தார்கள்.

அப்போது திருநாவுக்கரசர் மடத்தில் உரிய காலத்தே யாவரும் உணவு பெற்று வந்தனர். ஆனால் சம்பந்தர் திருமடத்தில் தாமதித்தே உணவு அளித்தார்கள். இதனை உணர்ந்த பிள்ளையார், "ஏன், நம் மடத்தில் உணவு வழங்க

இவ்வளவு நேரமாகிறது?" என்று கேட்டார். அடியார்கள், "நம்முடைய காசைக் கொண்டு போய்க் கடையில் காட்டினால், வாசியுள்ள காசு என்று கூறி வட்டம் கேட்கிறார்கள். அதனால் பண்டங்கள் வாங்கத் தாமதம் ஏற்படுகிறது. திருநாவுக்கரசர் பெறும் காசைக் கொடுத்தவுடனே பண்டங்களைக் கொடுத்து விடுகிறார்கள்" என்றார்கள்.

'அப்பர் உழைத்துப் பெறுவதாதலின் வாசி தீர்ந்த காசைப் பெறுகிறார் போலும்! அவர் தொண்டு செய்து படும் பாட்டால் பெறும் காசை நான் பாடும் பாட்டால் பெறுவேன்' என்று எண்ணி, "வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அதுமுதல் அவருக்கும் வாசி தீர்ந்த நல்ல காசு கிடைக்கலாயிற்று. அதை வாங்கியவுடனே கடைக்காரர்கள் பண்டங்களைத் தந்தார்கள். அதனால் திருஞான சம்பந்தர் மடத்திலும் சரியான வேளையில் யாவரும் உணவு உண்ணலாயினர்.

சில நாளில் எங்கும் மழை பெய்து பஞ்சம் தீர்ந்தது. மக்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பண்டங்கள் கிடைத்தன. திருவீழிமிழலையில் இருந்த அவ்விரு நாயன்மாரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வேறு பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருமறைக் காடாகிய வேதாரணியத்தை அடைந்தனர். திருநாவுக்கரசர் அப்பதிக்கு முதலில் செல்ல, அவரை வரவேற்றனர் அந்நகரத்து மக்கள். பின்னே சம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருள்கின்றாரென்பதை அப்பர் சுவாமிகள் மூலமாக உணர்ந்து அவர்கள் அப்பெருமானை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். பிள்ளையார் வந்தபோது மிகச் சிறப்பாக வரவேற்றுப் பணிந்தார்கள்.

சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் மறைக் காட்டுறையும் பெருமானைத் தரிசிக்கத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே கோயிலின்முன் உள்ள திருவாயில் அடைத்துக்

கிடக்க, அருகே வேறு ஒரு வாயிலை உண்டாக்கி, அதன் வழியே அடியார்கள் சென்று வழிபட்டு வந்தார்கள்.

திருஞான சம்பந்தர் அதன் காரணத்தைக் கேட்க, "ஒரு காலத்தில் இங்கே மறைகள் வந்து இறைவனைப் பூசித்து இந்த வாயிலை அடைத்துச் சென்றுவிட்டன. அது முதல் இப்படியே உள்ளது" என்று அடியார்கள் கூறினர்.

அது கேட்ட பிள்ளையார் அப்பரை நோக்கி, "அப்பரே, வேதவனப் பெருமானை இந்தக் கிழக்குத் திரு வாயிலின் வழியே புகுந்து நாம் வணங்கவேண்டும். நீங்கள் இந்த வாயிலின் திருக்காப்பு நீங்குமாறு தண்டமிழ்ப் பதிகம் பாடி அருள வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

அது கேட்ட அப்பர், "உங்கள் திருவுள்ளம் இது வானால் அப்படியே செய்கிறேன்" என்று கூறி, ஒரு திருப் பதிகம் பாடலானார். பத்துப் பாடல்களைப் பாடியும் திருக் கதவம் திறக்கவில்லை. அதனால் வருந்திய அப்பர் அடுத்த பாட்டில் அவ்வருத்தத்தைக் குறிப்பித்துப் பாட, உடனே திருக்கதவம் திறந்துகொண்டது.

உடனே யாவரும் அவ்வாயிலின் வழியே புகுந்து இறைவனை வழிபட்டார்கள். அப்பர் சுவாமிகள் உள்ளம் உருகி இறைவனைப் பணிந்து பதிகம் பாடினார். யாவரும் தரிசனம் செய்துகொண்டு புறம்பே வந்தபோது நாவுக்கரசர் சம்பந்தப் பெருமானை நோக்கி, "இந்தத் திருக்கதவம் மீட்டும் அடைக்கவும் திறக்கவும் எளிதா யிருக்க வேண்டும். ஆதலின் இப்போது அடைக்க நீங்கள் பாடுங்கள்" என்று கூற, அப்படியே சம்பந்தர், "சதுரம்" என்று தொடங்கி ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். உடனே அக்கதவம் அடைபட்டது. உடன் இருந்த அடியார்கள் இறைவன் திருவருளை எண்ணி ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

அதுமுதல் அந்தத் திருவாயில் அடைக்கவும் திறக்கவும் எளிதாக அமைந்தது. வேதங்கள் அடைத்துச் சென்ற வாயிலைத் திறக்கவும் மூடவும் செய்த திருப்பதிகங்களை யாவரும் ஓதினர்; இவையும் வேதத்துக்கு நிகராவன என்று பாராட்டினர்.

மதுரைக்குப் புறப்பாடு

திருமறைக்காட்டில் சம்பந்தப் பெருமானும் நாவுக்கரசரும் தங்கியிருந்தபோது, இறைவன் நாவுக்கரசரைத் திருவாய்மூருக்கு வா என்று பணிக்க, அவர் அந்தத் திருப்பதிக்குச் சென்றார். அதனை அறிந்த ஞானசம்பந்தரும் அங்கே சென்று இறைவனை வணங்கினார். பின்பு இருவரும் மீட்டும் திருமறைக்காட்டுக்கு வந்து, நாள்தோறும் இறைவனை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார்கள். சில நாட்கள் அங்கே தங்கியிருந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் நெடுமாறன் என்ற கூன்பாண்டியன் அரசாண்டு வந்தான். அவனுடைய மாதேவி, சோழன் மகளாகிய மங்கையர்க்கரசியார். அவனுக்கு முதல் மந்திரியாக இருந்தவர் குலச்சிறையார். சமண சமயத்தினர் அரசனைத் தம் வசப்படுத்தி எங்கும் தம்முடைய சமயத்தைப் பரப்பத் தொடங்கினார்கள். அரசனுடைய துணைவலிமையால் அவர்களுடைய முயற்சிகள் வெற்றி அடைந்தன. சைவர்கள் பலர் சைனர்களாயினர். வேதநெறியும் சைவ நெறியும் மங்கின. சைவம் சிறந்து வளர்ந்த அந்த நாட்டில் இப்போது அது ஒளிந்து வாழலாயிற்று.

மன்னவன் சமணனாலும் அவனுடைய மனைவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சராகிய குலச்சிறையாரும் மட்டும் சைவ நெறி பிறழாது வாழ்ந்து வந்தனர். இறைவ

னுடைய திருவருளால் பாண்டிநாடு பழையபடி சைவ நெறியில் மேலோங்கி நிற்கும் நாள் என்று வரும் என்று ஏங்கியிருந்தார்கள்.

அவர்கள் காதில் திருஞான சம்பந்தருடைய பெருமையும், அவர் செய்து வரும் அற்புதங்களும் விழுந்தன. இப்போது திருமறைக்காட்டில் வந்து தங்கியிருக்கும் செய்தியையும் அறிந்தார்கள். உடனே சிலரை, "மறைக் காடு சென்று சம்பந்தப் பெருமானை வணங்கிவிட்டு வாருங்கள்" என்று அனுப்பினார்கள்.

அவர்கள் திருமறைக்காட்டுக்கு வந்து பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்தை அடைந்து, தாம் வந் திருக்கும் செய்தியை வாயில் காவலரிடம் சொன்னார்கள். அவர்கள் உள்ளே புக்கு, "வளவர்கோன் மகளாரும் தென்னவன் தேவியாரு மாகிய மங்கையர்க்கரசியார், அமைச்சர் குலச்சிறையார் என்னும் இருவரும் ஏவப் பொற்கழல் பணிய வந்தோம் என்று சிலர் புறத்தே வந்து சொன்னார்கள்" என்று விண்ணப்பம் செய்துகொண் டார்கள்.

புகலி காவலர் அதைக் கேட்டு அருள் கூர்ந்து, "அவர்களை இங்கே அழையுங்கள்" என்று பணித்தார். அப்பெருமான் பணித்தபடியே அவர்கள் மதுரையிலிருந்து வந்தவர்களை அழைத்துவர, வந்தவர்கள் பெருமானை வணங்கி எழுந்தார்கள். மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை யார் என்னும் இருவருடைய நலத்தையும் பிள்ளையார் வினவ, சொல்லிவிட்டு மேலே சொல்லலானார்கள்; "பாண்டி நாடு சமணர்களுடைய செயல்களால் கட்டழிந்து இழிந்துவிட்டது; மன்னனும் அவர்களுடைய மாயத்தில் அழுந்தினான். இந்த நிலையைத் தேவரீரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும்படி அரசியாரும் அமைச்ச ரும் பணித்தனர்" என்றார்கள்.

அதுகேட்டு அருகில் இருந்த சிவனடியார்கள், "தேவரீர் அந்நாடு பழையபடி வேதநெறியில் செல்வது ஆகவும் வேந்தன் வெண்ணீறு இடுபவன் ஆகவும் செய்யத் திருவுளம் கொள்ளவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

சீகாழிப் பிள்ளையார் முகமலர்ந்து அவர்களுக்கு அருள் செய்து, பிறகு திருநாவுக்கரசருடன் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். இறைவனை வணங்கி மீண்டு, பெரிய திருக்கோபுர நிலையில் இருந்தபடியே அப்பரை நோக்கி, அரசியாரும் அமைச்சரும் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையைக் கூறினார்; "அங்கே சென்று இறைவன் திருவருளால் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்; போவதாகத் தீர்மானம் செய்துவிட்டேன்" என்றார்.

அதுகேட்ட திருநாவுக்கரசர், "குழந்தைப் பெருமானே, சமணர்கள் செய்யும் வஞ்சனைகளுக்கு எல்லையே இல்லை. இப்போது கிரக நிலையும் சரியாக இல்லை. ஆதலின் போவது தக்கதன்று" என்று கூறினார். உடனே சம்பந்தர், "நாம் எம்பெருமான் திருவடிகளையே ஏத்தி வாழும்போது எந்த விதமான தீங்கும் அணையாது" என்று சொல்லித் தம் கருத்தை ஒரு திருப்பதிகம் பாடி உணர்த்தினார்.

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன்வியாழன் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டும் உடனே
ஆசறும் நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

[மூங்கிலின் அழகைப் பெற்ற தோளையுடைய உமாதேவியாரை ஒரு பாகத்திலே உடையவன், ஆலகால நஞ்சை உண்ட கழுத்தை உடையவனாகிய சிவபெருமான், அழுக்கற்ற சந்திரனையும்

கங்கையையும் தன் திருமுடிமேல் அணிந்துகொண்டு அடியேனுடைய உள்ளத்தில் புகுந்து பாதுகாக்கும் அச்செயலால், சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுக்கிரன், சனி, இராகு கேதுக்களாகிய பாம்பு இரண்டு ஆகிய யாவும் ஒருங்கே எனக்குத் தீங்கு அற்று நலம் தரும்; அவை அடியார்களுக்கு மிகவும் நன்மையையே தரும்.]

இந்த முதற்பாட்டையுடைய அப் பதிகத்துக்குக் கோளறு பதிகம் என்ற திருநாமம் வழங்குகிறது.

இதனைக் கேட்ட அப்பர், சம்பந்தர் மதுரை செல்வதற்கு இசைந்ததோடு தாமும் முன்னால் செல்லப் புறப்பட்டார். அப்போது சம்பந்தர், "நீங்கள் இந்தச் சோழ நாட்டில் எழுந்தருளியிருங்கள்" என்று கூறி, மீட்டும் வேதவனத்து இறைவரை வணங்கித் திருநாவுக்கரசரிடம் விடை கொண்டு தம்முடைய முத்துப் பல்லக்கில் ஏறிப் புறப்பட்டார்.

திருத்தொண்டர்கள் இருமருங்கும் நின்று போற்றிசைப்ப, எங்கும் வேத ஒலியும் கீத ஒலியும் முழங்க, இசைக் கருவிகள் இயம்ப, அங்கங்கே தோரணங்களும் கொடிகளும் நாற்றி மக்கள் எதிர்கொள்ள, மலர்மாரி பொழியச் சம்பந்தப்பெருமான் இடையே உள்ள திருத் தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டார். திருஅகத்தியான் பள்ளி, கோடிக்குழகர், கடிக்குளம், திரு இடும்பாவனம், திருவுசாத்தானம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துப் பதிகம் பாடினார். பாலை நிலத்தையும் நெய்தல் நிலத்தையும் கடந்து, மருத நிலத்து வழியே சென்று சோழ நாட்டையும் கடந்து, அப்பால் மறவர் வாழும் இடங்களையும் கடந்து, பாண்டி நாட்டை அடைந்தார். கொடுங்குன்றமென்னும் பிரான் மலையை வணங்கித் தமிழ்ப் பதிகம் பாடி மதுரையை நோக்கி வருவாராயினார்.

வரவேற்பு

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் வருவதற்கு முன்பே மதுரையிலும் அதைச் சார்ந்த ஊர்களிலும் உள்ள சமணர்களுக்குப் பல தீய சகுனங்கள் உண்டாயின. அவற்றைக் கண்டு அஞ்சிய அவர்கள் மதுரையில் வந்து கூடினர்.

அச்சமயத்தில் பாண்டிமா தேவியாராகிய மங்கையர்க் கரசியாருக்கும், அமைச்சர் குலச்சிறையாருக்கும் பல நன்னிமித்தங்கள் உண்டாயின. அப்போது வெளியூர் சென்றிருந்த அன்பர்கள் வந்து, சம்பந்தப் பெருமான் மதுரைக்கு எழுந்தருளி வரும் செய்தியைச்சொன்னார்கள். அதனை அறிந்த குலச்சிறையார் மகிழ்ச்சி மீதூர, அதனை அரசியாரிடம் வந்து கூறினார். அரசியார், "அந்த ஞான போனகரை எதிர்கொண்டு வரவேற்று அழைத்து வாருங் கள்" என்றார். குலச்சிறையார் அந்தக் கட்டளையை மேற் கொண்டு மதுரைக்குப் புறத்தே சம்பந்தப்பிள்ளையாரை எதிர்கொள்ளச் சென்றார். மங்கையர்க்கரசியார், "ஆலவாய் அமர்ந்த இறையவனைக் கும்பிடவேண்டும்" என்று அரச னிடம் சொல்லி, ஏவலரோடும் காவலரோடும் திருக் கோயிலை அடைந்து, ஆலவாயப்பனை வணங்கி, ஞான சம்பந்தரை எதிர்நோக்கி நின்றார்.

முத்துச் சிவிகையில் ஏறி முத்துக்குடை நிழற்ற, திருநீறு அணிந்த தொண்டர்கள் கூட்டமாக உடன்வர, சம்பந்தர் மதுரையை நோக்கி எழுந்தருளினார். மந்திரித் தலைவராகிய குலச்சிறையார் அந்த நற்றவக் கடலைத் தரிசிக்கச் சென்று தொண்டர் கூட்டத்தின்முன் நிலத்திலே விழுந்து பணிந்தார். தொண்டர்கள் அவரை எழுப்ப, அவர் எழாமலே கிடக்க, அவர் வரவையும் நிலையையும் அவர்கள் பிள்ளையாரிடம் சென்று சொன்னார்கள். அது கேட்ட சம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையினின்றும் இழிந்து விரைந்து

சென்று, குலச்சிறையாரை அணுகித் தம்முடைய கரகமலங்களால் பற்றி எடுக்க, அவர் அஞ்சலி செய்தபடியே நின்றார்.

அப்போது சம்பந்தப் பெருமான், "செம்பியர் பெருமான் குலமகளாராகிய மங்கையர்க்கரசியாருக்கும் உமக்கும் நம்பெருமானுடைய திருவருளால் நலம் நன்கு அமைந்துளதா?" என்று கேட்டார். அது கேட்ட அமைச்சர் மண்மிசைத் தாழ்ந்து வணங்கி, "இதுகாறும் சென்ற காலத்தில் எங்களுக்கு யாதொரு பழுதும் வராமல் வாழ்ந்தோம். இனி எதிர்காலம் சிறப்பாக இருக்கும் என்பதைத் தேவரீர் இன்று எழுந்தருளப் பெற்ற பேற்றினால் உணர்கிறோம். தீய நெறியில் அழுந்திய நாடும் உய்யும்; நற்றமிழ் வேந்தனும் உய்வான்; திருநீற்றொளி எங்கும் விளங்கும் என்ற நம்பிக்கையும் பெற்றோம். இங்கே தேவரீர் எழுந்தருளுவதைக் கேட்டு மங்கையர்க்கரசியார் நம்முடைய வாழ்வு எழுந்தருளியதென்று மகிழ்ந்து, அடியேனை எதிர்கொள்ளும்படி பணித்தார்கள்" என்று கூறினார். அது கேட்டுக் கருணைபுரிந்த சம்பந்தர், "எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாலவாய் எப்பக்கத்தில் இருக்கிறது?" என்று கேட்க, "அதோ கோபுரம் தோன்றுகிறதே, அதுதான்" என்று அமைச்சர் காட்டினார்.

சம்பந்தர் தம் கரம் குவித்துப் பின் மண்மிசை வீழ்ந்து பணிந்து ஒரு திருப்பதிகம் பாடலானார்.

மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி
பணிசெய்து நாடொறும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநா யகன்நால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி

அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
ஆலவா யாவதும் இதுவே!

என்பது அப் பதிகத்தின் முதல் திருப்பாட்டு.

பின்பு மதுரையை அடைந்து திருக்கோயிலிற் புகுந்து வலம்வந்து எம்பெருமானைப் பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார். மிக்க ஆர்வத்துடன் பதிக இசை பாடிப் புறத்தே வந்தார். அவர் கோயிலினுள் புகும்போது அங்கே இருந்த மங்கையர்க்கரசியார், இறைவனை அப் பெருமான் வழிபடச் சென்றமையால் எதிர்வராமல் ஒதுங்கி நின்றார். அவர் வழிபட்டுப் புறம் போந்தபோது அவர் முன்பு எய்தினார். குலச்சிறையார், அரசியாரை இன்னாரென்று சொல்லிக் காட்ட, அப் பெருமாட்டியார் அந்தச் சிவக்கன்றின் திருவடிகளை வணங்கினார். உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் ததும்ப, "யானும் என் கணவரும் என்ன தவம் செய்தோமோ!" என்று பணிவுடன் கூறினார்.

சம்பந்தர், "சுற்றிலும் அயற்சமயம் செறிந்திருக்க, அதனிடையே சிவத் தொண்டு புரிந்து வாழும் உம்மைக் காணத்தான் வந்தோம்" என்றார். குலச் சிறையார் நாட்டு நிலையையெல்லாம் எடுத்து உரைத்தார். சம்பந்தர் அரசியாருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, தொண்டர்கள் சூழ ஊருக்குள் சென்றார். அங்கங்கே சிவனடியார்கள் வந்து தரிசித்துப் பணிந்து இன்புற்றார்கள். பிறகு அமைச்சர் ஒரு திருமடத்தைக் காட்ட, அங்கே தம்முடன் வந்த பரிசனங்களுடன் பிள்ளையார் தங்கினார். அவருக்கும் அவருடன் வந்த அடியவர்களுக்கும் அரசியார் விருப்பப்படி அமைச்சர் விருந்தளித்தார். பகல் போய் இரவு வந்தது.

அடியார் கூட்டத்துடன் மாமறைத் தலைவராகிய சம்பந்தர் வருவதைக் கண்ட சமணர்கள் அந்த இரவில் ஓரிடத்தில் கூடினார்கள். அப்பெருமான் தங்கியிருந்த திருமடத்தில் தொண்டர்கள் திருப்பதிகங்களைப் பாடினார்கள்.

அதனைக் கேட்கப் பொறுத சமணர்கள் உளம் கலங்கினர். அரசனிடம் சென்று சொல்வோம் என்று யாவரும் அரண்மனையை அடைந்தனர்.

காவலரிடம் சொல்லியனுப்பி, பாண்டிய மன்னன் வருகவென்று பணிக்க உள்ளே சென்று அவனைக் கண்டனர். அரசன், "நீங்கள் யாவரும் ஒருங்கே திரண்டு வரும்படி என்ன நடந்தது?" என்று கேட்க அவர்கள், "அரசே, நின்னுடைய மதுரையில் ஒரு சைவ வேதியன் வந்ததைக் கண்டோம். அதனால் நாங்கள் கண்டு முட்டு ஆனோம்" என்றார்கள். "அப்படியானால் நான் கேட்டு முட்டு. அந்தச் சிவனடியார் இம் மாநகர் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அவர் யார்?" என்று கேட்டான் அரசன். "சோழநாட்டில் சீகாழியில் சூலபாணியிடம் ஞானம் பெற்றவனும். பிராமணனாகிய அவன் அடியார் கூட்டத்தோடு முத்துப் பல்லக்கில் எங்களை வாதில் வெல்ல வந்திருக்கிறான்" என்று சமணர்கள் கூறி, தாம் கேட்டறிந்த செய்திகளையும் சொன்னார்கள்.

"அப்படியா? அந்த வைதிகப் பிராமணன் இங்கே வந்தானென்றால் நாம் என்ன காரியம் இப்போது செய்வது?"

"நாம் அவனை வலி செய்து போக்கவேண்டாம். அவன் உறையும் மடத்தில் மந்திரஞ் செய்து தீ மூளச் செய்து விட்டால், அவன் இந் நகரில் இராமல் போய்விடுவான்."

"அப்படியானால் அந்தக் காரியத்தை விரைவிலே செய்யுங்கள்" என்று அரசன் கூறி அவர்களை அனுப்பி விட்டு, ஒன்றும் பேசாதவனாய்த் தன் அமளியில் போய்ப் படுத்தான். அங்கே வந்த மங்கையர்க்கரசியார் அவன் ஒன்றும் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு, "தங்களுக்கு என்ன வருத்தம் வந்தது? ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"காவிரி நாட்டில் உள்ள சீகாழியிலிருந்து சிவன் அருள் பெற்று ஒருவன் நம் அடிகள்மாரை வாதினில் வெல்ல வந்திருக்கிறான். அவனையும் அவனுடன் வந்துள்ள நீறு பூசிய தொண்டரையும் அடிகள்மார் கண்டு முட்டாயினர். நான் கேட்டு முட்டானேன். இதுதான் நிகழ்ந்தது" என்றான்.

அதுகேட்ட அரசியார், "வாது நடந்தால் யார் வெல்கிறார்களோ அவர்கள் பக்கம் சேர்ந்துகொள்ளலாம். இதற்காகத் தாங்கள் வருந்தவேண்டாம்" என்றார். இப்படிச் சொன்னாலும் அரசியார் உள்ளத்துள்ளே பேருவகை பூண்டார். அங்கிருந்து அகன்று குலச்சிறையாரிடம் இந்தச் செய்தியைக் கூறினார். அவரோ, "பிள்ளையார் இங்கே அணைந்திடப் பெறும் பெரும் பேற்றைப் பெற்றோம்" என்று மகிழ்ந்தார்; உடனே, "ஆனால் அப்பெருமானை இந்தச் சமணர்கள் என்ன வஞ்சனை செய்வார்களோ, தெரியவில்லையே!" என்று இரங்கினார். அரசியாரும் அஞ்சி, "இந்த வஞ்சகர்கள் எந்த இழிதொழிலையும் செய்ய வல்லவர்களே. சம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேரின் நாமும் உயிர் துறந்து ஒழிகுவோம்" என்று கூறினார்.

ஞானத்தின் திருவுரு

சமணர்கள் தாம் தீர்மானம் செய்தவாறே தங்கள் மந்திரத்தால் ஞானசம்பந்தர் தங்கியிருந்த திருமடத்தில் தீயைச் சாரும்படி செய்யலானார்கள். அவர்கள் செய்த மந்திரம் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. அதனால் தளர்ச்சி அடைந்த அவர்கள், "இந்தச் செய்தியை நம் மன்னன் அறிந்தால் நம் பெருமையை எண்ணாமல் இகழ்வான்; நமக்கு வழங்கியிருக்கும் இறையிலி நிலங்கள் முதலிய

வற்றை எடுத்துக்கொள்வான்" என்று அஞ்சினார்கள். மந்திரம் பலிக்காவிட்டாலும் தந்திரமாவது பலிக்கட்டும் என்று எண்ணி யாரும் அறியாமல் மறைந்து சென்று அந்த மடத்தில் நெருப்பை வைத்துவிட்டார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் இட்ட தீயானது பற்றி எரிவது கண்டு துயிலுணர்ந்த தொண்டர்கள் அதனை அவித்துவிட்டு, ஞானசம்பந்தரிடம் சென்று சமணர் செய்த தீய செயலைச் சொன்னார்கள். சம்பந்தப்பிள்ளையார், "மாதவர் பலர் துயிலும் இந்தத் திருமடத்தில் இரவிலே இந்தத் தீமை புரிவதா? ஐயோ! பாவிகளே!" என்று இரங்கினார். "என்பொருட்டு அவர்கள் இந்தத் தீங்கைச் செய்தாலும் இங்கே எத்தனை சிவனடியார்கள் இருக்கிறார்கள்! அவர்களுக்குத் தீங்கு நேருமோ?" என்று கூறி, "இப்படிச் செய்தவர்கள்மேல் குற்றம் இருப்பினும், இத்தகைய செயல்கள் நிகழும்படியாக நாட்டின் நிலை இருக்கிறதென்பதை உணராமல் ஆட்சிபுரியும் வேந்தனுடைய குற்றந்தான் பெரிது" என்று எண்ணினார். உடனே ஒரு திருப்பதிகம் பாடி, "இந்த அழல் பையவே சென்று பாண்டிய மன்னன்பால் சேரட்டும்" என்று வாய்மலர்ந்தருளினார்.

> செய்ய னேதிரு ஆலவாய் மேவிய
> ஐய னே,அஞ்சல் என்றருள் செய்,எனைப்
> பொய்ய ராம்அம ணர்கொளு வும்சுடர்
> பைய வேசென்று பாண்டியற் காகவே

என்பது அப் பதிகத்தின் முதற்பாடல். ஒவ்வொரு பாடலிலும், "அமணர் இட்ட தீயானது பாண்டியனைச் சாரட்டும்" என்ற கருத்தை வைத்துப் பாடினார். இறுதிப் பாட்டாகிய திருக்கடைக்காப்பில் இதனைப் பாடிய காரணத்தை வெளியிட்டார்.

அப்பன் ஆலவாய் ஆதி அருளினால்
வெப்பம் தென்னவன் மேலுற, மேதினிக்கு
ஒப்ப ஞானசம் பந்தன் உரைபத்தும்
செப்ப வல்லவர் தீதிலாச் செல்வரே.

முதல் பாட்டில், "அமணர் கொளுவும் சுடர் பையவே சென்று பாண்டியற்கு ஆகவே" என்று அருளினார். பையவே என்பது மெல்ல என்ற பொருளுடையது. அவ்வாறு சம்பந்தப்பெருமான் அருளியதற்குரிய காரணம் இன்னவை என்று சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் விளக்குகிறார். ஐந்து காரணங்களை அங்கே கூறுகிறார். (1) மங்கையர்க்கரசியாருடைய திருமங்கல நாணைப் பாது காக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம், (2) குலச்சிறையாருக்கு அரசன்பால் உள்ள அன்பு, (3) அரசன் அபராதம் செய்ததற்குத் தண்டனையும் வேண்டும் என்ற நினைவு, (4) மீண்டும் அரசன் சிவநெறியடைந்து வாழவேண்டும் என்ற அருள், (5) அவனுடைய வெப்பு நோய் அகலும்படி சம்பந்தப் பெருமான் தம் திருக்கையால் திருநீறு இடத் தீண்டும் பேறு அவனுக்கு இருத்தல் - இந்த ஐந்தையும் கூறும் பாடல் வருமாறு:

"பாண்டிமா தேவியார் தமது பொற்பிற்
பயிலுநெடு மங்கலநாண் பாது காத்தும்
ஆண்டகையார் குலச்சிறையார் அன்பி னாலும்
அரசன்பால் அபராதம் உறுத லாலும்
மீண்டுசிவ நெறியடையும் விதியி னாலும்
வெண்ணீறு வெப்பகலப் புகலி வேந்தர்
தீண்டிஇடப் பேறுடையன் ஆத லாலும்
தீப்பிணியைப் பையவே செல்க என்றார்."

அபராதமுடையவன் அரசன் என்பது அவனைத் தண்டிப்பதற்கு ஏற்ற காரணம்; அவன் உடம்பைத் தீண்டித் திருநீறு இடப்பெறும் பேறு இருப்பது, அவன்

உடம்பில் அந்தத் தீ வெப்பாக அமைவதற்குக் காரணம். மற்ற மூன்று காரணங்களும் அவனை இறந்துபடாமல் வைத்து, துன்பம் அடையுமளவுக்கு அந்த வெப்பு மூளுவதற்கு உரியவை.

இந்தப் பதிகத்தைப் பாடியவுடன் பாண்டிய மன்னனை வெப்பு நோய் பற்றியது. அவன் துடிதுடித்து வெம்பி மறுகினான்.

சூரியன் உதயமானான். இரவில் திருமடத்தில் தீ வைத்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தி குலச்சிறையார் காதில் விழுந்தது. "ஐயோ! இனி நாம் உயிரை விட்டு விட வேண்டியதுதான்" என்று அவர் பதைபதைக்கும் போது, சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு யாதும் இல்லை என்பதைச் சிலர் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்ட அமைச்சர் ஆறுதல் பெற்றாரேனும், 'இந்தப் பாதகர்கள் செய்யும் தீங்கு இனி எப்படிப் போய் முடியுமோ?' என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அரசனுடன் இருந்த காவலர்கள் அவனுக்குக் கொடிய வெப்பு நோய் வந்திருப்பதைப் பாண்டிமாதேவிக்குச் சொல்ல, அவர் மன்னனை அணுகினார். அச்சமும் வேகமும் உந்தக் குலச்சிறையாரும் மன்னவனிடம் சென்றார். அரசன் சுரநோயால் வெதும்பினான். அருகில் நின்றவர்மேலும் அதன் வெப்பம் வீசியது. அரசனுடைய உணர்வும் உயிரும் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒதுங்கி நின்றன. அவனை அணுகினவர் யாரும் அஞ்சிச் சற்றுத் தூரத்தே அகன்று நின்றனர். வாழைக் குருத்துக்களைக் கொண்டு அவனருகில் இட்டு வெப்பத்தைத் தணிக்க முயன்றனர். அவை தீய்ந்து சருகாயின.

மருத்துவர் பலர் வந்தனர். மருத்துவ நூல் முறைப்படியே பலவகைப் பரிகாரங்களைச் செய்தனர். அவற்றால்

வெப்பு நோய் தீராமல் மேன்மேலும் மிகுதியாயிற்று. பாண்டியன் உணர்விழந்து கிடந்தான்.

அரசனுடைய நிலையைக் கேட்ட சமணர்கள், 'நாம் நேற்று இரவு செய்ததுதான் இப்படி விளைந்ததோ!' என்று அஞ்சி, அவனை அணுகினார்கள். அரசனுடைய வெப்பு நோயைத் தம்முடைய மந்திர சக்தியால் தீர்த்து விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன், அதனைச் சொல்லி மயில் பீலியால் அவன் உடம்பைத் தடவினார்கள். வெப்பு மிகுதியால் தடவிய பீலியும் கருகியது. பிறகு தம் கையி லுள்ள கமண்டலத்தின் நீரை அரசன்மேல் தெளித்து மந்திரத்தை நவின்றனர். அந்த நீர் எரியிலிட்ட நெய் போலாகிப் பின்னும் வெப்பத்தை மிகுதியாக்கியது. அதனால் மிக வெதும்பிய அரசன், "நீங்கள் என் பக்கத் தில் இருக்கவேண்டாம்; யாவரும் போங்கள்" என்று சொல்லி அயர்வுற்றான்.

இதைக் கண்ட மங்கையர்க்கரசியார் வருந்தி, குலச் சிறையாரை நோக்கி, "இரவில் காழிப்பிள்ளையாருக்குச் சமணர் செய்த தீங்கு இவ்வாறு வந்து முடிந்ததோ?' என்றார். "ஆம், அவர்கள் சிவனடியார்பால் செய்த தீமையே இங்கே அரசனிடம் வந்து பற்றியது. இவர்கள் இதைத் தீர்க்கப் புகுந்தால் பெருகுமேயன்றிக் குறை யாது" என்று அமைச்சரும் சொன்னார். பிறகு இருவரும் அரசனைப் பணிந்து, "இந்த வெப்பு உண்டாவதற்குக் காரணம், சம்பந்தப் பெருமானுக்குச் சமணர்கள் செய்த அநுசிதமே; இதற்குத் தீர்வு அப் பிள்ளையாருடைய அருள்தான். ஆகவே அப்பெருமான் இங்கே எழுந்தருளித் தம் திருக்கடைக்கண் நோக்கத்தைப் பாலித்தால் தீய இப்பிணியே அன்றிப் பிறவியும் தீரும்" என்றார்கள்.

'ஞானசம்பந்தர் திருநாமமே மந்திரம் போலச் செவியில் பட அரசன் சற்றே தெளிவு பெற்றான்; "இவர்கள் செய்கை

யெல்லாம் இந்த நோய் பின்னும் மிகுவதற்கே ஏதுவாயின. அந்தச் சைவ நீதி மாமறைச் சிறுவர் வந்து அருள்புரிய இந்த நோய் அகலுமானால் அதனையும் அறியலாம்" என்று சொல்லிப் பின்னும், "நான் படும் இந்த வேதனையைத் தீர்ப்பதில் யார் வெல்கிறார்களோ அவர்கள் பக்கம் நான் சேர்வேன். அவரிடம் தீர்க்கும் முறை இருந்தால் அழைத்து வாருங்கள்" என்றான். அதுகேட்ட அரசியாரும் அமைச்சனாரும் உவகை பொங்க மிக்க ஆர்வத்தோடு சம்பந்தப் பெருமானை அழைத்துவரப் புறப்பட்டார்கள். மங்கையர்க்கரசியார் சிவிகை ஏறிச் சென்றும் குலச்சிறையார் நடந்து சென்றும் மடத்தைச் சார்ந்தார்கள். தம் வரவைச் சொல்லியனுப்பி, இசைவுபெற்று உள்ளே புகுந்து சம்பந்தரைக் கண்டு வணங்கினார்கள்.

இதற்குமுன் மதுரைக்குத் திருஞான சம்பந்தர் எழுந்தருளியபோது தரிசித்து மகிழ்ந்தவர்கள் அவர்கள். அப்போது அப்பெருமானை அரசன் அறியாமல் அவர்கள் வரவேற்றார்கள். ஆதலின் உரிமையோடு அச்சம் சிறிதும் இல்லாமல் அவரைத் தரிசித்து இன்புற இயலவில்லை. ஆனால் இப்பொழுதோ அரசனே அழைத்துவரும்படி சொல்லிவிட்டான். சற்றும் ஒளிமறைவு இன்றி யாவரும் காண அப்பெருமானைத் தம் அரண்மனைக்கே அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறார்கள். முன்னை நிலைக்கும் இந்த நிலைக்கும் எத்தனை வேறுபாடு!

சம்பந்தப் பெருமானுடைய திருப்பார்வை பட்டால் அரசன் உய்வான் என்ற உறுதியான எண்ணம் அவ்விருவருக்கும் இருந்தது. மன்னன் அப்பெருமானுடைய தரிசனத்தை எப்படியாவது பெற்று உய்யவேண்டுமே என்று ஏங்கினவர்கள் அவர்கள். இப்போது அது நிறைவேறப்போகிறது. ஆதலால் அவ்விருவரும் உணர்ச்சியால் நிறைந்து நின்றனர். இப்போது அந்த மன இயல்போடு

கண்களை அகலத் திறந்து திருஞான சம்பந்தரை அவர்கள் கண்டார்கள். முன்பு அஞ்சிக் கண்ட நிலை அன்று இது; இப்போது உரிமையோடு, தடையின்றி, ஆர்வத்தோடு, இனி வர இருக்கும் பெரும்பேறு அனைத்திற்கும் மூலமான நிகழ்ச்சிக்கு அடிப்படைச் செயலாக அவர்கள் காணுகிறார்கள். ஆதலின் இங்கே சேக்கிழார், அவர்கள் ஞானசம்பந்தரைக் கண்டார்கள் என்று போகிற போக்கில் சொல்லி விட்டுவிடவில்லை. எப்படிக் கண்டார்கள் என்று ஒரு முழுப் பாடலாலே விளக்குகிறார். அருமையான பாடல் அது.

**"ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத்
தேன்நக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்."**

அவர் ஞானசம்பந்தர்; சிவஞானமே வடிவாக அமைந்தவர். தாய்ப்பாலுண்டு வளரும் ஊன உடம்பையுடையவர்கள் மற்றக் குழந்தைகள். இந்தக் குழந்தையோ அம்மையருளிய ஞானப்பாலை உண்டு வளர்ந்த ஞான உடம்பை உடையவர். அவருக்கே உரிய சிறப்பு அது. ஆதலின் முதலில்,

"ஞானத்தின் திருவுருவை"

என்றார்.

மறையவர் குலத்தில் உதித்தவர் அவர். நான்மறையை முழக்கும் தொண்டை வளரச் செய்கிறவர். வைதிக வாழ்வு தேய்ந்து வேத ஒலி மங்கிய பாண்டி நாட்டில் மீண்டும் வேதமுழக்கம் உண்டாகும்படி வந்திருக்கிறவர். நான்மறையின் வழக்கத்தைப் பாண்டிய மன்னனும் அவன் ஆட்சியில் அடங்கிய மக்களும் கைவிட்டு விட்டார்கள். மறை துணையின்றி மலங்கியது. அதை

மீண்டும் தலையெடுக்கும்படி செய்ய ஒப்பற்ற துணையாக இவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஆதலின்,

"நான்மறையின் தனித்துணையை"

என்றார்.

பாண்டியனுக்கு வந்த வெப்பு நோயை இனி நீக்கப் போகிறார். வெப்பத்துக்கு மாற்றுத் தண்மை. குளிர்ச்சிக்கு இடமானது திங்கள். குளிர்ச்சியை உண்டாக்கும் ஹிமகரன் அவன். ஞானசம்பந்தர் அருள் வழங்கிக் குளிரச் செய்யப்போகிறார். ஆதலின் அவர் திங்களைப் போன்றவர்; இளமை உடையவராதலின் மதிக்கொழுந்து என்று சொல்லலாம். தன் குலத்தில் பிறந்தவன் அல்லலுறுவதைப் பொறாமல் வானிலிருந்து மதிக்கொழுந்து வந்தது போல இருக்கிறது. வானில் உள்ள மதியம் தேய்ந்து குறையும். இந்த மதிக்கொழுந்தோ மண்ணில் ஒரு காலைக்கு ஒரு கால் வளர்கிறது.

"வானத்தின் மிசைஅன்றி
மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தை."

ஞானசம்பந்தப் பெருமானை இன்றும் நமக்கு நினைப்பு மூட்டிக்கொண்டிருப்பவை அவருடைய தேவாரப் பாடல்கள். தேவாரம் அவருடைய திருப்பாடல்களையே முதலில் கொண்டு விளங்குகிறது. "நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும்" பெருமான் அவர். இடமும் காலமும் கடந்து தமிழ் நாடு முழுவதும் இன்றளவும் அவர் அருளிய இசை பரவி விளங்குகிறது. அவர் அருளிய கானம் சிவபெருமானது புகழை விரிப்பது. கொன்றை மாலையைச் செஞ்சடையிலே அணிந்த பெருமானுக்கு என்றும் வாடாத மாலையாக அமைந்தவை அவர் திருப்பாடல்கள். கொன்றையைப் பிரணவ மலர் என்பார்கள். தேவாரமும் பிரணவத்தை, "தோடுடைய செவியன்" என்ற தொடரின்

முதலில் பெற்று விளங்குவது. தேன் பொங்கும் கொன்றை மலர் மாலையைச் செஞ்சடையில் அணிகின்ற சிவபிரானுடைய புகழைத்தொடுத்து அமைத்தபாமாலையை அருளினவர் ஞானசம்பந்தர். அவர் அவதரித்து இந்தக் கானத்தை அருளினாரோ, அன்றி அந்தக் கானமே இப்படி உருவெடுத்துப் பிறந்ததோ? ஒரு பிறப்பிலே இந்தச் சிறப்பு வராது. சிவபெருமான் சீரைத் தொடுக்கவேண்டுமென்று இசைக் கலையே பிறவி ஏற்று வந்தது. ஒரு பிறப்பில் அது தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டாம் முறையும் பிறந்து வளப்பம் பெற்றது. இப்படிப் பிறந்து பிறந்து பரிணாமம் பெற்று ஏழு பிறவிகளை எடுத்தது. அந்த ஏழாம் பிறவியிலே முழுமை பெற்றுவிட்டது. ஏழு பிறவிகள் பிறந்து முழுமை பெற்று வந்த, சிவபெருமான் சீர்தொடுக்கும் கானந்தான் ஞானசம்பந்தப் பெருமான்.

இசைக்கு ஆதாரமாக இருப்பவை ஏழு நரம்புகள்; அல்லது ஏழு சுரங்கள். இதனால் ஏழிசையென்று சொல்வது ஒரு மரபு. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒவ்வொரு சுரமாக முழுமை பெற்று ஏழு பிறவிகளில் ஏழிசையும் நிரம்பிக் குறைவிலா நிறைவாய் வந்த கோதிலாக் கானம் இது என்றே தோன்றுகிறது.

"தேன்நக்க மலர்க்கொன்றைச்
செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பை."

அத்தகைய பெருமானை மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் தம் கண்கள் களிக்கும்படி கண்டார்களாம்.

"ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத்
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்."

ஞானத்தின் திருவுரு, இனிப் பாண்டி நாட்டில் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானத்தைப் பரப்பப் போகின்றது; நான்மறையின் தனித்துணை, மறை வழக்கமிலாத மாபாவியரை அடக்கி வேதநெறி தழைத் தோங்கச் செய்யப்போகின்றது; மண்ணில் வளர்மதிக் கொழுந்து, மதிக்குலத்து மன்னவனை ஆட்கொள்ளப் போகின்றது; செஞ்சடையார் சீர் பேசும் கானத்தின் எழுபிறப்பு, இனி இங்கே எத்தனையோ திருநெறிய தமிழ்ப் பதிகங்களைப் பாடப் போகின்றது. ஆகவே, இனி வரப்போகும் பெரும்பேற்றை எண்ணிக் கண்ணும் மனமும் களிக்க அரசியாரும் அமைச்சனாரும் சம்பந்தப் பெருமானை வணங்கினார்கள்.

வெப்பு நோய் தீர்த்தல்

மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் சம்பந்தப் பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு கிடக்க, அப்பெருமான் அவர்களை மெல்ல எடுத்து நிறுத்தினார்; "உங்களுக்கு ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்ததோ?" என்று வினவினார்.

"சமணர்கள் செய்த வஞ்சனைக்கு அஞ்சி வருந் தினோம். ஆனால் தேவரீருடைய திருமேனிக்கு ஒன்றும் வாராது என்று நம்பி ஆறுதல் பெற்றோம். இப்போது அவர்கள் செய்த தீங்கு மன்னர்பிரானிடம் போய் வெப்பு நோயாக எழுந்துவிட்டது. அந்த நோயைச் சமணர்கள் தம்முடைய மணி மந்திரங்களால் தீர்க்க எவ்வளவு பாடுபட்டும், அது நீங்கவில்லை. தேவரீர் அங்கே எழுந்தருளிச் சமணர்களை வென்று அருள் புரிந்தால், மன்னர்பிரான் உயிரும் பிழைக்கும்; நாங்களும் உயிர் பிழைப்போம்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

"அவ்வாறே இறைவன் திருவருளால் செய்வோம்; நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம்" என்று சம்பந்தர் அவர்களைத் தேற்றினார். அது கேட்டு மீண்டும் அவ்விருவரும் அவரை வணங்கி எழுந்தார்கள்.

"ஆலவாய் இறைவனைத் தரிசித்து விடைபெற்று வருவேன்" என்று ஞானசம்பந்தர் தொண்டர் கூட்டத்துடன் திருக்கோயிலை நோக்கிச் சென்றார். அவருடன் அரசியாரும் அமைச்சரும் சென்றனர். இறைவனைப் பணிந்து, "எம்பெருமானே, சமணர்களோடு வாதிட்டு வெல்ல எண்ணுகிறேன்; உன்னுடைய திருவுள்ளம் யாதோ?" என்று வேண்டி ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். மீட்டும், "வேதத்தையும் வேள்வியையும் நிந்தனை செய்து உழலுகின்ற சமணர்களையும் பௌத்தர்களையும் வாது செய்து போக்க எண்ணுகிறேன். உன் திருவுள்ளம் இயையுமோ? ஞாலம் முழுவதும் உன் புகழே மிக வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்" என்று கூறி மற்றொரு பதிகமும் பாடியருளினார்.

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதம் இல்லி அமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுடன் ஆய பரமனே!
ஞாலம் நின்புக ழேமிக வேண்டும்; தென்
ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே!

ஆலவாய் இறைவன் தன் அருளைக் குறிப்பால் தெரிவிக்க, ஞானசம்பந்தர் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு கோயிலுக்குப் புறம்பே வந்து சிவிகையில் ஏறி அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லலானார். தொண்டர்கள் பலர் சூழ்ந்து சென்றார்கள். மங்கையர்க்கரசியார் பின்னே ஒரு பல்லக்கில் வர, குலச்சிறையார் முன்னே தொண்டர்களுடன் சேர்ந்து நடந்து சென்றார்.

அரண்மனைக்கு அருகில் தொண்டர் கூட்டம் வந்து கொண்டிருந்தபோது குலச்சிறையார் விரைவாக முன் சென்று அரசனிடம் ஞானபோனகர் வருவதை அறிவித்தார். அவர் வரவைக் கேட்ட அளவிலே அரசன் சிறிது துயரம் நீங்கி, தன் தலைமாட்டிலே ஒரு பொன் ஆசனம் இடும்படி பணித்தான். அமைச்சரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரும்படி ஏவி, சம்பந்தர் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அரசனுடைய மனப்பாங்கை உணர்ந்த சமணர்கள், 'இதுவா நம் சமயத்தை நாட்டும் வழி?' என்று கவலை கொண்டார்கள். அரசனை நோக்கி, "நீ சைன சமயத்தைக் காவாவிட்டால் வேறு யார் காப்பாற்று வார்கள்? அவரை இங்கே வரும்படி அழைத்திருக்கிறாய். அவரும் நாங்களும் சேர்ந்து பிணியைத் தீர்க்கும்படி சொல்லி, அவரால் தீர்ந்தாலும் எங்களாலும் அகன்ற தாகச் சொல்ல வேண்டும்" என்று சொன்னார்கள்.

"இரண்டு சாராரும் நோயைத் தீருங்கள்; ஆனால் நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன்" என்றான் பாண்டியன்.

அரண்மனை வாயிலை அடைந்த சம்பந்தர் சிவிகையி னின்றும் இறங்க, குலச்சிறையார் அவரை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். பாண்டி மாதேவியாரும் பின்னே வந்தார்.

சம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டபொழுது பாண்டியன் கிடந்தபடியே தன்கையை எடுத்து அஞ்சலி செய்து, தலை மாட்டில் இருந்த பொற்பீடத்தைக் காட்டினான். தமிழ் விரகர் அதன்மேல் எழுந்தருளியிருந்தார். சமணர்கள் உள்ளத்தே அச்சம் குடிகொண்டது.

அரசன் பிள்ளையாருடைய திருமேனியைக் கண் களால் நன்றாகப் பார்த்தான். அப்போதே வெப்பு நோய்

சிறிது தணிந்தது போலத் தோன்றியது. அவரை நோக்கி, "தங்கள் ஊர் எது?" என்று கேட்டான். உடனே அப்பெருமான், தம் திருப்பதி பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களை உடைய சீகாழி என்பதை ஒரு பதிகத்தால் உணர்த்தினார்.

அப்போது சமணர்கள் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு தம்முடைய நூலிலிருந்து சில பகுதிகளைச் சொல்லி வாதிட அழைத்தார்கள். சம்பந்தர், "உங்கள் சமய நூற் கருத்துக்களை அடைவாகச் சொல்லுங்கள்" என்று சொல்ல, சமணர்கள் ஆளுக்கு ஒரு பக்கமாகப் பலபல பேசலானார்கள். இந்த ஆரவாரத்தைக் கண்டு அஞ்சிய மங்கையர்க்கரசியார் அரசனை நோக்கி, "இந்தப் பெருமான் சிறிய திருமேனியையுடைய பிள்ளைப் பருவத்தினர். அவர்களோ எண்ணிலாதவர்கள். இவ்வளவு பேரும் ஒரு பக்கமும் பிள்ளையார் ஒரு பக்கமும் இருந்து பேசுவது எப்படி? முதலில் மன்னர்பிரானுடைய வெப்பு இவரால் நீங்கட்டும்; பிறகு இவர்கள் பேசட்டும்" என்று கூறினார்.

அரசன், "நீ வருந்தாதே!" என்று அரசியாரைக் கை அமர்த்திச் சமணர்களை நோக்கி, "வேறு வாதம் எதற்காக? என்னுடைய வெப்பு நோயை நீங்களும் சிவனடியாராகிய இவருமாகத் தீர்த்து, உங்கள் தெய்வத் தன்மையை விளக்குங்கள்" என்றான்.

மங்கையர்க்கரசியார் அஞ்சுவதைக் கண்ட ஞானப் பிள்ளையார், "இறைவன் திருவருள் துணை இருக்கும்போது என்ன பயம்? நான் இளம்பிள்ளை என்று நீ அஞ்சாதே. நான் இவர்களுக்கு எளியேன் அல்லேன்" என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும் திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினார். அதன் முதற் பாட்டு வருமாறு:

மானின் நேர்விழி மாத ராய்வழு
திக்கு மாபெருந் தேவிகேள்:
பால்நல் வாய்ஒரு பாலன் ஈங்கிவன்
என்று நீபரி வெய்திடேல்;
ஆனை மாமலை ஆதி யாய
இடங்க ளிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர் கட்கெளி யேனை லேன்திரு
ஆல வாய்அரன் நிற்கவே.

[மானின் நேர் விழி - மான் கண்ணை ஒத்த கண்ணையுடைய. மாதராய்-பெண்மணியே. பரிவு-இரக்கம். ஆனைமலை முதலிய எட்டு மலைகளில் சமணர்கள் தங்கித் தவம் புரிந்தார்கள்.]

சமணர்கள் ஆரவாரம் எழுப்பிக்கொண்டே இருந்தனர். அரசன், "நீங்கள் இருவரும் இப்போது என் நோயைத் தீர்க்க முயலுங்கள். யார் தீர்க்கிறார்களோ அவர்களே வாதில் வென்றவராவார்கள்" என்று கூற, சமணர்கள், "நாங்கள் உன்னுடைய இடப்பக்கத்தில் உள்ள வெப்பைத் தீர்ப்போம்" என்று சொல்லி மந்திரம் போடத் தொடங்கினார்கள். பீலியைக் கொண்டு அரசன் உடம்பைத் தடவினார்கள். தடவத் தடவ வெப்பு அதிகமாயிற்றேயன்றிக் குறையவே இல்லை.

அரசன் வெப்புத் தாங்காமல் ஞானசம்பந்தரைப் பார்த்தான். அவனுடைய பார்வைக் குறிப்பை உணர்ந்த பெருமான் வலப்பக்கத்தில் உள்ள வெப்பை நீக்கப் புகுந்தார். இறைவனுடைய திருநீற்றை எடுத்து, "மந்திர மாவது நீறு" என்ற திருநீற்றுப் பதிகத்தைப் பாடி வலப் பக்கத்தில் தடவினார். தடவியவுடன் அப்பகுதியில் இருந்த வெப்புத் தீர்ந்து தண்மை நிலவியது. அவ்வளவுக்கவ்வளவு இடப்பக்கம் தீயைப் போலச் சுரநோய் எரிக்கத் தொடங்கியது. சமணர்களே அந்த வெப்பத்தைத் தாங்காமல் ஒதுங்கி நின்றனர். அவர்கள் பீலி கருகிவிட்டது.

அப்போது மன்னவன், "இது என்ன வியப்பு! என் உடம்பில் ஒரு பக்கம் நரக வேதனையும் ஒரு பக்கம் வீட்டின்பமும் சேர்ந்து நிகழ்கின்றனவே! ஒரு பக்கம் நஞ்சும் ஒரு பக்கம் அமுதமும் இருப்பதுபோல இருக்கிறதே!" என்று கூறி, "கொடிய சமணர்களே, நீங்கள் தோற்றுப் போனீர்கள். என்னை உய்யக் கொண்ட பெருமானே, மற்றொரு பக்கத்து நோயையும் நீக்கியருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

திருமுகம் கருணை பொலியத் திருக்கரத்தால் திருநீற்றை எடுத்து மற்றப் பக்கத்திலும் பிள்ளையார் ஒரு தடவை தடவவே, அரசன் வெப்பு நோய் முற்றும் நீங்கினான். அது கண்ட அரசியாரும் அமைச்சரும் ஞானசம்பந்தரை வணங்கி எழுந்தார்கள். அரசன் தன் தலையின்மேல் கைகளைக் கூப்பித் தொழுது, "ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவடிகளை அடைந்து நான் உயிர் பிழைத்தேன்" என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினான்.

கனல் வாதம்

ஞானசம்பந்தரிடம் பக்தி பாண்டியன் உள்ளத்தே மிகுதியாகி வருவதை அவனுடைய வார்த்தைகளால் உணர்ந்த சமணர்கள் அச்சம் கொண்டனர். 'இந்தச் சைவப் பிள்ளை பாட்டுப் பாடிப் பாண்டியன் வெப்பை ஒழித்ததைக் கண்டோம். இவருடன் தர்க்கமிட்டு வெல்லவும் இயலாது. கனலினும் புனலினும் நம்முடைய தவ ஆற்றலால் வாதமிட்டு வெல்லலாம்' என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். நெருப்பையும் நீரையும் தம்பனம் செய்யும் வித்தையில் வல்லவர்கள் அவர்கள்.

அப்போது சம்பந்தப் பிள்ளையார், "உங்கள் சமய உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லுங்கள்; வாதிடலாம்"

என்றார். சமணர்கள், "தர்க்கவாதத்தினால் கொள்ளும் வெற்றி வெற்றியாகாது. கண்கூடாகத் தெரியும்படி ஏதாவது செய்யவேண்டும்" என்றார்கள். அது கேட்ட பாண்டியன், "என் உடம்பு வெப்பு நோயால் வருந்திய போது உங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை; உங்களுக்கு என்ன வாது இருக்கிறது?" என்று கேட்டான். 'என்ன வாது?' என்று அவன் கேட்டதையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, "ஏட்டிலே அவரவர்கள் சமய உண்மைகளை எழுதி நெருப்பில் இட்டால் வேவாமல் இருக்குமாயின் வெற்றியாகக் கொள்ளலாம்" என்றார்கள். அதனெதிர் பாண்டிய மன்னன் ஏதேனும் சொல்வதற்கு முன்பே சம்பந்தர், "நீங்கள் உரைத்தது நல்ல காரியம். ஏட்டைத் தீயிலிட்டு வேவாத வாய்மையை யுடையவர் வென்றவர் என்று கொள்வதானால் வாருங்கள்; அப்படியே செய்யலாம்" என்று இசைந்தார்.

சமணர்கள் கனல் வாதத்துக்குச் சித்தமானார்கள். அரசன் விறகு கொணர்ந்து தீ மூட்டச் சொன்னான். எரி கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்தது. உடனே சம்பந்தப்பிரான் தாம் பாடிய பதிகங்கள் எழுதிய ஏட்டை அவிழ்த்துக் கையால் பிரித்துப் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் திருநள்ளாற்றுப் பதிகம் எழுதிய ஏடு இருந்தது.

போகம் ஆர்த்த பூண்முலையாள் தன்னோடும் பொன்னகலம்
பாகம் ஆர்த்த பைங்கண்வெள் ளேற்றண்ணல் பரமேட்டி
ஆகம் ஆர்த்த தோலுடையன் கோவண ஆடையின்மேல்
நாகம் ஆர்த்த நம்பெருமான் மேயது நள்ளாறே

என்னும் பாசுரத்தை முதலாகக் கொண்டது அது. அப்பதிகம் எழுதிய ஏட்டை எடுத்துத் திருநள்ளாற்றுப் பெருமானை வணங்கிப் புதியதாக ஒரு திருப்பதிகம் பாடி அந்த ஏட்டை எரியில் இட்டார். அந்தப் பதிகம், "இறைவ

னுடைய நாமத்தை எரியில் இட்டால் பழுதின்றி நிற்கும்; இது சத்தியம்" என்ற கருத்தை உடையது.

தளரிள வளர்ஒளி தனதெழில் தருதிகழ் மலைமகள்
குளிரிள வளரொளி வனமுலை யிணையவை குலவலின்
நளிரிள வளரொளி மருவுநள் ளாறர்தம் நாமமே
மிளிரிள வளரெரி இடிலிவை பழுதிலை மெய்ம்மையே

என்று தொடங்குவது அத் திருப்பதிகம்.

அந்த ஏட்டை எரியில் இட்டவுடன் அது தீயில் கருகாமல் பச்சையாய் விளங்கியது. அது கண்டு சமணர் நடுங்கினர். தாங்களும் ஓர் ஏட்டை இட்டனர். சம்பந்தர் இட்ட ஏடு எரியாமல் இருப்பது கண்டு யாவரும் வியந்தனர். அதனைத் தீயினின்றும் எடுத்து அவையிலுள்ளோர் யாவரும் காணக் காட்டி அதை மீட்டும் தேவாரம் எழுதிய சுவடியில் சேர்த்துக் கட்டினார் சம்பந்தர்.

மன்னவன் சமணரை நோக்கி, "உங்கள் ஏட்டை எடுத்துக் காட்டுங்கள்" என்றான். அவர்கள் ஏடு தீயில் வெந்து போயிற்று. பாண்டியன் நீரைக் கொண்டுவந்து தீயை அவிக்கச் செய்தான். சமணர்கள் தங்கள் ஏடு கரியாகவும் சாம்பலாகவும் எரிந்து கிடப்பதைக் கண்டார்கள். அந்தக் கரியை அவர்கள் கையினால் பிசைந்து தூற்றிப் பார்ப்பது கண்ட மன்னன் அவர்களை நோக்கிச் சிரித்து, "இன்னும் அரித்துப் பாருங்கள். பொய்யை மெய்யாக்கப் புகுபவர்களே! போங்கள்" என்றான்; "யான் வெப்பு நோயினால் வருந்தியபோது அதைத் தீர்க்கப் புகுந்து தோல்வியுற்றீர்கள். இப்போதும் உங்கள் ஏடு எரிந்து போயிற்று. இன்னும் நீங்கள் தோல்வியடையவில்லையோ?" என்று இழித்துக் கூறினான்.

அப்போது சமணர், "இரண்டு முறை வாது செய்தோம். மூன்றும் முறையாகவும் ஒன்று செய்யலாம். அதில்

வென்றால் எங்கள் சமயம் உண்மையானது என்று கொள்ளலாம்'' என்றார்கள். ''இதென்ன பேச்சு?'' என்று மன்னவன் மறுக்கவே, ஞானசம்பந்தர், ''வேறு வாதம் எப்படிச் செய்வது?'' என்று கேட்டார். ''நாம் இருவரும் நம் சமய உண்மைகளை ஏட்டில் எழுதி ஆற்றில் இட்டால், எது ஆற்றோடு போகாமல் நிற்கிறதோ அதுவே உண்மைப் பொருளைச் சொல்வதாகும்'' என்று சமணர் கூற, ''அப்படியே செய்வோம்'' என்று சம்பந்தப்பிரான் இசைந்தார்.

அப்போது குலச்சிறையாராகிய அமைச்சர், ''இந்த வாதிலும் இவர்கள் தோற்றால் என்ன செய்வது என்பதை உறுதி செய்துகொண்டு அதற்குமேல் இதைச் செய்ய வேண்டும்'' என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட சமணர் மானம் பொறாராகி, ''அப்படித் தோற்றால் எங்களை அரசன் கழுவில் ஏற்றட்டும்'' என்று கூறினார்கள். மன்னன், ''நீங்கள் பகையினால் இவ்வாறு கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் பட்டவற்றை மறந்துவிட்டீர்கள். சரி, இனி வையையாற்றில் ஏடுகளை விடுவதற்கு நாம் போவோம்'' என்று இயம்பினான்.

யாவரும் வையையாற்றை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். ஞானசம்பந்தர் முத்துப்பல்லக்கில் முன்பு போக, அவரைத் தொடர்ந்து பாண்டிய மன்னன் குதிரையின்மேலே ஏறிச் சென்றான். மற்றவர்களும் கூட்டமாகச் சென்றார்கள்.

புனல் வாதம்

திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும் மற்றவர்களும் வையையை நோக்கிச் செல்லும்போது நகரில் உள்ளவர்கள் அவர்களைக் கண்டு ஆரவாரித்தார்கள். அரண்மனையில்

நிகழ்ந்தவை எங்கும் பரந்து வியப்பை உண்டாக்கின. ஆதலின் வீதியில் உள்ளவர்கள் பேரார்வத்தோடு ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரைக் காண வந்து திரண்டார்கள்.

"இதோ முத்துப் பல்லக்கில் எழுந்தருளும் பெருமான் தான் திருஞான சம்பந்தர்; இவரே நம் மன்னனுடைய வெப்பு நோயைத் தீர்த்தருளியவர்" என்றார் சிலர். "பாண்டி நாடு நல்வாழ்வு பெறவேண்டுமென்று இந்தக் குழந்தை இங்கே வந்திருக்கிறது" என்றார் சிலர். "இந்த ஊரில் உள்ள சமணர்கள் கனல் வாதத்தில் தோல்வியுற்றது இவராலே" என்றார் சிலர். "சிவபெருமானுடைய திருநீறே உண்மையான ஆற்றலுடையது என்பதைத் தெளிந்தோம்" என்றனர் சிலர்.

"இந்த முத்துச் சிவிகையில் இளம் பருவப் பிள்ளையார் வருகிறது எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது!" என்று சிலர் அந்தக் காட்சியில் ஈடுபட்டனர். "நம் கண்கள் நல்ல பயனைப் பெற்றன" என்றனர் சிலர்.

இவ்வாறு தெருவில் இரண்டு பக்கங்களிலும் உள்ள மக்கள் தங்கள் வியப்பையும், பக்தியையும், விருப்பத்தையும் பலபலவாறு பேசிக் காட்டிக்கொண்டார்கள்.

பலவகை இன்னிசைக் கருவிகள் புடைசூழ்ந்து ஒலிக்க, தம் பின்னே பாண்டிய மன்னனும் மங்கையர்க்கரசியாரும் வர, சமணர்கள் வேறோர் பக்கத்தில் திரண்டு வர, சம்பந்தப் பெருமான் வையையாற்றின் கரையை அணுகினார். நீர் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. யாவரும் அங்கே அடைந்தவுடன் அரசன், "அவரவர்கள் ஏடுகளை இந்த ஆற்றில் விடுக" என்றான்.

சமணர்கள் தம்முடைய கொள்கையமைந்த வாக்கியங்களை எழுதி முதலில் ஆற்றில் இட்டார்கள். அது நீரோடு சென்று கடலை நோக்கி ஓடத் தொடங்கியது. அதனைப்

பிடிக்கச் சமணர்கள் ஓட, அது அவர்கள் கையில் கிடைக்காமல் நீரிலே அடித்துச் செல்லப்பட்டது. அது அவர்களை நட்டாற்றில் விட்டுப் போய்விட்டது. அச்சம் தம் மனத்தை வருத்த, ஏடு கைப்படாமல் அவர் மீண்டனர்.

"கார்ணவும் எய்தா வண்ணம்
கடலின்மேற் செல்லும் ஏடு
நாணிலா அமணர் தம்மை
நட்டாற்றில் விட்டுப் போகச்
சேணிடைச் சென்று நின்றார்
சிதறினார்; திகைத்தார்; மன்னன்
ஆணையில் வழுவ மாட்டா
தஞ்சுவார் அணைய மீண்டார்."

அஞ்சி நடுங்கிய அவர்கள், "எதிர்க்கட்சியாரும் இட்டால் நடப்பதைப் பார்க்கலாம்" என்றார்கள்.

பாண்டிய மன்னன் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருடைய திருவுள்ளக் குறிப்பை அறியும்பொருட்டு அவரைப் பார்த்தான். அப்பொழுது அப்பெருமான் ஒரு புதிய திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். அதற்குத் திருப்பாசுரம் என்று பெயர் வழங்கும். கௌசிகப் பண்ணில் அமைந்த அப்பதிகத்தின் முதற் பாசுரம் வருமாறு :

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே!

பதிகம் முழுவதும் ஏட்டில் எழுதி, சம்பந்தர் ஆற்றில் இட்டார். அந்த ஏடு, பிறவியாற்றில் தவமுடைய மெய்ஞ் ஞானியர் மனம் எதிர் செல்வது போல, வையையாற்றின் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு எதிரே சென்றது. அது எதிர்

செல்வதை எல்லோரும் வியப்புடன் பார்த்தார்கள். பாண்டிய மன்னனும் தலைநிமிர்ந்து எட்டிப் பார்க்க முயன்றான். அவன் கூனுடையவனாதலினால் அவ்வாறு பார்க்கமுடியாது. ஆயினும் திருப்பாசுரத்தின் முதற் பாட்டில், "வேந்தனும் ஓங்குக" என்று ஞானசம்பந்தர் பாடிய சிறப்பினால் அவன் கூன் நீங்கி, ஏடு எதிர் செல்வதை நன்றாகப் பார்த்தான். இந்த அற்புதங்களைக் கண்ட யாவரும், "ஹர ஹர!" என்று சொல்லி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

ஆற்றை எதிர்த்துக்கொண்டு சென்ற ஏட்டை எடுக்கும் பொருட்டுக் குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அமைச்சராகிய குலச்சிறையார் சென்றார். ஏடு போய்க்கொண்டே இருந்தமையால் அது ஓரிடத்தில் நிற்க வேண்டுமென்று எண்ணிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமான், திருவேடகம் என்ற தலத்திலுள்ள இறைவனை ஒரு பதிகம் பாடித் துதித்தார். அத்தலம் வையையாற்றின் கரையில் இருக்கிறது. அத்தலத்துக்கு அருகே ஏடு நிற்க, குலச்சிறையார் குதிரையினின்று இறங்கி அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

திருவேடகப் பதிகத்தில் ஏடு சென்று கரையை அணைந்த செய்தியைத் திருஞான சம்பந்தர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

> கோடுசந் தனமகில் கொண்டிழி வைகைநீர்
> ஏடுசென் றணைதரும் ஏடகத் தொருவனை
> நாடுதென் புகலியுள் ஞானசம் பந்தன
> பாடல்பத் திவைவல்லார்க் கில்லையாம் பாவமே!

என்பது அத்திருப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பு.

குலச்சிறையார் திருப்பாசுரம் எழுதிய ஏட்டுடன் திருஞானசம்பந்தரை அணுகி அவர் திருவடியை வணங்கி ஏட்டை யாவருக்கும் காட்டினார். அனைவரும் களிப்பினால் பெருமுழக்கம் செய்தார்கள். அப்போது பாண்டிய மன்னன்

அமைச்சரைப் பார்த்து, "இந்தச் சமணர்கள் சம்பந்தப் பெருமான் திறத்தில் குற்றப்பட்டார்கள். அவர்களை உரிய வகையில் தண்டித்து முறை செய்யவேண்டும்" என்றான். தாம் தம் வாதத்தில் தோல்வியுற்றாலும் மேற்கொண்ட உறுதியில் தோல்வியுறக் கூடாதென்று எண்ணிய சமணர்கள் தாம் சொன்னபடியே கழுவிலேறி உயிர் நீத்தார்கள்.

அரசன் இப்போது திருநீற்றின் பெருமையையும் உண்மை அன்பின் உயர்வையும் நன்கு உணர்ந்து சைவ நீதி பாண்டி நாடெங்கும் விளங்கச் செய்தான். கூன் பாண்டியனாக இருந்த அவன் இப்போது நின்றசீர் நெடுமாறன் என்ற சிறப்பான பெயரைப் பெற்றதோடு, நின்ற சீர் நெடுமாற நாயனார் என்று அறுபத்து மூன்று நாயன் மாரில் ஒருவனாகும் பேறும் பெற்றான்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இறைவன் திருவருள் வல்லபத்தை எண்ணி உருகி ஆலவாய்ப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றார். அவருடன் மங்கையர்க்கரசியாரும் பாண்டிய மன்னனும் பிறரும் சென்றார்கள். ஞான சம்பந்தர் இறைவனை வணங்கி, "வீடலால வாயிலாய்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். 'இத்தகைய அருளாளருக்கு ஆட்பட்டு நாம் உய்ந்தோமே! இறைவன் திருவருளால் இந்தப் பேறு நமக்குக் கிடைத்ததே!' என்று எண்ணி மனம் கசிந்தான் பாண்டிய மன்னன். "எம்பெரு மானே, சமணர்களுடைய வஞ்சகத்தில் மயங்கி அடியேன் உன்னை அறியாமல் இருந்தேன். அப்படியே இருந்த அடியேனது பிணியைத் தீர்த்து ஆட்கொள்ளும்படி திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரைத் தந்தருளினாய்" என்று ஆலவாயப்பனை ஏத்தினான்.

" தென்னவன் பணிந்து நின்று
'திருவால வாயில் மேவும்

மன்னனே, அமணர் தங்கள்
மாயையால் மயங்கி யானும்
உன்னையான் அறிந்தி லேனை
உறுபிணி தீர்த்தாட் கொள்ள
இன்னருட் பிள்ளை யாரைத்
தந்தனை இறைவ' என்றான்.”

இறைவனைத் தரிசித்துக்கொண்டு யாவரும் தத்தம் இடம் சென்றார். சம்பந்தப் பிள்ளையார் தமக்கென அமைத்த மடத்தில் தங்கினார். சில காலம் மதுரையில் இருந்து ஆலவாய்ப் பெருமானை வணங்கி இன்புற்றார்.

புத்தர்களை வெல்லுதல்

சிவஞானப் பெருங்களிறு போலே ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் மதுரையில் தங்கியிருந்தபோது, ஆலவாய் இறைவனைப் பல பதிகங்களால் பாடி வணங்கினார். சீகாழியிலே இருந்த சிவபாத இருதயர் தம் குமாரர் மதுரைக்குச் சென்றிருப்பதை உணர்ந்து அவரைக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உந்தவே, புறப்பட்டு மதுரையை வந்து அடைந்தார். தம் தகப்பனாரைக் கண்ட சம்பந்தர் சீகாழிப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தோணியப்பரை நினைந்து ஒரு பதிகம் பாடினார்.

அப்பால் சிவத்தலங்களைத் தரிசிக்கும் விருப்பத்தோடு பிள்ளையார் மதுரையை விட்டுப் புறப்பட எண்ணினார். அவருடைய பிரிவை ஆற்றமாட்டாத பாண்டிய மன்னனும், மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் மிக வருந்தினர். அது கண்ட சம்பந்தர், “பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளைத் தரிசிக்கு மட்டும் நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள்” என்று அருள, அம் மூவரும் மகிழ்ந்து அப்படியே அவரைத் தொடர்ந்து செல்வாராயினர்.

அடியார்களோடும் மன்னன், அரசி, அமைச்சர் ஆகியவரோடும் மதுரையைவிட்டுப் புறப்பட்ட ஞானச் செல்வர், திருப்பரங்குன்றம், திருஆப்பனூர், திருப்புத்தூர், திருப்பூவணம், திருக்கானப்பேர், திருச்சுழியல், திருக்குற்றாலம், திருநெல்வேலி, இராமேசுவரம் ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்தார். இராமேசுவரத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்து அங்கிருந்தபடியே இலங்கையிலுள்ள திருக்கோணமலை, திருக்கேதீச்சுரம் என்னும் இரண்டு தலங்களையும் பாடிப் பரவினார்.

இராமேசுவரத்தினின்றும் புறப்பட்டு, திருவாடானை, திருப்புனவாயில் என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு, வேறு இடங்களுக்கும் சென்று பரவிக் குலச்சிறையார் பிறந்த ஊராகிய மணமேற்குடிக்கு வந்தார். அங்கே சில நாள் தங்கிப் பிறகு சோழ நாட்டுக்கு மீண்டும் போகும் விருப்பத்தை மேற்கொண்டார்.

அவர் பாண்டி நாட்டை விட்டுச் செல்வார் என்பதை உணர்ந்த பாண்டியன் முதலியோர் ஆராமை மீதூர வருந்தினர். அது கண்ட சம்பந்தர் அவர்களுக்குத் தக்கபடி ஆறுதல் கூறி விடைகொண்டார்.

சோழ நாட்டை அடைந்து பல தலங்களைத் தரிசித்து வரும்போது முள்ளிவாய் என்னும் ஆற்றின் கரையை அடைந்தார். அக்கரையில் கொள்ளம்பூதூர் என்ற தலம் தெரிந்தது. ஆற்றில் வெள்ளம் மிகுதியாக வந்து கோலும் நிலைக்காமற் போகவே, ஓடக்காரர்கள் ஓடத்தைக் கரையிலே கட்டிவிட்டுச் சும்மா இருந்தார்கள்.

திருக்கொள்ளம்பூதூர் சென்று இறைவனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் மீதூர்ந்தது. ஆதலால் சம்பந்தர் ஓடத்தில் ஏறிக் கயிற்றை அவிழ்த்துவிட்டார். ஓடம் ஆற்றில் போகத் தொடங்கியது. அப்போது சம்பந்தர், "கொட்டமே கமழும்" என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருள, ஓடம் யாரும் செலுத்தாமல் தானே அக்கரையைப்

போய் அடைந்தது. இழிறங்கிய பெருமான் அடியார்களுடன் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை இறைஞ்சினுர். அப்பால் வேறு இடங்களுக்குச் சென்று திருநள்ளாற்றை அடைந்தார். கனல் வாதத்தில் இடுவதற்காகத் திருமுறைச் சுவடியில் கயிறு சாத்திப் பார்த்த போது வந்த பதிகம் திருநள்ளாற்றுப் பதிகம் என்பதை முன்னே கண்டோம். அந்த நினைவினுல் மீட்டும் திருநள்ளாற்றுக்கு வந்து இறைவனை இறைஞ்சி, "பாடக மெல்லடிப் பாவையோடும்" என்று புதிய திருப்பதிகம் ஒன்றைப் பாடினுர்.

அதன் பின்பு வேறு தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு போதிமங்கை என்ற ஊரை அணுகினுர். அடியார்கள் புடைசூழ, "பரசமய கோளரி வந்தான்" என்று விருது காளம் ஊதச் சம்பந்தர் முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளினுர். அவ்வூரில் பௌத்தர்கள் பலர் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவனுகப் புத்த நந்தி என்று ஒருவன் இருந்தான்.

சிவசமயம் நிலைநிறுத்தும் சிங்க ஏறுகச் சம்பந்தர் எழுந்தருளுவதைக் கண்டு பொறுமையால் சீறினுன் புத்த நந்தி. அடியார் கூட்டத்தின் முன் போய், "எங்களை வெல்லாமல் எப்படி நீங்கள் விருது காளம் ஊதுவீர்கள்?" என்று தடுத்தான்.

இந்தச் செய்தியை அடியவர்கள் சம்பந்தரிடம் எடுத்துக் கூற, "அவரோடு தக்க இடத்தில் வாது செய்து நம் சமயத்தை நிலைநிறுத்துவோம்" என்ருர். அதற்குள் புத்த நந்தி செய்த மிடுக்குச் செயலைக் கண்டு பொருமல், ஞான சம்பந்தப் பெருமான் அருளும் பதிகங்களை எழுதி வரும் தொண்டினை மேற்கொண்டிருந்த அடியார் ஒருவர் உள்ளம் வருந்தி, "புத்தநந்தியின் தலைமேல் இடி விழுக!" என்று சபித்தார். அவருடைய உரையே இடியாக, புத்தநந்தி

இடியேறுண்டு தலை வேறு உடல் வேறாகி அழிந்தான். புத்தர்கள் அஞ்சி ஓடினர்.

ஆனால் ஊரில் உள்ள மற்றப் புத்தர்கள் திரண்டெழுந்து சாரிபுத்தன் என்பவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து, "எங்களோடு வாதம் செய்துவிட்டு அப்பால் போங்கள்" என்றார்கள். அது கேட்ட சம்பந்தர், "அப்படியே செய்வோம்" என்று சிவிகையினின்றும் இறங்கி, அருகில் இருந்த சத்திர மண்டபம் ஒன்றைச் சார்ந்தார்.

புத்தர்கள் தம் தலைவனாகிய சாரிபுத்தனோடு அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். இரு சாராருக்கும் வாதம் தொடங்கியது. புத்தர்களுடைய சமய உண்மைகளை அவர்கள் கூற, அவற்றைத் தக்கபடி மறுத்து வாதிட்டார் சைவப் பிள்ளையார். புத்தர்கள் தம் ஆற்றல் முழுவதும் காட்டி வாதிட்டும் ஞானசம்பந்தர்முன் நிற்க இயலாமல் தோல்வியுற்றனர். அப்பால் அவர்கள் சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டு சம்பந்தர் தாள் பணிந்தார்கள். இவ்வாறு புத்தர்களை வாதில் வென்ற பெருமான் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கடவூரை அடைந்து காலகாலனைப் பணிந்து இன்புற்றார்.

அப்போது, "திருநாவுக்கரசர் எங்கே இருக்கிறார்?" என்று அடியார்களைச் சம்பந்தப் பெருமான் வினவினார். அவர் திருப்பூந்துருத்தியில் தங்கியிருப்பதை உணர்ந்து, அவரைப் பார்த்து இன்புற வேண்டும் என்ற விருப்பம் உண்டாகவே, திருப்பூந்துருத்தியை நோக்கி அடியார் கூட்டத்தோடும் புறப்பட்டார்.

பூந்துருத்தி முதல் காஞ்சி வரை

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருப்பூந்துருத்தியை அணுகிக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட

திருநாவுக்கரசர் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார். மதுரை சென்று சமணர்களை வாதில் வென்று வெற்றியுடன் வரும் அந்த ஞானக் குழந்தையை எதிர்சென்று வரவேற்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவரை உந்தியது.

பெரிய கூட்டத்துடன் சம்பந்தர் வந்துகொண்டிருந் தார். அப்பர்சுவாமிகள் யாரும் அறியாமல் அந்தக் கூட்டத் தில் புகுந்து சம்பந்தருடைய சிவிகையைத் தாங்குவோ ருடன் ஒருவராகச் சேர்ந்துகொண்டு தாங்கி வந்தார். அப்போது ஞானசம்பந்தருக்குத் திருவுள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு குறிப்புத் தோன்ற, "அப்பர் சுவாமிகள் இப்போது எங்கிருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டார். திருநாவுக்கரசர் கீழிருந்தபடியே, "அடியேன் ஒப்பரிய தவஞ்செய்த பயனாகத் தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தாங்கிவரும் பேறு பெற்றேன்" என்றார்.

அதனைக் கேட்ட சம்பந்தர் துணுக்குற்று, பல்லக்கி னின்றும் கீழே குதித்து, "இவ்வாறு செய்யலாமா?" என்று கூறி இறைஞ்சினார். திருநாவுக்கரசர், "திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு வேறு எவ்வாறு அடியேன் திருத்தொண்டு செய்வது?" என்று சொல்லி இறைஞ்சினார். அருகில் இருந்த தொண்டர்கள் இந்தக் காட்சியைக் கண்டு மனமுருகி இருவரையும் நிலத்தின்மேல் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

பின்பு இருவரும் திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்து திருக்கோயில் புகுந்து இறைவனை வணங்கினார்கள். அப்பால் கோயிலைச் சார்ந்த ஓரிடத்தில் சம்பந்தர் தம் முடன் வந்த திருக்கூட்டத்தோடு தங்கினார்.

நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய நலத்தை விசாரிக்க, அப்பெருமான் மதுரையில் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார். அப்பர் அவரை வணங்கி, "திருத்தொண்டென்னும் பயிர் தழைக்க வேலியாக விளங்கு கிறீர்கள்" என்று பாராட்டித் தொழுதார். ஞானசம்பந்தர்

நாவுக்கரசரைத் தொழுது மங்கையர்க்கரசியாரின் மேன்மை யையும் குலச்சிறையாருடைய திருத்தொண்டின் பெருமை யையும் கூறி, "அவர்கள் முயற்சியே எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக நின்றது" என்று உரைத்தருளினார்.

பின்பு நாவுக்கரசர் தாம் தொண்டை நாடு சென்றதை யும் காஞ்சியைப் பணிந்ததையும் சொல்ல, சம்பந்தரும் தொண்டை நாட்டுத் தலங்களை வழிபட வேண்டும் என்ற விருப்பம் உடையவரானார். யாவரும் திருநாவுக்கரசருடைய மடத்துக்குச் சென்று அங்கே தங்கி இறைவனை வழிபட்டு இன்புற்றனர்.

திருநாவுக்கரசருக்கு மதுரை சென்று திருவாலவாய்ப் பெருமானைப் பணிய வேண்டும் என்ற விருப்பு எழுந்தது. ஞானசம்பந்தரும் தொண்டை நாடு செல்லும் பெருவிருப் புடன் அப்பர் சுவாமிகளிடம் விடை பெற்றுப் புறப் பட்டார். முதலில் தம்முடைய ஊராகிய சீகாழிப்பதியை அடைந்தார். மதுரையில் பல வகை வாதங்களைச் செய்து வெற்றியுடன் திரும்பும் அவரைக் காணவேண்டும் என்ற பேரார்வத்துடன் அந்நகரத்தார் காத்திருந்தனர். ஆகவே அவர்கள் சம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பலவகையான வாத்தி யங்களுடனும் மங்கலப் பொருள்களுடனும் வந்து எதிர் கொண்டார்கள்.

சம்பந்தர் பல்லக்கினின்றும் இறங்கி அவர்களோடு கலந்து திருக்கோயிற்குச் சென்றார். உள்ளே புகுந்து திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கும் உமாபாகர் சந்நிதியை அடைந்து, "உற்றுமை சேர்வது மெய்யினையே" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

அப்பால் தம் திருமாளிகையை அடைந்து காலந் தோறும் தோணியப்பரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார்.

சில நாட்கள் ஆனபிறகு திருத்தொண்டை நாட்டுத் தலங்களைத் தரிசிக்கும் ஆவல் மீதூரத் தொண்டர்களுடன் புறப்பட எண்ணினார். இதுவரையில் உடன் வந்துகொண்டிருந்த தந்தையாரிடம்; "தாங்கள் இங்கே தங்கிச் செய்ய வேண்டிய வேள்விகளைச் செய்து கொண்டிருங்கள்" என்று கூறி விடை பெற்றார்.

சீகாழியினின்றும் புறப்பட்ட ஞானச்செல்வர் தில்லை வந்து சிற்றம்பலத்தைப் பணிந்து, பின்பு பல தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருவோத்தூர் என்னும் திருப்பதியை அடைந்தார்.

அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் வேதபுரீசரை வணங்கினார். அப்போது ஒரு சிவனடியார் அப்பெருமானை வணங்கி அழுதபடியே ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்; "எம்பெருமானே, இந்தத் திருக்கோயிலில் அடியேன் சில பனைகளை வைத்து வளர்த்தேன். அவை வளர்ந்தன. ஆனால் காய்க்கவில்லை. இங்குள்ள சமணர் சிலர், 'இவ்விடத்தில் நட்ட பனையில் காயும் உண்டாகுமோ?' என்று இழிவாகப் பேசுகிறார்கள். யான் என் செய்வேன்!" என்றார்.

அது கேட்டு இரங்கிய தமிழ்விரகர் உடனே "பூத் தேர்ந்தாயன" என வரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அந்தப் பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பில், 'ஆண் பனை குரும்பைகளை ஈனும் ஓத்தூர்' என்று குறிப்பிட்டுப் பாடினார்.

குரும்பை ஆண்பனை ஈன்குலை ஓத்தூர்
அரும்பு கொன்றை அடிகளைப்
பெரும்பு கலியுள் ஞானசம்பந் தன்சொல்
விரும்பு வார்வினை வீடே

என்பது அத்திருப்பாசுரம்.

அப்போதே ஆண்பனைகள் காய்காய்த்துக் குலைவிட்டன. அது கண்டு இறைவன் அருள்வல்லபத்தை அறிந்து யாவரும் வியந்தனர். குறை கூறிய சமணர்கள் அஞ்சினர். சிலர் சைவராயினர்.

திருவோத்தூரை நீங்கிய சிவஞானப்பிள்ளையார் குரங்கணில் முட்டம் என்னும் தலத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டு காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தார்.

பல தல தரிசனம்

காஞ்சிபுரத்து அன்பர்கள் சம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருள்வதை அறிந்து நகரை அலங்கரித்து அவரை வரவேற்றார்கள். எங்கும் வாழை மரம் கட்டித் தோரணங்கள் தொங்கவிட்டார்கள். நிறைகுடமும் விளக்கும் வைத்தார்கள்.

யாவரும் வணங்கி வரவேற்க, ஞானசம்பந்தர் பல்லக்கினின்றும் இறங்கி இறைவன் திருக்கோயிலை அணுகினார். உள்ளே புகுந்து மனம் உருகித் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். சங்கீத மழை பொழிய, மனத்தில் அன்பு பொழிய, பக்திப் பெருக்கால் கண்ணில் நீர் பொழிய, இறைவனைத் தரிசித்துக் கொண்டு புறம் போந்தார்.

"மருவியஏ ழிசைபொழிய மனம்பொழியும் பேரன்பால்
பெருகியகண் மழைபொழியப் பெரும்புகலிப் பெருந்தகையார்
உருகியஅன் புள்அலைப்ப உமைதழுவக் குழைந்தவரைப்
பருகியமெய் யுணர்வினொடும் பரவியே புறத்தணைந்தார்."

பின்பு காமக் கோட்டம் வந்து அம்மையைத் தரிசித்தார். அப்பால் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பிற தலங்களையும் தரிசித்துப் பதிகம் பாடித் திருப்பாசூர், திருவாலங்காடு முதலிய தலங்களை வழிபட்டுத் திருக்காளத்தியை அடைந்

தார். அங்கே உள்ள தொண்டர் குழாமும் முனிவர்களும் வேடர்களும் பிறரும் வந்து எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

தொண்டர் திருக்கூட்டம் சிவலோகமே வந்தது போன்ற தோற்றத்தை உண்டாக்க எழுந்தருளிய சம்பந்தர் முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, "எதிரே தோன்றும் மலைகளில் திருக்காளத்தி மலை யாது?" எனக் கேட்டார். அங்கு வந்த மாதவத்தினர் வணங்கித் தாழ்ந்து, "மறை வாழ்வே! சைவ சிகாமணியே! இதோ தெரிகிறதே இதுதான் காளன் என்னும் பாம்பும் அத்தியாகிய யானையும் ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்டு வழிபாடு செய்த திருக்காளத்தி" என்று காட்டினர். உடனே ஞானபோனகர் தரையின்மேல் விழுந்து பணிந்து எழுந்து அஞ்சலித்த கரங்களை உடையவராய், உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பொங்கத் திருப்பதிகம் பாடத்தொடங்கினார். அந்தப் பதிகத்தில் ஒரு திருப்பாட்டில் கண்ணப்ப நாயனாரைச் சிறப்பித்துப் பாடினார்.

வேய்அனைய தோள்உமைஓர் பாகமது வாகவிடை
ஏறி,சடைமேல்
தூயமதி சூடி,சுடு காடில்நட மாடிமலை
தன்னை வினவில்
வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மலர்
ஆகும் நயனம்
காய்கணையி னாலிடந் தீசனடி கூடுகா
ளத்தி மலையே!

திருக்கோயிலைத் தரிசித்துக்கொண்டு, தாம் கும்பிட்ட பயனைக் காண்பவரைப்போலக் கண்ணப்ப நாயனாரைக் கண்டு வீழ்ந்து பணிந்தார். அன்பின் உண்மை உருவான அவரையும் அவருள்ளே உள்ள சிவபெருமானை

யும் ஒருங்கே கண்ட ஆனந்தம் மீதூர, பல முறையும் அப்பெருமானை வணங்கினார்.

பின்பு அங்குள்ள திருமடம் ஒன்றில் தங்கிக் காலந் தோறும் திருக்கோயில் சென்று வணங்கினார். அத்தலத் திற்கு வடக்கே தமிழ் வழங்காத நிலப் பரப்பில் உள்ள தலங்களை எண்ணி அங்கிருந்தபடியே திருப்பதிகம் பாடிப் போற்றினார். திருக்கைலாயம், திருக்கேதாரம், திருக் கோகரணம், ஸ்ரீசைலமாகிய திருப்பருப்பதம், இந்திர நீல பர்வதம் முதலியவற்றைப் பாடினார்.

திருக்காளத்தியில் தங்கியிருந்தபோது திருவொற்றியூர் நினைவு வரவே அங்கே சென்று தரிசிக்க எண்ணித் தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார். திருவேற்காடு, திருவலி தாயம் முதலிய திருப்பதிகளைவழிபட்டுத் திருவொற்றியூரை அடைந்தார். அங்குள்ள தொண்டர்கள் எதிர்கொண்டு வரவேற்றுத் தொழுதார்கள். பிள்ளையாரும் எதிர் தொழுது, திருவொற்றியூர் இறைவனைப் பாடத் தொடங்கினார்.

விடையவன் விண்ணும்மண் ணுந்தொழ நின்றவன்
வெண்மழுவாட்
படையவன் பாய்புலித் தோல்உடை கோவணம்
பல்கரந்தைச்
சடையவன் சாமவே தன்சசி தங்கிய
சங்கவெண்தோ
டுடையவன் ஊனமில் லியுறை யும்மிடம்
ஒற்றியூரே.

பாடிக்கொண்டே வந்து திருக்கோயிற் கோபுரத்தின் முன் விழுந்து பணிந்தார். பின்பு ஆலயத்துள் புகுந்து எழுத்தறியும் பெருமானைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடினார்.

இறைவனைத் தரிசித்த இன்பத்தோடு புறம் போந்து அங்குள்ள திருமடம் ஒன்றில் தங்கியிருந்தார்.

"பொற்றிரள்கள் போற்புரிந்த சடையார் தம்பால்
பொங்கிஎழும் காதல்மிகப் பொழிந்து விம்மிப்
பற்றிஎழும் மயிர்ப்புளகம் எங்கும் ஆகிப்
பரந்திழியும் கண்ணருவி பாய நின்று
சொற்றிகழும் திருப்பதிகம் பாடி ஏத்தித்
தொழுதுபுறத் தணைந்தருளித் தொண்ட ரோடும்
ஒற்றிநகர் காதலித்தங் கினிது றைந்தார்
உலகுய்ய உலவாத ஞானம் உண்டார்."

எலும்பு பெண்ணானது

மயிலாப்பூரில் சிவநேசர் என்ற வணிகர் கப்பல் வாணிகம் செய்து பெரும் பொருளை ஈட்டினார். சிவபெருமானிடம் மாறாத பேரன்பும் அடியார்களிடம் பக்தியும் உடையவராக இருந்தார். அவர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பெருமையைக் கேள்வியுற்று அவருடைய திருவருட் சிறப்பை எண்ணி எண்ணி வியந்தார்.

பலகாலம் மகப்பேறு இல்லாமையால் அதன் பொருட்டுத் தவம் செய்தார். சிவனை வழிபட்டார். அடியார் வழிபாடு செய்தார். அவற்றின் பயனாக அவர் மனைவியின் திருவயிற்றில் ஒரு பெண் குழந்தை தோன்றினாள். நல்ல நேரத்தில் உதித்த அந்தக் குழந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்த சிவநேசர் அடியவர்களுக்கும் பிறருக்கும் அன்னம் ஆடை முதலியவற்றை வழங்கினார்.

பின்பு வேத விதிப்படி சாதகன்மம் முதலியன செய்து பத்து நாள் ஆன பின் புண்யாகவாசனமும் நடத்தினார். குழந்தை தாமரையில் தோன்றிய திருமகளைப் போன்ற

அழகுடன் விளங்கியமையால் அவளுக்குப் பூம்பாவை என்று பெயரிட்டு வளர்க்கலானார்.

மாதந்தோறும் குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்ய, அவள் வளர்ந்து முதிர்ந்து தளர்நடை பயின்றாள். ஏழு ஆண்டு முதிர்ந்தவுடன் மற்றப் பெண்களுடன் கழல், அம்மனை, பந்து முதலிய விளையாடல்களையும் பயின்றாள்.

பூம்பாவை எழிலிலும் குணத்திலும் வளர்ந்துவந்ததைக் கண்ட சிவநேசர், 'இவளை மணந்து கொள்ளும் ஆடவன் என் உடைமை முழுவதற்கும் உரியவனாவான்' என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் மதுரை சென்றதும், இறைவன் திருவருளால் பாண்டியனுடைய வெப்பை நீக்கியதும், கனல் வாதம் புனல்வாதம் செய்து சமணர்களை வென்றதும் ஆகிய செய்திகளை வந்தவர் கூறக்கேட்டு மிக்க ஆனந்தம் அடைந்து, அவற்றைச் சொன்னவர்களுக்குப் பொன்னும் ஆடையும் அளித்தார். பின்பு ஞானசம்பந்தரை மனத்தில் தியானித்துத் திசை நோக்கித் தொழுது, "யான் பெற்றெடுத்த பூம்பாவையையும். என் நிதியையும் என்னையும் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திக்கே அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன்" என்று மனமுருகிச் சொன்னார்.

பூம்பாவைக்குக் கன்னிமாடம் சமைத்து அதில் தோழியருடன் இருந்து வரும்படி செய்தார் அவ்வணிகர். ஒரு நாள் அவ்விளம் பெண் சேடியருடன் புறத்தே உள்ள பூம்பொழிலுக்கு வந்து மலர் கொய்தபோது அவள் விரலில் ஒரு பாம்பு கடித்துவிட்டது. உடனே அவள் மயங்கி வீழ, அவளைத் தோழியர் தாங்கிக்கொண்டு மாளிகைக்குக் கொண்டு சென்றனர். அவள் நிலையைக் கண்டு சிவநேசரும் அவருடைய சுற்றத்தாரும் பிறரும் மனம் பதைபதைத்து வருந்தினர்.

உடனே விடத்தைப் போக்குவதற்குரிய மந்திரவாதிகளை அழைத்துவந்து மந்திரம் போடச் செய்தார். மருந்துகள் பலவற்றையும் மருத்துவர்கள் ஊட்டினார்கள். இவ்வளவு செய்தும் விடம் குறையாமல் தலைக்கு ஏறிவிட்டது. கடைசியில் உடலினின்றும் உயிர் பிரிந்தது. மந்திரம் போட்டவர்கள், "இது விதி" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். சுற்றத்தாரும் உற்றவர்களும் உயிரை இழந்த சடலத்தின் மேல் விழுந்து அலறினார்கள்.

சிவநேசர் மிக்க துயரத்தை அடைந்து, இனி என்ன செய்வதென்று யோசித்தார். "இந்த விடத்தை யாரேனும் தீர்த்தால் அவருக்கு அளவில்லாத நிதியை வழங்குவேன்" என்று பறை அறைவித்தார். அன்று முதல் மூன்று நாட்கள் பல இடங்களிலுமுள்ள பலர் வந்து தம்மால் ஆன செய்கைகளைச் செய்தனர். யாவரும் தம் முயற்சி பலிக்காமல் போயொழிந்தனர்.

அப்பால் அந்த வணிகர் அவள் உடலத்தை எரித்துவிட்டுச் சாம்பரை ஒரு கும்பத்தில் சேமித்து வைத்து, "ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கு உரியவள் இவள் என்று முன்பே சொல்லிவிட்டமையால், நமக்கு இதுபற்றித் துன்பம் இல்லை" என்று சொல்லி, அந்தக் கும்பத்தைக் கன்னிமாடத்தில் வைத்துக் காப்புச் செய்யலானார். அதற்கு ஆடை, அணிகலன் புனைந்து மாலையும் சந்தனமும் அணிந்தார். நாள்தோறும் திருமஞ்சனம் செய்து விளக்கெடுத்து நிவேதனம் செய்து போற்றி வந்தார்.

இவ்வாறு இருக்கும்போது, திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவொற்றியூர் வந்து தங்கியிருப்பதை அங்கிருந்து வந்தவர்கள் அறிவித்தார்கள். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த சிவநேசர் அவர்களுக்கு ஆடை பொன் ஆதியன அளித்து உடனே அவரை வரவேற்க எண்ணி அதற்கு ஆவன செய்யலானார்.

அப்போது தொண்டர்களும் பிறரும் அங்கே வந்து கூடினர். பிற சமயத்தினரும் என்ன நடக்கிறதென்று அறியும் ஆர்வத்துடன் வந்து குழுமினர்.

ஞானசம்பந்தர், "உலகத்தில் பிறந்தவர்கள் பெறும் பயன் சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு அமுது செய்வித்தலும், அப்பெருமானுடைய நல்விழாக் காண்பதும் என்பது உண்மையானால் உலகவர் முன் வருவாயாக" என்று சொல்லி ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார்.

"மண்ணினிற் பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி சூடும்
அண்ண லார்அடி யார்தமை அமுதுசெய் வித்தல்
கண்ணி னாலவர் நல்விழாப் பொலிவுகண் டார்தல்
உண்மை யாம்எனில் உலகர்முன் வருகென உரைப்பார்"

என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

பூம்பாவையை விளித்துப் பாடியதாக அமைந்தது அந்தப் பதிகம். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவாக்கால் விளித்துப் பாடிய பெருமையை உடையவர்கள் இரண்டு பெண்மணிகள். ஒருவர் மங்கையர்க்கரசியார். "மானினேர்விழி மாதராய்" என்று தொடங்கும் பதிகம் அவரை முன்னிலைப் படுத்திப் பாடியது. மற்றொரு பெண் பூம்பாவை. அந்தப் பதிகத்தின் முதல் பாசுரம் வருமாறு:

மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்
கட்டிட்டம் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தான்
ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திரப் பல்கணத்தார்க்கு
அட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்!

[தேன் உள்ள புன்னை மரம் நிறைந்த கடற்கரைச் சோலையில் மயிலாக வந்து வழிபட்ட உமாதேவியாரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் விருப்பத்தைக் கொண்டான் கபாலீச்சரத்தில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான். ஒருவரோடு ஒருவர் நெருங்கிப் பழகும் குணமுள்ள சிவனடியார் கூட்டத்தினருக்கு அந்த விழாவில் இங்

குள்ள மக்கள் சமையல் செய்து விருந்து அருந்தி மாகேசுவர பூசை செய்வதைக் காணுமல் மறைந்து போகிருயா? பூம்பாவையே!]

இவ்வாறு திருப்பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கி ஒவ்வொரு பாசுரமாகப் பாடப் பாட அந்தக் குடத்தில் மெல்ல மெல்லப் பூம்பாவை உருவம் பெறலாஞள். எட்டுத் திருப்பாட்டு ஆனபோது குடம் உடைந்து பன்னிரண்டு வயசுடைய பெண்ணுக நிறக வளர்ந்து நிற்க, பின் பத்துப் பாட்டு ஆனவுடன் பேரழகுபெற்று நின்ருள். திருக்கடைக் காப்பையும் பாடிச் சம்பந்தர் பதிகத்தை நிறைவேற்றினுர்.

உயிர்பெற்று எழுந்து நின்ற பெண்ணைக் கண்டு யாவரும் மகிழ்ச்சி யாரவாரம் செய்தனர். ஹரஹர என்ற முழக்கம் பெருகியது. அழகுப் பிழம்பாக நின்ற பூம்பாவை இறைவனைப் பணிந்து சம்பந்தர் அடியில் விழுந்து பணிந்தாள். சிவநேசரும் பிறரும் அவர் காலில் விழுந்தனர்.

"உங்கள் மகளை அழைத்துக்கொண்டு உங்கள் மாளிகைக்குப் போங்கள்" என்று சம்பந்தர் கூற, சிவநேசர் அவரை வணங்கி, "எம்பெருமானே, இவளைத் தேவரீர் திருமணம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். அது கேட்ட சம்பந்தர், "நீர் பெற்ற பெண் விடத்திஞல் இறந்துபோஞள். இவள் இறைவன் திருவருளால் யான் காணத் தோன்றிஞள். இவளை மணத்தல் முறையாகாது" என்று கூறி ஆசி சொல்லி அனுப்பிஞர்.

அவ்வணிகர், "இவளை வேறு ஒருவருக்கு அளிக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லி அழைத்துச் சென்ருர். பூம்பாவை தவம் செய்து வாழ்ந்தனள்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இறைவனை வணங்கி மயிலாப்பூரிலிருந்து புறப்பட்டார்.

திருமணச் சோதி

மயிலாப்பூரினின்றும் புறப்பட்ட திருஞானசம்பந்தர் திருவான்மியூர், திருஇடைச்சுரம் திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு தில்லை வந்து அடைந்தார். அந்நகரில் உள்ளார் சம்பந்தப்பெருமானை வரவேற்க, தில்லைத் திருக்கோயில் சென்று இறைவனைத் தரிசித்துப் பல பதிகங்கள் பாடினார். அங்கே சில நாட்கள் தங்கினார். அவர் அங்கே தங்கியிருப்பதை அறிந்து சீகாழி யில் உள்ள வேதியரும் பிறரும் அங்கு வந்து அவரை வணங்கிச் சென்றார்கள்.

அப்பால் ஞானசம்பந்தர் தில்லையினின்றும் புறப் பட்டுச் சீகாழியை அடைந்தார். ஆலயம் சென்று இறைவனை வணங்கித் தம்முடைய திருமாளிகையை நண்ணினார்.

அங்கே இருக்கும்போது, பெருமானைப் பெற்றவர் களும் மற்ற உறவினர்களும் அவரை அணுகி, "தாங்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பருவம் வந்து விட்டது" என்று கூறி, "மறையவர்களுக்குரிய வேள்விகளை வேட்பதற்குத் தகுதி வேண்டும். இல்வாழ்வை மேற் கொண்டால்தான் அது இயலும். ஆதலின் ஒரு கன் னியை மணம்புரிந்து கொள்ள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். அது கேட்ட சம்பந்தர் பாசத் தொடர்பை ஏற்க விரும்பாதவராய், "பருவம் வந்ததானாலும் திருமணம் வேண்டாம்" என்றார். மறையவர்கள் கை தொழுது, "நீங்கள் இவ்வுலகில் வைதிக நெறி கெடாமல் ஓங்கும்படி செய்தீர்கள். ஆகையால் நீங்களும் மறையவர்களுக்குரிய ஆறு தொழில்களையும் செய்து வைதிக நெறியில் ஒழுகுவதே முறை. அதற்காகத் திருமணம் செய்து கொண்டருளவேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினார்கள்.

அது கேட்ட சம்பந்தப்பிரான் ஒருவாறு உடம்பட்டார். மறையவர் யாவரும், 'இது சிவபெருமான் திருவருள்' என்று எண்ணி உளம் களித்தார்கள்; திருமணத்துக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினுர்கள்.

இப்போது ஆச்சாபுரம் என்று வழங்கும் திருப்பெருமண நல்லூரில் அக் காலத்தில் நம்பாண்டார் நம்பி என்ற மறையவர் வாழ்ந்தார். அவருடைய திருமகள் எல்லா வகையாலும் சம்பந்தருடைய வாழ்க்கை நிறைவு பெறத் தக்க துணைவியாக இருப்பாள் என்பதை உணர்ந்தார் ஞானசம்பந்தருடைய தந்தையார். அக்கால முறைப்படி நம்பாண்டார் நம்பியிடம் சென்று அவர் திருமகளைத் திருமணம் செய்து தரும்படி கேட்பதற்காகச் சிவபாத இருதயர் திருத்தொண்டர்களும் மறையவர்களும் உடன் வரத் திருப்பெருமணநல்லூர் சென்றுர். அவர்கள் வருவதை அறிந்த நம்பாண்டார் நம்பி நிறைகுடம், குத்து விளக்கு முதலியன வைத்து அவர்களை வரவேற்றுர்.

பின்பு சிவபாத இருதயர் தாம் வந்த காரியத்தைச் சொல்ல, நம்பாண்டார் நம்பி மிக்க மகிழ்வெய்தி, "உம்முடைய தவப் புதல்வரும், அம்மை திருமுலைப்பாலில் குழைத்த ஆரமுதுண்டாருமாகிய சம்பந்தப்பெருமானுக்கு எம்முடைய குலக் கொழுந்தாகிய மகளை யாம் உய்ய மணம் செய்து தருகிறேம்" என்று கூறி விடை கொடுத்தனுப்பினுர். அவர்கள் மீட்டும் சீகாழி வந்து, நிகழ்ந்ததைச் சம்பந்தருக்குத் தெரிவித்து, மேற்கொண்டு திருமணத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

திருமணத்துக்குரிய நாளும் முகூர்த்தமும் சோதிடர்கள் ஆராய்ந்து கூறினர். அதன்மேல் முகூர்த்த ஓலை எழுதிப் பலருக்கும் அனுப்பிவிட்டு, ஒரு நல்ல நாளில் திருமுளைப்பாலிகை தெளித்தார்கள். ஊரெல்லாம் அலங்கரித்தார்கள். ஞானசம்பந்தப்பெருமானுக்குக் கங்கண

தாரணம் செய்து, செய்ய வேண்டிய நற்கருமங்களை இனிது இயற்றினார்கள். பிறகு நல்ல ஓரையில் திருமணத்துக்கு யாவரும் புறப்பட்டார்கள். சம்பந்தப்பெருமான் முத்துச் சிவிகையில் ஏறிச் சென்றார். உறவினரும் தொண்டரும் வேதியரும் சூழ, வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, மறையவர் வேதம் ஓத, தொண்டர்கள் திருப்பதிகங்கள் ஓத, இந்தத் திருமண ஊர்வலம் மெல்ல மெல்லப் பெருமண நல்லூரை வந்து அடைந்தது.

சம்பந்தர் முதலில் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கினார். "திருமணக் கோலம் புனைந்தருள வேண்டும்" என்று உடனிருந்தோர் சொல்லக் கோயிலுக்கு அருகில் உள்ள திருமடம் ஒன்றை அடைந்தார். அங்கே திருமஞ்சன நீராடி வெண்பட்டாடை அணிந்து முத்தால் அமைந்த அணிகளைப் பூண்டார். ருத்திராட்ச மாலை புனைந்து நெற்றியில் திருநீறு அணிந்தார். இவ்வாறு அலங்காரம் செய்துகொண்டு திருவீதிக்கு வந்து, இறைவனைத் தொழுது, முத்துப் பல்லக்கில் ஏறினார். பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்கின. தேவர்கள் பூமாரி பெய்தனர். மறையவர் வேதம் ஓதி வாழ்த்தினர். எங்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் மல்க, ஞானசம்பந்தர் ஊர்வலம் வந்தார்.

அப்போது சம்பந்தப் பெருமானை மணக்கும் பேறு பெற்ற நங்கையாருக்கும் கங்கணம் தரித்து அலங்காரம் செய்தார்கள். அவர் கல்யாணப் பந்தருக்கு வந்தார். திருஞானசம்பந்தரும் அங்கே எழுந்தருள, திருமண வினைகள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன. அந்த நங்கையாரைத் திருக்கரம்பற்றிச் சம்பந்தர் எரிவலம் வந்தார். இந்த அழகிய காட்சியை அங்கு வந்தவர்கள் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். கண் இமையாமல் பார்த்ததனால் அவர்கள் தேவர்களைப் போல இருந்தார்கள்.

"புனிதமெய்க் கோலம் நீடு புகலியர் வேந்தர் தம்மைக்
குனிசிலைப் புருவ மென்பூங் கொம்பனா ருடனே கூட
நனிமிகக் கண்ட போதில் நல்லமங் கலங்கள் கூறி
மனிதரும் தேவ ரானோர் கண்இமை யாது வாழ்த்தி."

அப்போது திருஞானசம்பந்தர் திருவுள்ளத்தில் ஒரு வேதனைக் குறிப்புத் தோன்றிற்று. 'நாம் விரும்பாத இந்த இல்லொழுக்கம் நமக்கு வந்து சேர்ந்ததே! இனி இவளோடும் சிவபெருமான் திருவடியை அடைவேன்' என்று எண்ணினார். உடனே யாவரும் தம்மைச் சூழ, சிவபெருமான் திருக்கோயிலை அடைந்தார். எம்பெருமானை வணங்கி, "எம்பிரானே, என்னைத் தேவரீர் திருவடியில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்ற உணர்வுடன் நின்று, ஒரு திருப்பதிகம் அருள் செய்தார்.

கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா ; கழுமலம்
பல்லூர்ப் பெருமணம் பாட்டுமெய் ஆய்த்தில;
சொல்லூர்ப் பெருமணம் சூடல ரேதொண்டர்;
நல்லூர்ப் பெருமணம் மேயநம் பானே

என்பது அப்பதிகத்தின் முதல் பாசுரம். 'கல்லின்மேல் கால் வைத்துச் செல்லும் அம்மி மிதித்தலாகிய செயலைப் பெற்ற பெரிய திருமணத்தினாற் பெறும் இல்வாழ்வு எனக்கு வேண்டாம். திருக்கழுமலமாகிய சீகாழி முதல் பல ஊர்களாகிய பெரிய தலங்களைப் பாடிய அழகிய பாடல்கள் யாவும் (உலகம் முழுவதும் உய்ய வேண்டும் என்று நான் விரும்பியபடி) உண்மையாகவில்லை. (நான் தனியே இருந்து கடமைகளின் கட்டுப்பாடின்றி எங்கும் திரிந்து தொண்டு செய்ய இயலாத நிலையில் இப்போது கட்டுப்பட்டுவிட்டேன்.) சொல்லில் பரவிய பெரிய மணமாகிய கருத்தைத் தொண்டர்கள் தம் அறிவிலே தாங்கித் (தொண்டுபுரிய இன்னும் தமக்குத் தகுதியை உண்டாக்கிக்) கொள்ளவில்லை; நல்லூர்ப்

பெருமணம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானே' என்பது இதன் பொருள்.

"ஞாலம் நின் புகழே மிக வேண்டும்" என்ற பேரார்வம் உடையவர் ஞானசம்பந்தர். எங்கும் சென்று இறைவன் அருள் விளக்கத்தை யாவரும் உணரச் செய்து தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம். இல்வாழ்வை மேற்கொண்ட மறையவர்கள் அப்படி எப்போதும் பயணம் செய்துகொண்டே இருக்க முடியாது. தமக்குத் திருமணம் ஆனது ஒரு கால்கட்டு என்று எண்ணினர். இறைவன் திருத்தொண்டு செய்யாமல் வாழ்வதில் அவருக்கு விருப்பம் இல்லை.—இந்தப் பாடல் இத்தகைய மனநிலையைத் தெரிவிக்கிறது.

அப்போது அசரீரி வாக்காக ஓர் ஒலி எழுந்தது. "நீயும் நின்னுடைய மனைவியும் இந்த மணத்துக்கு வந்தவர்கள் யாவரும் இதோ தோற்றும் சோதியுட்புகுந்து நம்மை வந்து அடையுங்கள்" என்று இறைவன் அருளிச் செய்தான். அப்போது திருக்கோயில் முழுவதும் ஒரே சோதி வடிவாய்த் தோன்ற, அதில் ஒரு திருவாயில் தோன்றியது. அதுகண்ட ஞானசம்பந்தப் பெருமான்,

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே

என்று தொடங்கும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தை ஓதி, அங்குள்ளவர்கள் யாவரையும் நோக்கி, "ஈனமாம் பிறவி தீர யாவரும் புகுக" என்றார். உடனே ஒவ்வொருவராக அச்சோதியுட் புகலானார்கள். திரு நீலநக்க நாயனார், திருமுருக நாயனார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார், சிவபாத இருதயர், நம்பாண்டார் நம்பி ஆகியவர்கள் தம் மனைவிமாருடன் உள்ளே புகுந்தார்கள்.

பிறரும் புகுந்தனர். அங்கே இருந்த யாவரும் சோதியிலே கலந்த பிறகு, திருஞானசம்பந்தர் தம் மனைவியின் திருக்கரத்தைப் பற்றி வலம் வந்து அச்சோதியிலே புகுந்து, இறைவனுடன் என்றும் பிரியாத இரண்டற்ற நிலையில் கலந்தருளினார்.

யாவரும் புகுந்த பிறகு அங்கே தோன்றிய சோதி மறையவே, பழையபடி திருக்கோயில் இயல்பாகத் தோற்றம் அளித்தது. பின்பு வந்து கண்டவர்கள் எல்லாம், நிகழ்ந்த செய்தியை அறிந்து, தமக்கு இறையொளியில் கலக்கும் பேறு கிடைக்கவில்லையே என்று எண்ணி ஏங்கினர்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்கள் இப்போது சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் முதல் மூன்றாக விளங்குகின்றன. இறைவனுடைய திருவருள் மணமும் செந்தமிழ் மணமும் செறிந்து விளங்கும் அவை, தமிழ் மக்களுக்கு மங்காத செல்வமாய் நின்று நிலவுகின்றன.

அமுதம்
வரிசை 216

நாயன்மார் கதை
3

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம்

விலை
ரூ. 2-00

நாயன்மார் கதை

(மூன்றும் பகுதி)

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலயம் பிரைவேட் லிமிடெட்
தேனாம்பேட்டை சென்னை—18

உரிமை பதிவு

அமுதம்—216
முதல் பதிப்பு - நவம்பர், 1962

விலை ரூ. 2-00

நாஷனல் ஆர்ட் பிரஸ், தேனாம்பேட்டை, சென்னை—18

முன்னுரை

நாயன்மார் கதையின் மூன்றும் பகுதியாகிய இதில் ஏயர் கோன் கலிக்காம நாயனர் முதல் திருவாரூர்ப் பிறந்தார் வரையில் உள்ள முப்பத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வரலாறுகள் அடங்கி யுள்ளன. அடுத்த தொகுதியோடு இது முற்றுப் பெறும்.

பெரும்பாலும் சேக்கிழாருடைய திருவாக்கை அடி யொற்றியே இந்த வரலாறுகளை எழுதினலும், சில இடங்களில் சில கருத்துக் களை விளக்கியிருக்கிறேன்.

'அமிர்த வசனி' என்னும் பத்திரிகையில் வந்தவை இந்த வரலாறுகள். அதன் ஆசிரியராகிய திரு சு. முத்துசாமி ஐயரவர் களுக்கு என் நன்றி உரியது.

'காந்தமலை'
கல்யாண நகர், சென்னை-28

கி. வா. ஜகந்நாதன்
9—11—'62

பொருள் அடக்கம்

நாயன்மார் கதை

(மூன்றாம் பகுதி)

29. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

காவிரியின் வடகரையில் பெருமங்கலம் என்று வளம் மிக்க ஊர் ஒன்று உண்டு. அங்கே வேளாண்மை செய்யும் ஏயர் குலம் என்ற ஒரு குலத்தினர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அக் குலத்தினர் சோழ அரசர்களின் சேனாபதிகளாக இருக்கும் பெருமை உடையவர்கள்.

அந்தக் குலத்தில் கலிக்காமர் என்பவர் சிறந்த சிவ பக்தராகத் திகழ்ந்தார். திருப்புன்கூர்ச் சிவாலயத்தில் மிகுதியான திருப்பணிகளைச் செய்தவர் அவர். சிவனடியார்களிடம் பெருமதிப்பு வைத்து அவர்களைப் போற்றி வழிபட்டு வந்தார்.

அக்காலத்தில் திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காக இறைவன் பரவை நாச்சியாரிடம் தூது சென்ற அற்புத நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அதைக் கேட்ட கலிக்காமர், 'நெஞ்சிலே சிறிதும் அச்சம் இல்லாமல் ஒரு பெண்ணினிடம் எம்பிரானைத் தூது விடுவதாவது! இதைக் கேட்டும் உயிர் வாழும் அபாக்கியம் எனக்கு இருக்கிறதே!' என்று வருந்தினார். "இந்தச் செயலைச் செய்தவனுடைய மனம் எவ்வளவு கடினமாக இருக்க வேண்டும்! அவனை நான் காண்பேனாகில் என்ன ஆகுமோ, அறியேன்" என்று

பொருமினார். அவருடைய சினத்தை ஊரிலுள்ளார் உணர்ந்து கொண்டனர்.

இது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும் எட்டியது. "நான் செய்தது பிழைதான். அவர் என்மேல் கொண்ட சினத்தை மாற்றுவது எப்படி? இறைவனே, நீதான் திருவருள் செய்ய வேண்டும்" என்று அவர் ஒவ்வொரு நாளும் இறைவனை வேண்டிக் கொண்டு வந்தார்.

இந்த இரண்டு தொண்டர்களுக்கும் இடையே உள்ள பிணக்கைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளங் கொண்ட இறைவன் கலிக்காமருக்குச் சூலை நோய் வரச் செய்தான். பின்பு அவர் கனவிற் சென்று, "இந்தச் சூலை வன்றொண்டன் வந்து தீர்த்தால் அன்றிப் போகாது" என்று அருளிச் செய்தான். கலிக்காமர், 'இந்தச் சூலை நோயால் வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்தாலும் பொறுப் பேனேயன்றி, பெரிய பிழையைச் செய்த வன்றொண்டனால் உண்டாகும் பரிகாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்' என்ற உறுதியோடிருந்தார்.

இறைவன் சுந்தரரிடம், "நம்முடைய ஏவலால் கலிக்காமனுக்குச் சூலை நோய் உண்டாகி யிருக்கிறது. அதை நீ போய்த் தீர்ப்பாயாக" என்று உணர்த்தினான். அதனை உணர்ந்த சுந்தரர், இறைவன் திருவருளை நினைந்து மகிழ்ந்து வணங்கினார். எம்பெருமான் ஏவலின்படியே அவர் புறப்பட்டு விரைந்து சென்றார். தமது வருகையைக் கலிக்காமருக்குச் சொல்லிவிட்டார்.

அது கேட்ட கலிக்காமர், "ஐயோ! இந்தத் துன்பத் துக்கு என் செய்வேன்! அவன் இங்கே வந்து என் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு முன் நான் இறந்து போவது நல்லது. இந்தச் சூலையையும் இதுபற்றியிருக்கும் வயிற்றையும் கிழிப்பேன்" என்று தம் உடைவாளை எடுத்துக் கிழித்துக் கொண்டார். சூலையோடு உயிரும் போயிற்று.

அது கண்டு அவர் தேவியார் தாமும் அவரோடு உயிரை நீக்கத் துணிந்த சமயத்தில், "சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வருகிருர்கள்" என்று சிலர் வந்து தெரிவித்தார்கள். அது கேட்டவுடன் அப்பிராட்டியார், "இங்கே நிகழ்ந்தது ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியவேண்டாம். யாரும் அழாதீர்கள். அவரை நன்கு வரவேற்று உபசரியுங்கள்" என்று உடனிருப்போரை ஏவினர். அப்படியே அவர்கள் செய்ய, நம்பியாரூரர் உள்ளே போந்து ஓர் ஆசனத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார். "ஏயர்கோனுக்கு வந்த சூலையைத் தீர்த்து அவருடன் சில காலம் இருக்கலாம் என்று வந்திருக்கிறேன். அவரைக் காண வேண்டும்" என்று கூறினர்.

வீட்டில் இருந்த ஏவலாளர்கள் கலிக்காமர் மனைவியாருடைய சொற்படி, "அவருக்கு ஒரு துன்பமும் இல்லை; உள்ளே படுத்துக்கொண்டிருக்கிருர்" என்று கூறினர்கள்.

சுந்தரர், "ஒரு தீங்கும் இல்லையென்ருலும் என் மனம் தெளிவு பெறவில்லை; ஆகையால் அவரைக் காண வேண்டும்" என்ருர். அவர் வற்புறுத்தியதனல் அவரை அழைத்துச் சென்று கலிக்காமர் உடலைக் காட்டினர்கள்.

இரத்தம் சொரிந்து குடல் வெளியே தள்ளி இறந்து கிடந்த ஏயர்கோனைப் பார்த்தவுடன், "ஐயோ! இப்படி ஆகிவிட்டதே!" என வருந்தி, "நானும் இவர் முன்னே உயிரை நீத்துச் செல்வேன்" என்று கூறி அந்த உடைவாளைப் பற்றினர். அப்போது இறைவன் திருவருளால் கலிக்காமர் உயிர் பெற்று எழுந்து, "நான் நண்பனுகி விட்டேன்" என்று விரைந்து சுந்தரர் கையில் இருந்த வாளைப் பற்றிக் கொள்ள, அப்பெருமான் ஏயர்கோனை வணங்கி அடி வீழ்ந்தார். உடனே வாளை எறிந்துவிட்டுக் கலிக்காமரும் சுந்தரர் காலில் விழுந்து பணிந்தார். இந்த அதிசயம் கண்டு வானவர் மலர் மாரி பொழிந்தனர்.

இருவரும் எழுந்து ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் கொண்டனர். இருவரும் வேறுபாடு நீங்கி உளம் கலந்த அன்புடையவராகித் திருப்புன்கூர் சென்று இறைவனை வணங்கினார்கள்.

30. திரு மூல நாயனர்

திருக்கைலாயத்தில் நந்தியெம்பெருமானுடைய உபதேசம் பெற்ற சித்தர்கள் பலர் உண்டு. அவருள் ஒருவர், பொதியில் மலையில் இருந்த அகத்திய முனிவரைப் பார்த்து அவருடன் சிலகாலம் இருந்துவிட்டு வரலாம் என்ற எண்ணத்தால் புறப்பட்டார். செல்லும் வழியில் திருக்கேதாரத்தை வழிபட்டு, நேபாளத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பசுபதீசுவரரை வணங்கி, கங்கைக் கரைக்கு வந்தார். அவ்வாற்றில் நீராடிக் காசி விசுவேசரைத் தரிசித்துக் கொண்டு ஸ்ரீசைலத்துக்கு வந்து இறைவனைப் போற்றித் திருக்காளத்திக்குச் சென்று காளத்தியப்பனைத் தொழுது தென்றிசை நோக்கி வந்தார்.

திருவாலங்காடு, காஞ்சீபுரம் என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக் காஞ்சியில் இருந்த யோகியர்களுடன் அளவளாவிச் சில நாள் தங்கினார். அப்பால் திருவதிகையை வழிபட்டு விட்டுத் தில்லையை அடைந்தார். நடராசப் பெருமானைக் கும்பிட்டுத் தெவிட்டாத இன்பம் பெற்று அங்கே சில நாள் வைகினார். பின் காவிரிக் கரையை அடைந்து திருவாவடுதுறையை நண்ணினார். அங்கே ஆலயத்துக்குச் சென்று எம்பெருமானை வணங்கிய பொழுது, அங்கேயே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர் உள்ளத்தே எழுந்தது. எழுந்தாலும் மீண்டும் பயணந் தொடங்கிப் புறப்பட்டுச் செல்கையில் அவ்வூர்க் காவிரிக்கரையில் பல பசுக்கள் கூட்டமாக மேய்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அருகில் அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற சாத்தனூரிலிருந்த மூலன் என்னும் பெயருடைய ஆயன் அந்தப் பசுக்களை அங்கே அழைத்து வந்து மேய்ப்பது வழக்கம். அன்றும் மேய்க்கும் போது அவனுடைய வாழ்நாளுக்கு இறுதி வந்து எய்தியமையின் உயிர் நீங்கினன். அவன் உடலம் கீழே கிடக்க, ஆவினங்கள் அந்த உடலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து நாவால் வருடின; மோந்து பார்த்தன; கண்ணீர்விட்டுப் பெருமூச் செறிந்தன.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட சித்தர் திருவுள்ளம் இரங்கி, இந்தப் பசுக்களின் துயரத்தை நீக்கும் வழி யாது என்று யோசித்தார். மீட்டும் ஆயன் உயிர்பெற்று எழுந்தாலன்றிப் பசுக்களின் துயரம் நீங்காதென்று தெரிந்து, தம்முடைய யோக ஆற்றலால் தம் உடலை ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்து விட்டு, ஆயன் உடலுக்குள் புகுந்து எழுந்தார்.

தம்மைப் பாதுகாப்பவன் எழுந்தவுடன் பசுக்கள் அவனை நக்கி மோந்து இன்புற்றுத் துள்ளிக் குதித்து மேயச் சென்றன. திருமூலர் அந்தப் பசுக்கள் மேயும் இடத்துக்குச் சென்று அவற்றை மேய்த்துப் பிறகு தண்ணீர் காட்டிப் பாதுகாத்தார். கதிரவன் மறைந்தவுடன் பசுக்கள் தம் கன்றை நினைத்துச் சாத்தனூரை நோக்கிப் புறப்பட்டன. திருமூலர் அவற்றின் பின்னே சென்றார். ஒவ்வொரு மாடும் தன் தன் வீட்டில் புக, அவர் நின்றார். ஆயனுடைய மனைவி, தன் கணவன் வர நேரமாகி விட்டது என்று அறிந்து காத்திருந்தாள். திருமூலரைக் கண்டவுடன் அவள், "ஏன் இவ்வளவு நேரம்? உடம்புக்கு ஏதேனும் தீங்குண்டோ?" என்று சொல்லி அவரைத் தொடச் சென்றாள். அவர் விலகி நிற்க, "ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்?" என்று அவள் கேட்டாள். "எனக்கும் உனக்கும் தொடர்பு ஒன்றும் இல்லை" என்று திருமூலர் சொல்லி

விட்டு, அவ்வூரில் உள்ள பொது மடத்துக்குச் சென்று யோகத்தில் இருக்கத் தொடங்கினார்.

இரவெல்லாம் துயிலாமல் வருத்தத்துடன் இருந்த ஆயனுடைய மனைவி, காலையில் திருமூலர் வேறுபாட்டோடு இருப்பதை ஊரவருக்கு உரைத்தாள். அவர்கள் சென்று மடத்தில் யோகநிலையில் அமர்ந்திருந்தவரைக் கண்டு வியந்தார்கள். "இவருக்குப் பித்துப் பிடிக்க வில்லை. வேறு ஒரு பெண்ணிடத்தில் வைத்த அன்பினால் புறக்கணிக்கவில்லை. சித்த விகற்பம் நீங்கித் தெளிந்த சிவயோக நிலையில் இருக்கிறார். பழைய நிலைப்படி இனி உறவு முறை கொள்ள இயலாது" என்று அந்தப் பெண்ணிடம் கூறி வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள்.

திருமூலர் யோகு தெளிந்து பசுக்களுடன் திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றார். மறைத்து வைத்திருந்த தம் உடலைப் பார்த்தபோது அதனை அங்கே காணவில்லை. திருமூலர் வாயிலாகச் சிவாகமப் பொருள் தமிழில் வெளிவர வேண்டும் என்பது சிவபெருமான் திருவுள்ளமாதலின் அவ்வுடம்பை மறைத்தருளினான். இதனை ஞானப்பார்வையால் உணர்ந்த திருமூலர் திருவருளின் வழியே நடக்க எண்ணி, திருவாவடுதுறைக் கோயிலை அடைந்தார். அக்கோயிலில் உள்ள தல விருட்சமாகிய அரசமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து சிவயோகம் செய்யத் தலைப்பட்டார்.

யோக நிலையில் இருந்த திருமூலர் ஓர் ஆண்டு யோகம் செய்து கண்விழிப்பார். ஒரு பாடல் பாடுவார். இப்படி ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக மூவாயிரம் பாடல்கள் அடங்கிய திருமந்திர மாலை என்ற அரிய நூலை அருளினார். மூவாயிரம் ஆண்டுகள் யோகத்தில் இருந்து, பிறகு இறைவன் திருவருளால் மீட்டும் திருக் கைலாயம் சென்று எம்பெருமானைப் பிரியாமல் உறையும் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

திருமூலர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திர மாலை திருமந்திரம் என்றும் வழங்கப் பெறும். அது சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கைப் பற்றியும் சொல்லும் ஒன்பது தந்திரங்கள் அமைந்தது. சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் அது பத்தாந் திருமுறையாகச் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கிறது.

31. தண்டியடிகள் நாயனர்

திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் யாவருமே வழிபடுதற்கு உரியவர்கள். அதனால்தான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், "திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்" என்று பாடினர். அத்தகைய பேறு பெற்றவர்களுள் ஒருவர் தண்டியடிகள் நாயனர். அவர் புறக்கண் இல்லாத குருடர். ஆயினும் அகக் கண்ணில் எப்போதும் இறைவன் திருவடியைக் கண்டு இன்புறும் இயல்பு பெற்றிருந்தார். நாள்தோறும் ஆரூர் எம்பெருமானை வணங்கிப் பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்துக் கொண்டே சென்று வருவார்.

கோயிலின் மேற்கே உள்ள குளத்தைச் சுற்றிலும் அக்காலத்தில் சமணர்கள் மடங்களைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். வரவரக் குளத்தின் அளவு குறுகிக்கொண்டே வந்தது. அதனை அறிந்த தண்டியடிகள் நாயனர், "இந்தத் திருக்குளத்தை அகழ்ந்து பெருகச் செய்ய வேண்டும்" என்று முடிவு பண்ணி, அதற்கு ஆவனவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினர். அங்கங்கே அடையாள முளை நட்டுக் கயிறு கட்டி நடு இடத்தைக் கையாலே தடவிப் பார்த்து மண் வெட்டியால் வெட்டி மண்ணைப் புறத்தே கொட்டி மறுபடியும் வெட்டுவார். இந்தத் தொண்டு செய்யும் போது திருவைந்தெழுத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்.

அவர் குளத்தின் அளவைப் பெருக்கும் பொருட்டுத் தோண்டுவதைக் கண்ட சமணர்களுக்கு அவர் செயல் பொறுக்கவில்லை. அவரை அணுகி, "மண்ணைத் தோண்டி ஞல் இங்குள்ள பிராணிகள் இறந்துபடும்; அவற்றைத் துன்புறுத்த வேண்டாம்" என்ருர்கள்.

அது கேட்ட தண்டியடிகள், "உண்மை அறியாதவர் களே, திருநீற்றைச் சாந்தாகப் பூணும் எம்பெருமானுக்கு உரிய திருப்பணி அல்லவா இது? இது மிகச் சிறந்த அறம் என்பதை நீங்கள் அறிய முடியுமா?" என்ருர்.

அதனைக் கேட்ட சமணர், "நாங்கள் எடுத்துச் சொல் லும் தருமத்தை நீ காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. காதை யும் இழந்தாயோ?" என்று கேட்டனர். தண்டியடிகள், "மந்தமான அறிவும் காணுத கண்ணும் கேளாத செவியும் உங்களுக்குத்தான் உள்ளன. நான் இறைவன் திருவடி களையே காண்கின்றேன் அன்றி மற்றவற்றைக் காண்ப தில்லை. மற்றவர்களைப் போல நான் எல்லாப் பொருளையும் காண வல்லேனுனல் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

அதைக் கேட்ட சமணர்கள், "உன்னுடைய கடவுள் அருளால் நீ கண் பெற்ருயானுல் நாங்கள் இந்த ஊரில் இராமல் ஓடிப் போகிருேம்" என்று சொல்லி, அவர் கையில் இருந்த மண் வெட்டியைப் பறித்துக்கொண்டு, முளைகளையும் கயிற்றையும் எடுத்து எறிந்தார்கள்.

அதனை உணர்ந்த தண்டியடிகளுக்குக் கோபம் மூண் டது. அவர் எம்பெருமான் சந்நிதியில் வந்து வணங்கி, "எம்பெருமானே, இன்று சமணர்கள் என்னை அவமானம் செய்து விட்டார்களே! இந்தப் பழிதீர அருள வேண்டும்" என்று நைந்து அடி வீழ்ந்தார். பின்பு தம் திருமடத்துக் குச் சென்று இரவு தூங்குகையில் இறைவன் எழுந்தருளி,

"நீ மனக் கவலையை ஒழி. உன் கண் திறக்கவும் சமணர் விழி மங்கவும் காணப் போகிறாய். அஞ்ச வேண்டாம்" என்று அருளி மறைந்தான். அப்பால் அன்று இரவே அரசனுடைய கனவில் தோன்றி, "தண்டியடிகள் நமக்குக் குளந்தோண்டுவதைச் சமணர்கள் சகிக்காமல் இடையூறு செய்கிறார்கள். நீ அங்கே போய் அவன் கருத்தை நிறை வேற்று" என்று சொல்லி மறைந்தான்.

உடனே அரசன் எழுந்து தண்டியடிகள் நாயனாரிடம் சென்று பணிய, அவர் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் எடுத்து உரைத்தார். சமணர் கூறியதையும், தான் கண் பெறு வதாகச் சொன்னதையும், அப்போது ஊரை விட்டே ஓடு கிறோமென்று அவர்கள் கூறியதையும் சொன்னார்.

அரசன் சமணர்களை அழைத்து விசாரித்தான். அவர் கள் முன் சொன்னதையே சொன்னார்கள். அரசன் யாவ ரையும் அழைத்துக் கொண்டு குளத்தை அடைந்தான். நாயனாரை நோக்கி, "கண்களைத் திருவருளால் பெற முடியும் என்பதைக் காட்டும்" என்றான்.

தண்டியடிகள் உடனே எழுந்து, "நான் சிவனுக்கு அடிமையானது உண்மையானால் இன்று நான் கண் பெற வேண்டும்; இங்குள்ள சமணர் கண்ணை இழக்க வேண்டும்" என்று கூறி அஞ்செழுத்தை ஓதிக் குளத்தில் மூழ்கினார்.

இறைவனைத் தொழுதபடியே அவர் நீரிலிருந்து எழுந்தபோது அவருக்குக் கண்ணொளி கிடைத்துவிட்டது. அதே சமயத்தில் சமணர்கள் கண் ஒளியை இழந்தார்கள். மன்னன், சமணர்கள் முன்னே கூறிய உறுதிமொழிப்படி அவர்களை ஊரை விட்டு ஓடச் செய்தான். அவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களுக்குப் போய் விட்டனர். சமணர் மடங்கள் இருந்த இடங்களில் அவற்றை இடித்துக் குளத்தை விரிவாகச் செய்து தண்டியடிகளை அடிபணிந் தான் அரசன். அப்பெரியார் கண் பெற்ற:பயனாக இறை

வனைத் தரிசித்து எப்போதும் அஞ்செழுத்தை ஓதி இன்புற்று இறுதியில் சிவபெருமான் திருவடி நீழலில் ஒன்றினார்.

32. மூர்க்க நாயனார்

சான்றோர் பலர் வாழும் தொண்டை நன்னாட்டில் பாலாற்றின் வடகரையில் உள்ளது திருவேற்காடு என்னும் திருத்தலம். அங்கே வேளாண் மரபில் உதித்த ஒருவர் சிறந்த சிவனடியாராக விளங்கினார். திருநீற்றைச் செல்வமாகப் போற்றிச் சிவபெருமானை வழிபட்டு வாழ்ந்த அவர் அடியார்களிடத்தில் அளவற்ற அன்புடையவ ரானார். நாள்தோறும் அடியார்களுக்கு ஆறு சுவையும் பொருந்திய அமுது செய்வித்துப் பின்பே உண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார். இந்த வரையறையினின்றும் ஒருநாளும் வழுவாமல் ஒழுகி வந்தார்.

அவர் அமுது செய்விக்கிறார் என்ற செய்தி நாடு எங்கும் பரவியது. அது கேட்டு நாளுக்கு நாள் மிகுதியான சிவனடியார்கள் அவரை நாடி வரத் தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் யாவருக்கும் முகம் கோணாமல் விருந்துணவு அருத்திப் பின்பு எஞ்சியதை உண்டு இன்புற்றார் அவ்வன்பர். கணக்குக்கு மிஞ்சிய அடியார்கள் வந்தமையால் அவரிடம் உள்ள பொருள் மெல்ல மெல்லக் கரையத் தொடங்கியது. நிலத்தை விற்றும் பண்டங்களை விற்றும் தம்முடைய குறிக்கோள் தவறாமல் நடந்து வந்தார். இப்படிச் சில காலம் கழிந்த பின் விற்பதற்கு ஒரு பொருளும் இல்லாத நிலை வந்தது. தாம் உண்ணாமல் பட்டினியாகக் கிடந்தாலும் அடியார்களுக்கு விருந்து செய்யாமல் வாழ இயலாது என்ற உறுதியை உடையவர் அவர். இனி என் செய்வது என்று ஆராய்ந்தார்.

அவர் இளம்பருவத்தில் சூதாடும் வித்தையைக் கற்றிருந்தார். அதில் பேராற்றல் உடையவராகவும் இருந்தார். இப்பொழுது அது நினைவுக்கு வந்தது. மீட்டும் சூதாடி அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு அடியாருக்கு அமுதூட்டலாம் என்று தீர்மானம் செய்தார். அவ்வாறு செய்யத் தொடங்கவே, அவரிடம் பொருள் சேர்ந்தது. அடியார் பசியைப் போக்கி வந்தார்.

அவருடன் பலர் சூதாடித் தோற்றார்கள். அந்த ஊர்க்காரர் யாவரும் தோற்றனர். மேலே ஊரில் அவரோடு சூதாட வருவார் யாரும் இலராயினர். அதனை அறிந்த அவ் வன்பர், "இனி இவ்வூரில் இருந்து பயன் இல்லை" என்று எண்ணி, இறைவன் எழுந்தருளி யிருக்கும் தலங்களை நாடிச் சென்றார். ஓர் ஊருக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசிப்பது, பிறகு அங்குள்ளாருடன் சூதாடுவது, அதனால் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதூட்டுவது, பிறகே தாம் உண்பது— இப்படியாகச் சில காலம் செய்து வந்தார். பல ஊர்களுக்குச் சென்று அவ்வவ் வூர்களில் உள்ளாருடன் சூதாடி, பிறகு யாரும் அவருடன் ஆட வருவார் இல்லாமற் போகவே, வேறு ஊர்களுக்குப் போனார். 'ஏதேனும் பெரிய நகரமாக இருந்தால் அங்கேயே தங்கிவிடலாம்' என்று எண்ணிய அவர் கடைசியில் திருக்குடந்தையை அடைந்தார்.

எவ்வளவு காலம் இருந்தாலும் சூதாடுவார் கிடைப்பார் என்ற நம்பிக்கை அங்கே உண்டாயிற்று. இப்போது ஒரு புதிய தந்திரத்தை அவர் மேற்கொண்டார். சூது ஆடும்போது முதல் ஆட்டத்தில் அவர் தோல்வி அடைவார். அப்போது அவருடன் ஆடுபவருக்கு ஊக்கம் உண்டாகி விடும். அடுத்த முறை பெரும் பணயத்தை வைப்பார். அந்த ஆட்டத்தில் அவர் வென்று விடுவார். இப்படி

யாக அவர் பொருள் ஈட்டினர். தாம் வென்றபோது பொருளைத் தர மாட்டோம் என்று யாரேனும் முரண் செய்தால் அவர்களை அச்சுறுத்தியும் உடைவாளால் குத்தியும் பொருளைப் பெறுவார். இதனால் அவருடன் சூது ஆடுபவர்கள் ஏமாற்ற மாட்டார்கள். அவரிடம் மிகவும் அச்சம் கொண்டிருந்தார்கள். அவருடைய இயல்பு கண்டு யாவரும் அவரை மூர்க்கர் என்று வழங்கத் தொடங்கினர். அது முதல் அவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியாமல் மறைந்து போயிற்று.

சூதில் தாம் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு உணவுக்குரிய பண்டங்களை வாங்குவார்; சமையல்காரர்களைத் திட்டம் செய்வார்; நாள்தோறும் அடியவர்களுக்கு அமுதூட்டுவார். ஒவ்வொரு நாளும் பல பந்திகள் நடைபெற்றும், அவர் தமக்கென்று அப்பொருளிற் சிறிதும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. எல்லோரும் உண்ட பிறகு கடைப் பந்தியில் அவர் இருந்து உண்ணுவார்.

தம்முடைய கடைப்பிடியை விடாமல், சூதினால் பொருள் பெற்றபோது பொருளாசை பெறாமல், அடியவர்களை அருந்துவது ஒன்றையே வாழ்க்கைப் பயனாகக் கொண்ட மூர்க்க நாயனார், இறுதியில் இறைவன் திருவடியை அடைந்து பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார்.

33. சோமாசி மாற நாயனார்

எங்கே பார்த்தாலும் பசுஞ்சோலை; நல்லோர்களின் உள்ளம் போலக் குளிர்ச்சியைத் தரும் பூம்பொழில்கள். மாமரங்கள் தழைத்து மலர்ந்து நிற்கின்றன. இத்தகைய வளம் பொருந்தியது அம்பர் என்ற திருத்தலம், சோழ நாட்டுப் பழம்பதிகளில் ஒன்று அது.

அங்கே வேதியர் குலத்தில் வந்தவர் மாறர் என்பவர். இறைவனுக்கு அன்பர்கள் யார் வரினும் அவர்களுடைய திருவடியைப் பணிந்து அமுதூட்டுவதைத் தம் கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார். 'இறைவனை எண்ணி அவரைப் போற்றி யாகம் பல புரிவதனால் ஏழுலகில்உள்ள உயிர்களும் நன்மை அடையும். அப்படிச் செய்வதன் பயனாகவே இறைவனை மறவாமல் வாழ்த்தும் வாழ்க்கை கிடைக்கும்' என்ற உறுதி பூண்டு அவர் வேள்விகள் பல செய்தார். பல சோம யாகங்களைச் செய்தமையால் அவரைச் சோமயாஜி என்றே யாவரும் அழைக்கலாயினர். சோமாசி மாறநாயனர் என்று மதிப்புடன் சிவனடியார் வழங்குவர்.

ஈசனுக்கு அன்பரானவர்கள் எந்த இயல்புடன் இருந்தாலும் அவரே நம்மை ஆட்கொள்ளும் தகுதி உடையவர் என்ற உறுதிப்பாடு உடையவர் அவர். சிவபெருமானுடைய திருவைந்தெழுத்தை மறவாமல் செபித்து இன்புறுகிறவர்.

சிவபெருமான் உறையும் திருத்தலங்களுக்குச் சென்று வழிபடும் வழக்கமும் அவரிடம் இருந்தது. ஒரு முறை திருவாரூருக்குச் சென்றிருந்தபோது அங்கே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவை நாச்சியாரோடு எழுந்தருளி யிருப்பதை அறிந்தார். அப்பெருமானுடைய பக்திச் சிறப்பையும் பிற பெருமைகளையும் நன்கு உணர்ந்து அவரை அணுகிப் பாதம் பணிந்து வழிபட்டார். சிவனடியாரிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்ட சோமாசி மாறரிடம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு அன்பு உண்டாயிற்று. இருவரும் நண்பர்களாயினர்.

இறைவன்பாலும் அடியார்களிடமும் முறுகிய அன்பு பூண்ட சோமாசி மாற நாயனர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம் மிக்க பக்தியுடையவராகித் தொண்டு புரிந்து வாழ்ந்தார். பின்பு இறைவன் திருவருளிற் கலந்தார்.

34. சாக்கிய நாயனார்

சங்கமங்கை என்னும் ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய சிவனடியார் சாக்கிய நாயனார். அவர் காஞ்சீ புரம் சென்று அங்குள்ள பௌத்தர்களோடு பழகிச் சாக்கிய தர்மத்தையே மேற்கொண்டார். பின்னும் பல சமய நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்துச் சிவநெறியே நல்ல இன்பம் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழியென்று தெளிந்தார். சிவபெருமானிடம் அவருக்கு அன்பு தோன்றி வளர்ந்து வந்தது. பௌத்த வேடத்தில் இருந்தாலும் அவர் உள்ளம் சிவபெருமான் உறையும் கோயிலாகியது.

நாள்தோறும் சிவலிங்க தரிசனம் செய்து பிறகே உண்ணவேண்டும் என்ற விரதத்தை அவர் மேற்கொண் டார். சாக்கிய வேடத்தில் இருந்த அவர் திருக்கோயிலில் புக யாரும் உடம்பட மாட்டார். தம்முடைய விரதம் நிறைவேற வழியின்றித் தவித்த அவருக்குப் பரந்த வெளியொன்றில் பூசையின்றிக் கிடந்த ஒரு சிவலிங்கம் நேர்பட்டது. அதைக் கண்டவுடன் அவருக்கு உண்டான ஆனந்தத் துக்கு அளவில்லை. 'புறத்தில் சாக்கியனாகவும் அகத்தில் சைவனாகவும் இருக்கும் நமக்கு ஏற்ற வகையில் இந்தப் பெருமான் கிடைத்தாரே! இது அவன் திருவருளே' என்று உணர்ச்சி விஞ்சியவராய்ச் சிவலிங்கத்தை அணுகினார். அருச்சனை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது. வெறும் வெளியில் நீரா, பூவா, இலையா, ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை. அருகிலே இருந்த சிறு கல்லை எடுத்து அதையே மலராகப் பாவித்து எறிந்தார்.

தன்னை விட்டுச் சென்ற குழந்தை வந்து இகழ்வதற் குரிய செயலைச் செய்தாலும் அதனைப் பொருட் படுத் தாமல் தாய் அக் குழந்தைக்கு இன்பம் செய்வது போல, சிவபெருமான் சாக்கியர் அன்பைக் கண்டு திருவுள்ளம் உவந்தான்.

மறுநாளும் அவர் அவ்விடம் வந்து சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தார். முதல் நாள் அப் பெருமானைக் கண்ட உவகைப் பெருக்கினால் கல்லையே மலராக வீசி எறிந்த செயலை நினைந்து பார்த்தார். 'இதுவும் சிவபெருமானுடைய ஆணையினால் நிகழ்ந்தது போலும்! அந்த எண்ணம் தோன்றியதற்கு வேறு காரணம் இல்லை. புறச் சமயத்துக்குரிய வேடம் புனைந்திருக்கும் நான் மலரால் பூசை செய்தால் அயலார் என்னை ஏசுவார்கள். கல் எறிந்தால் புறச் சமயத்தான் வெறுப்பினால் செய்வது என்று எண்ணிக்கொள்வார்கள்; நம்மைத் தவறு சொல்லமாட்டார்கள். இதனால்தான் இப்படி ஓர் எண்ணத்தை எம்பெருமான் எனக்குத் தோன்றச் செய்தான்' என்று சிந்தித்தார். ஆகவே அன்றும் சிறு கற்களை எடுத்து அந்தச் சிவலிங்கத்தின்மேல் வீசி எறிந்துவிட்டுச் சென்றார். அது முதல் ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணுவதற்கு முன் மறவாமல் அந்த வெளியில் இருந்த சிவபிரான்மேல் கல்லை எறிந்து பின்பே உண்ணுவார். இந்த விரதத்துக்கு இழுக்கு வராமல் ஒழுகி வந்தார்.

ஒருநாள் - இறைவன் திருவருள் நியதிபோலும்-அவர் இந்த ஒழுங்கை மறந்துபோய் உணவுகொள்ள உட்கார்ந்து விட்டார். அப்போது பளிச்சென்று கல்லருச்சனை நினைவுக்கு வந்தது. 'ஐயோ! என்ன காரியம் செய்யப் புகுந்தேன்! இன்று எம்பெருமான்மேல் கல்லை வீச மறந்துபோய் விட்டேனே!' என்று நைந்து எழுந்து, அன்பு உந்த மிக்க விரைவாகச் சிவலிங்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

சிவலிங்கப் பெருமானிடம் ஆராத காதல் கொண்டு ஓடினவர், வழக்கம்போல் ஒரு கல்லை எடுத்து வீசினார். தாம் மேற்கொண்ட விரதத்தினின்றும் வழுவாது அன்பிலே சிறந்து நிற்கும் சாக்கிய நாயனாரின் உள்ளப் பண்பை அறிந்த எம்பெருமான் விடையின் மேல் உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தார்.

இடைவிடாது உள்ளக் கோயிலில் எம்பெருமானை வைத்து இறைஞ்சும் சாக்கிய நாயனருக்கு இறைவன் சிவலோகத்தில் மீளா அடிமையாக நிற்கும் பாங்கை அருளி ஆட்கொண்டான்.

தாம் மேற்கொண்ட செயல் தம் நிலைக்கு ஏற்றதென்று அதை விரதமாகக் கடைப்பிடித்த சாக்கிய நாயனருடைய செயல் வியப்பதற்குரியது. அவர் உள்ளத்தே அன்பு நிறைந்திருந்தமையால் அவர் எறிந்த கல் இறைவனுக்கு மணமலர் ஆயிற்று. புறச் செயலைக் காட்டிலும் உள்ளன்பே எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கு உரிய கருவி என்பதைச் சாக்கிய நாயனர்வரலாறு காட்டுகிறது.

35. சிறப்புலி நாயனர்

சோழ வளநாட்டில் நீர்வளமும் நிலவளமும் மிக்கு விளங்குவது, ஆக்கூர். அங்குள்ள திருக் கோயிலுக்குத் தான்தோன்றி மாடம் என்று பெயர். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும் அப்பர் சுவாமிகளும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்களை உடையது அவ்வூர்.

"அங்கம் ஆறோடும் அருமறைகள் ஐவேள்வி
தங்கினர் ஆக்கூர்"

"நான்மறையோ டாறங்கம் பலகலைகள்
தாங்கினர் ஆக்கூர்"

என்று சம்பந்தர் அத் தலத்திலுள்ள அந்தணர்களைப் பாராட்டியுள்ளார். அப்படியே அங்குள்ள வேளாளரை,

"வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்கும்
தாளாளர் ஆக்கூர்"

என்றும், கொடையாளரை,

"இன்மையால்சென் றிரந்தார்க்கில்லையென்ரு நீத்துவக்கும்
தன்மையார் ஆக்கூர்"

என்றும், அடியாரை,

"பொன்னடிக்கே நாடோறும் பூவோடு நீர்சுமக்கும்
தன்னடியார் ஆக்கூர்"

என்றும் சிறப்பித்திருக்கிருர்.

நீர்வளமும் நீர்மை வளமும் மலிந்த அவ்வூரில் மறையவர் குலத்தில் சிறப்புலியார் தோன்றிஞர். அவர் சிவபிரானுக்குரிய தொண்டுகளை இயற்றுவதில் வல்லவராகவும் ஈகைத் திறத்தில் சிறந்தவராகவும் இருந்தார். இறைவனுடைய அடியார்கள் வந்தால் அவர்களை அடிபணிந்து முன் நின்று இனிய மொழிகளைக் கூறி, அவர்கள் இனிய உணவை உண்ணச் செய்வார். அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளையும் வழங்குவார்.

சிவ பக்திக்குரிய அடையாளங்களிலும் இயல்பிலும் அவர் சிறந்து நின்ருர். ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்துத் தம் மரபுக்கு ஏற்ற வகையில் வேள்விகளை இயற்றி அதன் பயனைச் சிவபிரானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார். அடியார்களுக்கும், பிறருக்கும் நலம் புரிந்து தம் மரபிற்கு ஏற்ற அறங்களிலும் தலைநின்று வாழ்ந்த சிறப்புலியார் யாவராலும் போற்றப் பெற்ருர். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராகச் சைவ உலகம் வழிபடும் நிலையை அடைந்தார்.

" அஞ்செழுத் தோதி அங்கி
வேட்டுநல் வேள்வி எல்லாம்
நஞ்சணி கண்டர் பாதம்
நண்ணிடச் செய்து ஞாலத்
தெஞ்சலில் அடியார்க் கென்றும்
இடையரு அன்பால் வள்ளல்

திருஞ்செயல் வாய்ப்ப ஈசன்
தாள்நிழல் தங்கி னாரே"

என்று இவருடைய புகழைச் சேக்கிழார் பாடியுள்ளார்.

36. சிறுத்தொண்ட நாயனார்

சோழ நாடு என்றால் நீர் வளம் நிலவளத்துக்குக் கேட்கவேண்டுமா? திருச்செங்காட்டங்குடி காவேரித் திருநாட்டில் உள்ளது என்று சொன்னாலே போதும்; அதன் வளத்தைத் தனியே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாம்.

அந்த ஊரில் பரம்பரை பரம்பரையாக அரசனுக்கு மந்திரியாகவும் சேனைத் தலைவராகவும் உள்ள மாமாத்திரர் குலத்தில் உதித்தவர் பரஞ்சோதியார் என்னும் சிவபக்தர். வடமொழித் தேர்ச்சியும் உள்ளவர். படைக்கலப் பயிற்சி, ஆனையேற்றம், குதிரையேற்றம் ஆகியவற்றிலும் அவர் பேராற்றல் உடையவராக விளங்கினார்.

இத்தனை கலைகளிலும் பயின்று திறல்பெற்ற அவருடைய உள்ளம் எப்போதும் சிவன் கழலையே சிந்திக்கும் இயல்புடையதாக இருந்தது. சிவனடியார்களிடம் பெரு மதிப்பு வைத்து வழிபட்டு அடியார் தொண்டினும் சிறந்து நின்றார். அரசனுக்கு அவர் மிக நெருங்கியவராய், அவருக்கு வேண்டும்போதெல்லாம் துணையாகச் சென்று போர் செய்து பகைஞரைப் புறங்கண்டு வருவார். ஒரு முறை வடக்கே வாதாவிக்குச் சென்று அங்குள்ள மன்னரைப் போரில் வென்று அங்குள்ள நிதிக் குவைகளைச் சோழ நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து அரசன் முன் வைத்தார். வடபுல மன்னன் படைப்பலம் மிகுதியாக உடையவன். அவ்வளவு பெரிய மன்னனைப் பொருது வென்று வந்த பரஞ்சோதியாரைச் சோழ மன்னனும் பிறரும் பாராட்டினார்கள்.

"நம்முடைய படைக்கு இத்தனை வலிமை உண்டு என்று நானே நம்பவில்லை" என்றான் அரசன்.

"நம் படை வலிமை காரணம் அன்று; படைத் தலைவராகச் சென்ற பரஞ்சோதியாருடைய வலிமைதான் இந்த வெற்றிக்குக் காரணம்" என்றார் ஓர் அமைச்சர்.

"அவருடைய உடற் பலமும் படைக்கலப் பயிற்சிப் பலமுங்கூடக் காரணம் அன்று" என்று ஓர் அமைச்சர் சொன்னார்.

"அது என்ன, அப்படிச் சொல்கிறீரே; அவருக்குத் தேர்ந்த படைக்கலப் பயிற்சி இருப்பதனால்தானே இந்த வெற்றி கிடைத்தது?" என்று கேட்டான் அரசன்.

"அவர் இந்தப் படைகளை நம்புகிறவர் அல்ல. இறைவனுடைய திருவருட் பலத்தை நம்பி வாழ்கிறவர். அந்த வலிமையினால் அவர் எந்தச் செயலை மேற்கொண்டாலும் வெற்றி உண்டாகும். இறைவன் அன்பராகிய அவருக்கு இணையாகச் சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள்?" என்று மற்றோர் அமைச்சர் கூறுவதைக் கேட்ட மன்னன் சிறிது யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

"பரஞ்சோதியார் சிவனடியார் என்று சொன்னீரே! அவருக்கு எப்படிப் படைக்கலப் பயிற்சி கைகூடியது?"

"தம் கடமையை நன்றாகச் செய்யத் தெரிந்தவர் அவர். எந்தச் செயல் செய்தாலும் இறைவனடியை மறவாத சீலர்" என்றார் அமைச்சர்.

"அத்தகைய பெரியவரை நாம் கடவுளைப் போல வைத்து வழிபடுவதை விட்டு, போர் செய்ய அனுப்பியது தவறு. அவரை ஏவல் கொள்ள நாம் யார்?" என்று சொல்லிய அரசன் பெருமூச்சு விட்டான்.

பரஞ்சோதியாரை அழைத்துவரச் செய்து, அவர் அடிபணிந்து, "தங்களைப் போர்முனைக்கு அனுப்பிய என்

பேதைமையைப் பொறுத்தருள வேண்டும். தங்கள் பெருமை இத்தனை காலம் எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று" என்று இரங்கினான் அரசன்.

பரஞ்சோதியார் மன்னனெதிர் வணங்கி, "எனக்கு எந்தத் தொழிலில் உரிமை உண்டோ அதனை நான் செய்தேன். அப்படிச் செய்வது என் கடமை அல்லவா? அதில் என்ன தீங்கு எனக்கு உண்டாகும்?" என்று பணிவுடன் கூறினார்.

அரசன் அவரைக் கும்பிட்டு, "இனித் தங்களுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே நான் ஏவல் இடமாட்டேன். தங்கள் விருப்பப்படியே இருந்து எங்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டும்" என்று சொல்லி, பொன்னும் பொருளும் வழங்கினான். அவர் வாழ்க்கைக்கு ஒரு குறையும் வாராத வண்ணம் இறையிலி நிலங்களை அளித்தான்.

'இதுவும் இறைவன் திருவருள்!' என்று எண்ணிய பரஞ்சோதியார், அவ்வூரில் உள்ள கணபதீச்சரம் என்னும் திருக்கோயிற்குச் சென்று வழிபட்டுச் சிவபக்தியிலும் அடியார் பக்தியிலும் மேன்மேலும் சிறந்து நின்றார். பின்பு நல்ல குடியிலே பிறந்த வெண்காட்டு நங்கையென்னும் பெருமாட்டியை மணந்து, இல்லறத்தை முறைப்படி நடத்தத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு நாளும் சிவனடியாரைப் பணிந்து அவர்களுக்கு உணவூட்டிப் பின்பே உண்ணும் வரையறையை மேற்கொண்டார். அவருடைய விருப்பத்துக்கு இசைந்தவாறே வெண்காட்டு நங்கையாரும் வேண்டுவன செய்ய, அவர்களுடைய இல்லறம் எதனாலும் குறைவின்றி நன்கு நிகழ்ந்து வந்தது.

புகழாலும் நிலையாலும் பலர் போற்ற வாழ்ந்த பரஞ்சோதியார், அடியார்களிடம் மிகவும் பணிவாக ஒழுகி அவர்களிடம் பயபக்தியோடு பழகினார். எல்லாவற்றிலும் பெரியவராகிய அவர் சிறியவரைப் போல

அடங்கி ஒடுங்கியிருத்தலைக் கண்டவர்கள் அவரைச் சிறுத் தொண்டர் என்று அழைக்கத் தலைப்பட்டனர்.

இறைவன் திருவருளால் சிறுத் தொண்டருக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்குச் சீராளன் என்று திரு நாமம் புனைந்து மிகச் செல்வமாக வளர்த்து வந்தார். அந்த அந்தப் பருவத்துக்கு ஏற்ற சிறப்புகளைச் செய்து குழந்தையைச் சிறுத்தொண்டரும் அவர் மனைவியாரும் வளர்த்து வந்தனர். சீராளன் பள்ளிக்குச் செல்லும் பருவத்தை அடையவே, பெற்ரேர் அவனைப் பள்ளியிற் சேர்த்து, அவன் கல்வியிற் சிறந்து வளர்வதை அறிந்து இன்புற்றனர்.

இவ்வாறு இருக்கையில், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் ஒரு முறை அந்தத் தலத்திற்கு எழுந்தருளினர். அவரை வணங்கி வழிபட்டு அன்பு செய்து இன்புற்ருர் சிறுத்தொண்டர். சம்பந்தப் பெருமான் சிறுத்தொண்ட ரைத் தம் திருப்பதிகத்தினிடையே சிறப்பித்துப் பாடிச் சில நாள் அங்கே தங்கிப் புறப்பட்டார்.

சிவபெருமான் சிறுத்தொண்டருடைய அன்பை நுகர் வதற்கும் அவருடைய பெருமையை உலகம் அறியும்படி செய்வதற்கும் திருவுளங்கொண்டான்; பைரவத் திருக் கோலம் பூண்டு திருச்செங்காட்டங்குடியை அடைந்தான்.

சிறுத்தொண்டருடைய வீட்டைத் தேடிச் சென்ற பைரவர் அவர் வீட்டுக்குள் புகுந்து, "சிவனடியவருக்கு உணவளிக்கும் சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் இருக்கிருரோ?" என்று கேட்டார். அப்போது அவ்வீட்டில் ஏவல்புரியும் சந்தனமென்னும் பெயருடைய நங்கை அவரைக் கண்டு, சிவனடியார் என்றறிந்து வணங்கி, "அவர் சிவனடியார் களைத் தேடிக்கொண்டுதான் போயிருக்கிருர். வந்துவிடு வார். தாங்கள் உள்ளே எழுந்தருள வேண்டும்" என்று கூறினள்.

"பெண்கள் மட்டும் உள்ள இடத்தில் நாம் வருவதில்லை" என்று சொல்லி அவர் புறப்படும்போது, சிறுத்தொண்டர் மனைவியாராகிய திருவெண்காட்டு நங்கையார் வந்து, "இதோ அவர் வந்துவிடுவார்; தாழ்க்கமாட்டார்" என்று சொன்னார். "நாம் சிறுத்தொண்டரைக் காணுவதற்காக வந்தோம். அவர் இல்லாத சமயத்தில் இங்கே இருக்கமாட்டோம். இவ்வூர்த் திருக்கோயிலில் உள்ள ஆத்திமரத்தின் கீழ் இருக்கிறோம். அவர் வந்தால் சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லி அவர் போய்விட்டார்.

சிறிது நேரங் கழித்துச் சென்று சிவனடியார் யாரையும் காணுமல் வாட்டத்தோடு வந்த சிறுத்தொண்டரிடம் அவர் மனைவியார், பைரவத் திருக்கோலத்திலிருந்த அடியார் வந்துபோன செய்தியைத் தெரிவித்தார். உள்ளங் களிகூர்ந்த அவர் உடனே திருக்கோயில் சென்று பைரவரைக் கண்டு நின்றார்.

அப்போது பைரவர், "நீர்தாம் பெருமை பெற்ற சிறுத்தொண்டரோ?" என்று கேட்டார்.

"அடியேனுக்கு ஒரு தகுதியும் இல்லாவிட்டாலும் அந்தப் பெயரால் அன்பர்கள் அழைப்பதுண்டு. இன்று சிவனடியார் யாரையும் காணவில்லையே என்று வருந்தியிருந்த எனக்கு நீங்கள் கிடைத்தீர்கள். அடியேன் இல்லத்துக்கு எழுந்தருளி அமுது செய்ய வேண்டும்" என்று பணிந்து வேண்டினார் சிறுத்தொண்டர்.

"நாம் வடநாட்டில் உள்ளோம். உம்மைக் காண வந்தோம். எமக்கு வேண்டிய உணவை வழங்குதல் உம்மால் முடியாது."

"சிவனடியார்களுக்குக் கிடைக்காத பொருளும் உண்டோ? தங்களுக்கு எந்த வகை உணவு வேண்டும் என்று அருளுங்கள்."

"நாம் ஆறுமாதம் உண்ணுமல் இருந்து பிறகு பசுவை அடித்து உண்ணுவது வழக்கம். இன்று அப்படி உண்ண வேண்டிய நாள். உம்மால் அப்படிச் செய்ய முடியாது."

"என்னிடம் ஆடு மாடு எருமையென மூன்று நிரைகளும் இருக்கின்றன. தேவரீருக்கு எத்தகைய பசு வேண்டுமோ, அதைத் தெரிவித்தால் வீட்டுக்குச் சென்று அதனை அமைக்கச் செய்துவிட்டுக் காலம் தவருமல் இங்கே வந்து அழைத்துச் செல்வேன்."

"சொன்னுல் உமக்கு விநோதமாக இருக்கும். நாம் உண்ணுவது பசுமாடு அன்று; நரபசுவையே உண்போம். ஐந்து பிராயமுள்ள குழந்தையாக, உடம்பில் மறு ஏதும் இல்லாதவனுக இருக்க வேண்டும். இன்னும் வேண்டியதைச் சொன்னுல் நீர் வருந்துவீர்."

"அருமையான பொருள் என்று ஏதும் இல்லை. விரைவில் தாங்கள் வேண்டியதைச் சொல்லவேண்டும்."

"ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனுக உள்ளவனைத் தந்தை அரியத் தாய் பிடிக்க வேண்டும். அவர்கள் மனமுவந்து கறி சமைத்துத் தந்தால் அதை நாம் உண்போம்" என்ருர் பைரவர்.

"இது எனக்கு அரிதன்று; அப்படியே செய்வேன்" என்று கூறி விடை பெற்றுக்கொண்ட சிறுத்தொண்டர், நேரே வீடு சென்ருர். சென்று தம் மனைவியாரை அழைத்து, "தொண்டர் பிரான் நம் இல்லத்தில் அமுது செய்யத் திருவுள்ளம் இசைந்தார். ஐந்து பிராயமுடையவனுய், ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனுய், உறுப்புக் குறைவு இல்லாதவனுக உள்ள குழந்தையைத் தாய் பிடித்துக்கொள்ள, தந்தை அரிந்துதர, கறி சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமாம்."

"அப்படி ஒரு சிறுவனை எங்கே பெறுவது?" என்று கேட்டார் நங்கையார்.

"இத்தகைய மைந்தன் ஒருவனை விலைகொடுத்தால் கூடத் தரமாட்டார்கள். அப்படி அளித்தாலும் தாயும் தந்தையும் இருந்து அரிய மாட்டார்கள். நீ பெற்ற பிள்ளையைத்தான் அழைத்துவர வேண்டும்" என்றார் சிறுத்தொண்டர்.

இல்வாழ்வுக்குத் துணையாக நின்ற அப்பிராட்டியார் சிறிதும் தடையின்றி இசைந்து, "பள்ளியிலிருந்து அவனை அழைத்து வாருங்கள்" என்றார்.

அப்படியே அழைத்து வந்து நீராட்டி, தாய் பிடித்துக் கொள்ள, சிறுத்தொண்டர் தலையை அரிந்து உறுப்புக் களையும் வெவ்வேறு அரிந்து தர, வெண்காட்டு நங்கையார் அவற்றைப் பெற்றுச் சமைக்கப் புகுந்தார். தலை கறிக்கு ஆகாதென்று தனியே வைத்துவிட்டார். அதனைச் சந்தன நங்கை எடுத்துச் சமைத்து வைத்தாள்.

சமையல் முடிந்தவுடன் மனைவியார் கூறச் சிறுத்தொண்டர் பைரவரை அழைப்பதற்குத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். அவரை வணங்கி, "காலந் தாழ்த்ததைப் பொறுத்து, அடியேன் இல்லத்துக்கு எழுந்தருளவேண்டும்" என்றார். அவர் உடன் வர, அழைத்துச் சென்று இருக்கை தந்து அவர் திருவடியை நீரால் விளக்கி அந்த நீரைத் தம் தலையின் மேல் தெளித்துக்கொண்டு தீபதூபங் காட்டிப் பூசை செய்தார்; பின்பு, "எவ்வாறு உணவு படைக்கவேண்டும்?" என்று கேட்டார். "எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே படையும்" என்று பைரவர் கூறினார்.

அப்படியே படைத்தபின், "நான் சொன்ன முறைப் படியே நரபசுவை அடித்து எல்லா உறுப்புக்களையும் கொண்டு சமைத்தீரோ?" என்று கேட்டார் பைரவர். தொண்டர்தம் மனைவியார், "தலைக்கறி ஆகாது என்று சமைக்கவில்லை" என்றார்.

"அதையும் நாம் உண்பதுண்டு" என்று அவர் சொல்ல, சிறுத்தொண்டர், "இதற்கென் செய்வேன்!" என்று வருந்தும்போது, "நான் அதையும் சமைத்து வைத்தேன்" என்று சந்தன நங்கை சொல்லி எடுத்துத் தந்தாள்.

சிறுத்தொண்டர் முகமலர்ந்து அதையும் படைத்தார். வந்த அடியார், "நாம் தனியே உண்ணுவது இல்லை. ஈசனடியார் யாரேனும் அருகில் நின்ருல் அழைத்து வாரும்" என்று சொல்ல, அவர் வெளியே சென்று பார்க்க, யாரும் கிடைத்திலர். அதை அவர் பைரவரிடம் சொல்ல, "உம்மை விட வேறு அடியார் யார் உள்ளார்? நீர் அமரும்" என்று சொல்ல, அவர் அவ்வாறே அமர்ந்தார். அவருக்கும் கலம் திருத்தி, பைரவர் கூறியவாறே எல்லாக் கறியும் அவர் கலத்தில் இட்டனர் திருவெண்காட்டம்மையார்.

அடியாருக்கு இட்டு உண்பது என் விரதம் என்று பைரவர் சொன்னமையால், அவர் உண்ணவேண்டும் என்பதற்காக, முன்னே சிறுத்தொண்டர் உண்ணத் தொடங்கிஞர். பாசம், வெறுப்பு, அருவருப்பு, பற்று ஆகிய எல்லாவற்றையும் கடந்து, சிவனடியார் திருவுள்ளம் கூசாமல் ஒழுகவேண்டும் என்ற ஒன்றையன்றி மற்ற யாவற்றையும் மறந்த நிலையில் அவர் இருந்தார்.

அப்போது பைரவர் அவரைத் தடுத்து, "ஆறுமாத மாகப் பட்டினி கிடக்கும் நான் இன்னும் உண்ணுமல் இருக்க, நாள்தோறும் சோறுண்ணும் நீர் அவசரப்படுகிறீரே! இரும். இன்னும் ஒன்று உண்டு. நீர் மகனைப் பெற்றவராக இருந்தால் அந்தக் குழந்தையையும் அழையும்; சேர்ந்து உண்ணலாம்" என்று கூறிஞர்

சிறுத்தொண்டர் உண்மை கூறத் துணியாதவராய், "அவன் இப்போது உதவான்" என்ருர்.

"அவன் வந்தால்தான் நாம் உண்போம். அவனைப் போய்த் தேடி அழைத்து வாரும்" என்ருர்.

'இவ்வடியார் அமுது செய்ய எத்தனை தாமதம்!' என்று கருதிச் சிறுத்தொண்டர் தம் மனைவியாரோடு புறம் போந்து தம் குழந்தையை அழைப்பவரைப் போலப் பாவனை செய்யத் தொடங்கி, "மைந்தா, வா" என்று அழைத்தார். அவர் மனைவியாரும், "செய்ய மணியே, சீராளா, நாம் உய்யச் சிவனடியார் உடனுண்ண அழைக் கின்றார்; வா அப்பா" என்று உரக்க அழைத்தார்.

என்ன ஆச்சரியம்! இறைவன் திருவருளால் குழந்தை சீராளன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஓடி வருபவனைப்போல வந்தான். அவனை அம்மையார் எடுத்தணைத்துக் கணவர் கையில் கொடுக்க அவர், "அடியார் உண்ணும் பேறு நமக்குக் கிடைக்கும்" என்ற பேருவகையோடு அவனைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். தாம் அரிந்த மகன் வந்தானே என்ற வியப்போ, அவன் எவ்வாறு வந்தான் என்ற ஆராய்ச்சியோ அவருக்கு அப்போது தோன்றவில்லை. அடியார் ஏதேனும் காரணம் கூறி அமுது செய்யாமல் போய்விடுவாரோ என்று ஏங்கி நின்ற அவருக்கு, "இப் போது அவர் அமுது செய்வார்" என்ற நம்பிக்கையும் அதனால் உவகையும் உண்டாயின.

அந்தக் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு இல்லத்துள் சென்று பார்க்க, அங்கே அடியாரைக் காணவில்லை. பரி கலத்தில் இட்ட கறியையும் காணவில்லை. சிறுத்தொண்டர் ஒன்றும் தெளியாமல் கலங்கி வீழ்ந்து நைந்தார். "ஐயோ! வந்த அடியார் அமுது செய்யாமல் எங்கே போனார்?" எனத் தேடி மயங்கி வெளியே வரும்போது, வானில் இறை வன் உமாதேவியாரோடும் குழந்தைப் பிரானாகிய முருக னோடும் காட்சி அளித்தான். அந்த மூவரையும் அடியாரும் மனைவியாரும் சீராளனுமாகிய மூவரும் தொழுது பரவச மாகி ஏத்தினார்கள். அம்மூவருக்கும் சந்தன நங்கைக்கும் இறைவன் திருவருள் புரிந்து வாழ்வித்தான்.

எல்லாப் பற்றையும் விட்டு அடியாரைப் பேணுவதே பயனென்று அதற்காக இல்வாழ்வில் வாழ்ந்து, மைந்தனே யும் தம் கையால் அரிந்து கறி சமைக்கச் செய்த சிறுத் தொண்டருடைய பக்தியின் முறுகிய நிலையைத் தெளிவது மிக மிக அருமை. புறப்பகையை வென்று அவர் பெற்ற புகழ் பெரிது அன்று; அகப்பகையை வென்று நின்ற அவர், இறைவன்பாற் பெற்ற திருவருள் பெரிது.

37. சேரமான் பெருமாள் நாயனர்

மேல் கடற்கரையில் கொடுங்கோளூர் என்ற ஊர் ஒன்று உள்ளது. அதற்கருகே திருவஞ்சைக்களம் என்ற திருப்பதி இருக்கிறது. கொடுங்கோளூரை இப்போது கொடுங்கல்லூர் என்றும், திருவஞ்சைக்களத்தை திருவஞ் சிக்குளம் என்றும் வழங்குவர். கொடுங்கோளூருக்கு மகோதை யென்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. பழங்காலத்தில் சேரமன்னர் தம்முடைய ஆட்சித் தலைநகராகக் கொடுங் கோளூரையே கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவ்வூருக்கு வஞ்சியென்ற பெயரே வழங்கி வந்தது.

சேரர் குலத்துப் பிறந்த பெருமாக் கோதையார் என்ப வர் இறைவனிடம் ஆராத காதல் உடையவராக இருந்தார். திருவஞ்சைக்களத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை வணங்கி அக்கோயிலில் உரிய தொண்டுகளைச் செய்து அவனடியே நினைந்து வாழ்ந்து வந்தார்.

அக்காலத்தில் கொடுங்கோளூரில் அரசாண்டு வந்த சேரமன்னர் துறவு பூண்டு அரசு துறந்து போய்விட்டார். அதனுல் அமைச்சர் முதலியோர் பெருமாக் கோதையாரிடம் வந்து, "தேவரீர் உரிமையுடையவராதலின் சேர நாட்டின் ஆட்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும்" என்று பணிந்து விண்ணப்பம் செய்தனர். "இறைவன் திருவுள்ளம் அறிந்து

வருவேன்" என்று சொல்லித் திருவஞ்சைக் களத்தப்பன் முன் சென்று அவர் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அப் பெருமான் பெருமாக் கோதையாருக்குத் திருவருள் பாலித்து, எல்லா விலங்குகளும் பேசும் மொழிகளை அறியும் ஆற்றலை அருளினன்.

அதன்பின் அவர் முடி சூடி மன்னராக ஆட்சிபுரியத் தலைப்பட்டார். விலங்குகளின் மொழியை உணரும் ஆற்றல் பெற்றமையால் கழறிற்று அறிவார் என்னும் திருநாமம் அவருக்கு உண்டாயிற்று.

சேரமான் பெருமாள் என்ற பெயரோடு அவர் ஆட்சி புரியலானர். அவர் வஞ்சி நகரை வலம்வரும் போது, யாரோ ஒரு வண்ணான் உவர் மண்ணைத் தலையிற் சுமந்து செல்ல, மழையினால் அது உடம்பின்மேல் வழிந்து காய்ந்து, நீறு பூத்திருக்கும் கோலத்தோடு எதிரே வந்துகொண்டிருந்தான். உடம்பு முழுவதும் திருநீறு பூசிக்கொண்டு வருவதாக எண்ணிய சேரமான் உடனே யானையினின்றும் இறங்கி அவன் அடியைப் பணிந்தார். அதுகண்டு அஞ்சிய அவன், "அடியேன் அடிவண்ணான்" என்று சொல்லி ஒதுங்கினன். மன்னரோ, "அடியேன் அடிச் சேரன். நீர் திருநீற்றை நினைப்பித்தீர்" என்று சொல்லி அளவளாவினர். இது கண்டு யாவரும் வியப்படைந்து, சேரமான் பெருமாளுடைய பக்தி விசித்திரத்தைப் பாராட்டினர்கள்.

மதுரையில் பாணபத்திரர் என்னும் பாணர் நாள் தோறும் சொக்கலிங்கப் பெருமானை வழிபட்டு அவர் திரு முன் யாழ் வாசித்துத் தொண்டு புரிந்து வந்தார். அவர் வறுமையால் வாடுவதை அறிந்த சொக்கலிங்கக் கடவுள், "மதிமலி புரிசை" என்று ஒரு திருமுகப் பாசுரத்தை எழுதி, அவரிடம், "சேரமான் பெருமாளிடம் இதைக் கொடுத்தால் பரிசில் வழங்குவான்" என்று குறிப்பித்தார். பாணபத்திரர் அப்படியே வஞ்சிமாநகரம் வந்து அத்திருமுகத்தைச் சேர

மன்னரிடம் அளித்தார். அதில், "மதுரைப் பதியில் இருக்கும் ஆலவாயரனுகிய நான் சேரமானுக்கு எழுதுவதாவது: இது கொணர்பவன் உன்னைப் போல் என்னிடம் பேரன்புடையவன். இவனுக்கு வேண்டியதை அளித்து அனுப்புக" என்ற செய்தி பாட்டாக இருந்தது.

அதைக் கண்டவுடன் சேரர் தம் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினர். பாணரைப் பணிந்தார். "எம்பெருமான் திருமுகம் பெறும் பேறு எனக்குக் கிடைத்ததே!" என்று களிநடம் புரிந்தார். பிறகு அமைச்சர்களை அழைத்துத் தமக்குரிய செல்வங்கள் யாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் துருவிக்கொண்டு வரச் செய்தார். பாணனுருக்கு அவற்றைக் காட்டி, "இவை யாவும் தங்களுடையனவே; இந்த அரசாட்சியும் தங்களுடையதே" என்று சொல்லி வைக்கவும், பாணர் அஞ்சி நடுங்கினர். தமக்கு வேண்டிய சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, "இறைவர் ஆணை; இந்த அரசை நீரே மேற்கொண்டு ஆட்சி புரிய வேண்டும்" என்று கூறினர். இறைவர் ஆணை யென்றதற்கு அஞ்சி, மீட்டும் அரசை ஏற்றுக் கொண்டு பாணபத்திரரை அன்போடும் உபசரித்து வழியனுப்பினர்.

சேரமான் பெருமாள் ஒவ்வொரு நாளும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்து அருச்சித்துப் பூசை புரிவது வழக்கம். பூசை முடிந்தவுடன் நடராசப் பெருமானுடைய சிலம்பொலி கேட்கும். அதனைக் கேட்டு உருகி இன்புறுவார்.

ஒருநாள் பூசை செய்து முடிந்தவுடன் வழக்கப்படி சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. 'நாம் செய்த பூசையில் ஏதோ தவறு நேர்ந்துவிட்டது' என்று வருந்திய சேரர் உடைவாளை எடுத்துக் குத்திக் கொள்ளப் போனர். அப்போது சிலம்பொலி கேட்டது. உடனே, "எம்பெருமானே, இன்று இந்த ஒலி தாழ்த்ததற்கு என்ன காரணம்?" என்று நைந்து

வினவினார். இறைவன் அசரீரியாக, "தில்லையில் சுந்தரன் வந்து திருப்பதிகம் பாடினான். அதைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தமையால் தாமதமாயிற்று" என்று கூறினான். சுந்தரரையும் சேரமானையும் தோழர்களாக்க வேண்டும் என்ற திருவுள்ளத்தோடு இறைவன் இவ்வாறு குறிப்பிக் கவே, சேரமான் பெருமாள், "அவ்வளவு சிறந்தவராகிய பெருமானை நான் தரிசிக்க வேண்டும்" என்று தில்லையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானை வணங்கிப் பொன் வண்ணத் தந்தாதி என்ற நூலைப் பாடினார். சுந்தரர் திருவா ரூரில் இருப்பதை உணர்ந்து அங்கே சென்று அவரை வணங்கி நட்புப் பூண்டார். இருவரும் உளங்கலந்த பெரு நண்பரானார்கள். அடியார்கள் அதுகண்டு இருவர் பண்பை யும் வியந்தார்கள். இருவரும் திருவாரூர்த் திருக்கோயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்கள். சேரமான் பெருமாள் திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை என்ற நூலைப் பாடியருளினார்.

அப்பால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரோடு பாண்டி நாட்டி லும் சோழ நாட்டிலும் உள்ள பல தலங்களைத் தரிசித்து இன்புற்றார். நாயனாரையும் அழைத்துக் கொண்டு திருவஞ் சைக் களத்துக்கு வந்து இறைவனை வழிபட்டார். நகர் முழுவதையும் அலங்கரிக்கச் செய்து, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சிறந்த முறையில் வரவேற்பளித்துப் பேருப சா்ரம் செய்து சில நாட்கள் தம்முடன் இருக்கச் செய்தார்.

பிறகு சுந்தரர் விடைபெற்றுத் திருவாரூர் சென்றார். பின்னும் ஒரு முறை அப் பெருமான் வஞ்சிமாநகரம் வந்தார். திருவஞ்சைக்களம் சென்று வழிபட்டபோது, 'இனி இவ்வுலக வாழ்க்கை போதும்' என்ற எண்ணம் தோன்ற, அதனைக் குறிப்பாக இறைவனிடம் விண்ணப் பித்துக் கொண்டார். கைலாசபதி சிவகணங்களுடன் ஒரு

வெள்ளை யானையை அனுப்ப, அதன்மேல் ஏறிச் சுந்தரர் கைலையை நோக்கிச் செல்லலானார்.

அரண்மனையில் இருந்த சேரமான் பெருமாள் இதைக் கேள்வியுற்று ஒரு குதிரையின் மீதேறி விரைவாகத் திருக்கோயிலை நோக்கிவந்தார். அதற்குள் சுந்தரர் யானைமீதேறிச் சென்றதை அறிந்து அக்குதிரையின் காதில் சிவமந்திரத்தை ஓதவே, அது வானில் செல்லத் தொடங்கியது. அதனைச் செலுத்திக் கொண்டு சேரர்பிரான் சுந்தரர் யானைக்கு முன்னே சென்றார். திருக்கைலையில் எம்பெருமான் திருக்கோயில் வாயிலில் தடைப்பட்டு நின்றார்.

சுந்தரர் உள்ளே சென்று எம்பெருமான் அடிபணிய, பெருமான் அவரைத் தாயன்புடன் வரவேற்றான். சுந்தரர், "வாயிலில் சேரமான் காத்திருக்கிறார்" என்று விண்ணப்பிக்க, உடனே சிவபெருமான் அவரையும் அழைத்துவரப் பணித்தான்.

உட்சென்று இறைவன்முன் சேரமான் பணிந்தெழுந்த போது இறைவன், "நாம் அழைக்காமல் இங்கே நீ ஏன் வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

"அடியேன் சுந்தரமூர்த்தியார் திருவடியைப் பணிந்து அவர் யானைக்குமுன் சேவித்து வந்தேன். தேவரீருடைய கருணையினால் இங்கே வரப்பெற்றேன்" என்று சொல்லிப் பணிந்தார். பின்பு, "மற்றொரு விண்ணப்பமும் கேட்டருள வேண்டும். அடியேன் தேவரீர்மேல் உலா ஒன்று பாடினேன். அதைச் திருச்செவி சாத்தியருள வேண்டும்" என்று கூற, இறைவன், "சொல்லுக" என்றான். சேரமான் அதனை அங்கே அரங்கேற்றினார். கேட்ட சிவபிரான் மகிழ்ந்து, "நீ சிவகணத்தோடு ஒருவனாகி இங்கே இருப்பாயாக!" என்று அருள் பாலித்தான்.

சேரமான் இயற்றிய உலா, திருக்கைலாய ஞான உலா என்றும் ஆதி உலா என்றும் பேர் பெறும். அதனைக் கைலை

யில் கேட்ட மகாசாஸ்தா அதைக் கொண்டுவந்து உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

38. கணநாத நாயனார்

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரம் செய்தருளிய சீகாழித் திருப்பதியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் கணநாதர். கணநாதர் என்ற பெயரை அவருக்குத் தாய் தந்தையர் வைத்தார்கள். அது பிற்காலத்தில் அவர் வளர்ந்து பெரியவரான பிறகு பொருள் உடையதாயிற்று. மறையவர் கூட்டத்துக்குத் தலைவராக, அவர்களுக்கு நல்வழி காட்டியாக அவர் விளங்கினார்.

அவர் தம் மரபுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கத்திற் சிறந்து நின்றார். சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தோணியப்பர் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டுப் பல வகையான தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார். திருக்கோயில், நந்தனவனம், தீர்த்தம் ஆகியவற்றைச் செப்பஞ் செய்தும் பாதுகாத்தும் சிறப்பாக விளங்கச் செய்தும் வருவதையே தம் வாழ்நாட் பணியாகக் கொண்டார்.

இவ்வாறு செய்து வந்தவர் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்பி வந்தவர்களை அவரவர்க்கு ஏற்ற தொண்டு செய்யும் வழியில் பயிற்சி தந்து நிறுத்தினார். நந்தவனப் பணி செய்பவர்களுக்கு, எவ்வாறு செடிகொடிகளைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பது என்பதைக் கற்றுத் தந்தார். மலரைக் கொய்யும் முறையைச் சிலருக்குக் கற்பித்தார். வேறு சிலருக்கு அம்மலர்களை மாலையாகக் கட்டும் கலையைப் பயிற்றினார். திருமஞ்சனப் பணி செய்பவர், இரவும் பகலும் ஆலயத்தில் திருவலகிடுபவர், மெழுகுபவர், திருவிளக்கு எரிப்பவர், திருமுறைகளை எழுதுபவர், அவற்றை ஓதுவார் ஆகிய பல வகைத் தொண்டர்களுக்கும் என்ன என்ன ஆக வேண்

டுமோ அவற்றைக் கவனித்துச் செய்ய ஊக்கம் உண்டாக்கினர். இதனுல் அவரைச் சுற்றி எப்போதும் தொண்டர் கூட்டம் இருந்து கொண்டே இருந்து வந்தது. அந்தக் கணத்துக்கு நடுவில் தலைவராக, நாதராக, கணநாத நாயனர் விளங்கினர். இல்லறத்தில் வழுவாது நின்று, சிவத் தொண்டில் ஊற்றம் பெற்றுத் தொண்டு புரிபவர்களுக்கு ஆதரவும் ஆக்கமும் அளித்து யாவரும் நன்கு மதிக்க வாழ்ந்தார் நாயனர்.

திருஞான சம்பந்தரிடத்தில் அவருக்கு அளவற்ற பக்தி உண்டாயிற்று. அவர் திருவடியைத் தொழுது மூன்று போதும் அருச்சனை செய்து வந்தார். தொண்டருக்குத் தொண்டராகியும், தொண்டருக்கு நாதராகியும், ஞான சம்பந்தர் பக்தராகியும் வாழ்ந்த இப்பெருமான் சிவபெருமான் திருவருளால் திருக்கயிலையை அடைந்து கணநாதராகும் பதவி பெற்றுச் சிறப்படைந்தார்.

39. கூற்றுவ நாயனர்

அரச குலத்தில் பிறந்த அவருடைய இயற் பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. பகைவர்களுக்குக் கூற்றுவனைப் போலத் தோன்றி மிடுக்குடன் போர் செய்து வென்றமையால் அவருக்குக் கூற்றுவர் என்ற பெயரே வழங்கலாயிற்று. சிவபெருமான்பால் ஆழ்ந்த அன்புடைய அவர் கூற்றுவ நாயனர் ஆனர்.

களந்தை என்னும் ஊரில் இருந்த அந்த மன்னர் பல மன்னர்களுடன் போர் செய்து வென்றார். அந்த வெற்றி மிடுக்கால் அவர் இறைவனை மறக்கவில்லை. எல்லாம் அவன் திருவருள் என்று வாழும் திறம் உள்ளவர் ஆதலின், அவனுடைய திருநாமத்தை எப்போதும் ஓதிக்கொண்டே இருப்பார். சிவனடியார்களைக் கண்டால் வழிபட்டு ஆவன

செய்வார். பல வகையான சிவத் தொண்டுகளிலும் ஈடு பட்டு இன்பம் கண்டார்.

இறைவனுடைய அருள் வலிமை இருந்தமையால் அவருக்கு எல்லா வலிமைகளும் சேர்ந்தன. படை வலிமை சிறப்பாக அமைந்தது. அயலில் உள்ள நாடுகளை யெல்லாம் வென்று தம்முடைய ஆணையின் வழியே நடைபெறும்படி செய்தார். அவருக்கு எல்லையற்ற பொருள் வளம் அமைந்தது. தேர், களிறு, பரி, காலாள் என்னும் நால்வகைப் படைகளும் நிறைந்திருந்தன. வீரச் செருக்கும் வெற்றித் திருவும் மிக்கவராகி அவர் விளங்கினர்.

இவ்வாறு பல மன்னர்களையும் எதிர்த்துப் போர் செய்து அவர் நாட்டைக் கைப்பற்றி விரிந்த நாட்டுக்கு உரிய அரசராகப் பெற்றும், முடி அணியும் சிறப்பை அவர் பெறவில்லை. அவர் இயல்பிலே குறுநில மன்னரில் ஒருவராக இருந்தவர். தமிழ்நாட்டிலே குறுநில மன்னர்கள் பலர் இருந்து வந்தார்கள். சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவரே திருமுடி அணியும் உரிமை பெற்றவர்கள்; அதனல் அவர்களை முடியுடை மன்னர் என்று வழங்குவது மரபு.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூன்று பெரு மன்னர்களும் வலி இழந்திருந்த அக்காலத்தில், கூற்றுவ மன்னர் தம்முடைய திறமையால் அவர் நாடுகளைக் கைப்பற்றினர். அப்படிப் பெற்றும் முடியுடை மன்னர் ஆக அவரால் முடியவில்லை.

தாமே சூட்டிக்கொள்வது அன்று முடி. வேளாளச் செல்வர்கள் தரச் சிறந்த அந்தணர்கள் உரிமையுடைய மன்னர்களுக்குத் திருமுடியைச் சூட்டுவார்கள். தில்லை, திருவாரூர், உறையூர், பூம்புகார் என்னும் இடங்களில் சோழ மன்னர்கள் முடிசூட்டிக் கொள்வது வழக்கம்.

சிவபக்தியிற் சிறந்திருந்த கூற்றுவ நாயனர் இறைவனுடைய திருக்கோயில்களில் சிறந்த தில்லையில் முடிசூட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டார். முடிபுனைவதற்கு ஏற்ற இலக்கணங்கள் யாவும் அவரிடம் இருந்தும், சோழர் குலத்தில் பிறக்கவில்லை என்ற குறை ஒன்று இருந்தது. இருப்பினும், 'இப்போது நாட்டின் ஆட்சி முறை நம் கையில் இருப்பதனுல் நாமே முடி புனைந்து அரசாள்வது முறை' என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. தில்லைவாழ் அந்தணர்களை அணுகிப் பணிந்து, தமக்குப் பொன்முடி சூட்ட வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

மரபு தவிராத தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அதற்கு உடம்படவில்லை. சோழர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக அணிந்து வந்த திருமுடி அவர்களுடைய பாதுகாப்பில் இருந்தது. அதையே தாம் சூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூற்றுவர் விரும்பினுர். அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். "சோழ குலத்திலே பிறந்த அரசர்களுக்கன்றி வேறு யாருக்கும் இந்த முடியைச் சூட்ட மாட்டோம்" என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

முடி சூடினுலும் சூடாவிட்டாலும் கூற்றுவரே அரசாட்சி செய்து வந்தார். அரசருடைய விருப்பத்தின்படி நடக்காவிட்டால் அவரால் தமக்குத் தீங்கு வருமென்று அஞ்சினுர்கள் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள். ஆகவே தம்முள் ஒரு குடும்பத்தை மாத்திரம் தில்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பலவாணருக்குப் பூசை புரியவும், திருமுடியைக் காவல் புரியவும் வைத்துவிட்டு யாவரும் சேர நாட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். அங்கிருந்தபடியே, நடராசப் பெருமானுக்குப் பூசை புரியாமல் இருக்கும்படி நேர்ந்த தம் நிலையை எண்ணி வாடினுர்கள்; ஆடும் பெருமானை மனத்தால் வழிபட்டார்கள்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களில் பல்லோர் சோழ நாட்டை விட்டுப் போனதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியாமல் மயங்கினார் நாயனார். 'தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் பொன் முடியைச் சூட்டாவிட்டாலும் அவர்களுள் முதல் வனாகிய அம்பலவாணனுடைய அடியாகிய நன்முடியைச் சூட்டிக் கொள்வேன்' என்று எண்ணிய அவர் நடராசப் பெருமானை வணங்கி, "நீயே நின் அடியை எனக்கு முடியாகச் சூட்டியருள வேண்டும்" என்று மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டார். இதே நினைவாக இருந்த கூற்றுவ நாயனார் அன்று துயின்றபொழுது அம்பலவாணன் அவர் கனவில் எழுந்தருளினான். தன்னுடைய அடியாரின் விருப்பப்படியே அவருடைய சென்னிமிசைத் திருவடியைச் சூட்டினான்.

உடனே விழித்துணர்ந்த நாயனார் தாம் பெற்ற பேற்றை எண்ணி வியந்தார்; இறைவன் திருவருளை எண்ணி எண்ணி உருகினார். தாம் வேண்டியதைப் பிற அந்தணர்கள் செய்யாமல் இருக்க, முதல் அந்தணனாகிய இறைவன் தம் விருப்பம் அறிந்து நிறைவேற்றியதை நினைந்து நெகிழ்ந்து பரவினார்.

அப்பால் தில்லை வாழந்தணர்களுக்கு ஓலை போக்கி, அவர்கள் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாமென்று உறுதி கூறி அவர்களை வருவித்து வழிபட்டார். அவர்கள் கூற்றுவ நாயனாருக்கு இறைவன் அருள் செய்த திறத்தை உணர்ந்து, அவரிடம் இருந்த அச்சத்தை ஒழித்து அன்பு பூண்டனர்.

தலந்தோறும் சென்று அங்கங்கே சிறப்பாகப் பூசை வழிபாடுகளை நடத்தி இன்புற்று வாழ்ந்த கூற்றுவநாயனார் இறுதியில் உமையாள் கணவன் திருவடியை அடைந்து மீளா மாளா இன்பநிலை பெற்றார்.

40. பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்

பெரிய புராணத்தில் தனி அடியார்களாகக் காட்சி அளிப்பவர்கள் அறுபத்து மூன்று பேர். அவர்களோடு தொகையடியார்களாக வருபவர்கள் ஒன்பது வகையினர். இன்ன காலத்தில் இன்ன இடத்தில் வாழ்ந்தார் என்று சுட்டிக் காட்டும் வாழ்க்கையை யுடையவர்கள், தனி அடியார்கள். தொகையடியார்கள் என்பவர்கள் ஒவ்வோர் இயல்புபற்றி ஒன்ருக இருந்து பழகும் கூட்டத்தார்கள். அவர்கள் இன்ன காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்று குறிப் பிட்டுச் சொல்ல இயலாது. முன்பும் இருந்திருப்பார்கள்; பின்பும் இருப்பார்கள்.

அவர்களில் முன்பு தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் என்ற வகையினரைப் பார்த்தோம். திருத்தொண்டத் தொகை யின் தொடக்கத்தில் வருகிறவர்கள் அவர்கள். அவர்களைப் போலவே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்னும் கூட்டத்தினரும் தொகை யடியார்களே.

திருத்தொண்டத் தொகையில் ஏழாம் பாசுரத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர், "பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்" என்று பாடினுர். அதற்கு வகை நூல் பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யில், கடைச் சங்கப் புலவர்களாகிய நாற்பத்தொன்பது பேரையுமே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் என்று பாராட்டினுர்.

"தரணியிற் பொய்ம்மை இலாத்தமிழ்ச்
சங்கம் அதிற்கபிலர்
பரணர்நக் கீரர் முதல்நாற்பத்
தொன்பது பல்புலவோர்
அருள்நமக் கீயும் திருவால
வாய்அரன் சேவடிக்கே

பொருள்அமைத் தின்பக் கவிபல
பாடும் புலவர்களே''

என்பது அவர் பாட்டு. உமாபதிசிவம் அருளிய திருத்தொண்டர் புராண சாரம் என்னும் நூலும், கபிலர் பரணர் முதலிய சங்கப் புலவர்களையே பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்று சொல்கிறது.

சங்க காலத்துப் புலவர்கள் யாவரும் சிவபிரான் திருவடிக்கே ஆளாகி வாழ்ந்தவர் என்று திட்டமாகச் சொல்ல இயலாது. பொதுவாக யாவரும் கடவுளன்பு உடையவர்களாக இருந்திருக்கலாம். ஆயினும், மக்களைப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய ஈகைக்காக ஏங்கி நின்றவர்கள் பலர். அவர்களைப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது.

இதனை உணர்ந்த சேக்கிழார், உலகில் புலமையுடையவர்கள் இரு வேறு வகையினராக இருப்பதைத் தெரிவித்தார். தம்முடைய புலமைத் திறத்தால் பலர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து மக்களைப் பாடி அவர்களிடமிருந்து பரிசு பெற்று வாழ்பவர் பலர். தமக்கு வந்த புலமை இறைவன் அருளால் வந்ததென்று தெளிந்து, அவனுக்கு ஆளாதலே மனிதப் பிறவிக்கும் அதில் கிடைத்த அறிவுக்கும் பயன் என்று கண்டு, மெய்யான பெருமானுக்கு மெய்யான அடிமையாகி, பொய்யான மக்களுக்குப் பொய்யான அடிமை யாகாமல் இருக்கும் புலவர் சிலர். அத்தகைய மெய்யடிமை செய்யும் புலவர்களையே உள்ளங் கொண்டு சுந்தரர் "பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்" என்று சொல்லி யிருக்க வேண்டும்.

திருப்புகலூர்ப் பதிகத்தில் சுந்தரர் பொய்யடிமை உள்ள புலவருக்கு அறிவுரை கூறி யிருக்கிறார்.

"தம்மை யேபுகழ்ந் திச்சை பேசினும்
சார்வினுந் தொண்டர்த் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்!
இம்மை யேதரும் சோறும் கூறையும்;
ஏத்த லாம்இடர் கெடலுமாம்;
அம்மை யேசிவ லோகம் ஆள்வதற்
கியாதும் ஐயுற வில்லையே"

என்று பாடியதில் பொய்ம்மையாளரைப் பாடும் பொய் யடிமைப் புலவரைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆதலின் மெய்ம்மை யாளனாகிய இறைவனையே பாடி 'மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே' இருப்பவரை அவர் திருத் தொண்டத் தொகையில் பாராட்டினார்.

இவற்றை யெல்லாம் நன்கு ஓர்ந்த சேக்கிழார், எக் காலத்தும் இறைவனையே பாடி ஆளாகும் புலவர்களையே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்.

"மெய்ஞ் ஞானத்தின் பயனாகி இறைவன் அடிக்கு ஆளாவதே செய்யுட்களிலே நிகழும் சொற்களின் தெளி வுக்கும், செவ்விய நூல் பலவற்றின் நோக்குக்கும் பய னாகும்" எனத் துணிந்து, நீலகண்டப் பெருமான் திருவடி மலருக்கே ஆளானவர்களே, பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்று ஆளுடைய நம்பிகள் வரையறுத்துப் பாராட்டும் புகழை உடையவர்கள் அவர்கள். அரவத்தை அணிந்த புரிந்த சடையை யுடைய சிவபெருமானை யன்றித் தம் வாய் திறந்து சொல்லும் சொற்களால் பாடாத தொண்டில் அவர்கள் தலை நின்றார்கள். அதனால் அவர்கள் மெய்யடி மைத் தன்மை படைத்தவர்களாகிப் பெரும் புலவர்களாக வும் விளங்குவார்கள். அவர் பெருமையை உணர்ந்து சொல்ல வல்லார் யார்?

இவ்வாறு சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

41. புகழ்ச்சோழ நாயனார்

சோழநாட்டின் தலைநகரம் உறையூர். செல்வம் கொழிக்கும் திருநகரம் அது. அங்குள்ள கடைவீதிகளில் எல்லா நாடுகளிலிருந்தும் வந்துள்ள பண்டங்கள் நிரம்பி யிருக்கும். யானைப்பந்திகளும் குதிரைக் கொட்டடிகளும் பல அங்கங்கே இருந்தன. கார் ஏறும் கோபுரங்களும் கதிர் ஏறும் மலர்ச்சோலைகளும் தேர் ஏறும் மணி வீதிகளும் உடைய உறையூரின் புகழ் உலகம் எங்கணும் பரவியது.

அந்த நகரத்தில் சோழகுலப் பெருமன்னராக இருந்து அரசாண்டார் புகழ்ச்சோழர் என்பவர். அவர் தம்முடைய தோள் வலியினால் பகை மன்னர்களை அடக்கி அவர்களைத் திறையளிக்கப் பணித்து, மன்னர் மன்னராகச் செங்கோல் ஓச்சி வந்தார்.

சிவபெருமானிடத்தில் பேரன்பு பூண்டவர் அவர். ஆலயங்களிலெல்லாம் நன்றாகப் பூசை முதலியன நடை பெறும்படி வேண்டியன அளித்துப் பாதுகாத்தார். சிவ னடியார்கள் யாரேனும் வந்தால் அவர்களுக்கு வேண்டுவன அளிப்பார். அவர்களிடம் குறையிரந்து நிற்பார்போலப் பணிந்து ஒழுகி அவர்கள் குறிப்பை அறிந்து வேண்டும் பொருளைக் கொடுப்பார். ஒரு பொருளை ஒருவனிடம் பெற எண்ணிய இரவலன் அவனிடம் சென்று குறையிரந்து நிற் பதே உலகத்தின் பெருவழக்கு. ஆனால் புகழ்ச்சோழரோ தாம் கொடுக்கவேண்டியவற்றை,குறையுடையார் ஒருவரைப் போலப் பணிந்து நின்று அடியவர்களுக்குக் கொடுப்பார். தொண்டர்களிடம் அவருக்கு இருந்த பெருமதிப்பும் அன் புமே அதற்குக் காரணம்.

அவர் கொங்குநாட்டரசரும் மேற்குத் திசையில்உள்ள பிறநாட்டு அரசர்களும் தம்முடைய திறைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க வசதியாகக் கருவூர் என்னும் நகரத்துக்குச்

சென்று தம் சுற்றத்துடன் தங்கலானார். அத்திருத்தலத்தில் உள்ள திருக்கோயிலுக்கு ஆனிலை என்று பெயர். அக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கித் தமக்குரிய திருமாளிகைக்குச் சென்றார். மேற்புறத்துள்ள அரசர்கள் வந்து மன்னரைக் கண்டு பணிந்து தம் திறைகளை அளித்துச் சென்றார்கள்.

அப்போது புகழ்ச்சோழர், "இந்தப் பக்கத்திலுள்ள மன்னர் யாவரும் திறைகொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டார்களா? யாரேனும் எஞ்சியிருந்தால் சொல்லுங்கள்" என்று தம் அமைச்சரிடம் சொன்னார்.

அதுகேட்ட அமைச்சர்கள், "யாவரும் திறைசெலுத்தி விட்டார்கள்; ஒருவன் மட்டும் இன்னும் திறை கொணராமல் தாமதம் செய்கின்றான்" என்றார்கள்.

"யார் அவன்?" என்று சோழமன்னர் கேட்டார்.

"இங்கே அருகில் மலையரணத்துக்குள் இருக்கும் அதிகன் என்பவன் இன்னும் திறைகொடுக்கவில்லை."

"அப்படியா? அவன் எத்தகைய அரணத்தில் இருந்தால்தான் என்ன? உங்களுக்கு அது ஒரு பொருளோ? நீங்கள் படைகளுடன் சென்று அவன் அரணத்தை அழித்து வாருங்கள்" என்று மன்னர் கட்டளையிட்டார்.

அரசருடைய ஆணைப்படியே பெரிய படை அதிகனுடைய அரணை நோக்கிச் சென்றது.

அதிகமானுடைய படையும் சோழர் படையும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்தன. பெரும்போர் மூண்டது. போர் மிகவும் கடுமையாக நிகழ்ந்தது. அதிகமானுடைய படை முழு ஆற்றலுடன் போர்செய்யும்; ஆயினும் சோழ அரசருடைய படைக்குமுன் அப்படை நிற்க இயலவில்லை. யானைகள் வீழ்ந்தன; குதிரைகள் குலைந்தன; போர்வீரர் பலர் மாண்டனர். அதிகமான் படை இவ்வாறு சிதைந்து குலைந்து

அழியவே அவன் தன் கோட்டையை விட்டுவிட்டு எங்கோ ஓடிப்போனான்.

போர்க்களத்தில் பகைவர் விட்ட பொருள்களையும் அந்த அரணில் இருந்த பொன் முதலியவற்றையும் படை வீரர்கள் கைப்பற்றிக் கருவூருக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பட்ட பல படைத்தலைவர்களுடைய தலைகளையும் வீரர்களின் தலைகளையும் சோழமன்னர் பார்த்துக் களிக்கட்டும் என்று எண்ணிக் குவையாகக் கொண்டுவந்து கருவூரில் குவித்தார்கள்.

புகழ்ச்சோழர் அதிகன் அரண் விட்டு ஓடியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். பகைப்படையினர் தலைக்குவையைப் பார்ப்பதற்கு வந்தார். வந்து பார்த்தார். அந்தத் தலைக் குவியலின் நடுவில் ஒருதலை அவர் பார்வையை இழுத்தது. அதை உற்றுக் கவனித்தார். "என்ன இது?" என்று திடுக்கிட்டு நடுங்கினார்.

அவர் பார்த்த அந்தத் தலையில் ஒரு சிறிய சடை இருந்தது. அவர் மனம் நடுங்கிக் கலங்கியது; அதைக் கண்டு கைதொழுதார். என்ன தீங்கு நேர்ந்ததோ என்று அஞ்சினார். அந்தத் தலையைக் கொண்டுவரச் சொல்லிப் பார்த்தார். இப்போது அதில் நன்றாகச் சடை தெரிந்தது. அவர் கண்கள் நீரைக் கக்கின.

"நான் பெரிய படையைப் போக்கி இந்த உலகில் சைவ நெறியைப் பாதுகாத்து அரசாட்சி செய்யும் முறை மெத்த அழகாயிருக்கிறது!" என்று சொல்லி அயர்ந்தார். "இந்தத் திருமுடியிலே சடைதாங்கும் இவர் சடாதாரியாகிய இறைவனுடைய அடியாராகத்தான் இருக்க வேண்டும். இத்தகையவருடைய தலையைக் கொண்டுவர, நான் என் கண்ணாலே பார்த்தும் இன்னும் இந்த உலகத்தை ஆள்வேன் என்று இருப்பேனா? பார் தாங்காமல் பழியல்லவா தாங்கவேண்டியிருக்கும்? என் ஆட்சியில்

சிவனடியாரைக் கொலைசெய்த பாவமன்றோ வந்து சூழ்ந்து விட்டது?" என்று புலம்பினார்.

"இனிமேல் அரசாட்சி செய்யும் தகுதியை நான் இழந்துவிட்டேன்; இனி இறைவனுடைய தொண்டு நெறியில் நின்று வழுவின்றி நாட்டைப் புரக்கும்படி என் மகனுக்கு முடிசூட்டுங்கள்" என்று அமைச்சர்களை நோக்கிக் கூறினார்.

இதைக்கேட்ட அமைச்சர்கள் கலங்கினார்கள்; என் செய்வதென்று தெரியாமல் மயங்கினார்கள். அவர்களுக்குரிய சமாதானத்தைச் சொல்லிய சோழர், "இனி நான் உலகில் வாழ்வது முறையன்று; தீயிற் குளித்து உயிர் விடுவதே தக்கது. இறைவனுக்குச் செய்யும் அபராதத்தை விட அடியவர்களுக்குச் செய்யும் அபராதத்துக்கு வேறு போக்கில்லை" என்று சொல்லித் தீயை வளர்க்கச் செய்தார். திருநீற்றை மெய்ம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு சடையுள்ள தலையை ஒரு பொன் தட்டில் வைத்துத் தம் தலையில் தாங்கிக்கொண்டு அந்த எரியை வலம் வந்தார். சிவபிரானுடைய பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டே அந்தத் தீப்பிழம்புக்குள்ளே இறங்கிவிட்டார்.

தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்; அங்கிருந்தவர்கள் கண்மாரி பொழிந்தனர்; சிவபெருமான் புகழ்ச்சோழரைத் தம்முடைய திருவடி நிழலில் இருக்கச்செய்து பேரின்பப் பெருவாழ்வாழ்வை அருளினான்.

இந்தப் புகழ்ச்சோழரே, எறிபத்த நாயனார் தம் பட்டத்து யானையை வெட்டி நின்றபோது, "இந்த அபராதத்துக்கு இது போதாதென்றால் என் தலையையும் கொய்தருள வேண்டும்" என்று தம் வாளை உருவி நீட்டியவர்.

42. நரசிங்க முனையரைய நாயனார்

நடுநாட்டின் ஒரு பகுதிக்குத் திருமுனைப்பாடி நாடு என்று பெயர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவவதாரம் செய்த திருநாவலூர் அந்த நாட்டில் உள்ளது. அந்தத் திருமுனைப்பாடி நாட்டை நரசிங்க முனையரையர் என்ற அரசர் ஆண்டுவந்தார்.

பாரியின் மகளிராகிய அங்கவை சங்கவை என்னும் இருவரையும் திருக்கோவலூரில் இருந்த தெய்வீகன் என்ற மன்னன் மணம்செய்து கொண்டான் என்றும், அந்தத் திருமணத்தை ஔவையார் முன் இருந்து நடத்திவைத்தா ரென்றும் ஒரு வரலாறு வழங்குகிறது. அந்தத் தெய்வீக னுடைய மரபில் வந்தவர் நரசிங்க முனையரையர் என்று ஒரு புராணம் சொல்கிறது.

நரசிங்கமுனையரையர் சிறந்த சிவபக்தர். தம்முடைய நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களில் வழிபாடுகள் குறைவின்றி நடைபெறும்படி பேணிவந்தார். அக்காலத்தில் திரு நாவலூரில் ஆரூரர் என்னும் திருநாமத்தோடு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவவதாரம் செய்து வளர்ந்துவந்தார். திரு நாவலூருக்கு நரசிங்க முனையரையர் சென்றிருந்தபோது அப்பெருமானின் உருவப் பொலிவையும் பேரறிவையும் தெரிந்து அவரை அழைத்துவந்து வளர்த்து வந்தார். இறைவன் அவரைத் தடுத்தாட்கொண்டபின்பு பல தலங்களுக்குச் சென்று அப்பெருமான் திருவாரூரையே தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டார்.

நரசிங்க முனையரையர் வீரத்தில் சிறந்தவர். பல போர்களில் வெற்றிபெற்றவர். இறைவனுடைய அடியார்களை வணங்கித் தொண்டு புரிவதே பெரும்பேறு எனக் கருதி ஒழுகிவந்தார்.

திருவாதிரை நட்சத்திரத்தன்று இறைவனுக்குச் சிறப்பான பூசை முதலியன புரிவித்து வழிபடுவார். அப்போது வருகிற சிவனடியார்களுக்கெல்லாம் அறுசுவை உண்டியும் ஆடையும் வழங்குவார். அவற்றுடன் அவர்களுக்கு நூறு பொன்னுக்குக் குறையாமல் அளிப்பார். இவ்வாறு நீறணியும் தொண்டர்களுக்கு வேண்டிய வழிபாடு செய்து பொருள் வழங்கியமையால் வரவர அடியார்களின் கூட்டம் மிகுதியாயிற்று.

இப்படித் திருவாதிரைத் திருநாளில் அடியார் வழிபாடு நிகழ்ந்து வருகையில், ஒருமுறை வந்திருந்த அடியவர்களில் ஒருவர் காமக்குறிப்புத் தோற்றும் உருவம் உடையவராய் இருந்தார். அவருடைய நெற்றியில் திருநீறு இருந்தது. ஆயினும் அவருடைய அலங்காரங்களும் பார்வையும் காமக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துவனவாக இருந்தன. அவற்றைக் கண்டு அருகில் இருந்தவர்கள் அவரிடம் அவமதிப்புடையவராகி ஒதுங்கிச் சென்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் அவர் மட்டும் தனியே நின்றார்.

இதை நரசிங்கமுனையரையர் கண்டார். எத்தகைய ஒழுக்கம் உடையவரானாலும் திருநீறு அணிந்திருந்தால் அவரை இகழக்கூடாது என்ற கொள்கை உடையவர் மன்னர். ஆதலின் அந்த அடியாரை அணுகி வணங்கி அவருக்கு யாவருக்கும் கொடுப்பதைப்போல் இரண்டு பங்கு பொன் கொடுத்து வழிபட்டார்.

இறைவனுடைய பேரருளை நினையச்செய்யும் திருநீற்றுக்கு உரிய மதிப்பை மறந்து மற்றவற்றில் மனம் போகின்றல், வந்தவருடைய சீலம் முதலியவற்றில் ஆராய்ச்சி தலைப்படும். பொன் அழுக்கான இடத்தில் கிடந்தாலும் பொன்னைப் பெரிதாக மதிப்பவன் அதை வெறுக்காமல் கைக்கொள்வான். அதுபோலத் திருநீறு அணிதலே ஒரு பெரிய செயல் என்று எண்ணிய நரசிங்கமுனையரையர்

அதனை அணிந்தவரைக் கண்டு, பிறவற்றைக் காணாது, இவரும் சிவனுக்கு அடியார் என்று வணங்கியது அவருடைய திண்ணிய நெஞ்சத்தைக் காட்டுகிறது.

43. அதிபத்த நாயனார்

கடற்கரையை அடுத்த நகரங்களைப் பட்டினம் என்பது தமிழ் வழக்கு. சோழ நாட்டில் காவிரிப் பூம்பட்டினம் சிறந்த பெருநகரமாக விளங்கியது. அதற்கு அடுத்த சிறப்புடையது நாகப்பட்டினம். கப்பல் வாணிகம் செய்யும் பல பெரு மக்கள் வாழும் செல்வம் மிக்க நகரம் அது; வேற்று நாட்டுப் பொருள்கள் கலங்களிலிருந்து இறங்க, உள்நாட்டுப் பொருள்கள் அவற்றில் ஏற, எப்போதும் இடைவிடாத ஆரவாரம் உடையதாக இருப்பது; குதிரைகளும் யானைகளும் ஆடை அணிகளும் வந்து இறங்கும் துறைமுகத்தை உடையது.

அந்நகரின் ஒருசார் நெய்தல் நில மக்களாகிய வலைஞர் வாழும் பகுதி ஒன்று உண்டு. கடலில் வலை வீசி மீன்களைப் பிடித்து விற்று வாழும் மக்கள் அங்கே இருந்தனர். வலையிலுள்ள கயிறுகளைப் பிடித்து இழுப்பவர்களின் ஒலியும், மீன் விலை பகர்பவர்களின் ஆரவாரமும், சங்குகளைக் குவிப்பவரின் முழக்கமும் கடலொலிபோலப் பொங்கும் இடம் அது.

அத்தகைய நுளையர் பாடியில் வாழும் வலைஞர்களுக்குத் தலைவராக அதிபத்தர் என்பவர் இருந்தார். அவர் சிவபெருமானிடம் நிறைந்த அன்புடைய அடியவர். அங்கே வாழும் வலைஞர்கள் கடலில் படகை இயக்கிச் சென்று மீன்களைக் கொணர்ந்து குவிப்பார்கள். அவற்றைத் தம்முடைய வருவாயாகப் பெற்று மீன் வாணிகம் செய்து செல்வராக ஓங்கி நின்றார் அதிபத்தர்.

அந்த அடியார் ஒரு சிறந்த கொள்கையை மேற்கொண்டிருந்தார். வலையில் அகப்படும் முதல் மீனை, "இது சிவபெருமானுக்கு உரியது" என்று கடலிலே விட்டுவிடுவது அவர் வழக்கம். தமிழ் நாட்டில் உள்ளவர்கள் முதலில் உண்டாகும் விளைபொருளை இறைவனுக் கென்று வழங்கி விடுவது மரபு. காயோ, கனியோ, நெல்லோ, புல்லோ எதுவானாலும் முதலில் விளைந்ததைத் தனியே எடுத்து இறைவனுக்கென்று வைத்து விடுவார்கள். அந்த முறையில் அதிபத்தர் முதல் மீனை இறைவனுக்கென்று கூறிக் கடலில் விட்டுவிடச் செய்தார்.

எவ்வளவு குறைவாக மீன் கிடைத்தாலும், முதலில் கிடைக்கும் மீன் மிகப் பெரியதாக இருந்தாலும், அந்த மீனைக் கடலில் விட்டு விடுவார். ஒரே ஒரு மீன் மாத்திரம் ஒருநாள் கிடைத்தால் அதை இறைவனுக்கென்று விட்டு விட்டு வெறுங் கையோடு வருவார். எந்த வகையிலும் தம்முடைய விரதம் மாருமல் ஒழுகி வந்தார் அவர்.

இப்படி இருக்கையில் இறைவன் செய்த சோதனையினால் தொடர்ந்து பல நாட்கள் ஒரு மீனே கிடைத்து வந்தது. அவர் அதைக் கடலிலே விட்டுவிட்டு வெறுங் கையோடு வீட்டுக்கு வந்தார். வலைவளம் சுருங்கியமையாலும், தாம் பெற்ற ஒரு மீனையும் விட்டுவிட்டு வந்தமையாலும் அவருடைய செல்வம் கரைந்தது. உறவினர்களுக்கு வேண்டியவை அளித்துப் பாதுகாத்தார். நாளடைவில் பொருள் கரைந்து உணவு பெற இயலாத வறுமை வந்து அடைந்தது. தம்முடைய வீட்டில் உள்ள மனைவி மக்கள் பட்டினியால் சாம்புவதை அறிந்தும், அவர் தம்முடைய கொள்கையினின்றும் வழுவவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் கிடைத்த ஒற்றை மீனைச் சிவபெருமானுக்கு என்று விட்டு வந்தார்.

உணவின்றி அவர் உடம்பு வாடியது. ஆயினும் கொள்கை மங்கவில்லை. இறைவன் தன் சோதனையைப் பின்னும் கடுமை ஆக்கினான். ஒருநாள் அவருடைய வலையில் மிகவும் பளபளப்பான மீன் ஒன்று படும்படி செய்தான். உடம்பெல்லாம் பொன்னால் அமைந்து, அங்கங்கே நவமணி களைச் செதில்களாகவும் கண்ணாகவும் கொண்ட மீன் அது. அதன் விலை அளவிடுதற்கரியது. அதனைப் பிடித்த வலைஞர்கள் மிக்க வியப்படைந்து, "இதோ ஒரு மீனைப் பிடித்து விட்டோம்" என்றார்கள். சிவபெருமானுடைய அடித் தொண்டராகிய அதிபத்தர் அதைப் பார்த்தார். பொன்னும் நவமணியும் இணைந்து பொருந்திய மீன் என் பதை உணர்ந்தார். ஆயினும் அதனை எடுத்துக் கொண்டு பயன் அடையும் எண்ணம் அவருக்கு உண்டாகவில்லை. "இந்த மீன் வழக்கம்போல எம்பெருமானுக்குரியது. ஆத லின் கடலிலே விட்டுவிடுக" என்று சொல்லி விடச் செய்தார்.

பொருளில் ஆசை இல்லாதவர்கள் உலகத்தில் மிக அரியர். மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்து தமக்கென ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்கிறவர்களுக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது. ஆதலின் அவர்கள் ஆர்வத்தோடு பொருளை ஈட்டுவார்கள். இப்படி இருக்க, வறுமை வந்து நலிந்த போதும், பசியிலும் இறக்கும் துன்பத்திலும் தாம் கொண்ட கொள்கையை விடுவது பெரும் துன்பம் என்று அதிபத்தர் எண்ணினார். அந்த ஒருநாள் தம் கொள்கையை விட்டு விட்டுக் கிடைத்த மீனை விற்றிருந்தால் பொற்குவை யையே பெற்றிருக்கலாம். அவர் அதை நினைக்கவில்லை. இறைவனுக்கு உரியதாகச் செய்யும் முதல் மீன் அதுவாத லின், அது சிறிதாயினும் பெரிதாயினும், விலை சிறந்த தாயினும் தாழ்ந்ததாயினும் அவனுக்கே உரியதென்று உறுதியாக எண்ணி விட்டு விட்டார்.

அன்பினால் மேற்கொண்ட விரதத்தைப் பொருளாசையால் விட்டு மயங்காமல் கடைப்பிடித்த அன்பருடைய பெருமையை உலகம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டான் இறைவன். பொன்னும் மணியும் உறுப்பாகப் பெற்ற அந்த மீனை மீண்டும் கடலிலே அதிபத்தர் விடச் செய்த அந்தக் கணத்தில், சிவபெருமான் விடையின்மேல் அருளுருவாகிய அம்மையுடன் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தருளினன். இறைவனை வணங்கி இன்ப வாரிதியிற் குளித்த அதிபத்தர் என்றும் மாருத இன்ப வாழ்வைப் பெற்ருர்.

44. கலிக்கம்ப நாயனர்

நடுநாட்டில் பெண்ணுகடம் என்னும் திருத்தலம் ஒன்று இருக்கிறது. திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும் திருநாவுக்கரசரும் வந்து தரிசித்துப் பாமாலை சூட்டிய திருப்பதி அது. அங்குள்ள திருக்கோயிலுக்குத் தூங்கானை மாடம் என்ற பெயர் வழங்கும்.

அங்கே வணிகர் குலத்தில் கலிக்கம்பர் என்ற அடியார் ஒருவர் இருந்தார். இறைவனிடத்தில் மாருத பேரன்புடைய அவர், ஒவ்வொரு நாளும் திருத்தூங்கானை மாடம் சென்று வழிபட்டுத் தொண்டு புரிவார். தமக்குரிய பெரும் பற்ருக இறைவனையே பற்றிக் கொண்டு வாழும் பெருந்தகைமை உடையவர் அவர். சிவனடியார்களை வரவேற்று உபசரித்து அறுசுவை உண்டியளித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய பொன்னும் பொருளும் வழங்கி வந்தார்.

இவ்வாறு ஒழுகிவரும் நாளில் ஒருநாள் அவர் தம் மனையில் அமுது செய்யும்பொருட்டு வந்திருந்த சிவனடியார்களை வரவேற்று, அவர்களுக்கு அமுதுபடைப்பதற்குமுன் அவர்

களுடைய திருவடிகளை வழக்கம்போல விளக்க முற்பட்டார்.

அவருடைய மனைவியார் வீட்டையெல்லாம் நன்றாகச் சுத்தம் செய்து அடியார்களுக்குப் படைக்க வேண்டிய உணவு வகைகளை யெல்லாம் செவ்வனே சமைத்தார். பின்பு அடியார்களின் திருவடியை விளக்கும்பொருட்டுச் செம்பில் நீரெடுத்துவிட, கலிக்கம்பர் அவர்கள் திருவடியை விளக்கினார். இப்படியே ஒவ்வொருவராக வந்திருக்கும் அடியார் அனைவருடைய திருவடிகளையும் விளக்கும் பணியில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

அடியார்களுள் ஒருவர் வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அவர் முகத்தைக் கலிக்கம்பருடைய மனைவியார் பார்த்தார். அவருக்குச் சிறிதே அருவருப்புணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த அடியார் அந்த வீட்டில் முன்பு சில காலம் வேலைக்காரராக இருந்தவர். பின்பு வேலை செய்வதை விட்டுப் போய்ச் சிவனடியாராகிவிட்டார். 'இவர் நம் வீட்டில் பணியாளாக இருந்தவர் அல்லவா?' என்ற நினைவினால் சற்றே தயங்கி நின்றார், அந்தப் பெண்மணியார்.

அந்த அடியாருடைய காலைப் பற்றி விளக்கும் பொருட்டு நின்றார் கலிக்கம்பர். அவர் மனைவியாரோ செம்பிலிருந்து நீரை வார்க்காமல் சிறிது பாணித்தார். இதனைக் கண்ட வணிகர் பெருமானுக்குத் தம் மனைவியாருடைய நினைவு புலனாயிற்று. 'இவர் சிவவேடப் பொலிவுடன் சிவனடியாராக இப்போது எழுந்தருளி யிருக்கும் நிலையை மறந்து, பழைய காலத்துக் கதையை எண்ணிக்கொண்டு தயங்குகிறாள்' என்று எண்ணினவுடனே, மேலே ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை; ஒரு வாளை உருவி அந்தப் பெண்மணியார் கையிலிருந்த செம்பை வாங்கிக்கொண்டு அந்தக் கையை வெட்டி விட்டுத் தாமே செம்பின் நீரை விட்டு அடியார் தாளை விளக்கலானார்.

தாமே எல்லா அடியார்களுக்கும் அமுது பரிமாறி உபசரித்தார்.

தாம் செய்யும் அறத்துக்குத் துணையாக நிற்கவேண்டிய தம் மனைவி அடியார் பெருமையை உணராமல் புறக்கணித்தமையால், கலிக்கம்பர் தம் காதல் மனைவி என்றும் பாராமல் கையைத் தறித்தார். அடியார்களிடம் அவருக்கிருந்த பேரன்பு மனைவியிடம் இருந்த காதலைவிடச் சிறந்து நின்றது. இத்தனை காலம் தம்முடன் பழகியும் தம் மனைவிக்கு இத்தகைய வேற்றுமை உணர்வு வந்ததே என்ற எண்ணத்தால் அவளை ஒறுத்தார்.

முன்னை நிலை எதுவாக இருந்தாலும், சிவனடியாரான பிறகு எவரும் ஒத்த நிலையையே அடைகிருர்கள். பல காலம் அடைத்துக் கிடந்த அறையானாலும், ஒரு நாள் மூடியிருந்த அறையானாலும் விளக்கு ஏற்றியவுடன் அங்குள்ள இருள் உடனே நீங்கிவிடும். அவ்வாறே இறைவன்பால் அடிமை புகுவார்களினிடையே அதற்கு முன்பு முயற்சியிலும் நிலையிலும் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், சிவபிரானிடத்து அன்பு முதிர்ந்து தொண்டராகிவிட்டால் யாவரும் ஒரே நிலையை அடைகிருர்கள். இதனை உணர்ந்த பெரியோர்கள் அவருக்குள் வேறுபாடு நினையாமல் யாவரையும் சிவபெருமானுகவே பாவித்து வழிபட்டு இன்புறுவார்கள்.

இதனைத் தம் வாழ்க்கையில் மேற்கொண்டு சிறந்து நின்றவர் கலிக்கம்ப நாயனர்.

45. கலிய நாயனர்

எழுத்தறியும் பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது திருவொற்றியூர். தொண்டை நாட்டில் உள்ள பாடல் பெற்ற தலம் அது. நெடு வீதிகளும் மாளிகைகளுமாகச்

சிறந்த தோற்றமுடைய பேரூராக அது விளங்கியது. அங்கங்கே உள்ள மண்டபங்களில் எப்போதும் திருப்பதிக இசை நிலவும். அணியரங்குகளில் மகளிர் ஆடல் பயில்வார்கள். அங்குள்ள மடங்களில் இடைவிடாமல் அடியவர்களுக்கு உணவு அருத்திக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கடற்கரையை அடுத்துள்ளது திருவொற்றியூர். கடற்கரையில் நிலவு பரந்தது போல மணற்பரப்பு விரிந்து கிடக்கும். புன்னை, புலிநகக் கொன்றை, தாழை ஆகிய நெய்தல் நில மலர்களின் மணமும், மாதவி, செண்பகம், செருந்தி ஆகிய பிற மலர்களின் மணமும் இணைந்து வீசும்.

இறைவன் திருக்கோயிலில் பல வகை வாத்தியங்கள் எப்போதும் முழங்கிக் கொண்டே இருக்கும். கடலின் ஒலியும் இடைவிடாமல் கேட்கும்.

அந்த நகரில் சக்கரப்பாடித் தெரு என்று ஒரு தெரு உண்டு. அங்கே எண்ணெய் வாணிகர் பலர் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குள் கலியனார் என்பவர் ஒருவர். செல்வம் நிறைந்த குடியில் பிறந்தவர் அவர். பொருட் செல்வத்தோடு இறைவனிடம் ஆழ்ந்த அன்பு வைத்து ஒழுகும் பண்புச் செல்வத்தையும் அவர் பெற்றிருந்தார்.

இறைவன் திருக்கோயிலில் தம்மால் செய்வதற்குரிய திருத்தொண்டு இன்னதென்று தேர்ந்து, ஒற்றியூருடைய பெருமான் ஆலயத்தில் உள்ளேயும் வெளியேயும் வரிசை வரிசையாக விளக்குகளை வைத்து ஏற்றி இன்புற்றார். இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் திருவிளக்குப் பணியை அவர் செய்து வந்தார்.

பல ஏவலர்களை வைத்தும் தாமே நேரில் இருந்தும் இந்தத் திருப்பணி முட்டாமல் நடைபெறும்படி செய்து வந்தார், கலியனார். இறைவன் செய்த சோதனையால், அவரிடம் இருந்த செல்வம் வர வரக் கரைந்து வந்தது.

தாமாக எள்ளாட்டி எண்ணெய் எடுத்து ஆலயத்தில் விளக்கு வைக்கும் திருப்பணி தொடர்ந்து நடைபெறுவது அரிதாயிற்று. அவர் பிறரிடம் எண்ணெய் வாங்கி விற்று, அதில் கிடைக்கும் லாபத்திற்கு வரும் எண்ணெயைக் கொண்டு விளக்கேற்றி வந்தார்.

நாளடைவில் இந்தப் பிழைப்பிலும் முட்டுப்பாடு உண்டாயிற்று. செக்கு ஓட்டும் ஏவலாளாக வேலை செய்து கூலி பெற்றுத் தம் திருத்தொண்டைச் செய்து வந்தார். அதன் பின்பு அந்தக் கூலி வேலையும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரைவிடத் திறம்பட வேலை செய்யும் மக்கள் பலர் வந்தார்கள். செல்வத்திலே வளர்ந்த அவரால் அவர்களைப் போல வேலை செய்ய முடியவில்லை. ஆதலின் கூலி வேலைகூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

வேறு வகை ஒன்றும் காணுராகித் தம்மிடம் உள்ள பண்டங்களை ஒவ்வொன்ருக விற்று, எண்ணெய் வாங்கித் திருவிளக்கு எரித்தார். பண்டங்கள் இல்லையாகவே, கடைசியில் தம்முடைய வீட்டையே விற்றுச் சில நாட்கள் தம் தொண்டை நிறுத்தாமல் நடத்திஞர். வீட்டை விற்ற பொருள் எத்தனை நாளைக்கு வரும்? யாரோ ஒருவன் பரிகாசமாக, ''இனிமேல் பெண்டாட்டியைத்தான் விற்க வேண்டும்'' என்று கூறிக்கொண்டே போனது அவர் காதில் விழுந்தது. அவன் பரிகாசமாகச் சொல்கிறுன் என்று அவர் நினைக்கவில்லை. இறைவனே தமக்கு வழி காட்டுகிறுன் என்று எண்ணிக் கொண்டார். அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியை விற்கவில்லையா? எல்லாம் அறிந்த தர்மபுத்திரர் தம் மனைவியைச் சூதாட்டத்தில் பணயமாக வைக்கவில்லையா? ஆகவே தாமும் தம் மனைவியை விற்கலாம் என்று துணிந்தார் அவர்.

இறைவனுடைய திருத்தொண்டு ஒன்றையே அவர் தம் வாழ்க்கையின் பயனுகக் கொண்டிருந்தார். மற்ற

எதுவும் அதற்கு ஈடாகத் தோன்றவில்லை. இறைவன் திருக்கோயிலில் விளக்கு எரியாமல் நின்றால் அவர் உயிரும் உடலில் இராமல் நின்றுவிட வேண்டும். அந்த விளக்குக்கு எண்ணெயையா அவர் விட்டு எரித்தார்? தம் செல்வ முழுவதையும் கொண்டு எரித்தார்; தம் வீட்டைக் கொண்டு எரித்தார்; தம் மதிப்பை விட்டு எரித்தார். இப்போது நாணத்தை விட்டு எரிக்க முன் வந்தார்.

கலியனார் தம் மனைவியாரை விலை கூறினார். வாங்குபவரைக் காணவில்லை. நன்றாக வாழ்ந்த அவரிடம் இன்னும் மக்களுக்கு மதிப்பு இருந்து வந்தது.

பிறர் செய்யத் துணியாத ஒன்றைச் செய்ய முன் வந்த கலிய நாயனார் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. மனைவியை விற்றுப் பொருள் கொள்ள முடியவில்லை. ஒன்றும் வகை தெரியாமல் இறைவன் சந்நிதிக்குள் வாட்டத்தோடு நின்றார்.

'விளக்கு உதிரத்தால் எரிவதானால் நம் உதிரத்தையே எண்ணெயாக வார்க்கலாம்' என்ற எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றியது. அகலை வைத்துத் திரியை இட்டு அதில் இரத்தத்தை விட எண்ணி, கையில் வாளை எடுத்துத் தம் கழுத்தை அரியத் தொடங்கினார். அப்போது அருட்கடலாகிய இறைவன் தோன்றி அவர் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

பிறகு எம்பெருமான் நாயனாருக்குச் சீரும் சிறப்புமுடைய பெருவாழ்வு அளித்து இறுதியில் பேரின்ப வாழ்வும் கொடுத்தருளினான்.

போரில் புகுந்து சமர் செய்யும் வீரர்கள் தம் உயிரை மதிப்பதில்லை. அவர்கள் மன்னர்களின் ஏவலர்களாகி ஊதியம் பெற்று வாழ்பவர்கள். பகை மன்னரோடு போர் புரிவது தக்க காரணங் கொண்டா என்று அவர்கள்

ஆராய்வதில்லை. போரின் முடிவில் வெற்றி உண்டானால், கிடைக்கும் நாட்டில் அவர்களுக்குப் பங்கு கிடைக்கப் போவதில்லை; ஏதோ பரிசு கிடைக்கலாம். மாதச் சம்பளந் தான் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். இந்தக் கூலிக்காகத் தம் உயிரை விடவும் துணிந்து போரிடுகிறார்கள் வீரர்கள். அது மனித மன இயல்புக்கு ஒத்த செயலாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்; இன்னும் இந்த நிலை இருந்து வருகிறது.

தம்முடைய வாழ்க்கைக்குப் பயன் இது என்று உறுதியாக நம்பி ஒரு தொண்டைச் செய்து வருபவர்கள், அதன் பொருட்டுத் தம் உயிரையும் கொடுக்கத் துணிவது இயல்புக்கு மாறுபாடு அன்று. போர் வீரன் தான் பெறும் கூலிக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுக்க முன் வருவது இயல்பானால், இது ஆயிரம் மடங்கு அதைவிட இயல்பாகும். அதனால்தான் நாயனார் தாம் மேற்கொண்ட பணிக்கு இடையூறு வந்தபொழுது தமக்கு உரியனவாக இருந்த அனைத்தையும் இழந்து நின்றதோடு, தம் உயிரையும் இழக்கத் துணிந்தார்.

46. சத்தி நாயனார்

சோழ நாட்டில் வரிஞ்சையூர் என்பது வேளாண் செல்வர் மலிந்த பதி. அந்தக் குலத்தில் சத்தியார் என்பவர் தோன்றினார். சிவபிரானுடைய திருவடித் தொண்டை வாழ்க்கையின் பெரும் பயனாக எண்ணி வாழ்ந்தார் அவர். அவருடைய இயல்பான பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை.

அவர் இறைவனுடைய அன்பர்களிடத்தில் மிக்க ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தார். நடமாடும் தெய்வமாக அவர்களை எண்ணி வழிபட்டார். அடியாரிடம் உலகம் முழுவதும் மதிப்பு வைத்து ஒழுகவேண்டும் என்பது அவர்

பேராவல். அடியாரைக் கண்டால் எழுந்து வணங்கி உப சரிக்காதவர்களை விலங்கெனவே எண்ணினார். அடியவர் களை யாரேனும் இகழ்ந்தால் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு சும்மா இருக்கமாட்டார். அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை அளிக்கத் துடிப்பார். நாளடைவில் அவர் சினம் மிக்கது. யாரேனும் அடியார்களை இகழ்ந்தால் உடனே ஒரு கிடுக்கி யைக் கொண்டு, இகழ்ந்தவர்களுடைய நாவைப் பற்றி இழுத்து வாளால் அரியத் தொடங்கினார். அவர் மிடுக்கும் உடல் வலிமையும் உடையவராதலின் இவ்வாறு செய்ய முடிந்தது. இந்த வலிய சத்தியை உடையவராக இருந்த தனால்தான் அவருக்குச் சத்தியார் என்ற பெயர் உண்டா யிற்று.

அடியவர்களை இகழ்பவர் யாராயினும் சத்தியார் வரு கிறாரென்றால் அஞ்சி நடுங்குவர். இதனால் மனம் போனபடி யெல்லாம் அடியவர்களைப் பழிக்கும் செயல் குறைந்து வந்தது. எங்கிருந்தாவது சத்தியார் வந்து கேட்டுவிட்டால் என் செய்வது என்று அஞ்சி நடுங்கினார்கள், அடியாரைப் பழிக்கும் இழிதகைமை யுடையவர்கள்.

தீங்கு செய்வாரைத் தண்டிப்பது அறம். பயிருக்குக் களையெடுப்பது போன்றது அது. பிறர் தீங்கு செய்வதைக் கண்டிருந்தும் அதைக் கண்டிக்கப் பலருக்கு வாய் எழாது. "நமக்கு ஏன் இந்தப் பொல்லாப்பு" என்று ஒதுங்கி விடுபவர்களே பலர். அவ்வாறு இன்றி ஏது வரினும் வரட்டும் என்று துணிந்து தீயவை புரிபவர்களைத் தண்டிக் கும் வீரம் எல்லோருக்கும் வருவதில்லை. சத்தியார் இந்த வீரம் பெற்றவர்.

சிவனுக்கு அபசாரம் செய்வதைக் காட்டிலும் சிவனடி யாருக்கு அபசாரம் செய்வதனால் மிக்க துன்பம் நேரும். ஆதலின் சிவனடியாருக்கு யாரும் தீங்கு செய்யாமல் பாது காப்பது வீரம் உடையவர்கள் கடமை. இதை மேற்

கொண்டு வாழ்ந்த சத்தியார் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் களில் ஒருவராக என்னும் பெருமையைப் பெற்றார்.

47. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

மன்னவர்க்கு மன்னராய்ப் பல்லவ குலத்தில் உதித்து அரசாண்டார் ஐயடிகள் காடவர்கோன். தம் குடிமக்க ளுக்கு வறுமை வாராமல் அவர்கள் வளவாழ்வில் இன்புறு மாறு செய்தார். வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று அங் குள்ள மன்னர்களை வென்று அவர்களுடைய நாட்டையும் தம் அரசாட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வந்தார். தம் ஆட்சிக்கு அடங்கிய நில முழுவதிலும் எல்லா உயிர்களும் இனிது அமரும்படி செங்கோல் செலுத்தி, எங்கும் சிவநெறியும் வேத நெறியும் விளக்கம் பெறும்படியாக ஆண்டு வந்தார்.

மன்னர் பலர் தமக்குப் பணிசெய்ய, வடமொழியும் தென் தமிழும் சிறப்புற, பலவகைக் கலைகளும் வளர அரசளித்து வந்த அவருக்கு, அரசாட்சியாகிய பாரம் சிவபிரானை எப்போதும் வழிபட்டு வாழ்வதற்குத் தடை யாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அதனால் தம்முடைய குமரனுக்கு முடிசூட்டி, ஆளும் பொறுப்பை அவன்பால் ஒப்பித்துத் தாம் விரும்புகின்ற சிவத்தொண் டைச் செய்ய முற்பட்டார். அரச நீதிப்படி நாடு காக்கும் பெருங் கடமையை இன்னவாறு ஆற்ற வேண்டுமென்று தம் புதல்வனுக்கு அறிவுறுத்தி விட்டுப் பூட்டவிழ்ந்த ஆனேறு போலப் புறப்பட்டார்.

சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள ஆலயங்களுக் கெல்லாம் சென்று தரிசிக்கவேண்டும் என்ற பேராவல் அவரிடம் இருந்தது. அந்த ஆவலைத் தணிக்கப் புகுந்தார். ஒவ்வொரு பதியாகச் சென்று அங்குள்ள சிவபெருமான் திருக்

கோயிலை அடைந்து தம்மால் இயன்ற பணிகளைச் செய்தார். தமிழ்ப் புலமை படைத்தவராதலினால் ஒவ்வொரு தலத்துக்கும் ஒவ்வொரு வெண்பாவைப் பாடி வழிபடும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார்.

பெரும்பற்றப் புலியூராகிய சிதம்பரம் சென்று அங்கே திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் ஐயனைத் தரிசித்துக் கண்ணீர் வார நின்றார். உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூத்தாடும் ஐயனைப் பாடலானார்.

உலகில் கைகால் வலிமை உடையனவாக ஓடியாடித் திரிந்தால் உற்றாரும் உறவினரும் நம்முடன் இருந்து செயல்புரிவார்கள். நம்மால் பெறும் உதவி இருந்தால் அவர்களும் உதவி புரிய வருவார்கள். அந்த நிலை மாறி வயசு ஏறி ஆட்டம்பாட்டம் குறைந்து ஓட்டம் நின்றால், உற்றார் நம்மைக் கண்டு முகத்தைக் கோணிக் கொள்வார்கள். வரவரக் கிழத்தன்மையும் வந்து அடையும். நரை திரை மூப்பு ஆகியவை வந்தால் அடுத்தபடி வருவது மரணந்தான். எவ்வளவு ஆற்றலும் அழகும் உடைய உடம்பானாலும் அது மூப்பினால் தளர்ந்து போகும். மரணம் வந்தால் அந்த உடம்பை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். அது வரைக்கும் நல்ல அச்சாகக் குடும்பமென்னும் தேரைத் தாங்கி ஓட்டியிருந்தாலும் அது இற்றுப் போயிற்றென்றால், ஒருநாள் வீட்டில் வைத்திருக்கமாட்டார்கள். வெறும் வெளியாகிய மயானத்துக்குக் கொண்டு போய்ச் சுட்டு விடுவார்கள்.

இந்த முடிவு, உடம்பெடுத்த எல்லோருக்கும் பொதுவானது. உடம்பும் உயிரும் இணைந்து வாழும் மட்டும் அவர் வாழ்க்கையில் வேறுபாடு இருக்கலாம். உடம்பின் ஆற்றலிலும் அழகிலும் அதற்கு ஊட்டும் உணவிலும் உடுக்கும் உடையிலும் வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால் பிணமாகிவிட்டால் எல்லா உடம்பும் பிணமே; மயா

ணத்திலே கொண்டுபோய்க் கொளுத்துவதற்கு உரியனவே. இதனை நாம் நல்ல நினைவோடு இருக்கும்போதே நினைக்க வேண்டும். இங்கே வாழும்போது உற்றார் உறவினராகிய துணையை நாடிக் கொள்கிறோம். அவர்களால் நலம் பெறுகிறோம். ஆனால் உடம்பு பிணமான பிறகு அந்த உற்றாரால் பயன் இல்லை.

சிறு குழந்தையாக இருக்கும்போது நம்மைப் போன்ற குழந்தைகளைத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு விளையாடுகிறோம். ஆண்டு முதிர்ந்தால் குழந்தை விளையாட்டை விட்டு விட்டுக் கல்வி கற்கப் புகுகிறோம்; நம்மினும் சிறந்த ஆசானைத் துணையாக நாடுகிறோம். பெரிய ஆசானை நாடுபவர்கள் பெரிய கல்வியை அடைகிறார்கள். அப்படியே பொருள் முட்டுப்பாடு வந்தால் பொருளாளரை நாடுகிறோம். பெரிய பொருளாளரை நாடுபவர்களுக்குப் பெரிய முட்டுப்பாடு வந்தாலும் இடர் வராது.

ஆகவே, மிகப் பெரிய துணையை நாடுவது மனித இயல்பு. ஓர் ஊருக்குத் தலைவனது துணை கிடைத்தால் அந்த ஊரளவில் நாம் செல்வாக்குப் பெறலாம்; அந்த ஊர்க்காரர்கள் நம்மிடம் அன்பு வைப்பார்கள். ஒரு நாட்டுக்குத் தலைவனது பெருந்துணை கிடைக்குமானால் அந்த நாடு முழுவதும் நமக்கு நலம் உண்டாகும். அந்தத் தலைவன் உயிருடன் இருக்குமளவும் அந்தச் செல்வாக்கு நிற்கும். அவன் போய்விட்டால் அடுத்த தலைவனுக்கும் நல்லவனாகப் பழகி அவனுடைய துணையையும் பெறும் ஆற்றல் நமக்கு இருந்தால், முன் பெற்ற நலம் பின்னும் கிடைக்கும். இது உலகியலில் காணுகின்ற உண்மை.

எல்லாவிடத்துக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் தலைவனாக இருப்பவனுடைய துணை கிடைக்குமானால் எல்லா இடத்திலும் எல்லாக் காலத்திலும் நமக்கு நலம் கிடைக்கும். அப்படி உள்ள ஒருவனைத் தேடிப் பிடித்துப் பற்றினால்,

இந்த உடம்பை விட்டு உயிர் வேறு உடம்பை எடுத்தாலும் அங்கும் நலம் உண்டாகும். அத்தகைய தலைவன்தான் நடராசப் பெருமான். அவன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கிறான். அவனைச் சேர்ந்து உறவு பிடித்துக்கொண்டால் எந்த ஊர் சென்றாலும், எந்த உலகம் சென்றாலும், எந்தப் பிறவி எடுத்தாலும் அவன் அருள் துணை கிடைக்கும். இத்தகைய உணர்வைப் பெறுவதற்குரிய அறிவு இந்த மனிதப் பிறவியில் கிடைத்திருக்கிறது. ஆதலின் இப்பிறவி முடியும் முன்னரே தில்லைச்சிற்றம்பலத்தானுடைய உறவினர் கூட்டத்திலே நாம் சேர்ந்துவிடவேண்டும்.

இந்த அரிய நல்லுரையைத் தம்முடைய நெஞ்சைப் பார்த்து உரைப்பாராய், ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் திருச்சிற்றம்பலத்தின் முன் நின்று ஒரு வெண்பாவைப் பாடினார்.

ஓடுகின்ற நீர்மை ஒழிதலுமே, உற்றாரும்
கோடுகின்றார்; மூப்பும் குறுகிற்று;—நாடுகின்ற
நல்லச்சிற் றம்பலமே நண்ணாமுன், நன்னெஞ்சே!
தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்.

[நன்னெஞ்சே - எனக்கு நல்லது செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிற நெஞ்சமே, ஓடுகின்ற நீர்மை - ஓடியாடி இயங்குகின்ற இயல்பு, ஒழிதலும் - (உடம்புத் தளர்ச்சி காரணமாக) நீங்கினவுடனே, உற்றாரும் - நமக்கு அருகில் உள்ள உறவினர்களும், கோடுகின்றார் - நம்முடன் வருவதற்கும் நம்மை நாடுவதற்கும் நம்மிடம் நாலு வார்த்தை பேசுவதற்கும் விருப்பமின்றி முகம் கோணுகின்றார்; மூப்பும் குறுகிற்று - உடல் தளர்ச்சிக்கு மேலே கிழப்பருவமும் வந்து அடைந்தது; நாடுகின்ற - இதுகாறும் உறவினர்களும் பிறரும் நாடி வருகின்ற, நல் அச்சு - நல்ல உடம்பானது, இற்று - உயிரற்றுப் போய், அம்பலமே - வெறும்வெளி யாகிய மயானத்தை, நண்ணாமுன் - அடையாததற்கு முன்பே, தில்லைச் சிற்றம்பலமே - வேறு எவ்விடத்தையும் அடையாமல் நடராசப்

பெருமான் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளும் தில்லைப்பதியிலுள்ள திருச்சிற்றம்பலத்தையே, சேர் - போய் அடைந்து வழிபட்டு உய்வாயாக.]

இவ்வாறு பாடிய ஐயடிகள் தில்லையில் சில நாட்கள் தங்கி இறைவனை வழிபட்டு இன்புற்ருர். பின்பு ஏனைத் தலங்களுக்கும் செல்லும் வேட்கை உந்த அங்கிருந்து புறப்பட்டு எம்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் சென்ருர்; தம்மால் இயன்ற சிவத்தொண்டுகளைப் புரிந்தார்; இனிய வெண்பாக்களை மொழிந்தார். இவ்வாறே தொண்டு புரிந்து வாழ்வு முழுவதும் நிறைவுடையவராகி வாழ்ந்து இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

அவர் பாடிய வெண்பாக்கள் க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா என்ற பெயரில் தொகுக்கப் பெற்றுப் பதிேஞராந் திருமுறையில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

48. கணம்புல்ல நாயனுர்

இறைவனுடைய திருக்கோயிலில் அவரவர்கள் ஆற்றலுக்கு ஏற்ற வகையில் செய்வதற்குரிய திருப்பணிகள் உண்டு. பொருளுடையார் அப்பொருள் கொண்டு பல நிவந்தங்களை அமைக்கலாம். புதிய மூர்த்திகளை நிறுவி வழிபாடு நடக்கச் செய்யலாம். கோயிலில் புதிய மண்டபங்களை அமைக்கலாம். நந்தவனம் அமைக்கலாம். மிகுதியான பொருள் உதவ வசதி இல்லாதவர்கள் பூசைக்குரிய பண்டங்களை அளிக்கலாம். திருவாபரணம், பரிவட்டம், பாத்திரம் ஆதியன கொடுக்கலாம். திருவிளக்கு ஏற்றலாம். பொருளே இல்லாதவர்கள் கோயிலைப் பெருக்கலாம்; மெழுகலாம்.

இப்படி உள்ள பலவகைத் திருத் தொண்டுகளில் திருவிளக்கேற்றுதல் ஒன்று. அது இறைவன் திருவுருவை யாரும் காணும்படி செய்யும் தொண்டு.

"விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின்
மெய்ந்நெறி ஞான மாகும்"

என்று அப்பர் சுவாமிகள் அந்தத் தொண்டைச் சிறப்பாகப் பாடியிருக்கின்றார். அத்தகைய சிறந்த தொண்டைச் செய்தவர் கணம்புல்ல நாயனார்.

வெள்ளாற்றின் தென் கரையில் உள்ள இருக்குவேளூர் என்னும் தலத்தில் தோன்றியவர் அவர். அந்த ஊரில் ஊருக்கெல்லாம் பெரிய நாட்டாண்மைக்காரராய் வாழ்ந்து வந்தார். மிக்க செல்வமும் சிறந்த குணமும் நிரம்பியவர் அவர். இறைவனுடைய திருவடியே இணையற்ற மெய்யான பொருள் என்ற கருத்தை உடையவர். நாள்தோறும் திருக் கோயிலில் பல விளக்குகளை ஏற்றிப் பணி செய்து வந்தார்.

அவருக்கு வறுமை வந்து எய்தியது. நன்றாக வாழ்ந்த ஊரில் வறியராக வாழ மனம் இல்லாத நாயனார் தில்லைமா நகர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே திருக்கோயிலில் திருவிளக்கு ஏற்றும் திருப்பணியை விடாமல் செய்து வந்தார். அதன் பொருட்டு வீட்டில் உள்ள பண்டங்களை ஒவ்வொன்றாக விற்றார். அவ்வாறு செய்யச் செய்யப் பண்டங்கள் குறைந்து வந்தன. கடைசியில் விற்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாமற் போகவே, வேறு என்ன செய்வது என்று யோசித்தார். பிறரிடம் சென்று இரந்து பொருள் பெற்று அதைக் கொண்டு திருவிளக்குத் தொண்டு செய்ய அவருக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆதலால் மெய் வருந்தி ஏதேனும் தொழில் செய்து தம் பணியை நடத்த நினைத்தார். ஒருவரை அணுகி அவருக்கு ஏவல் புரிவதற்கும் அவர் மனம் துணியவில்லை. இறுதியாக ஊருக்குப்

புறம்பே உள்ள காட்டுப் புறமான இடங்களில் உள்ள கணம்புல் என்ற ஒருவகைப் புல்லை அறுத்துக் கொண்டு வந்து அதை விற்றுப் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு நெய் வாங்கித் திருவிளக்கு ஏற்றினூர்.

இவ்வாறு செய்யும்போது ஒரு நாள் அவர் அறுத்துக் கொண்டு வந்த புல் விலை போகவில்லை; ஆகவே நெய் வாங்கப் பொருள் கிடைக்கவில்லை. அவருக்கு ஒன்றும் தோன்ருமல் வருந்தி, அந்தப் புல்லையே விளக்கைப் போல வைத்து எரித்தார். இப்படியே சிலநாட்கள் செய்துவந்தார்.

யாமந் தோறும் விளக்கு எரிப்பது வழக்கம். நெய் விளக்காக இருந்தால் நின்று எரியும். புல் திகு திகு என்று உடனுக்குடன் எரிந்துவிட்டது. அதனுல் யாமந் தோறும் எரிப்பதற்குப் புல் போதவில்லை. நான்காவது யாமத்தில் வைத்திருந்த புல்லெல்லாம் எரிபடவே மேலே எரிக்க ஒன்றும் இல்லை. அந்தச் சமயத்தில் எங்கே போய் எதைக் கொணர்வது? ஒரு கணம் அவர் கலங்கினூர். உடனே தெளிவு பெற்றுத் தம்முடைய திருமுடியையே விளக்கி விட்டு எரிக்கலானூர்.

இறைவன் அவருடைய முறுகிய பேரன்பைக் கண்டு திருவருள் பாலித்தான். தம் உடம்புக்கு வரும் துன்பத்தை எண்ணுமல் தாம் மேற்கொண்ட தொண்டை முட்டின்றி முடிக்கும் நெஞ்சத் திண்மை கணம்புல்ல நாயனூரிடம் இருந்தது. அவரை அப்பர் சுவாமிகள் இரண்டிடங்களில் பாராட்டி யிருக்கிருர்.

“ வணங்குவார் இடர்கள் தீர்க்கும்
மருந்து;நல் அருந்த வத்த
கணம்புல்லர்க் கருள்கள் செய்து
காதலாம் அடியார்க் கென்றும்
குணங்களைக் கொடுப்பர் போலும்
குறுக்கைவீ ரட்ட னூரே ”

என்பதில், 'அருந்தவத்த கணம்புல்லர்' என்று சிறப்பித்தார். தம் திருமுடியையே விளக்காக எரிக்கச் சரீராபிமானம் போனால்தான் இயலும். அதைக் காட்டிலும் சிறந்த தவம் ஏது?

" நிணம்புல்கு சூலத்தர் நீல கண்டர்
எண்டோளர் எண்ணிறந்த குணத்தி னாலே
கணம்புல்லன் கருத்துகந்தார் "

என்றும் பாடினார்.

49. காரி நாயனார்

திருக்கடவூர் என்னும் தலத்தில் தோன்றியவர் காரி நாயனார். தமிழில் பெரும்புலமை வாய்ந்தவராக விளங்கினார் அவர். அக்காலத்தில் பல பழைய பாடல்களுக்குச் சொற்கள் தெளிவாக இருப்பினும் பொருள் விளக்கமில்லாமல் இருந்தமையால், அப்பாடல்களை மக்கள் நாடாமல் போயினர். அதனால் அவை வழக்கு இழந்து வந்தன.

இதனை அறிந்த காரியார் அத்தகைய பாடல்களையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு கோவை யாக்கினார். அந்தப் பாடல் தொகுதிக்குக் காரியார் கோவை என்ற பெயர் வழங்கியது.

அறத்தைச் செய்பவர்கள் சிறந்தவர்களே; ஆனால் அவ்வறத்தை மங்காமல் காப்பாற்றி வருகிறவர்களைப் பின்னும் சிறந்தவர்களென்று சொல்ல வேண்டும். அறம் செய்தார் பெயரையும் அறத்தையும் தம் பெயரையும் மறையாமல் நிலைநிறுத்துகிறவர்கள் அவர்கள். அப்படியே நூல் செய்த புலவர்கள் போற்றுவதற்குரியவர்கள். ஆனால் அந்த நூல்

களும் பாடல்களும் நாளடைவில் மறைந்து போகாமல் அவற்றைப் பாதுகாத்து வருபவர்கள் மிகவும் பாராட்டு தற்கு உரியவர்கள். புதிய கோயில் கட்டுவதைவிடப் பழைய கோயிலைப் பாதுகாத்தல் சிறந்தது. அப்படியே புதிய பாடல் இயற்றுவதை விடப் பழம் பாடல்களைக் காப்பாற்றுவது சாலச் சிறந்தது.

காரியார் இந்த அரிய காரியத்தைச் செய்தார். பொருளறியாமையால் மக்கள் மறந்துபோன பாடல்களைத் தொகுத்துக் கோவையாக்கி மீண்டும் உலவச் செய்தார். அதோடு மற்றொரு பெருஞ் செயலையும் செய்தார். பொருள் தெரியவாராத காரணத்தால்தான் அந்தப் பாடல்களை மக்கள் புறக்கணிக்கலாயினர். இதனை அறிந்த காரியார் தாம் தொகுத்த செய்யுட்களுக்கு உரை கண்டு விளக்கினார். அவற்றைச் சேரசோழ பாண்டிய மன்னர்களிடம் சென்று கூறி நயமாக உரை விரித்தார். அவற்றைக் கேட்ட மன்னர்கள் உவந்து காரியாரைப் பாராட்டிப் பரிசில் வழங்கினர்; பெருநிதி அளித்தனர்.

அந்த நிதி இறைவன் திருவருளால் வந்தது எனக் கொண்ட காரியார், அதனைத் தக்க வழியில் பயன்படுத்த எண்ணினார். அங்கங்கே சிவபெருமானுக்குக் கோயில்கள் கட்டினார். பழைய சொற்கோயில்களுக்கு உயிரூட்டி யாவரும் பயன்பெறச் செய்த புலமைத் தொண்டோடு, கற்கோயில்களையும் கட்டி அன்பர்கள் பயனடையச் செய்தார். இந்த இரண்டினாலும் மக்கள் அனைவருடைய பேரன்புக்கும் அவர் உரியவரானார்.

சிவனடியார்களை வழிபட்டு அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அளித்துப் போற்றினார். இவ்வாறு பல தொண்டுகளைச் செய்து பலரும் போற்ற வாழ்ந்து சிறப்புற்றார் காரி நாயனார்.

50. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனர்

மதுரையில் இருந்து செங்கோல் ஓச்சிய பாண்டியருள் ஒருவர் நெடுமாறர். அவர் இயல்பாகக் கூன்விழுந்த உடலுடையவர். சைன சமயத்தவர் பலர் சூழ்ந்து தம் சமய நெறியைப்போதிக்க அவர் சைனரானார். சோழன் மகளாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரை முன்பே மணந்து கொண்டவர் அவர். அவர் சைனரானாலும் அவருடைய மாதேவியார் சைவ ஒழுக்கம் தவறாமல் நின்றார். திருஞான சம்பந்தர் மதுரைக்கு எழுந்தருளி அப் பாண்டியருக்கு வந்த வெப்பு நோயை நீக்கிக் கூனையும் போக்கிச் சைனர்களுடன் வாதம் செய்து வென்றார். பாண்டிய மன்னரும் பிறரும் மீண்டும் சைவர்களாயினர். கூன் நீங்கி நிமிர்ந்த பாண்டியர் நின்ற சீர் நெடுமாறர் என்று சிறப்பாக வழங்கும் நிலைபெற்றார்.

சிவநெறியில் நின்று ஆலவாய் இறைவனைத் தம் துணைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரோடும் வழிபட்டுச் சிறந்த பக்தராக விளங்கினார் நெடுமாறர். அவருடைய வீரத்தை எண்ணாமல் வடநாட்டு வேந்தர் அவர் நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்தனர். திருநெல்வேலியில் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. அப்போரில் பாண்டி நாட்டுப் படைகள் மிக்க விறலுடன் போர் செய்தன. நெடுமாறர் தாமே படைகளுடன் சென்று போர் புரிந்தார். அப் போரில் அவருக்கே வெற்றி கிடைத்தது. பகை மன்னர் தோற்று ஓடிப்போக, வெற்றிமாலை சூடினார் நெடுமாறர். நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறர் என்று புலவர்கள் அவரைச் சிறப்பித்தார்கள்.

இறைவன் திருவருளே தமக்கு வெற்றி வாங்கித் தந்தது என்ற நினைவோடு அவர் சிவபெருமானைத் தொழுது வணங்கினார். திருநீற்றின் நெறிவாழப் பல அருந்தொண்டுகள் புரிந்து வாழ்ந்தார்.

51. வாயிலார் நாயனார்

மனிதன் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்று கரணங்களினாலும் செயல் புரிகிறான். நினைப்பு, பேச்சு, செயல் என்று அக்கரணங்களின் இயக்கத்தைக் குறிப்பது வழக்கம். இந்த மூன்று கரணங்களும் மனிதனுடைய பிறப்பின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவனபோல, மற்ற உயிர்களிடம் இருப்பனவற்றைவிட மிக மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. அம் மூன்றிலும் அவனது மனம் பெற்ற வளர்ச்சி மிகவும் அற்புதமானது. மனத்தின் ஒரு பகுதியே அறிவு. அது மனிதனிடத்தில் மிகவும் நுட்பமாகவும் விரிவாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. 'நுண்மாண் நுழைபுலம்' என்றும், 'அஃகி அகன்ற அறிவு' என்றும் மனித அறிவைப் பாராட்டிப் பேசுவார்கள் புலவர்கள்.

உடம்பாலும் வாக்காலும் செய்யும் செயல்களால் அடையும் பெருமையைவிட உள்ளத்தால் செய்யும் செயல்களே மனிதனுக்கு அதிகப் பெருமையை உண்டாக்குகிறது. முன்னுள்ள அநுபவத்தையும் நிகழ்காலச் செயல்களையும் வருங்கால விளைவுகளையும் ஓர்ந்து நலந்தீங்குகளை நாடி ஆராயும் ஆற்றலை மனிதன் படைத்திருக்கிறான். ஆதலின் உள்ளத்தினால் மேலும் மேலும் உயரும் நிலையில் இறைவன் அவனை வைத்திருக்கிறான்.

இறைவனை மனமொழி மெய்களால் வணங்க வேண்டும்.

> "வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
> தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை"

என்று திருநாவுக்கரசர் அருளினார். உடம்பால் வணங்கி வாயினால் வாழ்த்தி மனத்தால் தியானம் செய்யவேண்டும். உடம்பால் வணங்குவது எளிது; அதைவிட அரிது புகழ் பாடுதல்; அதையும்விட அரிது தியானித்தல். காயிகம்

வாசிகம், மானசம் என்ற மூன்று தொண்டுகளில் மான சிகம் சிறந்ததென்று நூல்கள் கூறும். மானசிக பூசை சிறந்ததென்பதைப் பெரியோர்கள் வாக்கால் தெரிந்து கொள்ளலாம். உள்ளத்தால் செய்வனவற்றின் பெருமை யைத் தெரிவிக்க ஒரு கதை சொல்வதுண்டு.

ஒருநாள் அருச்சுனன் கைலாசத்தின் வழியே சென்று கொண்டிருந்தான். அங்கே இருந்த சிவ கணங்கள் நில வுலகில் பூசை புரிவார்கள் இட்ட நிர்மாலியத்தை வாரி வெளியிலே கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். வில்வமும் பல மலர்வகைகளும் மலைபோலக் குவிந்திருந்ததைப் பார்த்தபோது, 'இது நம்முடைய பூசையின் நிர்மாலியம்' என்று அருச்சுனன் நினைத்தான். சிவகணங்களை நோக்கி, "இது யார் செய்த பூசையின் நிர்மாலியம்?" என்று கேட் டான். "பூலோகத்தில் பஞ்சபாண்டவர்கள் என்று ஐந்து பேர்கள் நல்ல சிவ பக்தர்கள். அவர்களில் ஒருவன் பூசை யில் போட்டது" என்றார்கள். அவனுக்குச் சற்றே பெரு மிதம் உண்டாயிற்று.

"அவன் பெயர் என்ன?"

"வீமனும். இந்த மலையைப் போல அந்தப் பக்கம் இன்னும் குவிந்து கிடக்கிறது" என்றார்கள் சிவ கணங்கள்.

"வீமனா!"

அருச்சுனனுக்கு வியப்புத் தாங்கவில்லை.

'அந்த அண்ணா உட்கார்ந்து சிவ பூசை பண்ணியதாக நமக்குத் தெரியவில்லையே!' என்று எண்ணமிடலானான் அவன். பிறகு, "அருச்சுனன் என்பவன் செய்த பூசா நிர்மாலி யம் எது?" என்று கேட்டான். அது அளவிடற்கரிய பெரு மலையாக இருக்கிறது என்ற விடையை எதிர்பார்த்தான். அவர்களோ, "அதுவா? அங்கே ஒரு குடலையில் இருக் கிறது" என்று அலட்சியமாகச் சொன்னார்கள்.

அருச்சுனனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவன் மனம் சுழன்றது. "வீமன் பூசை செய்ததை நான் பார்த்த தில்லையே!" என்றான்.

"அவன் மனசினுலே பூசை செய்கிறவன். ஒரு நந்த வனத்தைக் கண்டால் அங்குள்ள அத்தனை மலர்களையும் பத்திரங்களையும் சிவபிரானுக்கு என்று மனத்தால் அர்ப் பித்துவிடுவான். அது இங்கே மலையாகக் குவிந்துவிடும்."

அருச்சுனனுக்கு மானசிக பூசையின் சிறப்பு நன்கு புலனாயிற்று.

★

மயிலாப்பூரில் இவ்வாறு உள்ளத்தால் பூசை இயற்றிய அன்பர் ஒருவர் இருந்தார். அவரை வாயிலார் நாயனர் என்பர். வேளாண்குடியில் தோன்றிய அவர் சிவபிரானை உள்ளத்தால் வழிபடும் திருத்தொண்டில் சிறந்து விளங் கினர். மனத்துக்குள் தியான முறையில் கோயில் கட்டிப் பூசை செய்தார். மறவாமையால் மனக்கோயில் அமைத்துச் சிவபிரானை உள் இருத்தி ஞான விளக்கு ஏற்றி ஆனந்தம் என்னும் திருமஞ்சனம் ஆட்டி, அன்பு என்னும் அமுது அமைத்து அருச்சனை செய்து வந்தார். புறத்தே காணும் மலர், மஞ்சனம், அமுது முதலிய பொருள்களை வைத்து வழிபடும் போதே நமக்கு மனம் பலவாருகச் சிதறுகிறது. அவருக்கோ மனத்தில் நினைத்தது அப்படியே நின்றது. அதாவது எண்ணியதை மறப்பதில்லை. தூய உள்ளமாத லின் ஒருமைப்பாட்டோடு எண்ணிய எண்ணம் நன்றாகப் பதிந்தது. அதனல் அவர் மனத்தாலே ஆலயம் அமைத்து, மனத்தாலே பூசை செய்தார். இவ்வாறு செய்வதிலே நெடும்போது கழித்தார். மானசிக பூசையில் காலம் போவதே தெரியாது. மனம் ஒருமைப்பாடு இல்லாமல் இருந்தால் சிறிது காலமும் நெடுங்காலமாகத் தோன்றும். ஒருமைப் பட்டால் நெடுங்காலமும் குறுகிவிடும். தியானத்

தால் காலத்தை வெல்லலாம் என்பதற்கு இதுதான் பொருள்.

வாயிலார் இந்தச் சிவவாழிபாட்டை நெடுநாட் செய்து அதன் பயனாகிய இன்பத்தை நுகர்ந்து சலனமற்ற அமைதியான வாழ்க்கையிலே சிறந்து விளங்கினார்.

52. முனையடுவார் நாயனார்

பழங்காலத்தில் வீரத்தில் சிறந்த சிலர் அங்கங்கே தம்மோடு வேறு வீரர்களையும் தொகுத்து அவர்களுக்குத் தலைவராக இருந்தார்கள். அரசர்களுக்குள் போர் மூண்ட போது, அவருள் யாரேனும் தம்முடைய உதவியை வேண்டினால் அவர் கட்சியில் சேர்ந்து போர் செய்து வெற்றி உண்டாகும்படி செய்வார்கள். திருக்கோவலூரில் இருந்த மலையமான் திருமுடிக் காரி என்னும் வள்ளல் அவ்வாறு விளங்கிய பெருமறவன். அவன் எந்த அரசருக்குத் துணையாகப் போகிறானோ அவர் பங்கில் வெற்றி உறுதி என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்து மக்களுக்கு இருந்தது. சங்க நூல்களில் சோழன் மறவன், பாண்டியன் மறவன் என்று சிலரைக் குறிப்பிடுவார்கள். சோழனுக்குப் படைத் துணையாகச் செல்லும் வீரன், பாண்டியனுக்குப் படைத் துணையாகச் செல்லும் வீரன் என்பதே அத் தொடர்களின் பொருள்.

மலையமான் திருமுடிக்காரி தம்முடைய படையுடன் பேரரசர்களுக்குத் துணையாகச் சென்று போர் செய்து, அம் மன்னர்கள் தரும் பொருளை உடன் வந்தவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பான்; எஞ்சியவற்றை யெல்லாம் தன்னைப் பாடிவரும் புலவர்களுக்கும் வறியவர்களுக்கும் கொடுப்பான். அவனுடைய வீரம் அவனது வள்ளன்மையை வளர்க்

கக் காரணமாக இருந்தது. அவனுடைய வீரத்தைவிட வண்மையே சிறந்து நின்றது. அதனுல் அவனைக் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாக வைத்துப் பாராட்டினர்கள் சான்றோர்கள்.

இதே முறையில் ஒரு நாயனர் வாழ்ந்தார். காரி புலவர்களுக்கு ஈந்து வள்ளலென்னும் பெயர் பெற்றான். இந்த நாயனரோ சிவனடியார்களுக்கு வழங்கி நாயன்மார்களுக்குள் ஒருவரானர்.

சோழவள நாட்டில் பாடல் பெற்ற சிவத் தலங்களில் ஒன்று நீடூர். சோலைவளம், வயல்வளம், நீர்வளம் நிரம்பியது அவ்வூர். அங்கே வேளாளர்களுக்குத் தலைவராக ஒரு பெருமகனர் இருந்து வந்தார். அவர் பெரிய வீரர். சிவனடியாராகவே தோற்றம் அளிப்பார். சிவபெருமானுடைய திருவடியாராகச் சிறந்து நின்று அடியார்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களை வழங்குவதில் இன்பம் கண்டார்.

தம்முடைய பகைவர்களோடு போரிட்டு எதிர்நிற்க மாட்டாமல் தோல்வியுற்ற மன்னர்கள் அவரிடம் வந்து தமக்குத் துணையாக வரவேண்டுமென்று வேண்டுவார்கள். அவருக்கு இத்தனை ஊதியம் தருவோம் என்று பேசுவார்கள். அவர் தம் நண்பர்களைக் கூட்டிக் கூலிப்படையாகச் சென்று அவர்களின் சார்பில் போரிட்டு வெற்றி பெறச் செய்வார். அதனுல் இன்புற்ற மன்னர்கள் அவருக்கு நிதியமும் பிற பொருளும் வழங்குவார்கள்.

அவற்றை எடுத்து வந்து தம் ஊரை அடைந்து அடியார்கள் உள்ளங்குளிர அவற்றை வழங்குவார். அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து விருந்து அருத்தி வழிபடுவார். அவருடைய வீரம் மன்னர்களால் பாராட்டப் பெற்றது; அவரது வண்மை அடியார்களின் புகழுக்கு உரியதாயிற்று; அவர் சிவபக்தி மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது.

மிகச் சிறந்தவர்களாக விளங்கும் பெரியவர்களை இயற்பெயரிட்டு அழைப்பது மரியாதைக் குறைவு என்று பழங்காலத்தில் நினைத்தார்கள். வேறு ஏதேனும் காரணப் பெயரிட்டுக் கூறுவார்கள். நாளடைவில் அவர்களுடைய இயற்பெயர் வழக்கற்றுப்போக, பின்னுலே வந்த சிறப்புப் பெயரே நிலைத்துவிடும். பல புலவர்களின் இயற்பெயர்கள் நமக்குத் தெரியாததற்கு இதுவே காரணம்.

இந்த நாயனுருடைய இயற்பெயரும் அந்த முறையில் வழக்கில் இல்லாமல் போயிற்று. போர்முனையில் எதிரிகளை அடுவதை ஒரு தொழிலாக ஏற்று, அதனுல் வரும் ஊதியத்தைக்கொண்டு அடியார்களை உபசரிக்கும் தொண்டு செய்து வந்தவர் அவர். ஆதலின் அவருடைய தொழிலால் யாவரும் முனையடுவார் என்று அவரைக் குறிப்பிட்டு வழங்கலாயினர். பிறகு இயற்பெயர் மறைய, அதுவே நிலைத்து விட்டது. இன்று முனையடுவார் நாயனுர் என்பதே திருத்தொண்டத் தொகை முதலியவற்றில் பதிந்து விட்டது.

வீரத்தால் பொருள் விளைத்து, அப்பொருளால் சிவ புண்ணியம் விளைத்த முனையடுவார், மன்னரும் அடியரும் போற்ற நெடுநாள் வாழ்ந்தார். அவருடைய தொடர்பால் வெறும் கூலிப்படையாக இருந்த வீரர்களும் இறைபணிப் படையினராகும் புண்ணியப் பேற்றை அடைந்தனர்.

53. கழற்சிங்க நாயனுர்

காஞ்சிமா நகரில் பல்லவகுல மன்னர்கள் இருந்து பேரரசுரிமை தாங்கிப் புரந்து வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கழற்சிங்கர். வீரத்தில் மிக்க அம் மன்னர் சிவ பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினுர். போர்க்களத்தில் வீரம் விளங்கியது; ஏனைய இடங்களில் அவருடைய பக்தி பொலிவு பெற்றது. வடநாடு சென்று ஆங்குள்ள மன்னர்

களோடு போர் செய்து வென்று அவர்கள் அளித்த திறை களைக் கொணர்ந்து குவித்தார். அவற்றை நல்லற நெறியிலே செலவிட்டார்; சிவ தருமங்களை ஆற்றினர்; சிவனடியார்களுக்கு ஆவன செய்தார்.

அவ்வப்போது சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்துவரும் வழக்கம் உடையவர் கழற்சிங்கர். ஒருமுறை சிவபுரமென்று எண்ணுதற்குரிய பெருமையை யுடைய திருவாரூருக்குத் தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் சென்றிருந்தார். திருக்கோயிலுள் புக்கு முறைப்படியே தரிசனம் செய்துகொண்டு வந்தார். புற்றிடங் கொண்ட நாயகர் திருமுன் நின்று தரிசித்து, விழுந்து வணங்கித் துதித்து உருகினர். இருந்தாடழகராகிய தியாகராச மூர்த்தியையும் வழிபட்டு இன்புற்ருர். அவருடன் வந்திருந்த முதல் தேவியாகிய பட்டத்தரசியும் அந்தக் கோயிலின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் கண்டு மகிழ்ந்து வந்தாள். மிகப் பெரிய கோயிலாதலின் மெல்லப் பல மண்டபங்களையும் சந்நிதியையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள்.

திருவாரூர்த் திருக்கோயில் ஆறு வேலி நிலப் பரப்புடையது; திருக்குளமாகிய கமலாலயமும் ஆறு வேலி; தியாகராசப் பெருமானுக்கு உவப்பான செங்கழுநீர் விளையும் ஓடையும் ஆறு வேலி. செங்கழுநீர் மாலையையும் பிற மலர்களின் மாலைகளையும் பல தொண்டர்கள் தொடுத்து இறைவனுக்கு அணியக் கொடுப்பார்கள். பூத் தொடுப்பதற்கென்றே பெரிய கோயில்களில் தனி மண்டபம் இருக்கும். திருவாரூரிலும் அப்படி ஒரு மண்டபம் உண்டு. கழற்சிங்கருடைய மாதேவி கோயிலைச் சுற்றி வந்தவள், மாலை தொடுக்கும் மண்டபத்துக்கு வந்தாள். பலர் மிக்க அன்போடு பலவகையான மாலைகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வண்ணமும் மணமும் உடைய

அவற்றைத் தொடுப்பது ஒரு கலை. அந்தக் கலையில் வல்லவர்களின் கைத்திறனைப் பார்த்துக்கொண்டு பல்லவ அரசி அங்கே சற்று நின்றாள். அப்போது ஒரு பூ மண்டபத்துக்கு அருகே சிதறி வீழ்ந்தது. அதை எடுத்த அரசி அதை மோந்து பார்த்தாள். பிறர் தன் கையில் மலரைக் கொடுப்பதும் அதை மோந்து பார்ப்பதும் அவளுடைய வழக்கம். அதனால் பூவை எடுத்தவுடன் மோந்து பார்த்தாள்.

சிவபிரான் பூசைக்குரிய மலரை மோப்பது தவறு. அதனால் பூவைப் பறிப்பவரும் கட்டுபவரும் வாயைத் துணியால் மூடிக்கொண்டு தம் தொண்டைப் புரிவார்கள். தேவி இதை மறந்து கையிற் கிடைத்த மலரை மோந்து பார்த்தாள்.

அப்போது அங்கே செருத்துணை நாயனார் என்பவர் வந்தார். அவர் சிவாபராதம் செய்பவர்களை உடனே கண்டிப்பார்; அவசியமானால் தண்டிப்பார். பட்டத்தரசி மலரை மோந்து பார்ப்பதற்கும் அவர் அங்கே வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. 'இறைவனுக்குரிய மலரை யாரோ ஒரு பெண் இவ்வளவு துணிச்சலாக எடுத்து மோந்து பார்க்கிறாளே!' என்று அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. வாளை யெடுத்தார்; சரசர வென்று அரசியைப் பற்றி அவள் மூக்கை அரிந்து சிறிதும் அஞ்சாமல் நின்றார். மூக்கிலிருந்து குருதி சோரக் கீழே விழுந்தாள் அரசி; மயில் தளர்வது போல் தளர்ந்து புலம்பினாள். தரிசனம் செய்துவிட்டு அப்பக்கமாகக் கழற்சிங்கர் வந்து பார்த்தார்; தம் மாதேவி குருதி வாரக் கீழே கிடந்து புரளுவதைக் கண்டார்.

"இந்தச் செயலை அஞ்சாமல் செய்தவர் யார்?" என்று கோபத்துடன் கேட்டார்.

அப்போது செருத்துணை நாயனார் முன்னேவந்து, "நான்தான் இது செய்தேன்; அதற்குத் தக்க காரணம் உண்டு" என்றார். அவருடைய சைவத் திருக்கோலத்தைக்

கண்டவுடன் கழற்சிங்கர் கோபம் பெரிதும் ஆறியது; காரணத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் ஓங்கியது.

"சிவபிரானுக்குரிய மலரை மோந்து பார்த்த பிழையைச் செய்தமையால் அந்த மூக்கைக் குறைத்தேன்" என்ருர் செருத்துணையார்.

"மலர் போனல் வேறு மலர் வரும்; மூக்குப் போனல் வேறு மூக்கு வருமா?" என்று அரசர் கேட்கவில்லை. சிவாபராதம் என்பது சிறிதானலும் பெரிதானலும் தண்டிப்பதற்குரியது என்பதைச் செருத்துணையாரைப் போலவே அவரும் உணர்ந்தார். நெருப்புப் பொறியில் சிறிதென்றும் பெரிதென்றும் வேறுபாடு உண்டா? சிறு பொறியே பெருந் தீயாகி ஊரைக் கொளுத்தி விடும் அல்லவா? உலகுக்கு ஒழுக்க முறையைக் காட்டுவது அரசர் கடமை. அரசருக்கு உவந்த சுற்றத்தாருள் அரசனுடன் சிங்காதனத்தில் இருந்து மணிமுடி சூடிப் பெருமை பெறும் உரிமை மாதேவிக்கு உண்டு. அரசனுக்குரிய பொறுப்புக்களில் அவளும் பங்கு கொள்ளுவதற்கு உரியவள். அத்தகையவள் இந்த அபசாரத்தைச் செய்தால் குடிமக்கள் ஏசமாட்டார்களா? தம் மனைவி என்று அரசர் தண்டிக்கவில்லை என்ற பழி கழற்சிங்கருக்கு வருமே!

இப்படி யெல்லாம் எண்ணங்கள் மன்னர்பிரான் உள்ளத்தில் ஓடியிருக்க வேண்டும்.

"நீங்கள் முறைப்படியே தண்டனை அளிக்கவில்லை" என்று அமைதியாகச் சொன்னர் பல்லவ மன்னவர்.

'முறை என்பதற்கு என்ன பொருள்? அரசர் எதைக் கருதி இப்படிச் சொல்கிருர்?' என்று அருகில் உள்ளவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, "மலரை எடுத்து மோந்தது குற்றந்தான். ஆனல் மோந்த குற்றத்துக்குமுன் எடுத்த குற்றத்தைச் செய்தது கை. கை

எடுக்காவிட்டால் மூக்குக்கு மணம் நுகர வாய்ப்பில்லை. ஆகவே அதை முதலில் தண்டித்திருக்க வேண்டும். அதை நான் செய்கிறேன்" என்றார். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தம் உடைவாளை உருவித் தம் தேவியின் கையை வளை யோடும் துணித்து விட்டார்.

அவருடைய சிவபக்தி மற்ற உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் அடக்கித் தீக்கொழுந்தாகச் சுடர் விட்டது கண்டு, சிவனடியார்கள் வியந்து ஆரவாரம் செய்தார்கள்

பேரரசராகிய கழற்சிங்கர் தம் மனைவி என்றும் பாராது, தவறு செய்ததற்காக அவள் கரத்தைத் துணித்த செயலை வானவர்களும் கொண்டாடினார்கள். அவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகும் பெருமை பெற்றார்.

54. இடங்கழி நாயனார்

இன்று புதுக்கோட்டை என்று வழங்கும் நகரும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளும் பழங்காலத்தில் கோனாடு என்று வழங்கிவந்தன. அந்நாட்டின் தலைநகரம் கொடும் பாளூர். அது சிற்றரசர்களாகிய வேளிரின் அரசிருக்கை நகராக விளங்கியது. அந்த வேளிர்கள் வழிவழியே சிவத் தொண்டிற் சிறந்து விளங்கியவர்கள்.

அவர் மரபில் வந்தவர் இடங்கழியார். அவர் சிவபெரு மானை வழிபட்டு அவனருட் செல்வத்தைப் பெறுவதே பிற விப் பயன் என்று உணர்ந்தவர். சிவபெருமானுடைய அடித்தொண்டு நெறியே தம் வாழ்க்கையின் வழியாகக் கொண்டு உறுதியுடன் நின்றார் அவர். வேறு எவ்விதத் துறையிலும் ஈடுபடாமல் சிவ பக்திச் செல்வத்தை வளர்த்துவந்த அவர், சிவனடியார்கள் வேண்டுவனவற்றை ஈந்து உவக்கும் பெற்றியரானார். சைவ நெறியும் வைதிக

தரும நெறியும் தழைப்பதற்குரிய திருத்தொண்டு பல வற்றை ஆற்றினர். சிவபெருமான் எழுந்தருளிய கோயில் களிலெல்லாம் பூசையும் விழாவும் விதிப்படி நடைபெறும் படி செய்துவந்தார்.

அக்காலத்தில் அவ்வூரில் ஒரு சிவனடியார் சிவத் தொண்டர்களுக்கு நாள்தோறும் அமுதளித்து வழிபடு வதை மேற்கொண்டிருந்தார். தாம் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு இந்த அறத்தை முட்டாமல் நடத்திவந்தார். ஒரு நாள் அடியவர்களுக்கு அமுதருத்துவதற்குரிய பண்டங்கள் பெறும் நிலையில் அவர் இல்லை. போதிய பொருளும் இல்லை; பண்டமும் இல்லை. 'நாளை வரும் தொண்டர்களுக்கு எப்படி அமுதளிப்பேன்!' என்று அவர் கவலையுற்று வாடினர்.

அப்போது அவருக்குத் திடீரென்று ஒரு யோசனை உண்டாயிற்று. அரசருடைய களஞ்சியத்தில் பல ஊர்களி லிருந்துவந்த நெல்லைச் சேமித்து வைத்திருந்தார்கள். இதை அறிந்தவர் அந்த அன்பர். இது செய்வது முறையா, அன்று என்றும் யோசிக்காமல், அவர் அன்று நள்ளிரவில் அரசர் பண்டாரத்தில் புகுந்தார். அங்குள்ள நெற்கூட்டில் உள்ள நெல்லைத் திருடத் தொடங்கினர்.

இந்தத் தொழிலில் பழகியவராக இருந்தால் அவர் தம் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருப்பார். இன்றுதான் ஏதோ தோன்றிற்று; இவ்வாறு செய்யலானர். அப்போது அங்கே காவல் காத்து நின்றவர்கள் அவரைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அப்படியே அரசர் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினர்கள்.

"ஏன் நீ நெல்லைத் திருடினய்?" என்று அரசர் கேட்டார்.

"சிவனடியார்களுக்கு நாள்தோறும் அமுது செய்விப் பதை என் கடமையாகக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்தத்

தொண்டைச் செய்ய முடியாத நிலையை அடைந்தேன். அதனால் இப்படிச் செய்தாவது அமுதூட்டலாம் என்று துணிந்தேன்" என்றார் அடியவர்.

இதைக் கேட்ட அரசருக்கு அவரிடம் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. 'இவரன்றோ ஒரு நாட்டுக்குக் களஞ்சியம் போன்றவர்?' என்று எண்ணி அவரை விடுவித்ததோடு, அவருக்கு வேண்டிய நெல்லும் பொன்னும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

அரசர் அதோடு நிற்கவில்லை. 'இப்படி இன்னும் எத்தனை சிவனடியார்கள் வறுமையால் வாடுகிறார்களோ!' என்று மனம் வருந்தினார். "இறைவனடியார் தமக்கு வேண்டிய பொன்னும் நெல்லும் நம்முடைய களஞ்சியங் களிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம்; ஒரு தடையும் இல்லை" என்று தம் நாடு எங்கும் பறை அறையும்படி செய்தார்.

அவ்வாறே அடியார்கள் திறந்திருந்த பண்டாரங் களுக்குச் சென்று தமக்கு வேண்டியவற்றை எடுத்துச் சென்றனர். இவ்வாறு அடியார்களது வறுமையைப் போக்கித் திருநீற்றின் நெறி தழைக்கும்படியாக நெடுங் காலம் புகழ் வளர்த்து வாழ்ந்தார் இடங்கழியார்.

"எண்ணில்பெரும் பண்டாரம்
ஈசன்அடி யார்கொள்ள
உண்ணிறைந்த அன்பினால்
உறுகொள்ளை மிகஊட்டித்
தண்ணளியால் நெடுங்காலம்
திருநீற்றின் நெறிதழைப்ப
மண்ணில்அருள் புரிந்திறைவர்
மலரடியின் நிழல்சேர்ந்தார்"

என்று பாடுவார் சேக்கிழார்.

55. செருத்துணை நாயனர்

இறைவனிடம் ஆராக் காதல் கொண்ட நாயன்மார் களின் அன்புக்கும் ஏனைத் தொண்டர்களின் அன்புக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நாயன்மார்களின் சிவபக்தி உயிரினும் சிறந்தது. உலக இயல்புக்கு எட்டாதது. உலகியலை உணர்பவர்களுக்கு விளங்காதது. இயற்பகையாரைப் பற்றிச் சொல்லவந்த சேக்கிழார் அவரை "உலகியற் பகையார்" என்று கூறுகிருர். அந்த நிலை அவருக்கு மாத்திரம் இருந்ததன்று. நாயன்மார்களில் பெரும்பா லானவர்களும், சிவபக்தி அடியார் பக்திகள் முறுகினின்று, உலகியலுக்கு மாருன செயல்களைச் செய்தவர்களே. உலகியலோடு ஒட்டி வாழும் அன்பர்களுக்கு அது வெறி யாகத் தோன்றும். உலகிய லொழுக்கத்தையே போற்றும் மக்களுக்கு அது ஒழுக்க விரோதமாகத் தோன்றும். வீரர்களுக்குக் கோழைமையாகத் தோன்றும் நிகழ்ச்சிகள் உண்டு. அஹிம்சாவாதிகளுக்கு ஹிம்சையாகத் தெரியும் நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு. அவரவர்கள் தம் தம் நிலையி லிருந்து பார்க்கும்போது தம் சீரிய கொள்கை களுக்கு எதிராகப் பல நாயன்மார் செயல்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

அத்தகைய செயல்களுக்கெல்லாம் எது மூல காரணம் என்பதை ஆராய வேண்டும். அத்தகைய செயல்களைச் செய்யும் பலரை நாம் குற்றவாளிகளாகக் கருதுகிறோம். அவர்கள் என்ன நோக்கத்தோடு அதைச் செய்தார்களோ, அந்த நோக்கத்தை நாம் ஆராயவேண்டும். நாயன்மார்கள் செய்த செயலுக்கு மூல காரணம் பக்தி. தனக்குப் பகையாக இருக்கும் ஒருவனை ஒரு மனிதன் கொன்றுவிடுகிருன். அவன் கொலையாளி யாகிருன். எறிபத்த நாயனர் யானையைக் கொன்று, பாகர்களையும் கொல்கிருர். அவரை அரசன் கொலையாளியாகக் கருதவில்லை. அவர் செய்த செயலுக்குக்

காரணம் பக்தி. சிவபக்தருக்குத் தீங்கு விளைத்தமையால் அவர் விளைத்தவர்களைத் தடிந்தார். சிவபக்தியுலகத்தில் உள்ள தனியாட்சித் தண்டனை அது என்று அவருக்குத் தோன்றியது. தம்மை அரசன் தூக்கில் ஏற்றியிருந்தாலும் அதுபற்றி அவர் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டார்.

தம் உடல், பொருள், உயிர் மூன்றையும் வழங்கும் தியாகபுத்தி உடையவர்கள் நாயன்மார்கள். அடியார் நலன் கருதிச் செய்யத் தகாத செயல்களையும் செய்பவர்கள். பக்திக்கு மாறான செயல் செய்பவர்களைத் தாமே தண்டிப்பவர்கள். இவை யாவும் உலகியலுக்கு மாறானவையே. தனி மனிதனது ஒழுக்க வகையிலும், சமுதாய அற வகையிலும் வைத்துப் பார்த்தால் இந்தச் செயல்களைப் பாராட்டத் தோன்றாது. இந்தச் செயல்களால் விளைந்த விளைவைக் காணும் கண்ணுக்கு இவை செய்யத் தகாதவை என்றே தோன்றும்.

ஆனால் இவற்றைச் செய்வதற்குக் காரணமான நோக்கம் என்ன, இவற்றால் இவற்றைச் செய்பவர்களுக்கு நேரே உண்டான நலம் ஏதேனும் உண்டா என்பதை ஆராய்ந்தால், அவர்களைக் குற்றவாளிகளே என்று தீர்மானிக்கும் துணிவு உண்டாகாது. பக்தி முறுகிவிட்டால் அதுவும் ஒரு வெறியாகவே மாறும்; வெறி, கொள்கையில்லாமல் யாவருக்கும் தீங்கு பயக்கும். ஆனால் இந்த முறுகிய பக்தியோ, கொள்கையிற் பிறழாமல் நிற்கும்.

கழற்சிங்க நாயனார் இறைவனுக்காக இருந்த மலரை எடுத்த தம் மனைவியின் கையைத் தடிந்த கதையை முன்பு பார்த்தோம். அதனோடு தொடர்புடையது செருத்துணை நாயனாரது வரலாறு.

சோழ நாட்டுப் பகுதியாகிய மருகல் நாட்டில் உள்ள தஞ்சாவூரில் தோன்றினவர் செருத்துணையார். மன்னர்களுக்குப் போரில் துணையாகச் செல்லும் இயல்புடையா

ராதலின் அந்தப் பெயர் வந்ததென்று தோன்றுகிறது. வேளாண் குடியிலே பிறந்த அவர் இறைவனிடத்தில் மெய்யன்புடையவராகிப் பல திருத் தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார். திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் ஈடுபாடு மிக்கவர் அவர். அங்கே உரிய காலங்களில் சென்று திருத் தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார்.

ஒரு நாள் பல்லவ அரசனும் அவனுடைய பட்டத் தரசியும் அங்கே தரிசனத்துக்கு வந்தார்கள். திருவலங்கல் கட்டும் மண்டபத்துக்கு வந்தபோது புறத்தே விழுந்திருந்த மலர் ஒன்றை எடுத்து மோந்து பார்த்தாள் அரசி. அதனைச் செருத்துணையார் பார்த்தார். அவருக்கு அச் செயல் பொறுக்கவில்லை. அரசி மோந்து பார்த்தது புறத்தே விழுந்து கிடந்த சிறு மலர்தான். செருத்துணையார் அரசி யின் மனோபாவத்தை எண்ணினார். 'இந்தச் சிறு மலரைச் சிவனுக்குரியது என்பதை மறந்து மோந்து பார்க்கும் இச் சிறு செயலே பின்பு இன்னும் பெரிய அபசாரங்களைப் புரியக் காரணமாகும்' என்று அவர் எண்ணியிருக்க வேண்டும். பாம்பில் குட்டியென்றும் பெரிதென் றும் வேற்றுமை இல்லை. சிவாபசாரத்திலும் சிறிது பெரி தென்று அளவு காணக் கூடாது.—இப்படி யெல்லாம் ஓடிய அவர் சிந்தையிலே கோபம் மூண்டது.

உடனே அரசியைப் பிடித்து வீழ்த்தி அரிவாளால் மலரை மோந்த மூக்கை அறுத்துவிட்டார். அவருக்கு அப்போது சிவாபசாரம் நேர்ந்துவிட்டதே என்ற எண்ணம் ஒன்றுதான் இருந்தது. தாம் செய்யப் போகும் செயலின் விளைவை அவர் நோக்கவில்லை. இந்தச் செயலைச் செய்தார் யார் என்று கவனிக்கவில்லை. மலரை மோந்தது ஒரு மூக்கு; அதைத் தடிந்து விட்டார்.

இது சமுதாய அறத்திற்கோ, தனி மனிதனது அறத் திற்கோ இணங்கிய செயல் என்று சொல்வதற்கு இல்லை

உலகியலுக்கு அப்பாற்பட்ட முறுகிய சிவபக்தித் திறத்தால் விளைந்தது இது. இதைச் செய்வதனால் செருத்துணையாருக்கு நலம் ஒன்றும் விளையாது; தீங்கே விளையும். ஆயினும் அதை எண்ணாமல் அவருடைய பக்தி உணர்ச்சியிலே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி இது. தம்முடைய மனைவியாக இருந்தாலும் இக்காரியத்தைச் செய்திருப்பார். கழற்சிங்கர் அதைத்தானே பிறகு செய்தார்? 'மூக்கு மோந்து பார்ப்பதற்கு முன் கைதானே அதை எடுத்தது?' என்று கையைத் தடிந்தவர் அவர் என்பதை முன்பு பார்த்தோம் அல்லவா?

இத்தகைய செயல்கள் நாம் பின்பற்றுவதற்காக அமைந்தவை யல்ல. அசாதாரணமான சம்பவங்கள். சம்பவத்தைவிட அதற்குரிய காரணத்திலே சிந்தை செலுத்துவதுதான் நாம் செய்யத் தக்கது.

56. புகழ்த்துணை நாயனார்

செருவில்லிபுத்தூர் என்னும் ஊரில் சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டிப் பூசனையும் விழாவும் செய்துவரும் நற்குடி அது. அந்தச் சிவமறையோர் திருக்குலத்தில் உதித்தார் புகழ்த்துணையார் என்னும் பண்பாளர். தம்முடைய கடமையிலே சிறிதும் தவறாமல் நாள்தோறும் மனம் உருகி இறைவனைப் பூசித்து வந்தார். அவனுக்கு மனத்தால் அன்பு செய்து, வாயால் அருச்சனைகள் சொல்லி, உடம்பால் வழிபடுவதைக் காட்டிலும் சிறந்த தவம் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்ற துணிவோடு அவர் தம் கடமையைச் செய்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் நாடு முழுவதும் பஞ்சம் வந்துவிட்டது. மழை பல ஆண்டுகளாகப் பெய்யாமையால் நீர் நிலைகள் வறண்டன, வயல்கள் கட்டாந்தரை ஆயின. புல் பூண்டு

களும் முளைக்காத மலட்டு நிலமாகியது எங்கும். ஆடுகள் மடிந்தன. மாடுகள் மறைந்தன. மக்கள் ஊர் விட்டு ஊர் ஓடினர். குழந்தையை விட்டு ஓடினவர்களும் தந்தையை விட்டு ஓடினவர்களும் தாயை விட்டு ஓடினவர்களும் தாரத்தை விட்டு ஓடினவர்களுமாக மக்கள் விலங்கினும் கொடிய இயல்பை மேற்கொண்டார்கள். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகுமென்று தெரியாமலா பாட்டி சொன்னாள்?

செருவில்லிபுத்தூரிலும் பஞ்சப் பேயின் கோரதாண்டவம் பல இன்னல்களை விளைத்தது. ஊர் பாழாகி விட்டது. கோயிலுக்கு வந்து தரிசனம் செய்ய மக்கள் இல்லை. அவரவர்கள் சோறு கிடைக்கும் இடம் எங்கே என்று தேடி ஓடினார்கள்.

இந்த அவல நிலையில் புகழ்த்துணையார் மாத்திரம் ஊரை விட்டு ஓடவில்லை. அவருடைய உறவினர்கள் கூட அவரை விட்டுப் போய்விட்டனர். அவர் தம் இல்லத்தை விட்டுப் போகவேண்டுமே என்று அஞ்சவில்லை. போகிற இடம் தெரியாமல் வருந்தவில்லை. தாம் வழிபடும் சிவ பெருமானை விட்டுப் போக அவர் மனம் இடம் கொடுக்க வில்லை. 'எத்தனை துன்பம் வந்தாலும் சரி; இந்த உடம்பில் உயிர் இருக்கும் வரையில் எங்கேயிருந்தேனும் பூவும் நீரும் கொணர்ந்து எம்பெருமானை வழிபடுவேன். எங் கோமானை விடமாட்டேன்' என்ற உறுதிப்பாட்டோடு இருந்தார்.

ஒருநாள் குடத்தில் நீர் கொணர்ந்தார். அவர் உண்டு பல நாட்கள் ஆகியிருந்தன. அந்தக் குடத்தைக் கோயிலுக்குள் கொண்டு வருவதற்குள் பல இடங்களில் அவர் உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து வந்தார். மெல்லச் சிவலிங்கப் பெருமானை அணுகி நின்று கையை மேலே உயர்த்திக் குடத்திலுள்ள புனலால் திருமஞ்சனம் செய்தார். கையைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கி அபிடேகம் செய்தார். அவரால்

தாங்க முடியவில்லை. அப்படியே லொட்டென்று குடத்தைச் சிவலிங்கத்தின் தலையிலே விழும்படி விட்டுத் தளர்ந்து கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானார்.

அப்போது அவருடைய மயக்கத்தைத் தெளிவிக்க அங்கே யார் இருந்தார்கள்? யாராவது அவர் விழுந்து விட்டார் என்று கேட்டால், "பைத்தியக்காரப் பிராமணர் ஊரார் செய்ததுபோல் எங்காவது ஓடாமல் இந்தக் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறாரே!" என்றுதான் சொல்லி யிருப்பார்.

ஆனால் அப்போது அந்தப் பேரன்பரைத் தெளிவிக்கச் சிவபிரான் திருவருள் முன் வந்தது. கீழே மயங்கிக் கிடந்த அவர் கனவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளினான். "அன்பா, உன் தவத்தை மெச்சினோம்; உயிரை இழப்பதானாலும் நம்மைப் பிரியாமல் இருக்கும் உறுதியைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். இனி நீ கவலையுற வேண்டாம். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் இங்கே பீடத்தின் கீழே ஒரு பொற்காசு இருக்கும். அதை எடுத்துச் செலவு செய்து உன் உடம்பைப் பேணி, நமக்கும் வழிபாடு செய்து வருவாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தான்.

சோர்வு நீங்கிய அன்பர் எழுந்தார். கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டார். 'என்ன காரியம் செய்தோம்! எம்பெருமான் திருமுடியின்மேல் குடத்தைப் போட்டு விட்டோமே!' என்று வருந்தினார். பிறகு தாம் கண்ட கனவை நினைந்தார். இறைவன் பீடத்தின் அடியில் பார்த்தார். கனவிலே இறைவன் சொன்னது உண்மை ஆயிற்று. அங்கே பளபளவென்று ஒரு பொற்காசு கிடந்தது. அதைக் கண்டு அவர் உள்ளம் பாகாய் உருகியது. "எம்பெருமான் என்னளவில் பஞ்சத்தைப் போக்கி விட்டான். ஓடாமல் உழைக்காமல் ஊதியம் கொடுத்துவிட்டான். தன் பூசனையைப் புரிவதனால்

கைமேல் பலன் உண்டு என்று காட்டிவிட்டான்" என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

அந்தக் காசைக் கொண்டு உணவுப் பொருள்களையும் பூசைக்கு வேண்டிய அரும் பொருள்களையும் வாங்கினார். அவர் மீண்டும் உடல் வலிமை பெற்றார். முன் இருந்ததை விடப் பன்மடங்கு உள்ளத்தின் வலிமையையும் அடைந்தார். "என் பசியைப் போக்கவேண்டும் என்ற கவலை என் ஐயனுக்கு இருக்கிறபோது எனக்கு என்ன குறை?" என்று பெருமிதம் கொண்டார். தம்முடைய தொண்டிலே சிறிதும் குறைவின்றிப் பின்னும் சிறப்பாகப் பூசனை செய்து வழிபட்டு வாழ்ந்தார்.

57. கோட்புலி நாயனார்

ஆளைப் பார்த்தாலே புலி போலத்தான் தோன்றுவார். சொல்லும் வெடிப்பாகவே வரும். அவர் முன் நின்று பேசவே பலருக்குத் தைரியம் இருப்பதில்லை. அவருக்குப் பெயர் கோட்புலியார். கொலை செய்வதில் வல்ல புலி என்பது அந்தப் பெயருக்குப் பொருள். அவர் ஊர் சோழ நாட்டில் உள்ள திருநாட்டியத்தான்குடி.

வேளாண் குலத்தில் உதித்தவர் அவர். ஆனாலும் அவருடைய குலமுதல்வர் உழுபடையை விடப் பொரு படையில் ஊற்றம் மிக்கவர். வழி வழியே அரசனுடைய படைத் தலைமை தாங்கும் குடி அது. உடல் மிடுக்கும் உள்ள மிடுக்கும் தந்தை வழி மகனுக்கு வந்துகொண்டே இருந்தன. அந்தக் கொடி வழியில் பிறந்த கோட்புலியார் தம் குடிப் பெருமையைக் காப்பாற்றுவது மட்டும் அன்று; அதை வளர்க்கும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தார்.

அரசனுடைய படையில் அவர் தனிச் சிறப்பான நிலை வகித்தார். பகையைப் புறங்கண்டு வெற்றி பெற்றுத் தம் அரசருக்குப் புகழ் ஈட்டுவதில் அவர் சிறந்து நின்றார்.

அவருக்கு அரசன் அவ்வப்போது பொன்னும் மணியும் வழங்கிப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான்.

இந்த மிடுக்குடையார் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் சிவ பக்தி ஊற்று இடையருது சுரந்துகொண்டிருந்தது. அரசன் வழங்கும் பொருளைக் கொண்டு வருவார். நெல் வாங்கி மலைமலையாகக் குவிப்பார். சிவபெருமான் திருக் கோயில்களில் இறை வழிபாட்டில் திருவமுது படைக்கப் பயன்படுத்துவார். இப்படிச் செய்வதில் அவர் பெரிய இன்பத்தைக் கண்டார். திருவமுது முட்டுகின்ற கோயில் உண்டென்று தெரிந்தால் அங்கே நெல்லை அனுப்புவார்.

ஒரு முறை வேந்தனது ஏவலின்மேல் அவர் போர் செய்யப் போகவேண்டியிருந்தது. பகைவன் படை வலிமை உடையவன். அவனோடு தொடுக்கும் போர் எத்தனை நாள் நீளும் என்று வரையறை கூற இயலாது. போர்க்களத்தை நாடிச் செல்வதற்கு முன் கோட் புலியார் தாம் இல்லா இடைக்காலத்தில் குடும்பம் எப்படி நடக்கும் என்று கவலைப்படவில்லை. சிவபெருமானுடைய பூசை முட்டாமல் நடைபெற வேண்டும் என்ற ஒன்று தான் அவர் உள்ளத்தில் மீதூர்ந்து நின்றது. தாம் வரும் வரைக்கும் சிவபிரான் திருப்பூசையில் அமுது படைக்க வேண்டிச் செந்நெல்லைக் குதிர் குதிராகச் சேமித்தார். பல கூடுகளைக் கட்டி அவற்றில் நெல்லை நிறைத்தார். தம் உறவினர்களை அழைத்து, "எம்பெருமானுடைய திருவமுதுக்காக இந்த நெல்லை வைத்திருக்கிறேன். இதைப் பாதுகாத்து வழிபாட்டை இடையீடின்றி நடத்தி வாருங்கள். இதிலிருந்து யாரும் தமக்கென்று சிறிதும் எடுக்கக் கூடாது. சிவபெருமான் ஆணை!" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் போர்மேற் சென்றார்.

சில நாட்கள் ஆயின. உரிய காலத்தில் மழை பெய்யவில்லை. வயல்கள் வளம் குன்றின. விளைவு

இல்லாமற் போயிற்று. எங்கும் பஞ்சமும் பட்டினியும் பரந்தன. பலர் உணவின்றி மடிந்தனர். கோட்புலியாருடைய உறவினரும் பஞ்சத்தால் நலிந்தனர். அப்போது அவர்களுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. "கோட்புலியார் இறைவன் அமுதுபடிக்கென்று சேமித்து வைத்துள்ள நெல்லை இப்போது நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டு உயிர் பிழைப்போம். பின்பு அந்நெல்லைக் கொடுத்துவிடுவோம்" என்று முடிவு கட்டினார்கள். உடனே கூடுகளைப் பிரித்து நெல்லை யெடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

போருக்குச் சென்ற கோட்புலியார் வெற்றிபெற்றார்; அரசன் வாரி வழங்கிய பொருள்களைப் பெற்றுத் தம் ஊரை நோக்கி வந்தார். அவருக்குச் சிவபிரானுடைய பூசை தடையின்றி நடைபெற வேண்டுமே என்ற கவலை இருந்தது. நாடெல்லாம் பஞ்சத்தால் நலிந்த செய்தியைக் கேட்டு மிக வருந்தினார். வரும் வழியிலேயே அவர் எல்லாவற்றையும் விசாரித்து அறிந்துகொண்டார். தாம் சேமித்து வைத்திருந்த நெல்லைச் சுற்றத்தார் எடுத்துப் பயன்படுத்தி விட்டார்கள் என்பதும் அவருக்குத் தெரியவந்தது. அவர்கள்மேல் அவருக்குச் சினம் எழுந்தது. ஆனால் அதை வெளியிலே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவர் ஊர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே நிகழ்ந்தது ஒன்றும் அறியாதவரைப் போலவே இருந்தார். அவருடைய சுற்றத்தார் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்றார்கள். தம் மாளிகைக்கு வந்த பிறகு அவர், "நம் சுற்றத்தார் எல்லோரையும் அழையுங்கள்; துகிலும் நிதியமும் பரிசளிக்க வேண்டும்" என்று கூறினார். எல்லோரும் ஆவலுடன் வந்தார்கள். யாவரும் வந்த பிறகு அவர்களுக்குப் பரிசளிப்பவரைப் போலக் காட்டி, "இதோ

நீங்கள் செய்த உபகாரத்துக்கு ஏற்ற பரிசளிக்கப் போகிறேன்'' என்று வாளை எடுத்துக் கொண்டார்; ''சிவ பெருமான்மேல் ஆணையிட்டு, உங்களை நம்பி வைத்துச் சென்ற நெல் முழுவதையும் எடுத்துச் செலவிட்ட உங்களுக்கு, இந்தக் கணத்திலே வானுலகம் வழங்குவது தான் தக்க பரிசு'' என்று கூறி ஒவ்வொருவராக வாளைக் கொண்டு தடிந்தார். தமக்கு இன்ன உறவினர் என்று பார்க்கவில்லை. அர்ச்சுனன் தன் எதிரே போர்க்களத்தில் நின்ற உற்றார் உறவினரைக் கண்டு சிறிதே நடுங்கினான். கோட்புலியாரோ அனைவரையும் சிவாபராதிகளாகவே கண்டார். தந்தை, தந்தை முறையில் உள்ளவர்கள், தாய், உடன் பிறந்தவர்கள், மனைவி, அவளைச் சார்ந்தார் முதலிய யாவரையும் வேறுபாடின்றிக் களை தடிவது போலத் தடிந்தார்.

ஒரு குழந்தை இந்தக் கூட்டத்தில் சேராமல் தனியே இருந்தது. அந்தக் குழந்தையை நோக்கிக் கோட்புலியார் சென்றபோது ஒருவன், ''இந்தக் குழந்தை மிக இளையபருவம் உடையது. இன்னும் சோறு உண்ணும் பருவம் வரவில்லை. பால் குடிக்கும் பச்சைக் குழந்தை. தாங்கள் கூறிய குற்றத்தை இது செய்யவில்லை. இறைவனுக்கென்று வைத்த அமுதுபடியிலிருந்து சமைத்த சோற்றை உண்ணாதது இது. அன்றியும் இந்தக் குடிக்கு இந்த ஒரு குழந்தையாவது மிஞ்சட்டும்'' என்று கூறித் தடுத்தான்.

கோட்புலியார், ''இவன் சோறு உண்ணாவிட்டாலும் இறைவன் நெல்லை உண்டவளுடைய பாலைக் குடித்தவனல்லவா? இவனும் ஒழியத்தான் வேண்டும்'' என்று அந்தக் குழந்தையையும் துணித்துவிட்டார்.

பழி வருமே, பாவம் வருமே என்ற எண்ணமே சிறிதும் இன்றி, சிவனுக்கு அபசாரம் புரிவார் இவ்வுலகில் வாழும் தகுதி பெறாதவர்கள் என்று தம்

உறவினர் அனைவரையும் கொன்று வானுலகேற்றினர் கோட்புலியார். அவருடைய பக்தி, வெறியாக மூறுகி நின்றது.

58. பத்தராய்ப் பணிவார்

சிவபெருமானிடம் ஆராத அன்பு பூண்ட மெய்யடியார்களாகிய நாயன்மார்களின் வரலாற்றைப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் அடியார்களின் வரலாற்றையே சேக்கிழார் விரித்துரைத்தார். அத்தகைய அடியார்கள் அறுபத்து மூவர். அவர்களையே அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் என்று சைவ உலகம் வழங்கும். இந்த அறுபத்து மூவரும் முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள்.

இவர்களோடு ஒன்பது கூட்டத்தினரைத் திருத்தொண்டத் தொகையில் சேர்த்துப் பாடியிருக்கிருர் சுந்தரர். 'தில்லை வாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று தொடங்கும்போதே தில்லை மூவாயிரவர் என்னும் கூட்டத்தினரைப் போற்றினர். திருத்தொண்டத்தொகையில் ஏழாம் பாடலின் தொடக்கத்தில் 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்' என்று சிவபக்தியிற் சிறந்த புலவர் கூட்டமாகிய தொகையடியாரைச் சிறப்பித்தார். பத்தாம் பாடலில் பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் என்று ஏழு தொகையடியார்களைப் பாடுகிருர். ஆகத் தொகையடியார்கள் ஒன்பது வகையினர்.

பத்தராய்ப் பணிவாராகிய நாயன்மார்கள், இறைவனிடம் அன்புடையவர் யாரைக் கண்டாலும் கூசி மிக்க மனக்களிப்போடு கொண்டாடி மகிழ்வார்கள். தாய்ப் பசுவைக் கன்று அணைவது போல் சார்ந்து பணிவும் இனிமையும் உடைய மொழிகளைப் பேசுவார்கள். சிவபெருமானை வழிபடுகிறவர்களைக் கண்டால் மிக உவந்து இன்புறுவார்கள். பாவனையினாலும் பார்வையினாலும் பயன் பெறுவார்கள்.

சிவபெருமானையும் அடியார்களையும் ஆராத காதலினால் பூசிப்பார்கள். மிக்க தவமுடையவர்கள் அவர்கள். தம்முடைய உடம்பால் சிவபெருமானுக்குரிய திருத்தொண்டை இடைவிடாமல் செய்து கொண்டே இருப்பார்கள். சிவபிரான் திருக்கதைகளைக் கேட்டு அயலறியாதபடி உருகி அன்பு செய்வார்கள்.

இறைவனைப் பணிந்து நெஞ்சு நெகிழ்ந்து பேரானந்தம் பெற்று, பேச்சு எழாமல் தழுதழுப்பக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பொழிந்து மேலணிந்த திருநீற்றை அழிக்க, உடம்பெல்லாம் புளகம் போர்ப்ப உடல் நடுங்குவார்கள். அவர்கள் மிகச் சிறந்த குணம் உடையவர்கள்.

நின்றாலும் இருந்தாலும், கிடந்தாலும் நடந்தாலும், மென்றாலும் துயின்றாலும், விழித்தாலும் இமைத்தாலும் மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமல் குன்றாத அன்புணர்ச்சியோடு விளங்குபவர்கள் அவர்கள். சிவபிரானை நினைந்து தவம் பல செய்வார்; ஆயினும் அதனால் வரும் பயனை வேண்டாதவராகி உலகத்தார் நன்மை அடையும்படி செய்யும் பெருந்தகையாளர் அவர்கள்.

59. பரமனையே பாடுவார்

மனிதனுடைய கரணங்கள் மூன்று; மனம் வாக்குக் காயம் என்பவை அவை. விலங்கினங்களுக்கும் மனம்

உண்டு; வாக்கு உண்டு; காயம் உண்டு. ஆனால் மனிதனுக்கு அவை நன்றாக வளர்ந்திருக்கின்றன. அவனுடைய வாக்கு ஈடே இல்லாமல் சிறப்புற்றிருக்கிறது. அதனால் விலங்கினங்களை வாயில்லாப் பிராணிகள் என்றும், மனிதனை வாய்உள்ளவன் என்றும் வழங்குகிறோம். வாயுள்ள பிள்ளை பிழைக்கும் என்பது பழமொழி. வாயுள்ள மனிதனே இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்கு உரியவன்.

மனிதன் தன் கருத்துக்களைச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றவன். அதற்குரிய கருவியாகிய மொழியை அவன் வளப்படுத்தி யிருக்கிறான். அவன் தன்னுடைய மூன்று கரணங்களாலும் இறைவனை வழிபட்டால் இறையருளைப் பெற்று இன்பம் பெற முடியும்.

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை"

என்று நாவுக்கரசர் அருளினார். இந்தக் கரணங்களைக் கொண்டு இறைவனை வழிபடுவதே இவற்றைப் பெற்றதற்குப் பயன். உடம்பினால் வழிபடுவதை மிகுதியாகச் செய்பவர்களைப் பத்தராய்ப் பணிவார் என்றும், வாயினால் வழிபடுவதைச் சிறப்பாக உடையவர்களைப் பரமனையே பாடுவார் என்றும், உள்ளத்தால் சிறப்புத் தொண்டு புரிபவர்களைச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தாரென்றும் மூவகைத் தொகை யடியாராக வைத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

தென்தமிழிலும் வடமொழியிலும் பிற மொழிகளிலும் இறைவனுடைய புகழைப் பாடிய பாடல்கள் பல உண்டு. இறைவனிடம் அன்பு செய்த பெருமக்கள் உருகிப் பாடியவை அவை. அவற்றை வாயாரப் பாடி ஆடும் அன்பர்கள் யாவரும் 'பரமனையே பாடுவார்' ஆவர்.

"பற்பாவும் வாயாரப் பாடி ஆடிப்
பணிந்தெழுந்து குறைந்தடைந்தார் பாவம் போக்க
கிற்பானை"

என்பது அப்பரடிகள் திருவாக்கு. பல வகையான பாடல்களையும் வாய் நிரம்பச் சொல்லிப் பாடி ஆடுவது தொண்டர் இயல்பு. இறைவனைப் பாடும் பாடலே பாடல். மற்றவை பாடலாகா. இறைவனைப் புகழும் புகழ்ச்சி தான் மெய்யான புகழ். மற்றவை பொய்ப் புகழ். இறைவன் புகழை, "பொருள் சேர் புகழ்" என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்.

"இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு."

பொருள் என்பது உண்மையைக் குறிப்பது. பிற விலங்கினங்கள் பெறாத வாயைப் படைத்த மனிதன் அந்த வாயினால் பெரிய பயனை அடைவதுதான் அழகு. இறைவன் புகழைப் பாடுவதைக் காட்டிலும் பெரும் பயனுடைய செயல் வேறு இல்லை. அதைச் செய்கின்ற நாயன்மார், பரமனையே பாடுவார். மன்றினிடை நடம் புரியும் வள்ளலாகிய சிவபெருமானையே பரம்பொருளாகக் கொண்டு, தென்தமிழிலும் வடமொழியிலும் ஏனைத் தேச மொழிகளிலும் பேசப்படுகின்ற துதிகளை இறைவன்பால் ஒன்றிய உண்மையான உணர்ச்சியோடு உள்ளம் உருகிப் பாடுகிறவர்கள்; பரமனையன்றிப் பிறரையும் பிற பொருளையும் பாடாதவர்கள் அவர்கள்.

" தென்றமிழும் வடகலையும் தேசிகமும் பேசுவன
மன்றினிடை நடம்புரியும் வள்ளலையே பொருளாக
ஒன்றியமெய் உணர்வோடும் உள்ளுருகிப் பாடுவார்
பன்றியுடன் புட்காணாப் பரமனையே பாடுவார்"

என்று அவர்களைச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் பாராட்டிப் பாடுகிறார்.

60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

மௌனம் மூன்று வகைப்படும். உடம்பு அசைவற்றுக் கிடப்பதைக் காஷ்ட மௌனம் என்பர். வாய் பேசாமல் இருப்பது வாய் மௌனம். மனம் ஓடாமல் நிற்பது மனோ மௌனம். இறைவனுடைய திருவருளில் ஈடுபட்ட யோகியர்கள் மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொரு மௌனமாகச் சாதித்துக்கொண்டு வருவார்கள். கடைசியில் மனோ மௌனமாகிய மனோலயம் சித்தித்த பிறகு அந்த நிலையிலே அசைவின்றி நிற்பார்கள். யோகம் என்பதே சித்த விருத்தியற்று நிற்றல். 'யோக மென்பது சித்தவிருத்தியின் நிரோதம்' என்று பதஞ்சலி யோக சூத்திரம் சொல்கிறது.

யோகம் எட்டு வகைப்படும். இயமம், நியமம். ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன அவை. சமாதி என்பது புறக் கரணங்களும் அகக் கரணங்களும் அடங்கி நிற்கும் நிலை, அதற்கு முன் அமைய வேண்டியவை இயமம் முதலிய ஏழும். தாரணை யென்பது தன் உள்ளத்தே பற்றிய பொருள் அசைவின்றி நிற்கும்படி செய்தல். இது எளிதில் யாவர்க்கும் கைகூடுவது அரிது. நம்முடைய எல்லையற்ற அன்புக்குரியவர் ஒருவரை நினைக்கிறோம். அவருடைய உருவம் நம் அகத்தே தெளிவாகத் தெரியாது. கனவில் உருவங்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் அந்தக் கனவு நம் விருப்பப்படி வருவதில்லை. விழித்திருக்கும் போது ஒன்றை நினைத்தால் அது கனவிலே காணும் பொருளைப்போலத் தெளிவாகக் காண்பதற்குப் பல காலம் பயிற்சி செய்யவேண்டும். நாம் எண்ணும் உருவை

மனத்திலே தரிசிக்கவேண்டும்; அது நிலையாக நிற்க வேண்டும். அதைத் தாரணை என்று சொல்வார்கள்.

சிவபெருமானுடைய திருவுருவத்தை மனத்திலே வைத்துப் பிற நினைவுகள் வாராமல் விலக்கி நிஷ்டாபரர்களாக இருக்கும் சிவ யோகியர்களுக்குத் தாரணை கைகூடும். பின்பு வேறு எந்த வகையான இடையீட்டாலும் அது மாறாமல் நிற்கும். அந்தக் காட்சியிலே உறைந்து நிற்பதே தியானம். அப்பால் எல்லாம் மறந்து இன்புறல் சமாதி.

தாரணை கைகூடிய சிவயோகியரைச் சித்தத்தைச் சிவன் பாலே வைத்தார் என்று சுந்தரர் பாடினார். அவர்கள் ஆதாரங்கள் ஐந்திலும் உள்ள பஞ்சமூர்த்திகளின் பதங்களைக் கடந்து, அப்பால் ஆறாவது ஆதாரமும் தாண்டிப் பூரண மெய்ச்சோதியாகப் பொலியும் துவாதசாந்த நிலையில் மனத்தை நிறுத்துவார்கள். அவர்களுடைய சித்தம் சிதறாமல் ஆடாமல் அசையாமல் விருத்தி அடங்கிக் கிடக்கும்.

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தாராகிய தொகையடியர்களை நாமும் போற்றி வழிபடுவோமாக.

61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்

சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும் தலங்களில் சில சில தலங்களுக்குச் சில சிறப்பு இயல்புகள் உண்டு. திருவண்ணாமலை நினைக்க முத்தி தருவது என்பார்கள். காசி இறக்க முத்தி தருவது. அப்படியே திருவாரூர் என்ற தலம் பிறக்க முத்தி தருவது. அதாவது திருவாரூரில் பிறந்தாலேயே போதும்; முத்தி கிடைக்கும். இந்த நம்பிக்கை கொண்டு சைவர்கள் எல்லாரும் திருவாரூரைச் சிறந்த

தலம் என்று சொல்வார்கள். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூரில் தங்கிப் பரவை நாச்சியாரோடு இல்லறம் நடத்தி வந்தார். அவர் இல்லறம் நடத்தினாலும் அது சிவ யோகத்தைப் போன்று இருந்தது என்று சேக்கிழார் வருணிக்கிறார்.

திருவாரூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் மூலலிங்கத்திற்கு வன்மீக நாதர் என்று பெயர். அங்கேயுள்ள சோமாஸ் கந்த மூர்த்தி தியாகராஜப் பெருமான். சைவத்திற்கு முக்கியமாக இரண்டு ராஜாக்கள் உண்டு. ஒரு ராஜா நடராஜப் பெருமான். சிதம்பரத்தில் இருக்கும் நடராஜா வைச் சிறந்த மூர்த்தியாகப் போற்றி வழிபடுகிறவர்கள் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள். திருவாரூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் தியாகராஜா கொடையில் சிறந்தவர்.

"அடிக்கு ஆயிரம் பொன் இறைக்கும் ஐயர்"

என்று அந்தப் பெருமானைப் பாராட்டுவார்கள்.

திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் யாவருமே சிவகணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. சிவலோகத்தில் இருக்கிற எம்பெருமான் சில காரணங்களுக்காகத் தம் முடன் இருந்து தொண்டு செய்யும் கணங்களைத் திருவா ரூரில் பிறக்கும்படி ஏவினாராம். அவருடைய தரிசன மாத் திரத்தால் நல்லவர்கள் நன்மை பெறுவார்கள். ஆகையால் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் அத்தனை பேரையும் தொகை அடியாராக வைத்துப் பாராட்டினார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி கள். அவரைப் பின்பற்றிச் சேக்கிழார் சுவாமிகளும் இரண்டு பாடல்களால் திருவாரூரில் பிறந்தாராகிய தொகை அடியார்களைப் பாராட்டுகிறார்.

"அருவாகவும், உருவாகவும் எல்லாப் பொருளாகவும் சிவபெருமான் நிற்கிறான். அந்தப் பெருமான் திருக்கோயில் களில் திருவுருவம் கொண்டு அடியார்கள் போற்ற எழுந் தருளியிருக்கிறான். ஞான வாசனை வீசுகின்ற பூங்குழலை

உடைய எம்பெருமாட்டியின் மணவாளனாகிய எம்பெருமான் தமிழ் நாட்டில் பல தலங்களில் எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அன்பு பாலிக்கிறான். அப்படி எழுந்தருளியுள்ள தலங்களில் திருவாரூர் ஒன்று. அந்தத் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் செய்யும் திருத்தொண்டு என்னாலே தேர்ந்து சொல்லத் தக்கதா?'' என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருந்து, சிவபெருமானுடன் இருந்து அவன் தொண்டுகளைச் செய்யும் சிவகணத்தார்கள் மிக்க கீர்த்தியுள்ள திருவாரூரில் பிறப்பார்கள். அவர்கள் தம்முடைய ஐந்து இந்திரியங்களை அடக்கி வாழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாதத்தை வணங்கினால் உயர்ந்த நெறி கைகூடும். இவ்வாறு திருவாரூரில் பிறந்தார்களுடைய சிறப்பைச் சேக்கிழார் நாயனார் பாடியிருக்கிறார்.

அமுதம்
வரிசை 217

நாயன்மார் கதை

4

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம்

விலை
ரூ. 2-0

நாயன்மார் கதை

— நான்காம் பகுதி —

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலயம் பிரைவேட் லிமிடெட்

தேனாம்பேட்டை சென்னை—18

உரிமை பதிவு

அமுதம்—217

முதல் பதிப்பு - நவம்பர், 1962

விலை ரூ. 2—00

நாஷனல் ஆர்ட் பிரஸ், தேனாம்பேட்டை, சென்னை—18

முன்னுரை

நாயன்மார்கள் அறுபத்து மூவர்; தொகையடியார் ஒன்பது வகையினர். இந்த எழுபத்திரண்டு பேர்களின் வரலாறுகளையும் சேக்கிழார் விரிவாகப் பெரிய புராணத்தில் பாடினார். அந்த வரலாறுகளை உரைநடையில் எழுதும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. 'அமிர்தவசனி' ஆசிரியர் ஸ்ரீ சு. முத்துசாமி ஐயரவர்கள் தம் பத்திரிகையில் நாயன்மார் வரலாற்றுப் படங்களை வெளியிட இருப்பதாகவும், அந்தப் படங்களுக்கு விளக்கமாக நாயன்மார் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எழுதித்தர வேண்டும் என்றும் கேட்டார். அப்படியே எழுதிவந்தேன். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றை இறுதியில் விரிவாக எழுதிப் பிறகு சேக்கிழார் வரலாற்றையும் எழுதி முடித்தேன்.

இடையில் 'காமகோடிப் பிரதீபத்'தில் திருஞானசம்பந்தர் சரித்திரத்தை எழுதும்படி ஸ்ரீ கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் பணித்தார். அதில் விரிவாக அவ் வரலாற்றை எழுதினேன்.

என் உழுவலன்பரும் அமுதநிலையம் தலைவருமாகிய ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீகண்டன் அவர்கள் இவற்றைப் புத்தக உருவில் கொண்டுவந்தால் பலரும் படித்துப் பயன் பெறுவார்கள் என்று சொன்னார், அவர் விருப்பப்படியே இவற்றைத் தொகுத்து நான்கு பகுதிகளாக வெளியிடலானேன். முதல் பகுதியில் நமிநந்தி யடிகள் நாயனார் வரலாறு முடிய இருபத்தேழு தொண்டர் வரலாறுகள் வெளியாயின. இரண்டாம் பகுதி முழுவதும் திருஞானசம்பந்தர் வரலாறாகவே அமைந்தது. மூன்றாம் பகுதி ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் முதல் திருவாரூர்ப் பிறந்தார் வரையிலுள்ள 33 தொண்டர்களின் வரலாறுகள் அடங்கியதாக அமைந்தது.

இந்த நான்காம் பகுதியில் முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் முதல் இசைஞானியார் வரையிலுள்ள பத்துத் தொண்டர்களின் வரலாறும், சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் வரலாறும் உள்ளன. இவற்றோடு, பெரியபுராணத்தில் நகரச் சிறப்பாக அமைந்துள்ள மனுநீதிச்சோழன் வரலாற்றையும், திருமுறை கண்ட வரலாற்றையும் புதியனவாக எழுதிச் சேர்த்து, இறுதியில் சேக்கிழார் வரலாற்றையும் இணைத்தேன். ஆகவே இப்பகுதியில் பதின்மூன்று வரலாறுகள் உள்ளன.

இவற்றை எழுதுவதற்குக் காரணமான திருவருளுக்கும், 'அமிர்தவசனி', 'காமகோடிப் பிரதீபம்' பத்திரிகாசிரியர்களுக்கும், அமுத நிலையம் தலைவருக்கும் என் நன்றியறிவு உரியது.

'காந்தமலை'
கல்யாண நகர், சென்னை-28

கி. வா. ஜகந்நாதன்
26—11—'62

பொருள் அடக்கம்

நாயன்மார் கதை

— நான்காம் பகுதி —

62. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

சிவபிரானால் அருளிச் செய்யப் பெற்றவை இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள். அவற்றைச் சைவ சமயத்தின் அடிப்படை நூல்கள் என்பர். அவ்வாகம வழியே இறைவன் திருக்கோயில்களில் பூசை நடைபெறும். பூசைகள் நித்தியம், நைமித்திகம் என்று இருவகைப்படும். இவற்றைத் திருவள்ளுவர் பூசனை என்றும் சிறப்பு என்றும் கூறுவர். நாள்தோறும் இறைவனைப் பூசித்தல் நித்தியம்; விசேஷ காலங்களில் உற்சவம் முதலியன செய்தல் நைமித்திகம். நித்தியத்தில் நேர்ந்த வழுக்களால் உண்டாகும் தீங்குகளைப் போக்கும்பொருட்டு நைமித்திகத்தை விதித்திருக்கிறார்கள்.

ஆகம வழியே பூசை செய்வதற்குரியவர்கள் சிவ வேதியர்கள். அவர்களை ஆதிசைவர் என்றும் கூறுவர். அவர்களே இறைவன் திருமேனிகளைத் தீண்டும் உரிமை உடையவர்கள். அபிஷேக ஆராதனை செய்யும் தொழிலும் ஆகம அறிவும் உடையவர்கள் அவர்கள்.

இறைவனுடைய திருமேனியைத் தீண்டும் இந்தப் பெருமை இன்று நேற்று வந்தது அன்று; பழங்காலத்திலேயே அவர்கள் இந்த உரிமையை உடையவர்களாக இருந்தார்கள். இன்றும் அவ்வுரிமையை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். வருங்காலத்திலும் அந்த உரிமையுடன் இருப்பதற்குரியவர்கள்.

காலை, நண்பகல், இரவு என்னும் மூன்று போதும் இறைவன் திருமேனியைத் தீண்டிப் பூசைபுரியும் உரிமையைப் பெற்றவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் பெருமையைச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

"தெரிந்துணரின் முப்போதும்
 செல்காலம் நிகழ்காலம்
வருங்காலம் ஆனவற்றின்
 வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பியஅர்ச் சனைகள்சிவ
 வேதியர்க்கே உரியனஅப்
பெருந்தகையார் குலப்பெருமை
 யாம்புகழும் பெற்றியதோ!"

63. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் அணிபவை சிவசின்னங்கள். அவை விபூதியும் ருத்திராட்சமும் ஆகும். கணவனையுடைய சுமங்கலிகள் மஞ்சளும் தாலியும் அணிவதுபோல, இவ்விரண்டையும் அணிவது சிவனடியார்களுக்கு உரியது.

திருநீற்றின் பெருமை அளவிட ஒண்ணாதது. பஸ்ம ஜாபாலோபநிஷத் என்ற உபநிடதம் அதன் சிறப்பைக் கூறுகிறது. இமயம் முதல் குமரி வரையில் நீறணியும்

வழக்கம் நெடுநாளாக இருந்து வருகிறது. மற்றச் சமயத்தினரும் ஒரொருகால் நீறணியும் சடங்கை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

வைதிக மதத்தினர் யாவரேனும், நீறுபூணையும் சர்ந்தர்ப்பத்தை மாற்ற முடியாது. அக்கினி காரியம் செய்யும் போது முடிவில் ஹோமத்தில் விளைந்த நீற்றை எடுத்து ரக்ஷையாக இட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது விதி.

எல்லாப் பொருள்களையும் எரித்தால் அவை சாம்பலாகின்றன. எந்த வடிவம் உடைய பொருளாயினும், எந்த நிறம் உடைய பொருளாயினும், யாவும் வெள்ளைப் பொடியாக, நீறாக எரிந்துவிடுகின்றன. அந்த நீற்றை மறுபடியும் எரித்தால் அது மாறுவதில்லை. எல்லாப் பொருளையும் சங்காரம் செய்து தனி யுண்மைப் பொருளாக நிற்கும் சிவபெருமான், எப்படி எதனாலும் வேறுபடாமல் விளங்குகிறானோ அப்படி விளங்குவது திருநீறு.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஆலவாயில் அருளிய திருநீற்றுப் பதிகம் இதன் சிறப்பை எடுத்தோதுவது. "வேதத்தில் உள்ளது நீறு" என்று அவர் பாராட்டுகிறார்.

திருநீற்றுக்குப் பல பெயர்கள் உண்டு. பஸ்மம், ரக்ஷை, விபூதி, கற்பம் முதலியவை வட மொழிப் பெயர்கள். நீறு, வெண்பொடி, பொடி, காப்பு முதலியன தமிழ்ப் பெயர்கள். சிவாகமங்களில் இதன் வகைகளைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.

கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என்று மூன்று வகையான திருநீறுகள் உண்டு.

கன்றையீன்றதும், அழுக்கும் நோயும் இல்லாததுமான பசுவின் சாணத்தைச் சத்தியோஜாத மந்திரத்தைக் கூறி ஏற்றுக் கோஜலத்தைச் விட்டுப் பிசைந்து நிழலுலர்த்தலாக உலர்த்தி, சிவராத்திரியன்று சிவமந்திரத்தால்

செய்யும் ஓமத்தீயில் இட்டு எரித்து எடுத்த திருநீறு கற்ப விபூதி என்று பெயர் பெறும்.

காட்டிலே உலர்ந்து கிடக்கும் பசுவின் சாணத்தைக் கொணர்ந்து பொடியாக்கிக் கோஜலம் இட்டுப் பிசைந்து, அஸ்திர மந்திரங்கூறி உருண்டையாக உருட்டி உலர்த்திப் பின்பு ஓமத்தீயில் இட்டு எடுக்கும் திருநீற்றை அநுகற்பம் என்று கூறுவர்.

பசுக்கள் மேயும் காட்டில் மரங்கள் பற்றி எரிந்து வெந்த நீறும், பசுக்களைக் கட்டிவைத்த இடங்களில் தீப் பிடித்து வெந்த நீறும், செங்கல் சுட்ட காளவாயில் உண்டாகிய நீறும் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே கோஜலம் விட்டுப் பிசைந்து உலர்த்தி, மடங்களிலுள்ள சிவாக்கினியில் விதிப்படி இட்டு எடுத்ததை உபகற்பம் என்று சொல்வார்கள்.

இந்த மூன்றும் சிவதீட்சை பெற்றவர்கள் அணிவதற்கு உரியவை.

மலையிலும் பூமியிலும் இடி விழுந்த இடத்திலும் தானே உண்டாகிய சாம்பலை அகற்பம் என்பர். தீக்ஷையில்லாதவர் அணிவதற்குரியது இது.

மேலே சொன்ன கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என்ற மூன்றும் லௌகிக பஸ்மம் என்று கூறப்பெறும். அந்தணர் யாகம் செய்ய அதில் வந்த நீறு வைதிக பஸ்மம் எனப்படும்.

திருநீற்றைச் சிறிதளவு கையில் எடுத்து அகம் புறம் ஆகிய இரண்டிடத்தும் சுத்தி உண்டாகும்படி தியானித்து, சிறிது தென்மேற்கில் அஸ்திர மந்திரங்கூறித் தெறித்த பின்பு அணியவேண்டும். சிவசந்நிதியிலும், ஹோமத்தீயின் முன்பும், குருவின் முன்பும், நடக்கும் போதும், தூய்மையற்ற இடங்களிலும் திருநீறு அணியலாகாது. அணியும் போது தரையிற் சிந்தாமல் அணிய வேண்டும்.

திரிபுண்டரமாகவேனும், பிறை வடிவமாகவேனும், தீப வடிவமாகவேனும், வட்ட வடிவமாகவேனும் திருநீற்றை அணியலாம். உடம்பு முழுவதும் வெண்ணீறு பூசுவது முனிவர்களின் இயல்பு.

தம் திருமேனி முழுவதும் திருநீறு பூசும் வழக்கம் உடையவர்களை வடநாட்டில் மிகுதியாகப் பார்க்கலாம். தமிழ் நாட்டிலும் சிலர் உளர்.

அத்தகைய அடியார்களைத் தொகையடியார்களில் ஒரு வகையாராக்கி,

"முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்"

என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியிருக்கிறார்.

64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களைப் பாடினார். அவர்கள் யாவரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தவர்கள். இந்த அறுபத்து மூன்று பேர்களே சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்கள் என்று சொல்ல இயலாது. திருவருளால் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் அடங்காதவர்கள் பலர் உண்டு. அகத்தியர் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வாழ்ந்தவர். அவர் பெரிய சிவபக்தர். அவரைத் தனியே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடவில்லை. அந்த அந்தத் தலங்களில் இறைவனை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்கள் பலர். அவர்கள் யாரையும் எடுத்துப் போற்றவில்லை. சிவபக்தர்கள் அனைவரையும் ஒருவர் விடாமல் பாடவேண்டும் என்று ஆராய்ச்சி செய்து தேடித் தொகுத்துச் சொல்ல முயலவில்லை சுந்தரர். ஆதலின் திருத்தொண்டத் தொகையில் வாராமல் சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்பு பல சிவபக்தர்

கள் இருப்பது இயல்பே. சிறந்த சிவாநுபூதிச் செல்வராகிய சங்கராசாரியரைத் திருத்தொண்டத் தொகை குறிக்கவில்லை. அவர் பிறந்த இடம் அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் தான் சேர்ந்திருந்தது.

இந்தக் கருத்துச் சுந்தரருக்கே தோன்றி யிருக்கிறது. தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவரையும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரையும் பாடினார். தொகையடியார்களில் ஒரு வகையினரில் எல்லாச் சிவனடியார்களையும் அடக்கி விட்டார். அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்ற பெயரோடு திருத்தொண்டத் தொகையில் அடங்காத சிவனடியார் அனைவரையும் போற்றினார்.

"அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்"

என்பது திருத்தொண்டத்தொகை. அதில் உள்ள 'அப்பாலும்' என்ற சொல்லைச் சேக்கிழார் விரித்துரைக்கிறார். மூவேந்தருடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பால் வேறு மண்டலங்களில் சிவபிரான் அடியைச் சார்ந்தவர்கள் இந்தத் தொகையில் சேர்வார்கள். இது இடத்தினால் அப்பாற்பட்ட எல்லையில் இருப்பவர்களைக் குறித்தது. திருத்தொண்டத் தொகையில் குறிப்பிடப்பெறாமல் முன்பு வாழ்ந்தவர்களும் இந்தத் தொகையடியார் குழுவில் சேர்ந்தவர்களே. அவரோடு மட்டுமா? திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் நாயன்மார்களுக்குப் பின்பு வாழும் சிவனடியார்களும் இத்தொகையில் சார்ந்தவர்களே. எல்லா இடத்தும் எல்லாக் காலத்தும் வாழ்ந்த சிவனடியார் யாராயினும், வேறு வகையால் கூறப்பெறுவிட்டால் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்னும் தொகையடியாருக்குள் அடங்கி விடுவார்கள். மார்க்கண்டேயர் முதலியோர் இடத்தினால் அப்பாற்பட்டவர்கள். இவர்கள் யாருமே தொகையடியார்களைச் சேர்ந்தவர்கள். சேக்கிழார் கூறும் பாடல் வருமாறு:

"மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கு நாட்டுக் கப்பால்
முதல்வனூர் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை
புதியமதி நதிஇதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந் தாரும்
செப்பியஅப் பாலுமடிச் சார்ந்தார் தாமே,"

[மூவேந்தர் - சேர சோழ பாண்டியர். நா ஏய்ந்த - நாவில் பாடலாகப் பொருந்திய. இதழி - கொன்றை. சே ஏந்து வெல் கொடியான்; சே-இடபம். செப்பிய-சுந்தரர் திருவாய் மலர்ந்த.]

65. பூசலார் நாயனர்

தொண்டை மண்டலத்தில் திருநின்றவூர் என்ற பதியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றினர் பூசலார். அவ் வூரின் பெயரைச் சிதைத்து இப்போது தின்னனூர் என்று வழங்குகின்றனர். பூசலார் நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்தவர். மறைநூற் பயிற்சி மிக்கவர். சிவனடியார்பால் பேரன்பு பூண்டு அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை நல்கும் வள்ளல்.

அவர் தம் ஊரில் ஒரு பெரிய சிவலாயத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அதற்குரிய செல்வத்தை ஈட்ட முயன்றார். அவராற் பெற முடியவில்லை. 'இனி என் செய்வேன்!' என்று வருந்தினர். பிறகு அவருக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. 'புறத்தே யாவரும் காணக் கோயில் எடுப்பதற்குத்தானே பலருடைய உதவி வேண்டும்? நான் அகத்திலே என் மனம் விரும்பும் அளவில் பெரிய கோயிலாகக் கட்டுகிறேன்' என்று ஒரு தீர்மானம் செய்து கொண்டார். உடனே அவர் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கண்மூடி மனத்திலே கோயில் கட்டத் தொடங்கினர்.

கோயிலுக்கு என்ன என்ன பண்டங்கள் வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் வாங்கித் தொகுத்துக் கொண்டதாகப் பாவனையில் அமைத்தார். அவருடைய பாவனையின் உறுதியினால் அவ்வாறு அமைத்த தோற்றம் கலையாமல் அகக் காட்சியில் நின்றது. அவருடைய அக உலகத்தில் கோயில் உருவாவதற்குமுன் நடைபெற வேண்டிய காரியங்கள் நடைபெற்றன. கற்கள் வந்தன. வண்டிகள் வந்தன. ஆட்கள் வந்தார்கள். சிற்பியர் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வளவும் பூசலார் தம் உள்ளத்தே நிறுத்திக் கொண்டார்.

ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, அந்த நாளில் அவர் தம் அகக் கோயிலுக்கு அஸ்திவாரம் போட்டார். சிற்பியரும் தொழிலாளர்களும் வேலையில் முனைந்தனர். படை படையாகக் கற்சுவர்கள் எழும்பின. சுவர்களின் மேல் தளம் அமைத்தார். விமானத்தையும் செவ்வையாக அமைத்தார்.

இந்த வேலை ஒரு நாள் இரண்டு நாட்களில் நடைபெறவில்லை. புறத்தே ஒரு கோயில் கட்ட எவ்வளவு நாட்கள் செல்லுமோ அவ்வளவு நாட்கள் ஆயின. மனத்தினால் எதையும் எளிதில் செய்து விடலாம் என்று நமக்குத் தோன்றும். ஒரு பெரிய கோயிலை நம் மனத்துக்குள் ஒரு கணத்தில் கற்பனை பண்ணி நிறுத்திவிடலாம். ஆனால் அது அடுத்த கணமே மறைந்துவிடும்; அவ்விடத்தில் நம்முடைய வீடு வந்து நிற்கும்; அல்லது ஒரு கருவேல மரம் காட்சி அளிக்கும்; வேறு யாராவது வந்து நிற்பார்கள். ஒரு கணத்தில் பல காட்சிகளைக் காணும் இயல்பு நம் மனத்திற்கு உண்டு. ஆனால் கண்டதை நிலையாகக் காணும் வழி நமக்குத் தெரியாது. அதற்குரிய ஆற்றல் நமக்கு இல்லை.

கண்ணை மூடினால் நம் அகத்தே இருள் வந்து முன்னே நிற்கிறது; சிறிதே பகற் கனவில் ஈடுபட்டால் உள்ளே

தோன்றுகிற காட்சி தெளிவாகத் தோன்றாது. நம்முடைய அன்புக்குரிய குழந்தையை மனத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறோம். அதன் திருவுருவம் ஏதோ மங்கலாக ஒரு கணம் தோற்றுமேயன்றி, நேரே காணுவது போலத் தோற்றாது.

மனத்தில் எந்த உருவமும் தெளிவாகத் தோற்றாது என்று ஒருவர் சொல்லலாம். அப்படி அன்று. கனவு நிலையில் மனம் ஒன்றுதான் தொழிற்படுகிறது. கனவிலே நாம் காணும் காட்சிகள் அப்போது தெளிவாகவே இருக்கின்றன. கனவில் வரும் ஆட்களை முழு உருவத்தில் தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். அப்படிப் பார்க்கிறது அகக்கண் தான். அதுபோல நாம் விழித்திருக்கும்போது கண்ணை மூடிக்கொண்டு பார்க்க முடிவதில்லை. காரணம் என்ன?

தூங்கும்போது நம்முடைய இந்திரியங்கள் ஐந்தும் மூடிக் கிடக்கின்றன. தூங்குகிறவன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தூங்குகிறான்; அதனால் வெளியேயுள்ளவற்றை அவன் பார்ப்பதில்லை. காதை மூடிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அது அடைபட்டிருக்கிறது; வெளியிலே பேசும் பேச்சை அவன் கேட்பதில்லை. இப்படியே இந்திரியங்கள் யாவும் அடைத்துக் கிடப்பதனால் அகத்தே தோற்றும் கனவுக் காட்சி நேரிலே காண்பதுபோலத் தெளிவாக இருக்கிறது.

தூங்காமல் விழித்திருக்கும்போதே ஐந்து இந்திரியங்களும் தொழிற்படாமல் அடக்கும் ஆற்றல் நமக்கு உண்டானால் நாம் கண் மூடிச் சிந்திக்கும்போது தெளிவான காட்சியைக் காணலாம். தியானம் செய்து பழகினவர்களுக்கு இத்தகைய காட்சி கிடைக்கும். மானசிக பூசையால் இறைவன் திருவுருவத்தை அகத்தே இருத்திப்

பாவனையால் அபிடேகம், அருச்சனை முதலியவை செய்யும் முறை உண்டு. அப்படிச் செய்யும்போது மனத்தில் நிறுத்திய மூர்த்தி சலனமின்றி மங்காமல் மாறாமல் இருப்பது அரிது. பல காலம் தியானம் பண்ணிப் பண்ணிப் பழகினால்தான் அகக் காட்சி ஓடாமல் நிற்கும். அதற்கு மிகவும் நீடித்த பழக்கம் வேண்டும். மன ஒருமைப்பாடும் வேண்டும்.

பூசலார் அத்தகைய தியானப் பழக்கமும் அதன் முதிர்ச்சியால் நினைத்தது அப்படியே மனத்தில் நிலை நிற்கும் அநுபவமும் பெற்றவர். அதனால் ஒரு முழுக் கட்டிடம் உயர்ந்ததாக அவர் உள்ளக் கோயிலில் கண்டால், மறுபடியும் அதை உயர்த்துகிற வரையில் அந்தக் காட்சி மாறாமல் நின்றது.

இவ்வாறு தம்முடைய பாவனையால் பூசலார் பெரிய கோயிலையே அகத்தே எழுப்பி விட்டார். தூபி நட்டு, சுதை வேலைகளைச் செய்து, கூபம் அமைத்து, சுற்று மதிலும் எடுத்தார். புறத்தே, தீர்த்தமும் அமைத்தாயிற்று. இனிச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையும் கும்பாபிஷேகமும் ஆக வேண்டும்.

இரவு பகல் இதுவே வேலையாக அமர்ந்து பூசலார் அகத்தே திருக்கோயிலைச் சமைத்தார். கும்பாபிஷேகத் துக்குரிய நல்ல நாளும் வைத்து விட்டார்.

அக்காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்து வந்த பல்லவ மன்னன் அந்நகரில் ஒரு பெரிய சிவாலயத் தைக் கட்டி வந்தான். அது முற்றுப் பெற்றது. கும்பா பிஷேகத்துக்குரிய நாளும் வைத்து விட்டான். அந்த நாளுக்கு முதல் நாளில் இரவு மன்னன் துயிலும்போது இறைவன் அவன் கனவிலே தோன்றி, "திருநின்ற ஊரில் உள்ள நம்முடைய அன்பனாகிய பூசல், பல நாட்கள்

எண்ணிச் செய்த ஆலயத்தில் நாளைக்குக் கும்பாபிஷேகம். நாம் அங்கே போக வேண்டும்; ஆதலால் நீ பின்னுல் ஒரு நாளில் கும்பாபிஷேகத்தை வைத்துக் கொள்'' என்று அருள் செய்தான். பூசலார் பெருமையை உலகமெல்லாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற திருவுள்ளத்தினுல் இறைவன் இதனைச் செய்தான்.

துயில் நீங்கிய அரசன், "இறைவன் விரும்பிப் புகும் அந்த ஆலயத்தை நாம் போய்ப் பார்த்து அதனைக் கட்டின பெரியவரையும் வணங்க வேண்டும்'' என்ற விருப்பத்திஞல் காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருநின்ற ஊருக்குச் சென்முன். அங்குள்ளாரை, "பூசலார் எழுப்பிய கோயில் எங்கே இருக்கிறது?'' என்று கேட்டான். "அவர் கோயில் கட்டியதாகத் தெரியவில்லையே!'' என்று அவர்கள் கூறவே அரசன் மயங்கி, அவ்வூரிலுள்ள மறையவர்களையெல்லாம் அழைத்து வரச் செய்தான். யாவரும் வந்த பிறகு, "பூசலார் என்னும் அந்தணர் உங்களில் யார்?'' என்று கேட்டான். அவர்கள், "இங்கே வரவில்லை; இந்த ஊரில்தான் இருக்கிமுர். நாங்கள் போய் அழைத்து வருகிருேம்'' என்று கூற, அரசன், "அவரை இங்கே அழைத்து வர வேண்டாம். நானே அவர் உள்ள இடத்துக்குப் போகிறேன்'' என்று அவரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான்.

பூசலார் இருந்த இடத்தை நண்ணிய வேந்தன் அங்கே கோயில் ஒன்றையும் காணவில்லை. வேறு இடத்தில் கட்டுகிமுர் போலும் என்று எண்ணினுன். அவரைத் தொழுது, "நீங்கள் இங்கே எம்பெருமானுக்காகக் கட்டிய கோயில் எது? இன்றுதான் நீங்கள் பெருமானைப் பிரதிஷ்டை செய்யப் போகிறீர்கள் என்று அவன் அருளினுன். அதனுல் உங்களையும் கோயிலையும் தரிசித்து வணங்கும் பொருட்டு வந்தேன்'' என்முன்.

பூசலார் வியப்பில் ஆழ்ந்தார். "அடியேனையும் ஒரு பொருளாகக் கொண்டு எம்பெருமான் அருள் செய்தார் போலும்! புறத்தே ஆலயம் அமைக்க என்பால் பொருள் இல்லாமையால் வேறு வழியின்றி என் மனத்தினுல் கோயில் எடுக்கலானேன்!" என்று கூறினுர்.

அது கேட்ட அரசனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. "மனத்தினுல் எப்படிக் கோயில் கட்டுவது?" என்று கேட்டான். சிவனடியார் தாம் ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது சிறிதாகப் பாவனையினுல் ஆலயத்தை உருவாக்கிய திறத்தைச் சொன்னுர். அரசன் அதைக் கேட்டுப் பெரு வியப்படைந்து, "இந்த அன்பருடைய பெருமைதான் இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகினுன். உலகத்தை ஆளும் ஆட்சி அந்தப் பெரியார் கையில் இருப்பதை அறிந்து அதிசயித்தான். "நான் கட்டின கோயிலை உலக மெல்லாம் காணலாம். ஆனுல் இவர் கட்டின கோயிலை இறைவன் கண்டு அதற்குள் புகும் ஆர்வம் உடையவனுக இருக்கிருனே! இந்தப் பெரியார் முன் இந்தப் புல்லியேன் எம்மாத்திரம்!" என்று எண்ணி நைந்தான். தன் முடி தாழப் பூசலார் காலில் வீழ்ந்து போற்றினுன்; ஆடினுன்; பாடினுன். பிறகு விடைபெற்றுக் காஞ்சிக்குச் சென்றுன்.

பூசலார் தாம் எண்ணியபடியே குறிப்பிட்ட வேளையில் தம்முடைய உள்ளத்தில் எழுந்த திருக்கோயிலில் சிவ பெருமானை நிறுவிப் பூசனை புரியத் தொடங்கினுர். அந்தக் கோயில் அவர் உள்ளத்தில் ஒரு காலைக்கு ஒருகால் பொலிவு பெற்று விளங்கியது. நாள்தோறும் உள்ளத் தால் ஆசை தீரப் பூசை செய்து வழிபட்டார்.

இப்போது அந்த உள்ளக் கோயிலை நினைப்பூட்ட ஹிருதயாலயேசுவரர் திருக்கோயில் திருநின்ற வூரில் இருக்கிறது.

66. மங்கையர்க் கரசியார்

திருஞான சம்பந்தப் பெருமானால் பாண்டி நாட்டில் சைவ நெறி தழைப்பதற்குக் கருவியாக இருந்தவர்கள் பாண்டிமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை யும் ஆவர். கூன் பாண்டியனுடைய மனைவியும் சோழ மன்ன னுடைய மகளுமாகிய மங்கையர்க்கரசியார் தம் கணவன் நெறியல்லா நெறி சென்று சைவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய உறுதுணையாக இருந்ததை அறிந்து அவனைத் திருத்த முற்பட்டார். தம் கணவரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட கற்பரசியர் மிகச் சிலர். அவருள் சிறந்தவர் மங்கையர்க் கரசியார்.

திருஞான சம்பந்தர் தம்முடைய திருவாக்கால் அரசி யாரைப் பலபடியாகப் பாடியுள்ளார்.

" மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைமட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி "

" செந்துவர் வாயாள் சேலன கண்ணாள்
சிவன்திரு நீற்றினை வளர்க்கும்
பந்தணை விரலாள் பாண்டிமா தேவி "

" முத்தின்தாழ் வடமும் சந்தனக் குழம்பும்
நீறுந்தன் மார்பினின் முயங்கப்
பத்தியார் கின்ற பாண்டிமா தேவி "

" மண்ணெலாம் நிகழ மன்னனாய் மன்னும்
மணிமுடிச் சோழன்றன் மகளாம்
பண்ணினேர் மொழியாள் பாண்டிமா தேவி "

" பன்னலம் புணரும் பாண்டிமா தேவி "

என்று ஒரு தேவாரப் பதிகத்தில் புகழ்ந்திருக்கிறார். அன்றியும் அப்பிராட்டியாரை விளித்தே ஒரு திருப்பதிகம் பாடி யிருக்கிறார்.

"மானின் நேர்விழி மாத ராய்வழு
திக்கு மாபெருந் தேவிகேள்"

என்று தொடங்குவது அது.

இத்தகைய சிறப்புப் பெற்றமையைச் சேக்கிழார் எடுத்துச் சொல்கிறார் :

"பூசுரர்சூ ளாமணியாம் புகலி வேந்தர்
போனகஞா னம்பொழிந்த புனித வாக்கால்
தேசுடைய பாடல்பெறுந் தவத்தி னாரைச்
செப்புவதி யாம் என்னறிந்து"

என்கிறார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தாம் பாடிய நால்வர் நான் மணி மாலையில் ஒரு செய்தியைச் சொல்கிறார். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுடைய பெருமையைக் கேட்டவுடன் மங்கையர்க் கரசியாராகிய கோமகளாருக்குத் தாயன்பு மீதூர்ந்து நகிலில் பால் சுரந்ததாம்.

"இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த அன்னையோ, முன்நின்—நிலையுணர்ந்து
கொங்கை சுரந்தஅருட் கோமகளோ சம்பந்தா
இங்குயர்ந்தார் யார்சொல் எனக்கு?"

என்பது அவர் பாடல்.

கூன் பாண்டியனாக இருந்த தம் கணவனுடைய உள்ளக் கூனையும், உடற் கூனையும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானால் நிமிரச் செய்வித்து, அவனை நின்றசீர் நெடுமாற நாயனாராக்கிய பெருமை மங்கையர்க் கரசியாரைச் சார்ந்த தாகும்.

67. நேச நாயனார்

யாரிடத்திலாவது ஒருவருக்கு அன்பு விழுந்து விட்டால் அவருக்கு ஏதாவது நன்மை செய்துகொண்டிருக்க

வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரும். குழந்தையினிடம் அன்புள்ள அன்னைக்கு அதற்கு உணவு ஊட்ட வேண்டும், அதை உறங்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் எழுகின்றன. குழந்தை வளர வளர அதற்கு வண்ண வண்ண ஆடை அணிய வேண்டும் என்று எண்ணி முயலுகிருள். பல வகை அணிகளைப் பூட்டுகிருள். தம்மினும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களிடம் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் அன்பு பூண்டால் அவர்களுக்கு எப்போதும் ஏவல் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவார்கள்.

சிவனடியார்களிடம் ஈடுபாடுடையவர்கள் தம்மால் ஆன தொண்டுகளை அவர்களுக்குச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். பணமுடையார் பணம் அளிப்பார்கள்; சோறளிப்பார்கள். எந்தப் பொருளேனும் தம்மிடத்தில் பிறருக்கு உதவும்படியிருந்தால் அதை அடியார்களுக்கு அளிக்க விரைவார்கள்.

காம்பீலி என்னும் பழம்பதியில் வாழ்ந்த நேச நாயனர் சிவனடியார்களிடம் ஆழ்ந்த நேசம் உடையவராக விளங்கினர். அவர் நெய்தல் தொழில் செய்பவர். சிறிதும் பாவம் இல்லாத தொழில் அது; திருவள்ளுவர் மேற்கொண்டிருந்த தொழில். இறைவன் தமக்கு அத்தொழில் செய்யும் வாய்ப்பை அளித்தது, சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு புரிவதற்காகவே என்று உளம் கொண்டார் நேச நாயனர்.

எப்போதும் இறைவனைத் தியானிப்பதும், அவனுடைய திருவைந்தெழுத்தை ஓதுவதும், தமக்குரிய கைத் தொழில் திறமையால் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டிய ஆடைவகைகளை நெய்து வழங்குவதுமாக மூன்று கரணங்களாலும் திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தார் அவர். சிவனடியார்களின் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற ஆடைகளும், இடுப்பில் அரைஞாண் கயிறுபோலக் கட்டும் கீளும், கோவணமும் நெய்து வழங்கி வந்தார்.

நேச நாயனார் ஆடை நெய்து வழங்குவதை அறிந்து பல சிவனடியார்கள் அவர்பால் வந்து தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெற்றுச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு வாழ்நாள் முழுவதும் இடையறாது திருத்தொண்டு செய்து வாழ்ந்து இறுதியில் இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்து பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றார் நேச நாயனார்.

68. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்

சோழ நாட்டில் பொன்னிப்பூங்கரையில் விளங்குவது திருவானைக்கா என்னும் திருத்தலம். அது பஞ்சபூதத் தலங்களில் ஒன்று; அப்புத் தலம். அங்கே இறைவனுக்கு அப்புலிங்கம் என்றும், செழுநீர்த்திரள் என்றும் பெயர் வழங்கும்.

அந்தத் தலத்தில் இறைவன் வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழ் எழுந்தருளி யிருக்கிறான். அதனால் அத்தலத்துக்கு ஜம்புகேசுவரம் என்ற திருநாமம் வழங்குகிறது. அந்தப் பெருமானை ஓர் யானை நாள்தோறும் காவிரிநீர் கொண்டு வந்து நீராட்டி, இலையாலும் மலராலும் அருச்சனை செய்து வழிபட்டது. அந்தக் காரணத்தால் அதற்குத் திருவானைக்கா என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

அங்கே ஞானமுடைய ஒரு சிலந்தி நாவல் மரத்திலிருந்து சருகு உதிராவண்ணம் தன் வாய் நூலால் மேற்கட்டியைப்போல ஒரு வலையைக் கட்டியது. இறைவனை வணங்க வந்த யானை அந்த வலையைப் பார்த்து, "ஐயோ! ஈதென்ன அநுசிதம்!" என்று வருந்தி அதைக் கலைத்து விட்டது. அதைக் கண்டு சிலந்தி வருந்தியது. 'இறைவன் மேல் சருகு விழாமல் பாதுகாக்க நான் கட்டிய நூற்பந்தலை இது அழிப்பதாவது!' என்று சினங்கொண்டது.

மறுநாள் யானை வழிபட வந்து சிலந்தி வலையைக் கலைத்தபோது, சிலந்தி அதன் துதிக்கையுள் புகுந்து அழுந்தக் கடித்து விட்டது. அதனுல் யானை கீழே விழுந்து தன் துதிக்கையைத் தரையில் வேகமாக மோதியது. அதனுல் சிலந்தி இறக்க, யானையும் இறந்து விட்டது.

சிவபூசை செய்த புண்ணியத்தால் அந்தச் சிலந்தி சோழர் குலத்தில் ஒரு மகவாய்ப் பிறந்தது. சுபதேவன் என்னும் சோழ மன்னன் தன் மனைவியாகிய கமலவதியுடன் தில்லை நடராசப் பெருமான் திருவடியை வணங்கி வாழ்ந்து வரும் நாளில் கமலவதி கருவுற்ருள். கருப்பம் நிரம்பி மகவு பிறக்கும் வேளைக்குச் சற்றுமுன் ஒரு சோதிடர், "இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை பிறந்தால் எல்லா உலகமும் காவல்புரியும் சக்கரவர்த்தியாவான்" என்று சொன்னுர். அதைக் கேட்ட கமலவதி ஒரு நாழிகை யளவும் குழந்தை பிறக்காமல் இருக்க என்ன வழி யென்று ஆராய்ந்தாள்.

கடைசியில் தன் காலை மேலே எடுத்துக் கட்டும்படி சொன்னுள். ஒரு நாழிகைக்குப்பின் மீட்டும் பழைய படியே காற்கட்டை அவிழ்த்து விடச் செய்தாள். இவ்வாறு செய்தமையால் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை பிறந்தது. அதிக நேரம் குழந்தை தாயின் வயிற்றில் இருந்தமையால் அதன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. அதுகண்டு, "என் கோச் செங்கண்ணனே?" என்று மகிழ்ந்தாள். பின்பு அவள் உயிர் நீத்தாள்.

சுபதேவன் குழந்தையை எடுத்து வளர்த்து வந்தான். குழந்தைக்குக் கோச் செங்கணுன் என்பதே பெயராக வழங்கலாயிற்று. தக்கவண்ணம் அறிவுபெற்று வளர்ந்த சோழர் குல மைந்தன் சிவபிரானிடம் பேரன்புடையவனுக விளங்கினுன். அவன் தந்தை அவனுக்கு முடி சூட்டித் தான் தவஞ் செய்யப் போனுன்.

கோச்செங்கட் சோழன் பூவலயம் புரக்கும் கடமையை மேற்கொண்டு செங்கோலோச்சி வந்தான். பல சிவாலயங் களைக் கட்டினான். திருவானைக்காவில் போன பிறவியில் இறைவன் திருவருள் பெற்றதனை உணர்ந்து, அங்கே அழகிய கோயிலை எழுப்பி வழிபட்டான். இப்படிப் பலபல கோயில்களை அவன் கட்டினான்.

யானையைப் பகையாக எண்ணிய சிலந்தியே கோச் செங்கணானகப் பிறந்தமையால், இந்தப் பிறவியில் அம் மன்னன் யானை யேறாத மாடக் கோயில்களாகக் கட்டினான் என்பர்.

கோச்செங்கணான் சிவபிரானுக்கு ஆலயங்கள் எழுப் பியதைத் திருமங்கை யாழ்வார் தம்முடைய பெரிய திருமொழியில் பாராட்டுகிறார்.

"இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண்டோள் ஈசற்கு
எழில்மாடம் எழுபதுசெய் துலகம் ஆண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே."

இதனால் அவன் திருமாலையும் வழிபட்டவன் என்று புலனாகிறது.

திருவானைக்காவில் வழிபட்ட சிலந்தியே கோச் செங்கட் சோழனாகப் பிறந்தது என்பதைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் பல இடங்களிற் பாடியுள்ளார். ஒரு பாட்டு வருமாறு :

"சிலந்தியும் ஆனைக் காவில்
திருநிழற் பந்தர் செய்து
உலந்தவண் இறந்த போதே
கோச்செங்க ணானு மாகக்
கலந்தநீர்க் காவிரிசூழ்
சோணாட்டுச் சோழர் தங்கள்

குலந்தனிற் பிறப்பித் திட்டார்
குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே.''

சிவத்தொண்டு புரிந்து விளங்கிய கோச்செங்கட் சோழன் திருத்தில்லை சென்று வணங்கிச் சிலநாள் அங்கே தங்கி அங்குள்ள மறையவர்களுக்கு மாளிகைகள் பலவற்றைக் கட்டி வழங்கினன்.

இந்தச் சோழனுடைய வீரத்தைப் பாராட்டிப் பொய்கையார் என்னும் புலவர் களவழி நாற்பது என்ற நூலைப் பாடியிருக்கிறார். அது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் நூல் வரிசையில் ஒன்ருகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

69. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனர்

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்களை உடனுக்குடன் தம்முடைய யாழில் வாசிக்கும் பெரும்பேறு பெற்றவர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். பழங்காலமுதல் வாய்ப்பாட்டிலும் இசைக் கருவிகளிலும் வல்லவர்களாக இருந்தவர்கள் பாணர்கள். அந்த மரபில் யாழ் வாசிக்கும் பேராற்றல் படைத்தவராக விளங்கினர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். விருத்தாசலத்துக்கு அருகில் உள்ள திரு எருக்கத்தம் புலியூர் என்னும் ஊரிற் பிறந்தவர். அவ்வூர் இப்போது இராசேந்திரப் பட்டணம் என்று வழங்குகிறது. இவருடைய மனைவியும் இசை பாடுவதில் வல்லவர். அவருக்கு மதங்க சூளாமணியார் என்பது பெயர்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் சிவபக்தி மிக்கவர். சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருப்பதிகளுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்து, இறைவன் புகழைக் கூறும்

இசைப் பாடல்களை யாழில் இசைத்து வழிபட்டு வந்தார். சோழ நாட்டில் உள்ள திருத்தலங்களைப் பணிந்து பிறகு ஆலவாய் சென்றார். மதுரைப் பெருமான் திருக்கோயில் வாயிலை அடைந்து, அங்கு நின்றபடியே யாழிற் சுருதி கூட்டிப் பல பாடல்களைப் பாடினார். அக்காலத்தில் பாணர்களைச் சற்றே இழிந்த குலத்தினர் என்று கருதி வந்தார்கள்; ஆதலின் அவர் கோயில் வாயிலில் நின்று பாடினார்.

அவருடைய பக்தியிலும் பாடலிலும் ஈடுபட்ட ஆலவாய்ப் பெருமான், அன்று இரவு திருக்கோயில் பணி புரியும் தொண்டர்களுக்கும் பிற சிவனடியார்களுக்கும் கனவிலே தோன்றி, யாழ்ப்பாணரைக் கோயிலுள் அழைத்துச் சென்று தரிசனம் செய்து வைக்கும்படி கட்டளையிட்டார். மறுநாள் விடிந்தவுடன் அடியார்கள் கூடித் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரிடம் வந்து இறைவன் திருக்குறிப்பைச் சொன்னார்கள். நாயனார் இறைவன் திருவருள் இருந்தவாறு என்னே என்று உருகி அவர்கள் பின் சென்று இறைவன் சந்நிதியை அடைந்தார்.

இறைவனைத் தரிசித்து என்றும் இல்லாத இன்பம் பெற்றார். அப்பால் அங்கே அமர்ந்து யாழை மீட்டி இறைவன் இசை கூறும் பாடல்களை மெய்ம்மறந்து வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

அப்போது அசரீரி வாக்கு ஒன்று எழுந்தது. கீழே இருந்து பாணர் பாடினால் தரையின் ஈரத்தால் யாழின் நரம்புக் கட்டுக் குலையுமாதலால் அவருக்குப் பலகை இட வேண்டுமென்று இறைவனுடைய அருளொலி கேட்டது. உடனே தொண்டர்கள் வியந்து அவ்வாறே நாயனாருக்கு ஓர் அழகிய பீடத்தை இட்டு அதன்மேல் அமர்ந்து பாடும்படி வேண்டினார்கள். யாழ்ப்பாணர் அதன்மேல் இருந்து உள்ளமுருக உடலுருக மிகமிக இனிமையாக

இறைவன் புகழை யாழிசைப் பாட்டினல் வடித்துப் பாடினர்.

திருவாலவாய்த் தரிசனத்தின்பின் இவர் வேறு பல திருப்பதிகளுக்குச் சென்று வழிபட்டுத் திருவாரூரை வந்து அடைந்தார். அங்கும் திருக்கோயில் வாயிலுக்குமுன் சென்று இறைவன் புகழைப் பாடினர். இறைவன் அருளால் தொண்டர்கள் இவர் பெருமையை நன்கு அறிந்து தனியே வடதிசையில் ஒரு புதிய வாயிலை உண்டாக்கி அதன் வழியே இவரைக் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். உள்ளே சென்று மூலத்தானத்து மூர்த்தியையும் அமரவிடங்கத் தியாகேசனையும் தரிசித்துப் பாடி இன்புற்ருர்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேறு தலங்களுக்குச் சென்று வழிபாடு ஆற்றிச் சென்றுகொண்டிருந்தார் திருநீலகண்டத்துப் பெரும்பாணர். அப்போது சீகாழியில் இறைவி தந்த ஞானப்பாலை உண்டு தெள்ளமுதத் தேவாரப் பதிகங்களை வெள்ளமெனப் பாடி வருகின்ருர் திருஞானசம்பந்தர் என்ற செய்தி தமிழ்நாடெங்கும் பரந்திருந்தது. அங்கங்கே உள்ளவர்கள் சீகாழிக்குச் சென்று சம்பந்தப் பெருமானைத் தரிசித்து வந்தார்கள். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் இந்தச் செய்தியை அறிந்து தம்முடைய மனைவியாருடன் சீகாழியை அடைந்து ஞானசம்பந்தரை வணங்கினர். சம்பந்தர் அவரை உபசரித்து அவருக்குத் தனியே இருக்கை யமைத்து அதில் தங்கும்படி செய்தார். யாழ்ப்பாணர் அப்பெருமானுடன் எப்போதும் இருந்து அவருடைய திருப்பதிகங்களை யாழிலிட்டுப் பாட வேண்டும் என்ற தம் விருப்பத்தை எடுத்துரைத்தார். சம்பந்தர் அவ்வாறே ஆகுக என்று அருள, அதுமுதல் தேவாரத் திருப்பதிகத்தை உடனிருந்து யாழிற் பொருத்தி வாசிக்கும் தொண்டைச் செய்து இன்புற்ருர்.

திருப்பெருமண நல்லூரில் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமணத்தில் தோன்றிய சோதியுள் அப்பெருமானுடன் புக்கு இறைவன் திருவடியை அடைந்தார்.

70. சடைய நாயனார்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருநாவலூரில் பிறந்தவர். அவரை ஈன்றெடுத்த பெரியார் சடையர் என்னும் திருநாமம் உடையவர். ஆதி சைவ குலத்தில் தோன்றிய உத்தமர். தாம் முன்னைப் பிறவியில் செய்த புண்ணியப் பயனாக நம்பி ஆரூரரைப் பெற்றெடுத்தார்.

அவர்களுக்கு ஆரூரில் உள்ள தியாகராசர் குல தெய்வ மாதலின் தம்முடைய குமாரருக்கு ஆரூரர் என்ற திருநாமத்தைச் சூட்டினார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய காலத்தில் அவர் தகப்பனார் இறைவன் திருவடியை அடைந்து விட்டார் என்று தெரிகிறது. திருத்தொண்டத் தொகையில், "என்னவனும் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்" என்று வருவதனால் இதனை உணரலாம். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம்மைப் பல இடங்களில் சடையனார் புதல்வர் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்.

"ஊரன், சடையன்றன் காதலன்"
"சடையன்றன் சிறுவன் வன்றொண்டன்"
"சடையன் திருவாரூரன்"
"நண்புடைய நன்சடையன் சிறுவன்"
"சடையன் காதலன்"

என்பனபோல வரும் இடங்களைக் காண்க. சடைய நாயனார் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராக இன்று விளங்குகிறார்.

71. இசைஞானியார்

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் மூன்றுபேர் பெண்மணிகள். ஒருவர் காரைக்காலம்மையார். மற்றொருவர் மங்கையர்க்கரசியார். பின்னும் ஒருவர் இசை ஞானியார். இந்த மூவரிலும் நாயன்மார் கூட்டத்தில் சேர்ந்த கணவர்களைப் பெற்றவர் இருவர். நின்ற சீர் நெடுமாற நாயனாரைக் கணவராகப் பெற்றவர் மங்கையர்க் கரசியார்; சடையனாராகிய நாயனாரைக் கணவராகப் பெற்றவர் இசைஞானியார். இந்த இருவருள்ளும், தாம், தம் கணவர், தம் புதல்வர் என்று குடும்ப முழுவதுமே நாயன்மார்களாக உள்ள பெருமை இசைஞானியாருக்கு இருக்கிறது. அறுபது நாயன்மார்களுடன் இந்தக் குடும்பத்தினரும் சேர்ந்து அறுபத்து மூவர் ஆயினர்.

வன்றொண்டர், நாவலாரூரர், தம்பிரான் தோழர், ஆளுடைய நம்பிகள் என்று சிறப்பிக்கப் பெறும் சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரைத் திருவயிறு வாய்க்கும் பேறு பெற்றவர் இசைஞானியார். அவருடைய திருநாமம் இயற்பெயரோ, அன்றிச் சிறப்புப் பெயரோ அறியோம். இசைக்கலையில் பெருஞான முடையவராதலின் யாவரும் அவரை இயற்பெயரால் சுட்டிக் கூறாமல், இசைஞானியார் என்று சிறப்பித்துக் கூறும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருக்கலாம். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய இயற் பெயர் இன்னதென்று சேக்கிழாரும் சொல்லவில்லை; ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் கூறிக்கொள்ளவில்லை. ஞானப்பால் உண்டதனால் பெற்ற சிறப்புப் பெயரே உலகறிய முழங்குகிறது. அதுபோல இசைஞானச் சிறப்பினால் இசை ஞானியார் என்று யாவரும் குறிக்கும் வழக்கு உண்டாயிற்று என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் திருத்தொண்டில் ஈடுபட்டவர் சுந்தரர். "சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்" ஆதலால், அவனருளே துணையாகத் திருப்பதிகங்களை இசையுடன் பாடலானார்.

"மந்தம் முழவம் இயம்பும் வளவயல் நாவலா ரூரன்
சந்த மிசையொடும் வல்லார்"
"ஒலிகொள் இன்னிசைச் செந்தமிழ் பத்தும்"
"பாடல் பத்தும், உன்னி இன்னிசை பாடுவார்"

என்பவற்றில் சுந்தரர் இசையுடன் பதிகங்களைப் பாடினார் என்பது புலனாகும். அவர் இசையில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தவர். அந்த இசையறிவு தாயாரிடமிருந்து கருவோடு வந்தது என்று கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும் அல்லவா ?

சிவபெருமானிடம் பேரன்பும் அறிவுணர்வும் உள்ள இசை ஞானியார் திருவயிற்றில் ஆலால சுந்தரர் திருவவதாரம் செய்ய வேண்டுமானால், அப்பெருமாட்டியாருடைய புண்ணியப் பயனை அளவிட்டு உரைக்க ஒண்ணுமோ? திருத்தொண்டர் புராணசாரம் பின் வருமாறு அவரைப் போற்றுகிறது.

"நாவற் றிருப்பதிக்கோர் செல்வச் சைவ
நாயகமாம் சடையனார் நயந்த இன்பப்
பூவை குலமடத்தை பொற்பார் கொம்பு
புனிதமிகு நீறணிந்து போற்றி செய்தே
ஆவிற் றிகழ்தலைவன் வலிய ஆண்ட
ஆரூரர் அவதரிக்க அருந்தவங்கள் புரிந்தார்
யாவருக்கும் எட்டாத இசைந்த இன்ப
இசைஞானி எனஞானம் எளிதாம் அன்றே."

72. சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்

திரு அவதாரம்

தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து பாற்கடலைக் கடைந்தனர். கற்பகம் வந்தது; காமதேனு வந்தது; இன்னும் பல பொருள்கள் வந்தன. இந்திரனும் பிறரும் அவற்றைத் தமக்குரிய பொருள்களாக்கிக் கொண்டனர். இன்னும் அமுது எழவில்லை. அதற்குமுன் பெரு நஞ்சு தோன்றியது; தன் காற்றுப் பட்டாலே மயங்கி வீழச் செய்யும் ஆலகால விடம் தோன்றியது.

அப்பொழுது அமரர் அஞ்சி நடுங்கினர். சாவாமையைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையினுல் பாற்கடலைக் கடையப் போக, இப்போது உலகையே கணத்தில் முடிக்கும் நஞ்சு எழுந்ததே என்று விதிர் விதிர்த்தனர். யாவரும் சிவபெருமானுக்கு முன் சென்று விழுந்து வணங்கித் தமக்கு வந்த இன்னலைக் கூறி முறையிட்டனர். கருணுநிதியாகிய சிவபெருமான், அவர்கள் அதுகாறும், தன்னை நினையாதிருந்த குற்றத்தை மறந்து அவர்களுக்கு அருள்புரியத் திருவுள்ளம் கொண்டான். "நஞ்சைக் கொணருங்கள். நான் அதை விழுங்குகிறேன்" என்ருன்.

"நஞ்சைக் கொணர்வதா! அதன் அருகில் யார் போக முடியும்?" என்று நடுங்கிக் கூறினர் அமரர்.

இறைவன் உள்ளே சென்று நிலைக்கண்ணுடியின் முன் நின்று தன் திருக்கோலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். கண்ணுடியில் தோன்றிய உருவத்திலிருந்து பேரழகனுக ஒரு மூர்த்தி தோன்றினுன். சுந்தரனுகிய அவனை நோக்கி, "நீ உடனே சென்று ஆலால நஞ்சைக் கொண்டுவா" என்று ஈசன் பணித்தான். அவன் அப்படியே செய்ய, அந்த நஞ்சை இறைவன் விழுங்கி அதனைத் தன் கண்டத்

திலே நிறுத்திக்கொண்டான். அமரர் தமக்கு வந்த இடையூறு அகன்று அமுதம் கடைந்து உண்டனர்.

தன் போழகினுலும், ஆலால நஞ்சை எடுத்துவந்த பெருமையாலும் ஆடியில் தோன்றிய அழகனுக்கு ஆலால சுந்தரன் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவன் சிவபிரானுடைய அணுக்கத் தொண்டனாக, இறைவனுக்கு வேண்டிய மாலை, திருநீறு முதலியவற்றை எடுத்துச்சென்று வழங்கும் பணியைப் புரிந்து வந்தான்.

ஒருநாள் திருக்கயிலையில் உள்ள நந்தவனத்தில் தேவி கூந்தலில் அணியும் பொருட்டு, அன்னையின் தோழிகளாகிய அனிந்திதை கமலினி என்னும் இருவரும் பூக் கொய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஆலால சுந்தரன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அவன் அங்கே மலர் கொய்து கொண்டிருந்த இருவரையும் கண்டான். அவன் உள்ளத்தே ஒரு கிளர்ச்சி தோன்ற அவ்விருவர்பாலும் தன் மனத்தைப் போக்கினன். அவனைக் கண்ட அவ்விரு மாதரும் அவனுடைய திருவுருவ எழிலைக் கண்டு உள்ளத்தே இருத்தினர்.

ஆலால சுந்தரன் மலர்களைக் கொய்து சென்றான். மங்கையர் இருவரும் அப்படியே மலர் கொய்து எடுத்துச் சென்று இறைவியை அடைந்தனர். சிவபெருமான் ஆலாலசுந்தரன் தன் உள்ளத்தை இரு மங்கையர்பால் போக்கிய செய்தியை உணர்ந்து கொண்டான். அவனை நோக்கி, ''நீ இருவர்பாலும் காதல் கொண்டனை. அந்தக் காதல் கனிந்து இன்பம் பெறவேண்டும்; அந்தச் செயல் நிலவுலகில்தான் நிகழவேண்டும். ஆதலின் நீ உலகில் பிறந்து, அந்த இருமங்கையரோடு ஒன்றி இன்புற்று வாழ்ந்து, பின்பு இங்கே வருவாயாக'' என்று பணித்தான்.

அதுகேட்ட ஆலால சுந்தரன் கைகளைக் கூப்பி, ''எம்பெருமானே, தேவரீருடைய திருவடிக்கு அணுக்கத்

தொண்டு புரியும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இங்கிருந்து பிரிந்து உலகில் பிறவி எடுத்தால் நான் மயக்கமுற்று வருந்துவேனே! அந்த மையல் மானிடப் பிறவியிலே என்னை வந்து தடுத்தாட்கொண்டருள வேண்டும்'' என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டான். இறைவன் அப்படியே செய்வதாக அருளினான்.

அன்று அங்கே நிகழ்ந்த இந்த அருட்செயலின் விளைவாக, மாதவம் செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடவும், தீதிலாத் திருப்பதிகமாகிய தொண்டத்தொகை தோன்றவும், ஆலால சுந்தரன் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ குடும்பத்தில் நம்பியாரூரராகத் தோன்றினான். கமலினி திருவாரூரில் பரவை நாச்சியாராகவும், அனிந்திதை திருவொற்றியூரில் சங்கிலி நாச்சியாராகவும் தோன்றினர்.

வைதிகத் திருவும் மன்னவர் திருவும்

நடு நாட்டில் திருமுனைப்பாடி நாடு என்பது ஒரு பகுதி. அந்த நாட்டில் திருநாவலூர் என்னும் ஊரில் மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் ஆதிசைவர் குலத்தில் தோன்றிச் சிறப்புப் பெற்றார் சடையனார் என்னும் பெரியார். அவருடைய மனைவியார் இசைஞானியார். இருவருக்கும் குழந்தையாகத் திருவவதாரம் செய்தார் ஆலால சுந்தரர். அவருக்கு ஆரூரன் என்று திருநாமம் இட்டு அன்புடன் வளர்த்து வந்தனர்.

குழந்தை இனிது வளர்ந்து வந்தது. திருக்கோவலூரில் இருந்து திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்டுவந்த நரசிங்க முனையரையர் என்னும் ன்னர், அடிக்கடி திருநாவலூர் வந்து இறைவனைத் தரிசித்துக்கொண்டு செல்வார். ஆரூரர் பிள்ளைப் ராய விளையாடல்களைப் பயின்று வந்தார். சிற்றில் சிதைத்தும் சிறு தேருருட்டியும் விளையாடினார். ஒருநாள் தரிசனத்துக்கு வந்திருந்த

நரசிங்க முனையரையர் இந்தக் குழந்தையைக் கண்டார். அழகும் ஒளியும் மிக்க அந்தத் திருவுருவம் அவர் கண்ணை யும் கருத்தையும் ஈர்த்தது. அதுமுதல் அம்மன்னர் நாவலூர் வரும்போதெல்லாம் ஆரூரரைக் கண்டு எடுத்துத் தழுவி முத்தமிட்டுச் சீராட்டி இன்புறலானார். ஆரூரருக் கும் நரசிங்க முனையரையருக்கு மிடையே அன்பு முதிர்ந்து வந்தது. மன்னருக்கு ஆரூரரைத் தம்முடனே இருக்கச் செய்து பேணி வளர்த்துவர வேண்டுமென்ற ஆர்வம் உண்டாயிற்று. தம்முடைய கருத்தை மெல்லச் சடை யனாருக்கும் இசை ஞானியாருக்கும் தெரிவித்தார். மன்னருடைய பேரார்வத்தைக் கண்டு அவர்கள் உடன் பட்டனர். உடனே நரசிங்க முனையரையர், அவரைத் தம் பிள்ளையாக ஏற்று அரசிளங்குமரனைப் போலவே வளர்த்து வந்தார்.

அந்தணருக்கேற்ற பண்பும் அரசருக்கேற்ற செல்வத் திருக்கோலமும் பெற்று ஆரூரர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தார். உரிய காலத்தில் அவருக்கு உபநயனம் செய்து கலைகளைக் கற்பிக்கலானார் மன்னர். அரசருக்கு ஏற்ற ஆனையேற்றம் குதிரை யேற்றங்களைப் பழகினார் ஆலால சுந்தரர். ஆதி சைவருக்கு ஏற்ப மறையும் ஆகமமும் பிற கலைகளும் பயின்றார். அறிவிலே மிக்கு விளங்கித் தம்மைப் பெற்றாருக்கும் வளர்த்தவருக்கும் வியப்பையும் பெருமிதத்தையும் மகிழ்ச் சியையும் அளித்தார்.

அவருக்குத் திருமணம் செய்வதற்குரிய பருவம் வந்தது. சிறந்த குலப் பெண் ஒருத்தியைத் தேர்ந்து மணம்புரிய வேண்டும் என்று சடையனார் முயன்றார். அருகே உள்ள புத்தூர் என்ற ஊரில் சடங்கவி சிவா சாரியர் என்ற ஆதி சைவருடைய திருமகளைத் தேர்ந்து, அவளைச் சுந்தரருக்குரிய இல்லக் கிழத்தியாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்தார்.

நரசிங்க முனையரையர் இதனை அறிந்து மகிழ்ந்து, அரசர் திருவுக்கு ஏற்ற வகையில் திருமணத்தை நடத்த வேண்டுமென்று எண்ணி அதற்கு ஆவன புரிந்தார். முகூர்த்த நாளைக் குறித்துத் திருமண ஓலையும் போக்கினார்கள்.

இந்தத் திருமணத்தைக் கண்டு களிப்பதற்காகப் பல ஊர்களிலிருந்து மக்கள் திரண்டு வந்தனர். ஆடவரும் பெண்டிரும் வந்து மொய்த்தனர்.

தடுத்தாட் கொண்ட அருள்

திருமண நாள் வந்தது. ஆரூரர் திருமஞ்சனம் செய்து கொண்டு ஆடை அணி அணிந்து திருமணக்கோலம் கொண்டார். யோகப் புரவியில் ஏறிக்கொண்டு உறவினரும் பிறரும் சூழ மங்கல வாத்தியம் முழங்கத் திருநாவலூரிலிருந்து பெண் உள்ள ஊராகிய புத்தூருக்கு வந்தார். இந்தத் திருமண ஆரவாரத்தோடு பெருங் கூட்டம் புத்தூருக்கு வந்தமையால் அன்று முதல் அவ்வூருக்கு மணம் வந்த புத்தூர் என்ற திருப்பெயர் வழங்கலாயிற்று.

புத்தூரில் உள்ளவர்கள் மாப்பிள்ளை வருவதை அறிந்து ஊரெல்லாம் அலங்கரித்திருந்தார்கள். நிறைகுடம், தூபம், தீபம், பாலிகைகள் ஆகியவற்றை ஏந்தினார்கள். மலரையும் அறுகையும் சுண்ணத்தையும் தூவினார்கள். பொரியை வீசினார்கள். சந்தனப் புனலைத் தெளித்தார்கள். இவ்வாறு அந்தணாளர்கள், திருமணக் கூட்டத்தை எதிர் கொள்ள வந்தார்கள்.

சுந்தரர் மணப்பந்தருக்கு அருகில் வந்து இறங்கினார். அப்பொழுது இறைவன் அப்பெருமானைத் தடுத்தாட் கொள்வதாக அருளிய செயலை நிகழ்த்தப் புக்கான். அவன் ஒரு கிழவேதியராகக் கோலம் பூண்டு எழுந்தருளி வந்தான்.

திருமணப் பந்தருக்குள் புகுந்த அம்முதியவர், "இங்குள்ள யாவரும் யான் சொல்லப் போவதைக் கேளுங்கள்" என்று சொன்னார். அங்கிருந்த அந்தணர்களும் சுந்தரரும் அந்த முதியவரை நோக்கி, "நும் வரவு நல்வரவாகுக! நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள்" என்றனர்.

அந்த முதியவர் நாவலூர் நம்பியை நோக்கி, "உனக்கும் நமக்குமிடையே ஒரு வழக்கிருக்கிறது. அதை முடித்த பிறகே நீ திருமணம் செய்யப் புகவேண்டும்" என்றார்.

"உமக்கு அப்படி ஒரு வழக்கு உண்டானால் அதை முடித்த பிறகே நான் திருமணம் செய்துகொள்வேன்; சொல்லுங்கள்" என்றார் சுந்தரர்.

உடனே அந்தணர் சபையில் உள்ள அனைவரையும் நோக்கி, "இந்நாவலாரூரன் என்னுடைய அடிமை" என்று சொன்னார். அது கேட்டவர்கள், "இவர் எதற்காக இப்படிப் பேசுகிறார்?" என்று யோசித்தனர். "இது என்ன புதிய வழக்காக இருக்கிறதே!" என்று சிரித்தனர். சுந்தரர், "இந்த அந்தணர் பேசுவது நன்றாயிருக்கிறது!" என்று கூறிச் சிரித்தார்.

அதுகண்ட முதியவர் தம் உத்தரீயத்தைத் தோள்மேல் போட்டுக் கொண்டு சுந்தரருக்கு முன் சென்று, "என்ன சிரிக்கிறாய்? இதோ பார்; உன் தந்தைக்கும் தந்தை எனக்கு எழுதித் தந்த அடிமை யோலை இது. இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு நீ சிரிக்கிறாயே!" என்று வெகுளிக் குறிப்புடன் கேட்டார்.

"அந்தணர் ஒருவர் வேறு அந்தணருக்கு அடிமையாவது வழக்கம் இல்லையே! நீர் புதியதாகச் சொல்கிறீரே! இது வரையில் கேளாத அதிசயம் உம்முடைய வாயாலே புதிதாகக் கேட்டோம். நீர் பித்தனோ?" என்றார் சுந்தரர்.

"நான் பித்தனுகட்டும்; அல்லது பேயனே ஆகட்டும். அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. நீ என்னை எவ்வளவு இழிவாகப் பேசினுலும் நான் நாணம் அடைய மாட்டேன். என்னை உனக்குத் தெரியாவிட்டால், நின்று வித்தகம் பேசாதே; எனக்குப் பணி செய்யவேண்டும்; அது அடிமையின் கடமை."

சுந்தரருக்கு யோசனை படர்ந்தது; 'இவரைக் கண்டால் என் உள்ளம் அன்பு மீதூர உருகுகிறது. ஆனல் இவர் கூறும் பைத்தியக்கார வார்த்தையோ கோபத்தை எழச் செய்கிறது. அடிமை ஓலை இருக்கிற தென்கிருரே; அதையும் பார்த்து விடுவோம்' என்று எண்ணி, "எங்கே, அந்த ஓலையைக் காட்டும்" என்ருர்.

அதைக் கேட்ட அந்தணர், "நீ ஓலையைப் பார்க்கும் தகுதி உடையவனுவாயோ? சபைக்காரருக்குமுன் காட்டுவேன்! நீ ஆளாகப் பணி செய்யக் கடமைப் பட்டவன்" என்ருர்.

அது கேட்ட ஆரூரருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. அவரிடம் இருந்த ஓலையைப் பறிப்பதற்கு அவரைத் தொடர்ந்தார். முதியவர் திருமணப் பந்தரிலே ஓட, அவரைப் பின்பற்றிச் சென்ற சுந்தரர் அவரிடமிருந்த ஓலையை வலியப்பற்றி வாங்கி, "அந்தணர் அடிமை யாவதாவது! இது என்ன முறை?" என்று சொல்லி அவ்வோலையைக்கிழித்து எறிந்தார். அதுகண்ட அவர், "இது என்ன அநியாயம்!" என்று முறையிட்டார்.

அருகில் இருந்தவர்கள் சுந்தரரை விலக்கி, முதியவரை நோக்கி, "நீர் சொல்லுகிற முறை உலகில் எங்கும் இல்லாத சம்பிரதாயமாக இருக்கிறதே! இதை வைத்துக் கொண்டு வழக்கிடும் நீர் யார்? எங்கே இருக்கிறீர்? சொல்லும்" என்ருர்கள்.

"நான் இங்கே இருப்பவன்தான். இதோ அருகில் இருக்கிற வெண்ணெய் நல்லூர்தான் என் ஊர். அது இருக்கட்டும். வலிய என் கையிலுள்ள ஆவண ஓலையை வாங்கி இவன் கிழித்தானே; இதுவே இவன் உண்மையை மாற்றுவதற்காகச் செய்த காரியம் அல்லவா? இதிலிருந்தே இவன் அடிமை யென்பதைக் காட்டிவிட்டான்" என்று முதியவர் கூறினர்.

ஆரூரர், 'இவர் யாரோ பழைய மன்ருடிபோல் இருக்கிருர்' என்று எண்ணிஞர். அவர் உள்ளத்தே அவரையும் அறியாமல் அன்பு பொங்கியது. "நீர் வெண்ணெய் நல்லூர்க்காரராஞல் இந்த வழக்கை அந்த ஊரில் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்; வாரும்" என்ருர்.

"அப்படியே செய்யலாம். நீ வெண்ணெய் நல்லூருக்கு வந்தால், அவ்வூர்ச் சபையோரறிய நான்மறையோர் முன் என்னிடமுள்ள மூல ஓலையைக் காட்டி நீ அடிமை என்பதை நிறுவுவேன். நீ கிழித்தது படியோலைதான்" என்று சொல்லித் தடியை ஊன்றிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

அந்த மறையவர் பின்னே காந்தத்தைச் சார்ந்து இரும்பு செல்லுவதைப்போல ஆரூரர் சென்ருர். சுற்றத்தினரும், "இது என்ன வியப்பாயிருக்கிறது!" என்று அவருடன் சென்றனர். யாவரும் வெண்ணெய் நல்லூரை அணுகி அங்குள்ள சபையை அடைந்தார்கள். அக்காலத்தில் ஊருக்கு ஊர் நல்லவர்களும் பெரியவர்களும் சேர்ந்த சபை ஒன்று இருக்கும். ஊருக்குப் பொதுவான காரியங்களை அச்சபையினர் கவனித்து நடத்துவார்கள். ஊரில் ஏதேனும் வழக்கு எழுந்ததாஞல் சபையினர் அதை விசாரித்து முடிவு செய்வார்கள்.

வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சபையில் இருந்த நான்மறையோர் முன் நின்று முதிய அந்தணர், "இந்த நாவலாரூரன்

என் அடிமை. அதற்குச் சான்ருக நான் காட்டிய ஓலையை இவன் கிழித்தெறிந்து விட்டான். இதோ வந்திருக்கிருன். இது என் முறைப்பாடு" என்ருர்.

அவையிலிருந்த பெரியவர்கள் அதைக் கேட்டு, "என்ன ஐயா, புதிய வழக்கைச் சொல்கிறீரே. இந்த மாநிலத்தில் அந்தணர் அடிமையாதல் இல்லையே!" என்றனர்.

"இது பரம்பரையாக இசைந்து வந்த வழக்கம் அல்லவோ? இவன் கிழித்த ஓலை இவன் தந்தைக்குத் தந்தை எனக்கு எழுதிக் கொடுத்தது" என்ருர்.

உடனே அவையினர் சுந்தரரை நோக்கி, "மனம் இசைந்து எழுதிய ஓலையை இவர் காட்டினாரானல், அதை வலிய வாங்கிக் கிழிப்பது வெற்றி யாகுமா? இந்தத் தளர்ந்த வேதியர் தம்முடைய வழக்கைச் சொன்னர். உம்முடைய எண்ணம் யாது?" என்று கேட்டனர்.

"எல்லா நூல்களையும் உணர்ந்த பெரியவர்களே, நான் ஆதி சைவன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். என்னைத் தமக்கு அடிமை என்று இவர் சாதிக்கிருர். இது மனத்திஞல் அறிவதற்கரிய மாயையாக அல்லவா இருக்கிறது? நான் என்ன சொல்லட்டும்? எனக்கு இன்னதென்றே விளங்கவில்லை" என்ருர் சுந்தரர்.

அவையினர் அந்தணர் பெருமானை நோக்கி, "இவர் உம்முடைய அடிமை என்பதை எம்முன் சான்றுடன் நிறுவவேண்டும். ஆட்சியோ ஆவணமோ பிறர் கண்ட காட்சியோ இந்த மூன்றில் ஒன்று காட்டுவீராக" என்று கூற, அவர், "முன்னே இவன் கிழித்த ஓலை படியெடுத்த ஓலை; அதற்கு மூலமாகிய ஓலை என்னிடம் வைத்திருக்கின்றேன்" என்ருர். "அப்படியாஞல் அதைக் காட்டுக" என்று சபையினர் சொல்ல, "நான் காட்டுவேன்; ஆனல்

இவன் வலிய அதனையும் பற்றிக் கிழித்தெறிந்துவிட்டால் நான் என் செய்வேன்!" என்று கூற, "அவ்வாறு செய்ய ஒட்டோம்" என்று அவையினர் உறுதி கூறவே, மறையவர் ஓலையை எடுத்துக் காட்டினார்.

அவையோரின் ஏவலின்படி அங்கிருந்த கரணத்தான் அதை வாங்கினான். பழையதாக இருந்த அதை விரித்து வாசிக்கலானான். "நாவலூரிலுள்ள ஆதிசைவ மறையோன் ஆரூரனாகிய நான், பெரிய அந்தணராகிய வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தனுக்கு எழுதிக் கொடுத்த ஓலையாவது: நானும் என்னுடைய மரபில் வருவோரும் இவருக்கு அடிமையாகித் தொண்டு புரியக் கடவேமாக! இதற்கு இவை என் எழுத்து" என்று ஓலையை வாசிக்கக் கேட்ட மறையவர்கள், மேலெழுத்திட்டவர்களின் பெயரையும் கேட்டு, அவர்கள் அவ்வெழுத்துக்களைக் கண்டு, "அவை அவர்கள் எழுத்தே" என்று ஒப்புக்கொண்டனர். பின்பு சுந்தரரைப் பார்த்து, "இந்தக் கையெழுத்து உங்கள் பாட்டனாருடைய எழுத்துத்தானா என்பதைத் தெளிவாகப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளுங்கள்" என்றனர். அப்போது வழக்கிட வந்த பிரானார், "இவனுடைய பாட்டனார் எழுதிய வேறு ஓலைகள் உண்டானால் அவற்றைக் கொணர்ந்து இதனோடு நன்றாக ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்துத் தெளியுங்கள்" என்றார்.

அவையினர் அப்படியே ஆவணக் களரியில் காப்பில் இருந்த ஓலைகளை எடுத்து வரச்செய்து ஒப்பு நோக்கிய பொழுது இரண்டும் ஒத்திருந்ததைக் கண்டார்கள். உடனே, "இனிப் பார்க்க வேண்டியது வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்த மறையவருக்கு நம்பியாரூரராகிய நீர் தோற்றீர். ஆகவே ஆவணத்தில் உள்ளபடி இவருக்கு ஏவல் செய்வது உம்முடைய கடமை" என்று அவையினர் தீர்ப்பு அளித்தார்கள்.

சுந்தரர், "நீதிமுறை இதுவானல் நான் இதற்கு இசையமாட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமோ?" என்று சொல்லி நின்றார்.

அப்போது அவையினர் முதுமறையவரை நோக்கி, "அந்தணர் பெருமானே, நீர் காட்டிய ஆவணத்தில் உமக்கு எங்கள் ஊர் என்று இருக்கிறதே! உம்முடைய வீடு இங்கே எங்கிருக்கிறது? எவ்வளவு காலமாக வாழ்கிறீர்?" என்று கேட்டனர்.

வழக்கில் வெற்றி பெற்ற புண்ணிய முனிவர், "என்னை ஒருவரும் அறிந்திலீரோ? அப்படியானல் என்னுடன் வாரும்" என்று கூறி, அவையிலுள்ள மறையவர்களும், நம்பி ஆரூரரும் பின் தொடர்ந்து செல்ல, முன் நடந்தார். திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள திருக்கோயிலாகிய திருவருட்டுறைக்குள் புகுந்தவர் மறைந்தார். பின் வந்தவர்கள் அவரைக் காணுமல் திகைத்தனர்.

"பெரியவர் இந்தக் கோயிலில் புக்கது ஏன்?" என்று எண்ணிய சுந்தரர், தனியே திருவருட்டுறைக்குள் புகுந்து அழைக்க, இறைவன் இடபவாகனரூடனுய்த் தோன்றி, "நீ நம்முடைய தொண்டன். நம்முடைய ஏவலாலே உலகில் பிறந்தாய். நாம் வாக்களித்தபடி இங்கே வந்து உன்னைத் தடுத்தாட் கொண்டோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.

இதனைக் கேட்ட நம்பி ஆரூரர் தாய்ப்பசுவின் கனைப்பைக் கேட்ட கன்றைப் போலக் கதறித் தலைமேல் கைகுவித்து ஆடினர்; பாடினர்; "எம்பெருமான் என்னை வலிய ஆட்கொண்ட பேரருள்தான் என்னே!" என்று விம்மினர். அப்போது இறைவன், "நீ என்னிடம் வன்மையாகப் பேசினமையின் உனக்கு வன்றெண்டன் என்னும் பெயர் அமைவதாகுக. நமக்கு விருப்பமான அருச்சனை

பாட்டே ஆகும்; ஆதலால் நீ தமிழ்ப் பாக்களால் நம்மைப் பாடுக" என்று பணித்தான். சுந்தரர் தொழுதபடியே, "வேதியனாகி வந்து வழக்கினால் வென்று ஆட்கொண்ட ஆரமுதே, குணப்பெருங்கடலே, உன்னிடம் எதை அறிந்து எப்படிப் பாடுவேன்!" என்று உருகினார். இறைவன், "முன்பு நம்மைப் பித்தன் என்று மொழிந்தாய் ஆதலின், பித்தனென்றே எடுத்துப் பாடுவாயாக" என்று அருளினான்.

அந்த அருளே துணையாக வன்றொண்டர், "பித்தா பிறை சூடீ" என்று எடுத்துத் தேவாரப் பதிகத்தைப் பாடலானார்.

திருத்தில்லைக் காட்சி

இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயாக இருக்கிறான். அவ்வுயிர்கள் வாழ வேண்டிய கருவிகளைப் படைத்திருக்கிறான். அவனை நாம் மறந்தாலும் நம்மை அவன் மறப்பதில்லை. நமக்கு அவனிடம் அன்பு இருக்கிறதோ இல்லையோ நம்பால் அவனுக்கு உள்ள அருளுக்கு அளவே இல்லை. தாய்க்குக் குழந்தைகளிடத்தில் பெருங் கருணை இருக்கிறது. ஆனால் குழந்தைகள் வளர்ந்த பிறகு அன்னையிடம் அன்புடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று சொல்ல இயலாது. சில சமயங்களில் மிடுக்குடைய மக்கள் தாயைப் புறக்கணிப்பதும் உண்டு. அப்பொழுதும் தாய்க்குப் பிள்ளைப் பாசம் விடுவதில்லை. இதனை எண்ணியே, "பெற்ற மனம் பித்து; பிள்ளை மனம் கல்லு" என்ற பழமொழி எழுந்தது.

இறைவன் கருணையே வடிவானவன். அவனுடைய பேரருளுக்கு இணையே இல்லை. மக்களுடைய நெஞ்சமோ கல்லாக இருக்கிறது. அதனை அறிந்தும் இறைவன் உயிர்கள் வாழ வகை செய்துகொண்டே இருக்கிறான்.

பிள்ளைகளின் மனம் கல்லாக இருந்தாலும் இறைவனுடைய அருளுள்ளம் அவர்கள்பால் பித்துடையதாக இருக்கிறது.

இவற்றை யெல்லாம் எண்ணியே நாவலாரூரராகிய சுந்தரர் "பித்தா" என்று திருப்பதிகத்தைத்தொடங்கினார்.

பித்தாபிறை சூடிபெரு மானேஅரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
நல் லூரருட் டுறையுள்
அத்தாஉனக் காளாய்இனி அல்லேனென லாமே!

இறைவனைப் பித்தா என்றார். அதனை விளக்குபவர் போலப் பிறை சூடி என்றார். சந்திரன் தக்கயாகத்தில் இறைவனுடைய திருவடியால் தேய்க்கப் பெற்றவன். காலடியில் பட்ட பொருளைத் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொள்பவன் பித்தன் அல்லவா? ஆனால் பெருமான் தலைவன்; பெரியவன். அப்படித் தலையில் எடுத்து அணிந்ததற்குக் காரணம் அவனுடைய அருள்தான். அருளாளனாகிய அவன் இப்போது, "நான் அடிமை அல்ல" என்று மறுத்தும் வலியத் தடுத்தாட் கொண்டான். இப்போது சுந்தரர் அவனை மறக்கவில்லை. முன்பு மறந்தார். இனி எதனாலும் மறக்கமாட்டார்.

எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேன்!

[எதனாலும் உன்னை மறவாமல் நினைக்கின்றேன்.]

சுந்தரர், "நினைக்கின்றேன்" என்று சொன்னவர் அப்படிச் சொல்வது தவறு என்று எண்ணினார். உடனே, "நானாவது, நினைப்பதாவது! நான் நினைத்த அழகுதான் தெரிந்திருக்கிறதே! இறைவனே திருவருளாலே தன்னை என் மனத்தில் நினைக்கும்படி வந்து இருந்தான். அவன் என் மனத்தில் தன்னை வைத்து நினைக்கச் செய்வதனால்

நினைக்கின்றேன். இல்லையானால் அவனை நினைக்கவேண்டும் என்று எளியேனுக்குத் தோன்றுமோ, தோன்றாதோ?" என்ற எண்ணத்தினால்,

மனத்து உன்னை வைத்தாய்

என்றார்.

திருவெண்ணெய் நல்லூர் பெண்ணையாற்றங் கரையில் இருப்பது. ஆலயத்துக்கு அருட்டுறை என்று பெயர்.

வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையில் அத்தா.

இத்தகைய பெருமானுக்கு அநாதி காலமாக ஆளாக இருப்பவர் சுந்தரர். அந்த உறவை மாற்றி, பிணைப்பை மூறித்து, "நான் அடிமை அல்ல" என்று சொல்வது முறையா? அதுதானே பேதைமை? பைத்தியக்காரத்தனம்?

அத்தாஉனக் காளாய்,இனி அல்லேன்என லாமே?

திருப்பதிகம் முழுவதையும் பாடியருளினார் சுந்தரர். அப்போது இறைவன் அசரீரியாக, "இப்படியே உலகில் பல வேறு தலங்களில் உள்ள நம் புகழைப் பாடுவாயாக!" என்று அருளிச் செய்தான். சுந்தரர் திருநாவலூர் சென்று எம்பெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார்.

சுந்தரரை மணக்க இருந்த பெண், பின்பு கன்னியாகவே இருந்து அவரையே தியானம் செய்து வாழ்ந்து சிவலோக பதவியை அடைந்தாள்.

இறைவன் புகழ்பாடும் கடமையை மேற்கொண்ட சுந்தரர், திருத்துறையூர் சென்று பதிகம் பாடி அப்பால் வேறு சில தலங்களை வழிபட்டார். தில்லை சென்று நடம் புரியும் பெருமானை வணங்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்பால் எழுந்தது. பெண்ணையாற்றைக் கடந்து திருவதிகைப் புறத்தே அணைந்தார். உழவாரப் படையாளியாகிய திருநாவுக்கரசர் பலகாலம் வாழ்ந்து திருத்தொண்டு புரிந்த அத் திருப்பதியைத் தம் காலால் மிதிக்கக்கூடாது

என்று அருகிலுள்ள சித்தவடமடம் என்ற இடம் சென்று திருவதிகைப் பெருமானை எண்ணியபடியே படுத்திருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு முதிய வேதியராக எழுந்தருளிச் சுந்தரர் தங்கிய மடத்துக்குட் புகுந்து பள்ளி கொண்டான். சுந்தரர் தலையின்மேல் தன் திருவடி படும்படி படுத்திருந்தான். அப்போது சுந்தரர், "ஐயா, உம்முடைய அடியை என் தலையில் வைக்கிறீரே!" என்று சொன்னர். பெருமான், "திசையறியாத மயக்கம் என்னுடைய முதுமைப் பிராயத்தால் வந்துவிட்டது" என்று சொன்னன். உடனே சுந்தரர் வேறு பக்கமாகத் தலையை வைத்துப் படுத்தார். அப்போதும் அம்மறையவன் தலையின்மேல் கால் படும்படி படுத்திருக்கச் சுந்தரர், "இது என்ன? நான் எப்படிப் படுத்தாலும் என் தலைமேல் காலை வைக்கிறீரே! நீர் யார்?" என்று கேட்டார். அப்போது இறைவன், "என்னை நீ அறிந்திலையோ!" என்று சொல்லி மறைந்தருளினன்.

வந்த மறையவர் இறைவனே என்று அறிந்து மனம் உருகினர் ஆரூரர். உடனே திருவீரட்டானப் பெருமானை, "தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே" என்று தொடங்கி ஒரு திருப்பதிகம் பாடினர்.

பிறகு கெடில நதியில் நீராடி திருமாணிகுழியைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருத்தினைநகர் சென்று வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடித் திருத்தில்லை நோக்கிச் சென்றர். இசைக் கருவிகளின் கீத ஒலியும் வேத ஒலியும் இடையரு து ஒலிக்கும் தில்லையின் மருங்கே அணைந்தார். அப்பெரும்பதியின் எல்லையை வணங்கி வடக்குத் திருவாயிலின் வழியே உள்ளே புகுந்தார். அவருடைய வருகையை அறிந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அவரை எதிர்கொண்டு பணிந்து அழைத்துச் சென்றனர். சுந்தரரும் அவர்களைப் பணிந்து அம்பலவாணனை வணங்கும் பெருவிருப்பத்தோடு திருவீதி

யிலே புகுந்தார். வீதிவலம் வந்து திருக்கோயிலுள் புக்குத் திருச்சிற்றம்பலத்தை அடைந்து நடராசப் பெருமானை வணங்கினார்.

அப்போது அவர் அடைந்த பேரின்பத்தை என்ன வென்று சொல்வது! அவருடைய ஏனைய புலன்கள் உணர் விழந்து போகக் கண்கள் மட்டும் ஆடும்பெருமான் திருக் கோலத்தில் ஒன்றிவிட்டன. அந்தக்கரணங்கள் நான் கினுள் ஏனையவை ஒடுங்கி நிற்க, சித்தம் ஒன்றுமட்டும் எம்பெருமான் தியானத்தில் தனிநின்று ஒன்றியது. சத்துவகுணம் மேலோங்கி நிற்க, மற்றவை அடங்கின. இந்த நிலையில் நின்றார் அவர். இறைவன் திருக்கூத்துத் தரிசனம் அவருக்குக் கண்ணின் வழியே பேரானந்தக் கடலைப் புகுத்தியது. இந்த நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான் மிக அருமையாகப் பாடுகிறார்.

"ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும்ஆ னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்."

"இந்தத் திவ்யதரிசனம் பெறக்கிடைத்த இப்பிறவியே தூய பிறப்பு" என்று சுந்தரர் உருகினார். திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது வானில், "ஆரூருக்கு வருவாயாக" என்று ஓர் ஒலி எழுந்தது.

திருமணமும் தொண்டத்தொகை உதயமும்

"திருவாரூருக்கு வருக" என்ற ஒலியைக் கேட்டு இறைவனை இறைஞ்சித் தில்லையை விட்டுப் புறப்பட்டார்

சுந்தரர். தென்றிசை வாயில் வழியே புறம்போந்து கொள்ளிட நதியைக் கடந்து சீகாழியை அணுகினுர். அது திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரம் செய்த தலமாதலின், அதனுள்ளே மிதிக்கக் கூடாது என்று புறத்தே நின்று வணங்கினுர். அப்போது பிரமபுரீசர் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினுர். அங்கே திருப்பதிகம் பாடித் திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர், மயிலாடுதுறை, அம்பர் மாகாளம், திருப்புகலூர் முதலிய தலங்களை யெல்லாம் தரிசித்துக் கொண்டு திருவாரூரை அடைந்தார்.

"நாம் அழைக்க நம்பி ஆரூரன் இங்கே வருகின்றுன். அவனை எதிர்கொள்வீர்களாக" என்று திருவாரூரிலுள்ளாருக்கு எம்பெருமான் கனவில் அறிவித்தருளினுன். "சிவபெருமானுடைய அருள்பெற்ற ஆரூரர் நமக்குத் தலைவர்" என்ற அன்பு மீதூர, அவரை வரவேற்பதற்கு ஏற்ற வகையில் அவ்வூரினர் நகரை அலங்கரிக்கலாயினர். மாளிகைகளிலும் மண்டபங்களிலும் பெருங் கொடிகளைநாட்டினர். தோரணங்களைக் கட்டினர். கமுகும் வாழையும் நட்டனர். நிறை குடமும் விளக்குகளும் வைத்தனர். திண்ணைகளை மெழுகிச் சுண்ணமும் முத்தும் பரப்பிக் கோலம் இழைத்து மாலைகளை வரிசை வரிசையாகத் தொங்க விட்டனர். அங்கங்கே பந்தர்களை அமைத்தனர். வீதிகளில் பனிநீர் தெளித்தனர்.

மங்கலக் கருவிகள் முழங்கப் பாடல்கள் ஒலிக்க அணங்கினர் நடம்பயில எங்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் மிக்கது. அடியார்கள் குழுமித் திரண்டு நகரத்தின் வாயிலில் நாவலாரூரரை எதிர்நோக்கி நின்றிருந்தார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் வந்தவுடன் அவரை யாவரும் வணங்க, அவர் அஞ்சலி கூப்பித் திருவீதியூடே செல்லலானுர். போகும்போது, "எந்தை இருப்பதும் ஆரூர் அவர் எம்மையும் ஆள்வரோகேளீர்" எனவரும் திருப்பதிகத்தைப்

பாடினார். திருக்கோயில் சென்று திருவாயிலில் வணங்கிப் புகுந்து புற்றிடங் கொண்ட பெருமான் சந்நிதியிலே சென்று வழிபட்டார். அவருடைய உள்ளம் இன்பத்தால் நிறைந்து பொங்கியது. திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது வானில் ஓரொலி எழுந்தது. "நாம் உனக்குத் தோழரா னேம். நீ நாம் தடுத்தாட்கொண்டபோது கொண்டிருந்த திருமணக் கோலத்தைப் புனைந்து எப்போதும் மகிழ்ச்சி யோடு இருப்பாயாக" என்று இறைவன் அருளிச் செய் தான். அதனைக் கேட்ட வன்றொண்டர், "எம்பெருமானே! உன் கருணை இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகிப் பல முறை வணங்கிப் பின்பு வீதிவிடங்கராகிய தியாகராசர் சந்நிதி சென்று வணங்கினார். அதுமுதல் திருவாரூரே பதியாக வாழலானார். அவருக்குத் தம்பிரான் தோழர் என்ற புதிய பெயரும் அமைந்தது.

இந்தத் திருவவதாரத்துக்கு முன்புள்ள மூல மூர்த்திக் குரிய திருநாமம் ஆலால சுந்தரர்; அதனைக் கருதியே சுந்தரர், சுந்தரமூர்த்தி என்று அப்பெருமானை வழங்கினர். தாய் தந்தையர் வைத்த பிள்ளைத் திருநாமம் ஆரூரர் என்பது. திருநாவலூரில் பிறந்தமையால் நாவல் ஆரூரர் என்றும், நாவலர் கோமான் என்றும், ஆதிசைவராதலின் நம்பியாரூரர் என்றும் பெயர் பெற்ற இவர், தம்மை ஊரன் என்றும் சொல்லிக் கொள்வார். இறைவன் அளித்த வன்றொண்டர், தம்பிரான் தோழர் என்ற திருநாமங்களும் இவருக்கு அமைந்தன.

நாள்தோறும் சுந்தரமூர்த்தியார் இறைவன் திருக் கோயில் சென்று புற்றிடங் கொண்டாரை வழிபட்டு அவ் வப்போது தமிழ் மாலைகள் சாத்தி வந்தார்.

திருக்கயிலாயத்தில் இருந்த கமலினி என்னும் அணங்கு, திருவாரூரில் பதியிலாராகிய உருத்திர கணிகை யர் குலத்தில் பிறந்து பரவையார் என்னும் நாமம் பெற்று

வளர்ந்து வந்தார். எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில் தொண்டு செய்துகொண்டு சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கினார்.

ஒருநாள் சுந்தரர் அப் பெருமாட்டியைத் திருக்கோயிலிற் கண்டார். அவருடைய அழகு நாயனாருடைய உள்ளத்தை ஈர்த்தது. இறைவனிடம் ஈடுபட்ட தம் உள்ளத்தை இழுக்கும் அம்மட மங்கையார் இறைவன் திருவருளால்தான் தம் பார்வைக்கு இலக்கானார் என்று அவர் நினைத்தார். அப்படியே, யாரையும் ஏறிட்டுப் பாராத பண்புடைய பரவையாரும் சுந்தரரைக் கண்டு அவர் மேல் மனம் போக்கினார்.

இதனை உணர்ந்த சிவபெருமான் திருவாரூரில் உள்ள அடியவர்களது கனவில் தோன்றி, "சுந்தரனுக்கும் பரவைக்கும் திருமணம் செய்து வையுங்கள்" என்று அருளினான். அவர்கள் அவ்வாறே மிகச் சிறப்பாகத் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார்கள்.

அது முதல் சுந்தரர் தம் வாழ்க்கைத் துணையாகிய பரவையாருடன் ஒன்றி, அறமும் அடியார் வழிபாடும் சிவநெறி படரும் யோகமும் இணைந்து நடத்துவாராயினார்.

ஒருநாள் திருக்கோயிலுக்குள்ளே சுந்தரர் புகுந்தார். திருத்தொண்டர்கள் குழுமியிருக்கும் தேவாசிரயன் என்னும் மண்டபத்தைக் கடந்து செல்லும்போது, "இந்தப் பெரியவர்களுக்கு அடியனாகும் பேறு எப்போது கிடைக்குமோ!" என்ற எண்ணம் உதயமாயிற்று. இறைவன் திருமுன்சென்று வணங்கினார். அப்போது இறைவன் அடியார்களுடைய நிலைகளை அவர் உணரும்படி அருளினான். பின்பு, "நீ தொண்டர்களைப் பாடுவாயாக" என்று பணித்தான். அப்போது தம்பிரான் தோழர், "எம்பெருமானே, இன்னவாறு பாடவேண்டுமென்னும் நெறியறியாத எளியேனுக்

குப் பாடும் பரிசை அருளவேண்டும்" என்று வேண்ட, இறைவன், "தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று திருப்பதிகத்தின் முதலை எடுத்துக் கொடுத்தருளினான். அது கேட்டு மகிழ்ந்து இறைவனை வணங்கித் தேவாசிரயனை அடைந்து, அங்குள்ள தொண்டர்களைத் தூரத்திருந்து தொழுது, அருகு சென்று எம்பெருமான் எடுத்துக் கொடுத்ததை முதலாக வைத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தை அருளினார். அதைப் பாடி மீட்டும் அடியார்களை வணங்கினார்.

அப்போது அவர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையே பின்பு சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடுவதற்கு வித்தாக அமைந்தது. இதனைச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் சொல்கிறார்.

"உம்பர்நா யகர்அடியார் பேருவகை தாம்எய்த
நம்பியா ரூரர்திருக் கூட்டத்தின் நடுவணைந்தார்;
தம்பிரான் தோழரவர் தாம்மொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் தமர்கள் திருத் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன்."

நெல்லும் பொன்னும்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரில் இருந்து எம்பெருமானை வழிபட்டு இனிது வாழ்ந்திருந்தார். குண்டையூர் என்னும் ஊரில் இருந்த வேளாளர் ஒருவர் அவருக்கு வேண்டிய நெல், பருப்பு, வெல்லம் முதலியவற்றைப் பரவையார் திருமாளிகையிற் கொண்டு வந்து சேர்த்து வந்தார். அம்மாளிகையில் இடையறாமல் தொண்டர் கூட்டத்துக்கு விருந்தளித்து வழிபடும் அறம் நடந்து கொண்டே இருந்தது.

மழையின்மையால் நிலத்தில் விளைவு குன்றவே, போதிய அளவு நெல் முதலியவற்றைப் பரவையார் திருமாளிகைக்கு அனுப்ப முடியாத நிலை வந்தது. அதை

மினைந்து வருந்திய குண்டையூர் கிழார் துயிலும்போது, அவர் கனவில் இறைவன் எழுந்தருளி, "ஆரூரனுக்காக உன்பால் நெல் தந்தோம்" என்று கூறி மறைந்தான். விடிந்தவுடன் அவர் எழுந்து பார்க்கும்போது தம்முடைய வீட்டைச் சுற்றிலும் ஊர் முழுதும் நெல் மலைபோலக் குவிந்திருப்பதைக் கண்டார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பெருமையை எண்ணி வியந்தார். அத்தனை நெல்லையும் திருவாரூருக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கக் கணக்கற்ற ஆட்கள் வேண்டுமே! என் செய்வது?

குண்டையூர் கிழார் திருவாரூர் சென்று நம்பியாரூரரிடம் நெல்மலை குவிந்துள்ள செய்தியைச் சொல்லி, அவற்றை எடுத்துவரப் போதிய ஆள் இன்மையையும் சொன்னார். சுந்தரர் குண்டையூர் சென்று நெற்குவியல்களைக் கண்டு, "இறைவன் உம்முடைய வேண்டுகோளுக்காகவே வழங்கி யிருக்கிறான்" என்று குண்டையூர் கிழாரைப் பாராட்டினார். அப்பால் ஒரு திருப்பதிகம் பாடி, "இறைவனே, இந்த நெல்லைத் திருவாரூருக்கு எடுத்துச் செல்ல ஆள் இல்லை; எப்படியாவது இதனை அங்கே சேர்ப்பித்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

அன்று இரவே பூதகணங்களை அனுப்பி அந்த நெல் முழுவதையும் திருவாரூருக்குக் கொண்டு சேர்க்கச் செய்தான் எம்பெருமான். காலையில் எழுந்து பார்க்கும் போது பரவையார் திருமாளிகை முன்றிலில் நெல் மலை குவிந்திருந்தது. வீதியெல்லாம் நெற்குவியல். ஊர் முழுதும் நெற்குன்றங்கள். இறைவன் திருவருட் பெருமையைச் சிந்தித்து வந்தித்த பரவையார், தம்முடைய வீட்டில் நிரம்பு மளவுக்கு நெல்லைச் சேமித்தார். அங்கங்கே இருந்த நெல்லை அருகிலுள்ள வீட்டுக்காரர்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று முரசறையச் செய்தார். இந்த அருட்செயலால் ஆரூரில் உள்ளார் அனைவரும் பயன் பெற்றார்கள்.

ஒரு நாள் சுந்தரர் திருநாட்டியத்தான் குடி என்ற தலத்தை அடைந்தார். அங்கே சோழனுடைய சேனாபதி யாகிய கோட்புலி நாயனார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சுந்தரரை எதிர் கொண்டழைக்க, அவர் திருமாளிகைக்குச் சென்றார். கோட்புலியார் சுந்தரருக்குச் சிறப்பு செய்து வழிபட்டார். தம்முடைய பெண்களாகிய சிங்கடி, வனப் பகை என்னும் இருவரையும் அவர் திருவடியில் விழச் செய்து, "இவர்களை அடிமைகளாக ஏற்றருள வேண்டும்" என்று வேண்டினார். நம்பியாரூரர், "இவர்கள் என் புதல்வியராகி விட்டார்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை உச்சி மோந்து அன்பு செய்தார். இறைவன் திருக்கோயில் சென்று பதிகம் பாடி அதில் தம்மைச் சிங்கடியப்பன் என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

திருவாரூரில் இருந்தபோது, பங்குனி உத்தரத் திருவிழா நெருங்கியது. பல ஊர்களிலிருந்து சிவனடியார் கள் வந்து கூடும் விழா அது. பரவையார் மாளிகையில் ஆயிரக்கணக்கான அடியவர்களுக்கு அமுதூட்டி உபசரிப் பார்கள். அதற்குப் பொன் வேண்டும் என்ற எண்ணத் தோடு சுந்தரர் திருப்புகலூரை அடைந்தார். இறைவனை வழிபட்டுத் திருக்கோயிலில் அமர்ந்திருந்தபோது சற்றே அயர்ச்சியாக இருந்தமையால், திருப்பணிக்காக வந்திருந்த செங்கற்களை எடுத்துத் தலைக்கு உயரமாக வைத்து உத்த ரீயத்தை விரித்துப் படுத்துத் துயின்றார். துயில் நீங்கி எழுந்து பார்க்கையில் தலைமாட்டில் இருந்த அத்தனை செங் கற்களும் பொன்கற்களாக மாறியிருப்பதைக் கண்டு சிவ பெருமான் திருவருளை வாழ்த்தினார். "தம்மையே புகழ்ந்து" என்ற திருப்பதிகம் பாடிப் போற்றினார். அந்தப் பொற் குவையை ஆரூருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பித்தார். பங்குனி உத்தரவிழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

பிறகு நம்பியாரூரர் பல தலங்களை வழிபட்டுப் பதிகம் பாடித் திருவாலம் பொழில் என்ற திருப்பதியில் வந்து

தங்கினார். அப்போது கனவில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி, "மழபாடிக்கு வர மறந்தனையோ?" என்று கேட்டான். துயிலுணர்ந்த நாயனார் இறைவன் அருட்கட்டளையை ஏற்றுத் திருமழபாடி சென்று, அங்குள்ள வச்சிரத் தம்பேசுவரரை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார்.

அப்பால் வேறு சில தலங்களுக்குச் சென்று பணிந்து திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தை அடைந்தார். இறைவனை வணங்கித் தமக்குப் பொருள்வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிக்க, பெருமான் ஒன்றும் வழங்காமல் இருந்தான். அது கண்டு, தம்பிரான் தோழர் என்ற நட்புரிமையை மேற்கொண்டு, "இவரலாது இல்லையோ பிரானார்?" என்று கேட்டு ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். இறைவன் விழுமிஇக் குவை அளித்தருளவே, சில நாட்கள் அப்பதியில் தங்கினார்.

அவ்வூரை விட்டு அவர் சிவத்தலங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்று வழிபட்டுக் கூடலையாற்றூர் என்ற தலத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது இறைவன் ஓர் அந்தணர் வடிவங்கொண்டு அங்கே வந்தான். அவ்வந்தணரை நோக்கி, "திருமுது குன்றத்துக்குப் போகும் வழி யாது?" என்று ஆளுடைய நம்பி கேட்க, "கூடலையாற்றூர் போக இதுதான் வழி" என்று கூறிச் சிறிது தூரம் தொடர்ந்து மறைந்தார். இறைவன் அருட்பெருக்கை எண்ணி உருகிய சுந்தரர், "வடிவுடை மழுவேந்தி" என்றுதொடங்கி, கூடலையாற்றூர்ப் பெருமானைத் துதித்து, "அடிகள் இவ்வழி போந்த அதிசயம் அறியேனே!" என்று பாடினார். பின்பு கூடலையாற்றூர் சென்று இறைவனை வணங்கி அங்கிருந்து திருமுது குன்றத்தை அடைந்தார்.

திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு பணிந்து எழுந்து கோயிலினுள்ளே புக்கு இறைஞ்சி, பழமலை நாதரைப் பதிகம்பாடிப் பரவினார். பொருள் வேட்கையோடு பின்னும் வணங்கி,

"மெய்யை முற்றப் பொடி பூசியோர் நம்பி" என்ற பதிகத்தைப் பாடினார். இறைவன் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து பன்னிரண்டாயிரம் பொன் அருளினான். அதனைப் பெற்று மகிழ்ந்த நாயனார் இறைவனிடம், "எம்பெருமானே, இவற்றை நான் எங்ஙனம் எடுத்துச் செல்வேன்? இப் பொன் முழுதும் ஆரூருக்கு வரும்படி அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அப்போது இறைவன் அசரீரியாக, "இந்தப் பொன்னை இங்குள்ள திருமணி முத்தாற்றில் இட்டுவிடு; திருவாரூர் சென்று அங்குள்ள குளத்தில் எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று பணித்தான். தம்பிரான் தோழர் அந்தப் பொன்னில் ஒரு பகுதியை மச்சமாக வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு எஞ்சியதை மணிமுத்தாற்றில் இட்டு விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அங்கிருந்து தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானை வணங்கிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். வழியிலுள்ள தலங்களைப் பணிந்து திருவாரூரை நண்ணினார். இறைவனைத் தரிசித்துக் கொண்டு பரவையார் திருமாளிகையைச் சார்ந்தார்.

ஒருநாள் பரவையாரிடம், "திருமுதுகுன்றத்து எம் பெருமான் நமக்குப் பெருநிதியம் அளித்தருளினான். அதை மணிமுத்தாற்றில் இட்டு இவ்வூர்க் குளத்திலே எடுத்துக் கொள்ளும்படி பணித்தான். அவ்வாறே பன்னிரண்டாயிரம் பொன்னையும் ஆற்றிலிட்டு வந்தேன். இன்று போய்க் கமலாலயத் திருக்குளத்தில் எடுத்துக் கொண்டு வரலாம், வா" என்று கூறி அழைத்தார். அதைக் கேட்ட பரவையார், "இது என்ன அதிசயம்? இப்படியும் ஒருவர் செய்வாரா?" என்று புன்முறுவல் பூக்க, "எம்பிரான் அருளால் ஆற்றில் விட்ட பொன்னைக் குளத்தில் எடுத்து நிச்சயமாகத் தருவேன்" என்று உறுதி கூறி, அப் பெருமாட்டியாரை

அழைத்துக் கொண்டு திருக்கோயில் சென்று இறைவனை வணங்கித் திருக்குளக்கரையை அடைந்தார். குளத்தில் இறங்கி முன்பு இட்ட பொருளைத் தேடுபவரைப் போலக் காலால் துழாவத் தொடங்கினர்.

இறைவன் அவருடைய பாட்டுக்கு ஆசைப்பட்டுப் பொன்னை அங்கே காட்டாமல் இருந்தான். கரையில் நின்ற பரவையார், "நீங்கள் செய்த காரியம் நன்ருயிருக்கிறது! ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் தேடினல் கிடைக்குமா?" என்று முறுவலுடன் மொழிந்தார். அதனைப் பொருத சுந்தரர், "சுவாமி, இந்தப் பரவைக்கு முன் என் மானத்தை வாங்குகிறீரே! என் அவமானம் தீரப் பொன்னைத் தந்தருள வேண்டும்" என்று ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினர்.

பொன்செய்த மேனியினீர்,
புலித் தோலை அரைக்கசைத்தீர்,
முன்செய்த மூவெயிலும்
எரித் தீர்முது குன்றமர்ந்தீர்,
மின்செய்த நுண்ணிடையாள்
பர வையிவள் தன்முகப்பே
என்செய்த வாறடிகேள்
அடி யேன்இட்ட ளங்கெடவே!

என்பது அப்பதிகத்தின் முதற் பாட்டு. எட்டுப் பாட்டுக்கள் பாடியும் பொன் தட்டுப்படவில்லை. அதனல் மனம் வருந்திய சுந்தரர்,

ஏத்தா திருந்தறியேன்
இமை யோர்தனி நாயகனே,
மூத்தா யுலகுக்கெல்லாம்
முது குன்றம் அமர்ந்தவனே,

பூத்தா ருங்குழலாள்
பரவையிவள் தன்முகப்பே
கூத்தா தந்தருளாய்
கொடியேனிட்ட ளம்கெடவே

என்ற ஒன்பதாம் பாட்டைப் பாடியவுடன் அவருக்குப் பொன் தட்டுப்பட்டது. அதை எடுத்துக் கரைக்குக் கொண்டு வந்தார். அங்கே இருந்தவர் யாவரும் அதிசயித்தார்கள். பொன்னை உரைத்துப் பார்த்தபோது, இறைவன் மறுபடியும் அவர் பாட்டை விரும்பிச் சற்றே மாற்றுத் தாழும்படி காட்டுவித்தான். சுந்தரர் மறுபடியும் இறைவனை வழுத்த, அவருடைய பாட்டை உவந்து ஆனந்தக் கூத்தையும் உவந்த பெருமான் தக்க மாற்றுடைய பொன்னாக்கிக் காட்டினான். அதனைக் கணக்கிட்டு நிறை குறையாமல் இருப்பதைக் கண்டு மனங் குளிர்ந்தார் நாவலாரூரர். பொன்னைத் திருமாளிகைக்குக் கொண்டு சென்றனர். பரவையாருடன் இறைவனைத் தொழுது உருகினார்.

சோறு அளித்த கருணை

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரில் இருந்தபடியே சுற்றிலுமுள்ள பல தலங்களுக்குச் சென்று சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தார். திருநள்ளாறு, திருக்கடவூர் வீரட்டம், திருக்கடவூர் மயானம், திருவலம்புரம், திருச்சாய்க்காடு, திருவெண்காடு, திருநனிபள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருநின்றியூர் ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்தார். திருநின்றியூரிலிருந்து புறப்பட்டுச் சீகாழியை நோக்கிச் செல்பவர், இடையில் உள்ள நீடூரைப் பணியாமல் போனார். இடையிலே அப்பதியின் நினைவு எழவே, மீண்டு அத் தலத்தை நாடிச் சென்றார். இறைவனைப் பணிந்து, "நீடூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமனைப் பணியாமல் விடலாமா?" என்ற வினா, ஒவ்வொரு பாடலிலும்

அமைந்த திருப்பதிகத்தைப் பாடினூர். அதன் முதற் பாசுரம் வருமாறு.

ஊர்வ தோர்விடை ஒன்றுடை யானை
ஒண்ணு தல்தனிக் கண்ணுத லானைக்
கார தார்கறை மாமிடற் ருனைக்
கருத லார்புரம் மூன்றெரித் தானை
நீரில் வாளை வரால்குதி கொள்ளும்
நிறைபு னற்கழ னிச்செல்வம் நீடூர்ப்
பாரு ளார்பர வித்தொழ நின்ற
பரம னைப்பணி யாவிட லாமே?

திருநீடூரினின்றும் புறப்பட்டுச் சில தலங்களைப் பணிந்து, சீகாழியை வலமாக வந்து இறைஞ்சித் திருக் குருகாவூர் என்னும் பதியை அடையச் சென்ருர். அப்போது அவருக்குப் பசியும் தாகமும் மிகுதியாக இருந்தன. அதனை உணர்ந்த இறைவன் அவர் வரும் வழியில் தண்ணீரும் பொதிசோறும் கொண்டு சென்ருன். ஒருபால் குளிர்ந்த பந்தலை அமைத்து, ஒரு வேதியரைப் போன்ற திருக்கோலத்தை மேற்கொண்டு அங்கே தங்கி யிருந்தான்.

திருக்குருகாவூர் இறைவன் இவ்வாறு சுந்தரர் வரவு பார்த்து இருக்க, தம்பிரான் தோழர் பல தொண்டர் களுடன் அவ்வழியே வந்தவர், அந்தப் பந்தருக்குள் நுழைந்து ஆர்வத்துடன் அங்கிருந்த வேதியருடன் பேசி ஞர். அப்போது வேதியராக வந்திருந்த இறைவன், "நீங்கள் மிகவும் பசித்திருக்கிறீர்கள். அது தீரும்படி நான் கொண்டுவந்திருக்கும் கட்டமுதைத் தருகிறேன். காலம் தாழ்த்தாமல் அதை உண்டு, குளிர்ந்த தண்ணீரை யும் குடித்து இளைப்பாருங்கள்" என்ருன்.

அது கேட்ட சுந்தரர் அதற்கு இசைந்து, பெருமான் தந்த கட்டமுதைப் பெற்று உடன் வந்த தொண்டருடன்

இருந்து பசியாற உண்டார். அவருடன் வந்த பல தொண்டர்களும் உண்டு, மேலும் அங்கே பசியுடன் வந்தவர்களும் உண்ணும் அளவுக்கு அந்தக் கட்டுச் சோறு நிரம்ப இருந்தது. உணவு கொண்டு இனிய தண்ணீரையும் பருகிய சுந்தரர், அயர்ச்சியினால் அந்தப் பந்தலிலேயே துயிலலானார். அருகில் இருந்த யாவரும் துயில் கொண்டார்கள். அப்போது சிவபெருமான் தான் உண்டாக்கிய பந்தலோடு தானும் மறைந்தருளினான்.

துயின்ற நாவலூரர் எழுந்து பார்க்கும்போது தண்ணீர்ப் பந்தலையும் காணவில்லை; வேதியரையும் காணவில்லை. இறைவன்தான் இவ்வாறு செய்தான் என்று உணர்ந்து விம்மிதமுற்று,

இத்தனையாம் ஆற்றை அறிந்திலேன் எம்பெருமான்
பித்தரே என்றும்மைப் பேசுவார் பிறரெல்லாம்
முத்தினை மணிதன்னை மாணிக்கம் முளைத்தெழுந்த
வித்தனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே.

எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். பாடிய படியே திருக்குருகாவூர் சென்று திருக்கோயிலை அடைந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து இன்புற்றார். அங்கே சில நாள் தங்கிப் பிறகு திருக்கழிப்பாலையைத் தரிசித்துக்கொண்டு தில்லையை அடைந்தார்.

அங்கே திருவீதியைப் பணிந்து புகுந்து, மன்றுள் எடுத்த சேவடியை இறைஞ்சிச் சிலநாள் அங்கே தங்கினார். அப்பால் திருத்தினைநகர் சென்று இறைவனை வணங்கித் திருநாவலூரரை அடைந்தார்.

சுந்தரர் வருகையை அறிந்து அவ்வூரினர் ஊரை அலங்கரித்து எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துச் சென்றனர். நாயனார் திருக்கோயிலுக்குள் சென்று பரமனை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார்; அங்கே சிலநாள் தங்கி இறைவன்பால்

அருள் பெற்றுத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளைத் தொழும் ஆர்வம் உடையராகிப் புறப்பட்டார்.

இடையில் உள்ள பல இடங்களைக் கடந்து திருக்கழுக் குன்றை எய்தி, இறைவனை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினர். அங்கிருந்து திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தை அணைந்தார். அங்குள்ள கோயிலுக்கு ஆலக்கோயில் என்று பெயர். அத் திருக்கோயிலுக்குள் சென்று சிவ பெருமானை வணங்கிப் புறத்தே வந்தார். அப்போது உணவு கொள்வதற்குரிய சமயமாக இருந்தது. சுந்தரருடன் அமுது சமைப்பதற்காக வரும் பரிசனங்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. ஆகையால் பசியினுல் வருந்திய அவர் கோயிலின் மதிற்புறத்தே அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் பசித்திருப்பதைப் பொருத இறைவன் ஓர் அந்தணக் கோலம் கொண்டு, கையில் ஒரு வெற்ருேட்டை ஏந்தியபடி வந்தான். சுந்தரரை அவன் அணுகி நோக்கி, "நீர் பசியினுல் மிகவும் சோர்வுற்றிருக்கிறீர். நான் இப் போது இவ்வூரில் அன்னப்பிட்சை எடுத்துவந்து உமக்கு அளிக்கிறேன். வேறு எங்கும் போகாமல் சிறிது நேரம் இங்கே இரும்" என்று சொல்லிப் பிட்சை வாங்கப் புறப் பட்டான். வீதியில் உள்ள வீடுதோறும் சென்று பிட்சை வாங்கிக்கொண்டு வந்து சுந்தரருக்கு வழங்கினுன். வந்த மறையவரைத் தொழுது, அவர் தந்த உணவைச் சுந்தரர் உண்டு மகிழ்ந்தார். அப்போது இறைவன் அவர் அறி யாதபடி மறைந்தருளினுன்.

வந்த மறையவர் இறைவனே என்பதை அறிந்து, "எளியேன் பொருட்டாகத் தன் சேவடி வருந்த எழுந்தருளி வீடுதோறும் இரந்து உணவு அருத்திய இறைவன் பெருங் கருணை இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகி ஒரு திருப் பதிகம் பாடத்தொடங்கினர்.

முதுவாய் ஓரி கதற முதுகாட்
டெரிகொண் டாடல் முயல்வானே
மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ சூடும்
மலையான் மகள்தன் மணவாளா
கதுவாய்த் தலையில் பலிநீ கொள்ளக்
கண்டால் அடியார் கவலாரே?
அதுவே யாமா றிதுவோ கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானே?

திருக்கச்சூரிலிருந்து காஞ்சீபுரம் சென்று ஏகம்பனை வணங்கி, அங்குள்ள வேறு பல கோயில்களையும் வழிபட்டுப் பின்பு வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர், திருமாற்பேறு, திருவல்லம் என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருக்காளத்தியை அடைந்தார். கண்ணப்பருக்கு அருளிய காளத்தியப்பரை வணங்கிச் சில நாள் அங்கே தங்கினார். அங்கிருந்தபடியே ஸ்ரீ சைலமாகிய திருப்பருப்பதத்தையும், திருக்கேதாரத்தையும் மனத்தால் இறைஞ்சித் திருப்பதிகம் பாடினார். சிலநாள் கழித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவொற்றியூரைச் சென்று அடைந்தார்.

கண் இழந்து மீளப் பெறுதல்

திருவொற்றியூரை அடைந்த சுந்தரர் திருக்கோயில் சென்று எழுத்தறியும் பெருமானை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார். அந்தத் தலத்தில் தங்கி அவ்வப்போது இறைவனைத் தரிசித்து இன்புற்று வந்தார்.

திருவொற்றியூருக்கு அருகில் ஞாயிறு என்ற ஊரில் ஒரு வேளாண் செல்வர் இருந்தார். அவரை யாவரும் ஞாயிறுகிழார் என்று அழைப்பர். திருக்கயிலையில் உமாதேவியாருக்குத் தொண்டுபுரியும் மங்கையர் இருவரில் ஒருவர் திருவாரூரில் பரவையாராகப் பிறந்து சுந்தரரை மணந்தார் என்பதை முன்பு கண்டோம். மற்றொருவ

ராகிய அநிந்திதையார் ஞாயிறுகிழாரின் புதல்வியாகத் தோன்றி வளர்ந்து வந்தார். அழகும் பண்பும் தெய்வப் பொலிவும் பெற்று விளங்கிய அவர் மணப் பருவத்தை அடைந்தார். அதுகண்டு தாய் தந்தையர், "இவளுக்கு ஏற்ற கணவனைத் தேட வேண்டும்" என்று பேசிக் கொண்டனர். அதை அறிந்த புதல்வியாகிய சங்கிலியார், "சிவ பெருமானுடைய அருள்பெற்ற ஒருவரையன்றி வேறு யாரையும் நான் மணம் புரிந்து கொள்ளேன்" என்று சொல்லி விட்டார். அதுமுதல் தாய்தந்தையர் தாமாக எந்த முயற்சியும் செய்வதை விட்டு விட்டார்கள். இந்தச் செய்தி வேறு யாருக்கும் தெரியாது.

யாரோ ஒருவன், சில உறவினரை மணம் பேசும்படி ஞாயிறுகிழாரிடம் அனுப்பினுன். வந்தவர்களிடம் அவர் பக்குவமாகச் சொல்லி அவர்களுக்கு இணங்காமையைக் குறிப்பால் தெரிவித்து அனுப்பிவிட்டார். மணம் பேச வந்தவர்கள் திரும்பிப் போனபோது, அவர்களை விடுத்தவன் இறந்தான். 'இந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள நினைப்பவருக்குத் தீங்கு நேரும்' என்ற எண்ணம் இந்த நிகழ்ச்சியால் யாவருக்கும் உண்டாகிவிட்டது. சங்கிலியார், "நான் ஒற்றியூர் இறைவன் திருத்தொண்டு புரிந்து காலம் கழிப்பேன்" என்ருர்.

தாய் தந்தையர் சங்கிலியாரின் விருப்பப்படியே திருவொற்றியூரில் ஒரு கன்னிமாடம் கட்டுவித்து, அங்கே அவரை உறையும்படி செய்தனர். வேண்டிய வசதிகளை யெல்லாம் அமைத்து, அவருடன் சில தோழிமாரையும் இருக்கச் செய்தனர். சங்கிலியார் திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் மலர் தொடுக்கும் மண்டபத்தில் திரை இட்டுக் கொண்டு, மாலை தொடுத்து எம்பெருமானுக்கு வழங்கி வந்தார். பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்து கொண்டே மாலை தொடுத்து வந்தார்.

ஒரு நாள் சங்கிலியார் மாலை தொடுத்து அதனை இறைவனுக்கு அணியும்படி கொடுப்பதற்குத் திரையை விலக்கி வெளியே வந்தார். அப்போது அங்கே வந்த வன்றொண்டர் சங்கிலியாரைக் கண்டார். முன்பு இறைவன் பணித்த விதியினால், சுந்தரமூர்த்தியின் உள்ளம் அந்த மங்கை நல்லார்பால் சென்று பதிந்தது. அவர் தம் திருப் பணியை நிறைவேற்றிக் கன்னிமாடம் புகுந்தார்.

சங்கிலியார் இன்னார் என்பதை விசாரித்து அறிந்த சுந்தரருக்கு, அவர்மேல் காதல் முதிர்ந்தது. திருவொற்றி யூர்ப் பெருமான்முன் சென்று வணங்கி, "எம்பெருமானே, ஒருபால் உமாதேவியாரை வைத்து மகிழ்கின்றது போதா மல், மணிமுடியின்மேல் கங்கையை மறைத்து வைத் திருக்கும் நாதரே, தேவரீருக்கு மாலை கட்டி என் உள்ளத் திண்மையைக் கட்டுக்குலைத்த சங்கிலியை எனக்கு அருளி என் துன்பத்தைப் போக்கி யருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

இறைவன் அவருக்கு அவ்வாறே செய்வதாக அருளி னான். பிறகு சங்கிலியார் கனவிலே தோன்றி, "தவம் மிக்க சங்கிலியே, என்னிடம் மிக்க அன்புடையவனும், மேருவைப் போன்ற தவமுடையவனும், வெண்ணெய் நல்லூரில் நம்மால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவனும் ஆகிய நாவலாரூரன் உன்னை அளிக்க வேண்டும் என்று நம்மை இரந்தான். நீ அவனை மணந்து கொள்வாயாக" என்று வாய்மலர்ந்தான். சங்கிலியார் இறைவனைத் தொழுது, "எம்பிரானே, தேவரீர் அருளிச் செய்த அவருக்கு உரியவ ளாக ஆவேன். ஆனால் ஒரு செய்தியை அடியேன் விண் ணப்பம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தத் தொண்டர் தலைவர் திருவாரூரிலே மகிழ்ந்து தங்குபவர் என்பதைத் தேவரீர் அறிவீர்களே!" என்று நாணத்துடன் கூறினார். இறைவன், "உன்னை விட்டு நீங்கமாட்டேன் என்ற

சபதத்தை அவன் செய்யும்படி செய்கிறேன்" என்று கூறி மறைந்தான்.

சுந்தரர்பால் சென்று, "உன்னை மணம் புரிந்து கொள்ளும்படி சங்கிலியிடம் சொன்னேம். அவள் உன்னல் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும் என்று சொன்னள்" என்று இறைவன் கூறினன். "நான் செய்ய வேண்டியது யாது?" என்று சுந்தரர் கேட்க, "இன்று இரவே அவள் முன்பு, உன்னைவிட்டு நீங்கமாட்டேன் என்று ஒரு சபதம் செய்து தரவேண்டும்" என்று இறைவன் திருவாய் மலர்ந்தான்.

அதுகேட்ட சுந்தரர் சற்றே மயங்கினர். 'எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களுக்கெல்லாம் செல்ல வேண்டும் என்ற என் விருப்பத்துக்கு இது ஒரு தடையாக இருக்கும்போல் இருக்கிறதே!' என்று எண்ணிக் கவன்றவர், பின்பு இதற்கு ஒரு தந்திரம் செய்யலாம் என்று துணிந்தார். இறைவனை நோக்கி, "எம்பெருமானே, தேவரீருடைய சந்நிதியில் அவளுடன் வந்து சபதம் செய்கிறேன். ஆனல் அந்தச் சமயத்தில் தேவரீர் கோயிலில் உள்ள மகிழ மரத்துக்குச் சென்று எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். இறைவன் அவ்வாறே செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டான்.

ஆனல் மீண்டும் அப்பெருமான் சங்கிலியாரிடம் சென்று, "நாவலாரூரன் நம்முடைய சந்நிதியில் சபதம் செய்து தருகிறேன் என்பான். நீ அதற்கு இசையாமல் மகிழ மரத்தின் அடியில் செய்து தரச்சொல்" என்று அருளி மறைந்தான். சங்கிலியார் தாம் கனவிலே கண்டவற்றை யெல்லாம் தோழிமாரிடம் சொல்ல, அவர்கள் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டார்கள்.

புலரும் பொழுது ஆயினமையின் சங்கிலியார் திருக்கோயிலுக்குத் தோழிமாருடன்செல்ல,சுந்தரரும் அப்போது

அங்கே வந்து சேர்ந்தார். அவர் சங்கிலியாரை அணுகி இறைவன் அருளியதைச் சொல்ல, நாணத்துடன் நின்ற அம் மங்கை நல்லார் கோயிலுள்ளே புக, அவருடன் சுந்தரரும் உட்புகுந்தார். "நான் உன்னைப் பிரியமாட்டேன் என்ற உறுதிமொழியை இறைவன் திருமுன் மொழிய எண்ணுகிறேன்; அங்கே வருக" என்று சுந்தரர் கூற, சங்கிலியாருடைய கனவைக் கேட்டிருந்த தோழிமார், "இதன்பொருட்டு இறைவன் முன்போய்ச் சபதம் செய்வது தகாது; மகிழமரத்தின் கீழே இருந்து செய்தால் போதும்" என்று சொன்னார்கள். சுந்தரர், 'நாம் மறுத்தால் நமக்குப் பழியாகும்' என்று எண்ணி அவ்வாறே செய்வதாக இசைந்தார்.

யாவரும் மகிழமரத்தை அடைந்தார்கள். தம்பிரான் தோழர் அந்த மரத்தை மூன்று முறை வலம் வந்து, "உன்னை நான் பிரியேன்" என்று சபதம் செய்து கொடுத்தார். சங்கிலியார் தம் தொண்டிலே ஈடுபட்டார். சுந்தரர் இறைவன் முன் சென்று அவனுடைய திருவருளை எண்ணி வாழ்த்தினார்.

அன்று இரவே, இறைவன் சிவனடியார்களுடைய கனவில் தோன்றி "நம்பியாரூரனுக்கு நங்கை சங்கிலியை நம்முடைய ஏவலினால் மணம் புரிவிப்பீர்களாக!" என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் விடிந்து எழுந்து ஒருவருக்கு ஒருவர் தாம் கண்ட கனவைச் சொல்லிக் கொண்டு, சுந்தரரை அணுகிப் பணிந்து இறைவன் இட்ட கட்டளையைச் சொன்னார்கள். பின்பு அவர்கள் சுந்தரமூர்த்தியாருக்கும் சங்கிலியாருக்கும் சிறப்பாகத் திருமணத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அவ்விருவரும் இறைவன் திருவருளில் மனம் ஒன்றி இணைந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சில நாட்கள் சென்றன. அப்பால் வசந்தமென்னும் இளவேனிற் பருவம் வந்தது. அக் காலத்தில் மிகச் சிறப்

பாகத் திருவாரூரில் திருவிழா நடைபெறும். வீதிவிடங்கப் பெருமானுடைய திருவோலக்கத்தில் பரவையார் ஆடலும் பாடலும் நடைபெறும். இவை இப்போது சுந்தரமூர்த்தி யார் நினைவில் வந்து தோன்றின. 'திருவாரூர்ப் பெருமானை மறந்து இங்கே இருந்துவிட்டேனே!' என்ற வருத்தம் உண்டாயிற்று. திருவாரூர் சென்று எம்பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் திருவொற்றியூர்த் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கி எழுந்து திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

சபதத்தை முறித்துவிட்டதனால் திருவொற்றியூர் எல்லையைக் கடந்தவுடனே அவருடைய கண்கள் இரண்டும் குருடாகிவிட்டன. 'சங்கிலியைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன் என்று சபதம் செய்துவிட்டு இப்போது பிரிந்து வருவதனால் இந்தத் துன்பம் வந்தது. இது நீங்கும் பொருட்டு ஒற்றியூர்ப் பெருமானைப் பாடுவேன்' என்று எண்ணி, மனம் உருகி, கண் தரவேண்டும் என்று ஒரு பதிகம் பாடினர். பாடியும் கண் தெரியவில்லை. திருவாரூரை நோக்கிச் சென்ற அவர், வழியிலே செல்பவர் கள் வழிகாட்ட மெல்ல மெல்லப் போனர். திருமுல்லை வாயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டுப் பதிகம் பாடினர். பின்பு வெண்பாக்கம் என்ற தலத்தை அடைந்தார். அங்கே இறைவனை வருந்தி, "நீர் கோயிலில் உள்ளீரோ?" என்று பாட, அவன் ஊன்றுகோல் ஒன்று அருளி, அயலாரைப் போல, "உளோம், போகீர்" என்று அருளி அனுப்பிவிட்டான்.

சத்தியம் பிறழ்ந்தவர்கள் எவ்வளவு சிறந்தவர்களாலு லும் துன்புறுவார்கள் என்ற உண்மையை இறைவன் சுந்தரமூர்த்தியார் வாயிலாக உலகுக்கு அறிவிக்க எண்ணினன் போலும்! வெண்பாக்கத்திலும் தம்

விண்ணப்பம் பலிக்காமல் போனதை அறிந்து வருந்தி, மேலும் தம் யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார் வன்றொண்டர். திருவாலங்காட்டையும் திருவூறலையும் பணிந்து காஞ்சிபுரம் சென்று அடைந்தார். அங்கே ஏகம்பநாதனை வணங்கி உருகி நிற்கும்போது, அவருக்கு இடக்கண் பார்வை தெரிந்தது. நன்றியறிவுடன் ஏகம்பனைப் பாடி அங்கே சில காலம் தங்கினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களை அடைந்து பணிந்து, சோழநாட்டில் உள்ள திருத்துருத்தியை வழிபட்டார். அங்கே அவர் மேனிமேல் இருந்த பிணி நீங்கியது. ஒற்றைக் கண்ணுடன் திருவாரூரை நோக்கிச் சென்றார்.

திருவாரூர் அணுகியது. நெடுந்தூரத்தில் அதைக் கண்டவுடன் கீழே விழுந்து பணிந்து எழுந்தார். அதன் முழு அழகையும் ஒற்றைக் கண்ணால் காணமுடியாமல் தவித்தார். திருவாரூருக்குள்ளே புகுந்து பரவையுண் மண்டளி என்னும் திருக்கோயிலைப் பணிந்து, வன்மீகநாதர் கோயிலை அடைந்து, புற்றிடங்கொண்ட புராதனரை ஆராக் காதல் மீதூரப் பணிந்தார். வலக்கண் பார்வையையும் தரவேண்டுமென்று கரைந்து புலம்பிப் பாடினார்.

கருணாநிதியாகிய இறைவன் அவருடைய வேதனைக்கு இறங்கி, மற்றக் கண்ணையும் கொடுத்தருளினான். இரு கண் பார்வையும் தெளிவாகப் பெற்ற நம்பியாரூரர் பரவசமாக நின்றார்; விழுந்தார்; எழுந்தார்; பாடினார். பின்பு கோயிலை வலமாக வந்தார்; அடியார்கள் கூடியிருந்த தேவாசிரய மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பரவைபால் தூது

சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் பரவையாரைப் பிரிந்து சென்ற பிறகு அவருடைய பிரிவினால் பரவையார் மிக வருந்தினார். அவர் திருவொற்றியூரை அடைந்து

சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டு வாழ்கிறார் என்ற செய்தியை உணர்ந்து அப்பிராட்டியார் சினம் கொண்டார். அதனைப் பொறுமல் நெஞ்சம் தளர்ந்தார். இரவு சயனத்திற் படுத்துத் துயிலுவதில்லை. விழிப்போடு இருந்தாலும் அமைதி பெறுவதில்லை. ஏதேனும் ஆதனத்தில் சிறிது நேரம் பொருந்தி இருப்பதில்லை. ஒரே நிலையில் நிற்பதும் இல்லை. வெளியிற் செல்வதும் இல்லை. சுந்தரமூர்த்தியாரை மறக்கவும் முடியவில்லை; நினைக்கவும் முடியவில்லை. வாய்விட்டுத் தம் துயரத்தைச் சொல்லவும் இயலவில்லை. அவருக்கு உண்டான புலவியும் பிரிவுத் துன்பமும் அவருடைய என்பூடு நின்று உருக்கின.

இந்த நிலையில் பரவையார் இருக்க, தேவாசிரய மண்டபத்தை அணுகிய சுந்தரர் பரவையாரிடம் பரிசனங்களை அனுப்பினர். அவர்கள் வழக்கம்போல் பரவையார் திருமாளிகையுட் புகப் போகும்போது அவர்களால் உள்ளே போகமுடியவில்லை; வெளியில் நின்றார்கள். அவரிற் சிலர் நாயனரை அடைந்து, "திருவொற்றியூரில் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் அறிந்து அங்குள்ளார் எங்களை உள்ளே விடவில்லை" என்று தெரிவித்தார்கள்.

அதனைக் கேட்ட சுந்தரர் மனம் வருந்தி அதற்கு என்ன செய்வது என்று ஏங்கினர். அப்பால் சிறந்த உலகியலறிஞர் சிலரைப் பரவையாரிடம் அனுப்பிச் சமாதானம் செய்யச் சொன்னர். அவர்கள் பரவையாரிடம் போய்ப் பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்து அவர் சினத்தை மாற்ற முயன்றார்கள். அவரோ சிறிதும் மனம் இசையாமல், "அவர் திறத்தில் இனி நீங்கள் ஏதாவது பரிந்து பேசினல் என் உயிர் நீங்கும்" என்று சொல்லவே, போனவர்கள் அதனைக் கேட்டு அஞ்சி வந்துவிட்டார்கள். நிகழ்ந்ததை அவர்கள் நாவலூர் நம்பியிடம் சொல்ல, அவர் மிகவும் சோர்வுற்று வருந்தினர். உள்ளத்தில் மிக்க கவலையோடு நள்ளிரவில் துயிலின்றித் துன்புற்றார். அருகில் உள்ளவர்

யாவரும் துயிலில் ஆழ, அவர் மட்டும் தனியே இருந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

'முன்னை வினையால் இந்தப் பிறவிக்கு மூலமான வளிடம் நான் சார்வதற்கு நீ திருவுள்ளம் கொண்டருள வேண்டும். எம்பெருமானே, இந்த இரவில் அவளிடம் நீ சென்று அவளுடைய புலவியை நீக்கினால் நான் உய்வேன்; வேறு செயல் இல்லை' என்று அவர் இறைவனை எண்ணித் துதித்து மறுகினார்.

தன்னுடைய தோழருடைய வருத்தத்தைக் காணச் சகியாத எம்பெருமான், அடிகள் நிலத்தில் தோயச் சுந்தரர் முன் எழுந்தருளினான். சுந்தரர் தாங்க இயலாத மகிழ்ச்சியோடு, உடம்பெல்லாம் புளகம் போர்ப்ப, கையைத் தலைமேற் குவித்துப் பின் இறைவன் அடித்தாமரையில் விழுந்தார்; எழுந்தார்.

அவ்வன்பரைப் பார்த்து இறைவன், "உனக்கு வந்த துன்பம் யாது?" என்று கேட்க, "எம்பெருமானே, அடியேன் புரிந்த குற்றத்தினிடையே அடியேனை ஆழ்ந்து துன்புறுகிறேன். தேவரீரே என்னை எடுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டும். தேவரீருடைய திருவருளால் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியை மணம் புரிந்து கொண்டேன். அதனைப் பரவை அறிந்து தன்பால் நான் வந்தால் உயிர்விடுவேன் என்று சொல்லிக் கோபத்தோடு இருக்கிறாள். நான் தேவரீருக்கு அடியேன் அல்லவா? எனக்குத் தாயைவிடச் சிறந்த தோழர் நீர் அல்லவா? அறிவையும் இழந்து வருந்தும் எனக்கு இவ்விரவே தேவரீர் சென்று பரவையின் ஊடலைத் தீர்த்தருள வேண்டும்" என்று உருகி வேண்டினார் சுந்தரர்.

"நீ துன்பத்தை விடு. இப்பொழுதே உனக்குத் தூதனாகப் பரவையிடம் போகின்றோம்" என்று வாய் மலர்ந்தான் இறைவன்.

சுந்தரர் மீட்டும் இறைவனை வணங்கினார். உடனே, எம்பெருமான் பரவையார் திருமாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அப் பெருமானுடன் கணநாதரும் தேவர்களும் செல்லத் திருவாரூர்த் திருவீதி சிவலோகம் போல விளங்கியது.

பரவையார் திருமாளிகையை அடைந்தபோது உடன் வந்தவர்கள் புறம்பே நிற்க, எம்பெருமான் திருவாரூர்க் கோயில் அர்ச்சகரைப்போல உருக்கொண்டு தனியே உட்புகுந்தான். புகுந்து அடைத்திருந்த கதவைத் தட்டினான். உள்ளே துயிலின்றிக் கிடந்த பரவையார் குரலிலிருந்து, 'நம்மை உடைய எம்பெருமானைப் பூசிக்கும் மறையவர் போலும்!' என்று எண்ணி, 'பாதி இரவில் இவர் இங்கே வருவதற்கு என்ன காரணம்?' என்று அஞ்சி எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தார். எதிரே நின்றவரைக் கண்டு, 'பெரியீர், இப்போது இங்கே எழுந்தருளக் காரணம் யாது?'' என்று கேட்டார்.

மறையவர், "நான் கேட்பதை மறுக்காமல் செய்வதானால் சொல்கிறேன்" என்றார்.

பரவையார், "அதைச் சொல்லுங்கள்; என்னால் இயலுமானால் செய்கிறேன்" என்றார்.

உடனே அவர், "நாவலூரர் நம்பி இங்கே வந்து முன் போல் வாழவேண்டும்" என்றார்.

அதுகேட்ட பரவையார், "நன்றாக இருக்கிறது நீங்கள் சொல்வது! என்னைப் பிரிந்து சென்று திருவொற்றியூரை அடைந்து சங்கிலியால் பிணிப்புண்டவருக்கு இங்கே ஒரு தொடர்பு உண்டாகுமோ? இரவில் வந்து நீங்கள் சொன்ன காரியம் அழகாயிருக்கிறது!'' என்றார்.

''நங்காய், நம்பி செய்த குற்றங்களையெல்லாம் மறந்து உன் கோபம் ஆறி அவரை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்குத்தானே நான் உன்னை வேண்டிக் கொண்டேன்?

ஆதலின் நீ மறுக்கக் கூடாது'' என்று மீண்டும் மறையவர் வற்புறுத்தினார்.

பரவையாருக்கு வெகுளி மூண்டது; "இதற்காக நீர் இந்த வீட்டுக்கு வருவது உம் பெருமைக்கு ஏற்றதன்று. திருவொற்றியூரில் பற்றுடையவர் இங்கே வருவதற்கு இசையமாட்டேன். உமக்கும் இங்கே இனி வேலை இல்லை; போம்'' என்று மறுத்துச் சொன்னார்.

இறைவன் தனக்குட் சிரித்துக் கொண்டான். தன்னுடைய உண்மைக் கோலத்தை உணர்த்தவில்லை. சுந்தருடைய வேட்கையைத் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் திருவிளையாடலை மேற்கொண்டு மீண்டான்.

இங்கே சுந்தரர், 'எம்பெருமானை அறிவில்லா நாயேன் பரவையின் ஊடலை நீக்கும் பொருட்டு அனுப்பினேனே! என்ன பேதைமை!' என்று வருந்தி, எப்படியும் எம்பெருமான் அவள் புலவியைத் தீர்த்து வருவான் என்ற நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நேரம் ஆக ஆக அவருடைய ஆவல் மீதூர, பலவகை எண்ணங்கள் எழுந்தன.

இறைவன் மீண்டும் வந்தது கண்டு, அணைகடந்த வெள்ளம் போல ஓடிச் சென்று அவனை வரவேற்றார். எம்பெருமான் புன்முறுவல் பூண்ட முகத்தோடு வருவதைக் கண்டு, 'போன காரியம் வெற்றி' என்று எண்ணிக் கொண்டு, "எம்பெருமானே, அன்று என்னை ஆண்டு கொண்ட உரிமையை மறவாமல், அதற்கு ஏற்ப இன்று எழுந்தருளி அவளுடைய வெகுளியைத் தீர்த்து நலஞ்செய்தீரே!'' என்று களிப்புடன் கூறினார். இறைவன், "உன்னுடைய விருப்பப்படியே பரவையின் இல்லம் நண்ணி, உன் செய்தியெல்லாம் கூறினேன். அவள் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் கொடுமை சொன்னாள். நான் எத்தனை வேண்டிக் கொண்டாலும் மறுத்துவிட்டாள்'' என்றான்.

சுந்தரர் இதனைக் கேட்டுத் துணுக்குற்ருர்; "எம்பெருமானே, தேவரீர் அருளிச் செய்யப் பரவையோ மறுப்பவள்? நாங்கள் வேறு யாருடைய அடிமை என்று எண்ணி இதைச் சொன்னீர்கள்? இன்று என் திறத்தில் அன்பின்றி நலம் செய்யாவிட்டால் அன்று வலியவந்து தடுத்தாட்கொண்டது எதற்கு? நான் படுகின்ற வருத்தத்தை நீர் நன்கு அறிவீர். பரவையிடம் சென்று அவள் கோபத்தைத் தணித்து என்னை அவளுடன் சேர்க்காவிட்டால் என் உயிர் நில்லாது" என்று புலம்பி வீழ்ந்தார்.

அது கண்ட இறைவன் அருளுடன் பார்த்து, "இன்னும் ஒரு முறை அவளிடம் சென்று நீ அவளை அடையும் வழியைச் செய்கின்ருேம். உன்னுடைய துயரத்தை ஒழிக" என்று கூறிப் புறப்பட்டான். சுந்தரர் உடன் சென்று வணங்கி வழியனுப்பி வந்தார்.

பரவையார், மறையவராகி வந்த இறைவன் மீண்ட பின்பு, சில குறிப்புகளால் இறைவனே மறையவர் கோலத்தில் எழுந்தருளினுன் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். "அந்தோ, நான் என்ன காரியம் செய்தேன்; எம்பிரான் கூறியதை மறுத்தேனே!" என்று வருந்தினுர். இரவு துயிலாமல் வாயிலைப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.

இந்த முறை இறைவன் தன் இயல்பான திருவுருவத்தோடு சென்ருன். கணநாதர் சித்தர் இயக்கர் முதலியவர்களும் உடன் சென்ருர்கள். யாவரும் பரவையார் திருமாளிகையுள் புகுந்தபோது, பரவையார் உடல் நடுக்கத்தோடும் மேலெழுந்து பொங்கும் மகிழ்ச்சியோடும், இறைவனை எதிர்கொண்டு சென்று பணிந்தார். அப்போது எம்பெருமான் அவரை நோக்கி, "என்பால் உள்ள உரிமையால் நாவலாரூரன் ஏவ மீண்டும் உன்பால் வந்தோம்; இன்னும் முன்போல் நீ மறுக்காதே. நின் பிரிவால் அவன் மிக வருந்துகிருன். அவன் இங்கு வருவதானுல் நீ அவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்ருன்,

பரவையார் தம் சிரத்தின்மேல் கைகளைக் குவித்து உளம் நடுங்கி வருந்த, "எம்பெருமானே, முன்பு மறையவர் கோலத்தில் யான் செய்த தவப்பயனாக வந்தவர் தேவரீர் தாமா?" என்று வியந்து, கண்ணீர் வார, "தேவரீருடைய சேவடி வருந்த ஓர் இரவு முழுதும் இங்கும் அங்குமாக எழுந்தருளி எளிவந்து கருணை பாலிக்கும்போது அடியேன் இசையாமல் என்செய்வது?" என்றார்.

"நின் பண்புக்கு ஏற்றவாறே நல்லதே பேசினாய்" என்று கூறி, இறைவன் அங்கிருந்தும் அகன்று சுந்தரரை அடைந்தான். சுந்தரர், "என் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் போன பெருமான் என்ன செய்து மீள் வாரோ?" என்று கவலையுடன் ஏங்கி வழிபார்த்து நின்றார். இறைவன் வரவு கண்டு எதிர்சென்று வணங்க, "எம்பெரு மானே, என் உயிரைக் காவாமல் துன்புறுத்தும் பெண் மணியினிடமிருந்து என்ன செய்தி கொண்டு வந்தீர்கள்?" என்று கேட்க, "அவளுடைய கோபத்தை ஆற்றி விட்டோம். இனி நீ அவள்பாற் போய்ச் சேர்" என்று அருளினான்.

சுந்தரர் மிக்க களிப்படைந்து, "எந்தாய், எம்பிரானே, பந்தமும் வீடும் தருபவர் தேவரீர். அதன்படியே இங்கே துன்பமும் பின்பு விடுதலையும் அருளினீர்கள். இனி எனக்குத் துன்பம் ஏது?" என்று கூறி அவனுடைய திருவடியில் வீழ்ந்தார். இறைவன், "நீ பரவையினிடம் சென்று இன்புற்று வாழ்வாயாக" என்று வாழ்த்தி மறைந் தருளினான்.

உடனே சுந்தரர் தம் பரிசனங்களுடன் பரவையார் மாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். விடிந்து விட்டமை யின் தொண்டர்களும் எழுந்து சந்தனம், மலர்மாலை, கஸ் தூரி, கர்ப்பூரம், குங்குமம் முதலிய மங்கலப் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு உடன் சென்றனர். பரவையார்

சுந்தரரை வரவேற்பதற்கு ஏற்ற வகையில் விளக்கு, தூபம், நிறைகுடம் முதலியன வைத்துக் காத்திருந்தார். தோழியர் சூழ மாமணி வாயிலில் நின்ற அவர், சுந்தரர் வந்தவுடன் நாணமும் அச்சமும் மீதூர, அவரை வணங்கினார். நாயனர் பரவையாருடைய தளிர்ச் செங்கையைப் பற்றிக் கொண்டு திருமாளிகையுள் புகுந்தார்.

அப்பால் இருவரும் இறைவன் செய்த திருவிளையாடலையும், அவன் கருணைத் திறத்தையும் போற்றி மகிழ்ந்து, மனம் ஒன்றி இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து ஒன்றுபட்டனர்.

சேரமான் தோழமை

காவிரியின் வடகரையில் பெருமங்கலம் என்ற ஊரில் சோழ மன்னர்களின் சேனைத் தலைவராவார் குடியாகிய ஏயர்குடியில் கலிக்காமர் என்னும் அன்பர் ஒருவர் பிறந்தார். அவர் சிவனடியார்பால் மிக்க அன்புடையவராகி வாழ்ந்தார். சுந்தரர் இறைவனைப் பரவையார் பால் தூதுவிட்டார் என்ற செய்தி அவர் காதில் விழுந்தது. அது கேட்டு, "எம்பெருமானை இவர் ஏவியது நன்றாயிருக்கிறது!" என்று கோபமும் அதிசயமும் கொண்டார். "எம்பெருமான்தான் அடியவருக்கு எளியனாயினால் இந்த மனிதன் ஒரு பெண் பிள்ளையிடம் இரவில் தூதனுப்புவதாவது! அந்த மனிதரைக் கண்டால் என்ன செய்வேனோ?" என்று கோபம் மிக்க உள்ளத்தினராகி இருந்தார்.

இந்தச் செய்தியை அறிந்த சுந்தரர் தாம் பிழை செய்ததை ஒப்புக்கொண்டு, "இதற்குத் தேவரீரே ஏதேனும் பரிகாரம் செய்தருள வேண்டும்" என்று இறைவனை வேண்டினார்.

இறைவன் அவ்விருவரையும் நட்பாக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளங் கொண்டு ஏயர்கோன் கலிக்காம நாய

னுக்குச் சூலைநோயை உண்டாக்கினன். அதனால் அவர் மிக வருந்தியபோது இறைவன் அவர்பால் சென்று, "சுந்தரன் வந்து இதனைத் தீர்ப்பான்" என்று அருளினன். "எம்பெருமானை ஏவல் கொண்ட அவர் வந்து தீர்ப்பதை விட நான் இந்த நோயால் வருந்துவதே நன்று" என்று மறுத்தார் அவர். இறைவன் மறைந்தருளிச் சுந்தரரிடம் சென்று, "நீ போய்க் கலிக்காமனுடைய சூலை நோயைத் தீர்த்து வா" என்று பணித்தான்.

சுந்தரர் கலிக்காம நாயனரிடம் செல்லப் புறப்பட்டு, தாம் வருவதை முன் கூட்டியே சொல்லி யனுப்பினர். அது கேட்ட ஏயர்கோன், 'இவர் கையால் நோய் தீர்வதைவிட நான் சாவதே நன்று' என்று எண்ணித் தம் உடைவாளால் குத்திக்கொண்டு உயிர் நீத்தார். அவருடைய மனைவி சுந்தரர் வருவதை அறிந்து, ஏயர்கோன் உடம்பை அலங் கரித்துப் படுக்கையில் விடச்செய்து, "யாரும் அழா தீர்கள். நம்பியாரூரரை வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து எதிர் கொள்ளுங்கள்" என்முள். அப்படியே அவர்கள் எதிர் கொள்ள, "ஏயர்கோன் உடல் நலம் எப்படி இருக்கிறது?" என்று சுந்தரர் கேட்டார். "அவர் படுக்கையில் படுத் துள்ளார்; நோய் இல்லை" என்றார்கள். அது கேட்ட சுந்தரர், "நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று சொல்ல அவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சுந்தரர் அவர் நிலையைக் கண்டு, "நானும் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்" என்று குற்றுடை வாளை எடுத்தார். இறைவன் திருவருளால், பிணமாகக் கிடந்த ஏயர்கோன் உயிர்பெற்று எழுந்து, சுந்தரர் செய்கையைத் தடுத்து, உடைவாளை வாங்கிக்கொண்டார். சுந்தரர் உடனே ஏயர் கோனைப் பணிய அவரும் சுந்தரரைப் பணிந்தார். இருவரும் எம்பெருமான் பெருங்கருணைச் சிறப்பை எண்ணிப் போற்றினர். அன்று முதல் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாயினர்.

சேரநாட்டில் திருவஞ்சைக் களத்தில் இருந்து அரசாண்டு வந்தார் சேரமான் பெருமாள் நாயனர். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் சிவபெருமானைப் பூசை செய்து முடித்தவுடன் இறைவனுடைய பாதச் சிலம்பொலி கேட்கும். அதனுல் மன நிறைவு பெறுவார். ஒரு நாள் பூசை முடிந்தும் சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. அதனுல் வருந்திய பொழுது சிறிது நேரம் கழித்து அவ்வொலி கேட்டது. அதோடு, "தில்லையில் வன்றொண்டன் நம்மைத் தரிசிக்க வந்தான். அதனுல் தாமதமாயிற்று" என்று இறைவன் அருளினன். அதுகேட்ட சேரமான், "அத்தகைய அடியாரைத் தரிசித்து இன்புறவேண்டும்" என்ற ஆர்வம் உடையவரானர்.

தம் நாட்டினின்றும் நீங்கித் திருத்தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்துக் கொண்டு, சுந்தரர் திருவாரூரில் எழுந்தருளி யிருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்றார். சுந்தரர் அவர் வரவை யறிந்து வரவேற்கச் சேரமானும் சுந்தரரும் நண்பர்களாயினர். தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர் இப்போது சேரமான் தோழரும் ஆனர்.

அப்பால் இருவரும் திருவாரூர்ப் பூங்கோயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்கள்.

பாண்டி நாடும் சேர நாடும் சென்று வருதல்

சேரமான் பெருமாள் நாயனர் திருவாலவாயைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்ற தம் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கச் சுந்தரர் அவருடன் புறப்பட்டார். சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டு அவ்விருவரும் மதுரையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் வரவை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் தக்க வகையில் பெருஞ் சிறப்புடன் வரவேற்றான். பாண்டியன் பெண்ணை மணந்துகொண்ட சோழ மன்னனும் அப்போது அங்கே

வந்திருந்தான். ஆகவே முடிபுனை வேந்தர் மூவரும் ஒன்று கூடினர்; சுந்தரரை வணங்கினர். யாவரும் மதுரைத் திருக்கோயில் சென்று இறைவனை வணங்கினர். சுந்தர மூர்த்தியார் திருப்பதிகங்களைப் பாடியருளினார்.

பிறகு தோழர்கள் இருவரும் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பலவற்றுக்கும் சென்று வழிபட்டுத் திருச்சுழியலை அடைந்தார்கள். அங்கே இறைவனைப் பணிந்து இரவு தங்கியபொழுது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கனவில் இறைவன் ஒரு புதிய திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளிக் காட்சி அளித்தான். காளைப் பருவமுடைய திருமேனியுடன் தலையில் கொண்டையும் கையில் பொன்னுலாகிய செண்டாயுதமும் உடைய கோலத்தைக் காட்டினான். "நாம் இருப்பது திருக்கானப்பேர்" என்று அருளிய உடனே மறைந்து விட்டான். அருகிலுள்ள கானப் பேரில் உள்ள பெருமானுக்குக் காளைப் பெருமான் என்பது திருநாமம். அதனால் அத்தலத்துக்குக் காளையார் கோயில் என்ற பெயர் வழங்கும். அத்தலத்துக்குத் தம்மை இறைவன் அழைத்த குறிப்பு அக்கனவு என்பதை உணர்ந்த சுந்தரர், சேர மன்னருடன் அத்தலம் சென்று, இறைவனை வணங்கிப் பதிகம் பாடிச் சில நாட்கள் அங்கே தங்கியிருந்தார்.

பிறகு வேறு சில தலங்களைப் பணிந்து திருவாரூர் வந்தடைந்தனர் இருவரும். பரவையார் செய்த உபசாரத்தாலும் அளித்த விருந்தினாலும் மனம் மகிழ்ந்து இரண்டு நண்பர்களும் சில நாள் அங்கே தங்கி அளவளாவினார்கள்.

ஒருநாள் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சுந்தரமூர்த்தியாரை வணங்கி, "தேவரீர் மலைநாட்டுக்கு அடியேனுடன் எழுந்தருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்த சுந்தரர் அவருடன் புறப்பட்டார்.

திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்ட அவர்கள் திருக்கண்டியூர் என்னும் தலத்தை அடைந்து வழிபட்டார்கள்.

அது அட்ட வீரட்டங்களில் ஒன்று. அதற்கு எதிரே வடகரையில் திருவையாறு உள்ளது. திருக்கண்டியூரில் நின்று பார்த்தபோது திருவையாறு அக்கரையில் தோன்றியது. சேரமன்னர் அத்தலத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அப்போது காவிரியில் பெருவெள்ளம் சென்று கொண்டிருந்தது. ஓடங்கூடச் செல்ல முடியாத வகையில் வேகமாகப் பெருக்கெடுத்தோடியது.

சுந்தரர் காவிரிக் கரையை அணுகி ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். உடனே மேற்கிருந்து வரும் நீர் பளிங்கினால் அணைபோட்டதுபோல நின்றுவிட, இடையிலே மணல் தோன்றி ஒரு வழி உண்டாயிற்று. இறைவனைப் பணிந்தபடியே இரண்டு திருத்தொண்டரும் அதன் வழியே சென்று திருவையாறு புகுந்து இறைவனைத் தரிசித்து வழிபட்டனர். பிறகு மீட்டும் பழையபடியே இடையில் விழிவிட்ட ஆற்றின் நடுவே நடந்து வந்து தென்கரையை அடைந்தார்கள். அடைந்தவுடன் பழையபடி காவிரிநீர் ஓடத் தொடங்கியது. இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு சேரமானும் பிறரும் சுந்தரர் பெருமையை நினைந்து பாராட்டி வணங்கினார்கள்.

அப்பால் சேரமான் பெருமாள் சுந்தரரைச் சேர நாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். திருவஞ்சைக் களத்தில் சுந்தரரை மிகச் சிறப்பாக வரவேற்று உபசரித்தார். தம்முடைய அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று அவர் திருவடிக்குப் பூசை செய்து உபசரித்து விருந்து செய்தார். அங்கே எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபிரானைத் தரிசித்துச் சுந்தரர் திருப்பதிகம் பாடினார்.

சேரமன்னருடன் அளவளாவிச் சிலநாட்கள் சுந்தரர் திருவஞ்சைக் களத்தில் தங்கினார். அவருக்குத் திருவாரூர்ப் பெருமானைப் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்கவில்லை. அப்பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்ற ஆராமை மிகுதி

யாயிற்று. ஆகவே, சேரமன்னரிடம் விடைபெற்றார். சுந்தரருடைய பிரிவைப் பொறுமல் சேரமான் பெருமாள் வருந்தினார். "எம்பெருமான் திருவருள் நலத்தால் இங்கே இருந்து இனிதாக அரசாட்சி செய்து கொண்டிரும்" என்று சுந்தரர் ஆறுதல் கூறினார். அப்பெருமானுக்குத் திருவாரூருக்குப் போக வேண்டும் என்று இருக்கும் பேரார்வத்தை உணர்ந்த சேரர் அவரை வணங்கி வழியனுப்பலானார். பல வகையான பண்டங்களையும் பொன்னையும் அளித்து விடை கொடுத்தார்.

சேரமானிடம் பெற்ற பொருள்களுடன் சுந்தரர் திருவாரூரை நோக்கிப் புறப்பட்டவர் கொங்கு நாட்டின் வழியே வந்தார். திருமுருகன் பூண்டிக்கு அருகில் அவர் வந்து கொண்டிருந்தார். சுந்தரர் இதுவரைக்கும் பெற்றவை எல்லாம் சிவபெருமான் அளித்தவை. அவர் வேறு யாரிடமிருந்தும் ஏதும் பெறவில்லை. இப்போது சேரமான் வழங்கிய பொருள்களோடு வந்தார். 'இந்தப் பொருள்களைப் பறித்து நம் கையாலே தருவோம்' என்று இறைவன் எண்ணினான் போலும்! சிவகணங்களை அழைத்து, "நீங்கள் வேடுவர்களாகச் சென்று நம்பியாரூரன் கொண்டு செல்லும் பொருள்களைப் பறித்து வாருங்கள்" என்று ஏவினான்.

அப்படியே அவர்கள் வேடுவர்களைப்போல உருவெடுத்துச் சுந்தரரை வழிமறித்து, "எல்லாப் பொருள்களையும் இப்படியே வையும்; இல்லையானால் கொன்று விடுவோம்" என்று அச்சுறுத்தி, அவற்றைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடினர். பொருளைப் பறிகொடுத்த சுந்தரர் அருகில் ஆலயம் தெரிவதைக் கண்டு அங்கே சென்றார். "சுவாமி, வேடுவர்கள் கொள்ளையிடும் இந்த இடத்தில் ஏன் இருந்தீர்?" என்று வருந்தி, "கொடுகு வெஞ்சிலை" என்ற திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது இறைவன் அருளால்

கோயில் முற்றத்தில் சுந்தரர் இழந்த பொருள்கள் யாவும் குவியலாக வந்து கிடந்தன. 'இறைவன் திருவருளால் நிகழ்ந்தது இது' என்பதை உணர்ந்த நம்பி ஆரூரர் மீட்டும் இறைவனை வணங்கி அப்பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டார். உடன் வந்த ஏவலர்களிடம் அவற்றை அளித்து முன்னே போகச் செய்து, மிக்க காதலுடன் திருவாரூர் சென்று அடைந்தார்.

நிறைவு

திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் இருந்தபோது மீட்டும் திருவஞ்சைக் களம் சென்று சேரமான் பெருமாளைப் பார்த்து வரவேண்டும் என்ற விருப்பம் எழுந்தது. அதனுல் திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டு, இடையில் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு கொங்கு நாட்டில் உள்ள திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசி என்னும் திருப்பதியை அடைந்தார். இப்போது அவிநாசி என்றே அவ்வூர் வழங்குகிறது.

மறையோர் வாழும் வீதியின் மருங்கே அவர் வந்து கொண்டிருந்தபோது, அங்கே ஒரு வீட்டில் மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன; அவ்வீட்டு வாயிலில் தோரணம், வாழை முதலியவற்றைக் கட்டியிருந்தார்கள். அதற்கு எதிர் வீட்டில் அழுகை யொலி கேட்டது. இவற்றைக் கவனித்த சுந்தரர் அருகிலுள்ளோரை, "ஏன் இப்படி இரு வேறு வீடுகளிலும் இரு வேறு ஒலிகள் கேட்கின்றன?" என்று வினவினுர்.

"சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த இரண்டு வீடுகளிலும் இருந்த இரண்டு பிள்ளைகள் இவ்வூர்ப் பொய்கைக்கு நீராடச் சென்ருர்கள். அப்போது அவர்களுக்கு ஐந்து பிராயம். நீராடியபோது ஒரு பிள்ளையை மடுவில் இருந்த முதலை விழுங்கிவிட்டது. பிழைத்து

வந்த பிள்ளைக்கு இன்று உபநயனம் நடக்கிறது. அந்த வீட்டு மேளவாத்தியம் அதைக் காட்டுகிறது. இந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள், 'நம் பிள்ளை உயிரோடிருந்தால் அவனுக்கும் இப்படி உபநயனம் செய்து களிக்கலாமே; அது இல்லாமற் போயிற்றே!' என்று வருந்தி அழுகிறார்கள்'' என்று அவர் காரணத்தை விளக்கினார்.

இதைக் கேட்ட சுந்தரர் மிக இரக்கம் கொண்டார். பிள்ளையை இழந்த வீட்டுக்காரர்கள் அவரைக் கண்டு தம் வருத்தத்தை மறைத்துக்கொண்டு வந்து அவருடைய திருத்தாளை இறைஞ்சினார்கள். அவர்களைக் கண்ட சுந்தரர், "நீங்கள் உங்கள் மைந்தனை இழந்து விட்டீர்களோ?" என்று கேட்க, "அது முன்னே நிகழ்ந்த செய்தி; இப்போது தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளப்பெறும் பேறு எங்களுக்குக் கிடைத்தது" என்று கூறித் தொழுதார்கள்.

'நாம் வந்த இதற்கு மகிழ்ந்து, தம் துயரத்தையும் மறந்து நிற்கும் இவர்களுடைய மைந்தனை இறைவன் திருவருளால் மீண்டும் வருவித்துக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று ஆளுடை நம்பி திருவுள்ளம் கொண்டார். "முதலை பிள்ளையை விழுங்கிய மடு எங்கே?" என்று கேட்க, அவர்கள் அங்கே அவரை அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே நின்று அவிநாசியப்பரை எண்ணி, "எற்றான் மறக்கேன்" என்று ஒரு திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். மூன்று பாடல்கள் பாடி நான்காவது பாட்டையும் பாடலானார்.

உரைப்பார் உரையுகந் துள்கவல் லார்தங்கள் உச்சியாய்
அரைக்கா டரவா ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாய்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளியூர்அவி நாசியே
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே

என்ற பாட்டு வெளியாயிற்று. இந்தப் பாட்டு முடிவதற்குள் ஒரு முதலை கரையருகே வந்து பிள்ளையைக் கக்கியது. அதுவரையில் அந்தப் பிள்ளை உலகில் வாழ்ந்

திருந்தால் எவ்வளவு வளர்ந்திருப்பானே அவ்வளவு வளர்ச்சியுடன் அவன் இருந்தான். பிள்ளையைக் கண்ட தாய் ஓடி எடுத்துவந்து சுந்தரர் காலில் கிடத்தித் தானும் விழுந்தாள்; அவளுடைய கணவரும் விழுந்தார். வானவர் பூமாரி பொழிந்தனர். மண்ணவர் அதிசயித்தார்கள். யாவரும் திருக்கோயில் சென்று இறைவனைப் பணிந்தார்கள்.

அப்பால் முதலை வாயினின்றும் மீண்ட பிள்ளைக்கு அன்றே உபநயனம் செய்யச் செய்து உடனிருந்து ஆசி கூறிய சுந்தரர், யாவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சேரமான் பெருமானை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இடையில் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்து மலைகளையும் ஆறுகளையும் கடந்து மலைநாட்டை அடைந்தார். "முதலை வாயிற் புகுந்த பிள்ளையை மீண்டும் வருவித்து அளித்துச் சுந்தரர் வஞ்சிமா நகரத்தை நோக்கி வருகின்றார்" என்பதை அடியவர்கள் ஓடிவந்து முன்னதாகவே சேரமான் பெருமாளிடம் தெரிவித்தார்கள். சேரமன்னர் களிக் கடலில் மூழ்கித் திணறினர். அவருடைய வரவை முரசறைந்து எங்கும் தெரிவிக்கச் செய்தார். நகரத்தை நன்றாக அலங்கரிக்கச் சொன்னார். யானையை அணிசெய்து எதிர்கொண்டு அழைத்துவரப் புறப்பட்டார். நகரில் புகுந்த சுந்தரரைச் சேரமான் வணங்க, மன்னரை நாவல் ஆரூரரும் பணிந்து நலம் விசாரித்தனர். நட்பிலே சிறந்த அவ்விருவரும் அளவளாவினர். சேரமான் சுந்தரரை யானையின்மேல் ஏற்றித் தாமும் பின் ஏறி அவருக்குக் குடை பிடித்தார். நகரை வலம்வரச் செய்து வஞ்சிமாநகர் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார். சுந்தரர் சிலநாட்கள் அங்கே பலவகை உபசாரங்களையும் பெற்றுத் தங்கியிருந்தார்.

ஒரு நாள் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசனம் செய்யத் தொடங்கினர்

நாயனார். அப்போது அவருக்கு இறைவனோடு ஒன்றவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. இந்த வாழ்க்கையினின்றும் நீங்கிச் செல்ல வேண்டும் எனக் கருதினார். "தலைக்குத் தலைமாலை அணிந்த தென்னே" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடலானார். எட்டாவது திருப்பாட்டில், "வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழித்தேன்; விளங்குங் குழைக் காதுடை வேதியனே" என்பதில் தம் கருத்தைக் குறிப்பித்தார்.

சுந்தரருடைய உள்ளக் கிடக்கையை உணர்ந்த சிவபெருமான் பழையபடியே அவரைத் தன்னுடைய அணுக்கத் தொண்டராக்கிக் கொள்ளத் திருவுள்ளம் பூண்டான். பிரமன் முதலிய தேவர்களை அழைத்து, "நாவலாரூரனை வெள்ளை யானையின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு இங்கே அழைத்து வாருங்கள்" என்று ஏவினான். அவர்கள் அவ்வாறே திருவஞ்சைக்களம் சென்று கோயில் வாயிலில் காத்து நிற்கப் புறத்தே சுந்தரர் வந்த போது, "எம்பெருமான் அருளிப்பாடு இது" என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே அந்த யானையின்மேல் ஏறித் தேவர் புடைசூழச் சுந்தரர் கைலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அப்போது அவர் தம் தோழராகிய சேரமான் பெருமானை நினைத்துக்கொண்டு சென்றார். அதனை உணர்ந்த சேரர் ஒரு குதிரையில் ஏறித் திருவஞ்சைக்கள ஆலயத்துக்கு வந்தார். வெள்ளை யானையின்மேல் செல்லும் சுந்தரரைக் கண்டார். உடனே குதிரையின் காதில் பஞ்சாட்சரத்தை ஓதவே, அது வானின்மீது பாய்ந்து செல்லத் தொடங்கியது. சுந்தரர் ஊர்ந்து சென்ற யானையை வலங்கொண்டு அதற்கும் முன்னாக அது வேகமாகச் சென்றது.

யானையின்மேல் சென்ற சுந்தரர் இறைவன் திருவருளை எண்ணி வியந்து ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

தான்எனை முன்படைத்தான் அதறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
நான்எனப் பாடல் அந்தோ நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
வான்எனை வந்தெதிர் கொள்ள மத்தயானை அருள்புரிந்து
ஊனுயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான்மலை உத்தமனே

என்பது அப்பதிகத்தின் முதற் பாடல்.

திருக்கயிலையில் தென்திசைத் திருவாயிலை அடைந்தார் சுந்தரர். அங்கே சுந்தரரும் சேரமானும் முறையே யானையினின்றும் குதிரையின்றும் இறங்கிப் பல வாயில்களைக் கடந்து திரு அணுக்கன் திருவாயிலை அடைந்தார்கள். சுந்தரர் உள்ளே புகுந்தார். ஆனல் சேரமான் உள்ளே புகமுடியாமல் தடையுண்டு நின்ருர்.

உள்ளே சென்ற சுந்தரர் சிவபெருமானை ஆராத காதலுடன் தரிசித்துக் கீழே விழுந்து புளகம் போர்ப்ப நின்ருர். இறைவன் அவரைப் பார்த்து, "ஊரனே, வந்தாயா?" என்று அன்புடன் வினவினன். "அடியேனை ஆட்கொண்டு அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து முடிவிலாத நெறியிலே ஈடுபடுத்திய தேவரீர் பெருங்கருணை எளியேனல் சொல்லும் தரத்ததோ!" என்று சொல்லி உருகி நின்ருர் சுந்தரர். பிறகு, "வாயிற் புறத்தில் சேரமான் பெருமாள் நிற்கின்ருர்" என்று சொல்ல, எம் பெருமான் திருநந்திதேவரைக் கொண்டு அவரை அழைத்து வரச் செய்தான்.

சேரமான் பெருமாள் இறைவன் திருமுன்பு வந்து வணங்கி நிற்க இறைவன் புன்முறுவல் பூத்தவனய், "நாம் அழையாமலே நீ ஏன் வந்தாய்?" எனக் கேட்டான். சேர மன்னர் அஞ்சலி செய்து, "எம்பெருமானே, அடியேன் ஆரூரர் கழலைப் போற்றி அவருடைய யானைக்கு முன்னே சேவித்தபடி வந்தேன். தேவரீருடைய கருணை வெள்ளம் இங்கே அழைத்து வந்தது. அதனல் திருமுன் வந்தேன், அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம் ஒன்று உண்டு."

என்றார். இறைவன், "என்ன?" என்று கேட்க, "எம் பெருமானே, அடியேன் திருக்கயிலையைப் பற்றி ஓர் உலாவைப் பாடியுள்ளேன்; அதைத் திருச்செவியில் சாத்தியருள வேண்டும். என்னுடைய பாசம் நீங்க இந்த வன்றொண்டருடைய நட்பை எனக்கு அருளிய பெருமான் அல்லவா?" என்றார்.

சிவபெருமான், அதனைச் சொல்லுக என்று பணிக்கவே, அங்கே சேரர் ஆதியுலாவை விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். கேட்டு மகிழ்ந்த எம்பெருமான், "நீங்கள் இருவரும் நம்முடைய கணநாதராக இருங்கள்" என்று அருள் செய்தான்.

அது முதல் வன்றொண்டர் பழையபடியே ஆலால சுந்தரராகித் தொண்டு செய்து வரலானார். சேரமான் பெருமாள் ஒரு கணநாதராக அங்கே இருந்து இறைவனுக்குரிய பணிகளை ஆற்றிவரத் தொடங்கினார்.

பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் இருவரும் பாசத் தொடக்கறுத்து, இறைவியின் திருவருளால் மீண்டும் கமலினியாராகவும் அநிந்திதையாராகவும் வந்து சேர்ந்தனர்.

சுந்தரர் பாடிய, "தானெனை முன் படைத்தான்" என்ற பதிகத்தை அவர் வருணனாகிய ஆழிவேந்தனிடம் அளிக்க, அவன் அதைத் திருவஞ்சைக் களத்துக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பித்தான். ஆதியுலாவைக் கைலையில் கேட்ட சாத்தனார் திருப்பிடவூர் என்னும் ஊரில் வந்து வெளிப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு உலகம் உய்யவும் திருத்தொண்டத் தொகையினால் நாயன்மார்கள் புகழ் பரவவும் திருவவதாரம் செய்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சைவசமயாசாரியரில் ஒருவராக நின்று யாவரும் புகழ்ந்து போற்றும் சிறப்போடு நிலவுகிறார்.

மனு நீதிச் சோழன்

திருவாரூரின் சிறப்பைப் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் சொல்கிருர். பெரிய புராணத்தில் பல நாயன்மார்களுடைய கதைகள் வருகின்றன. அதனைக் காப்பிய வடிவத்தில் அமைக்கப் புகுந்த சேக்கிழார், அதற்குக் கதா நாயகராகச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரை அமைத்துக் கொண்டார். அவர் திருத்தொண்டத்தொகை அருளினுர் என்று கூறி, அந்தத் திருப்பதிகத்திற் கண்ட நாயன்மார்களின் வரலாறுகளைச் சொல்லுகிறேன் என்று தொடங்கி அவற்றைப் பாடுகிருர். சுந்தரர் திருவாரூரில் தங்கிப் பரவையாரை மணம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தார். ஆதலின் இந்தக் காப்பியத்துக்குரிய நாட்டுச் சிறப்பை அமைக்க எண்ணிய சேக்கிழார், சுந்தரர் வாழ்ந்த திருவாரூர் எந்த நாட்டில் உள்ளதோ அந்த நாடாகிய சோழநாட்டையே நாட்டுச் சிறப்பில் வருணித்தார். அப்படியே காப்பியத்துக்குரிய நகரச்சிறப்பை அமைக்கும்போது திருவாரூர்ச் சிறப்பையே எடுத்துச் சொன்னுர். அதன் சிறப்பைச் சொல்லும்போது அங்கே அரசாண்ட மனு நீதிச் சோழனுடைய வரலாற்றை விரிவாகப் பாடினுர்.

சோழ நாட்டில் தொன்மையில் மிக்கதும், திருமகள் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றதுமான திருப்பதி திருவாரூர். அங்கே வேத ஓசையும் வீணையின் ஓசையும் தெய்வங்களைத் துதிசெய்வோர் புரியும் தோத்திர ஓசையும் மாதர்களின் நடனத்தில் முழங்கும் முழவின் ஓசையும் வேறு வகையான கீத ஓசைகளும் மலிந்திருக்கும். ஒருபால் தேரோடும் ஒலியும், ஒருபால் யானையின் முழக்கமும், ஒருபால் குதிரையின் ஒலியும் எழும். மாட மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் நிரம்பிய அந்நகரில் ஆடல் மகளிர் சிலம்பொலி எங்கும்

கேட்கும். அப்படி உள்ள மாளிகைகளில் ஒன்றில்தான் பரவையார் அவதாரம் செய்தார்.

சிவபெருமான் சுந்தரருக்காகப் பரவைநாச்சியாரிடம் தூது சென்றமையின் அவ்வூர்த் திருவீதி அப்பெருமானுடைய செந்தாமரைத் திருவடியின் மணம் வீசும். அங்குள்ள மக்கள் தேவாரப் பதிகங்களைப் பக்தியுடன் ஓதுவார்கள். அவற்றைக் கிளிகள் கேட்டுத் தாமும் கற்றுக்கொண்டு சொல்ல, பூவைகள் அவற்றைக் கேட்கும். ஆவண வீதிகளும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் வாழும் வீதிகளும் அணியணியாக விளங்கும்.

சோழ மன்னர்கள் திருமுடி சூட்டிக்கொள்ளும் நகரங்களில் ஒன்று அது. அங்கே சோழ அரசர்கள் இருந்து அரசாட்சி புரிந்ததும் உண்டு.

பழங்காலத்தில் மனுச் சோழன் என்னும் வேந்தன் அந்த நகரத்தில் இருந்து அரசாண்டு வந்தான். உயிர்களுக்குக் கண்ணைப் போலவும் ஆவியைப் போலவும் விளங்கிய அம் மன்னன் பல வேள்விகளைச் செய்தான். மனுநீதியின் வழியே செங்கோல் ஓச்சி வந்தான். திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள புற்றிடங்கொண்ட நாயகருக்குப் பலவகை நிவந்தங்களை வழங்கி, ஆகம முறைப்படியே பூசையும் விழாக்களும் நன்கு நடந்து வரும்படி செய்தான்.

அவ்வரசனுக்குச் சிங்கக் குட்டி போல ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். அவன் கலைகள் பல ஓதி, யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் முதலியவற்றையும் கற்றுக்கொண்டு, இளவரசுப் பட்டம் பெறுவதற்கு ஏற்ற பருவத்தை அடைந்தான்.

ஒரு நாள் அவ்வரச குமாரன் பிற இளங்குமரர்கள் சூழவும் சேனைகள் சூழவும் அரச வீதியில் தேரில் ஏறிச் சென்றான். அப்போது அங்கே வந்த பசுவின்

இளங்கன்று ஒன்று அவன் சென்ற தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது. அதைக் கண்ட தாய்ப் பசு உருகி அலறி அலமந்து சோர்ந்து வீழ்ந்தது.

அதைக் கண்ட அரசிளங்குமரன், "ஐயோ! இத் தகைய அபாயம் வந்துவிட்டதே!" என்று அஞ்சித் தேரினின்று இறங்கி விழுந்தான். அலறுகின்ற பசுவைப் பார்த்து உயிர் பதைத்தான். இறந்து கிடந்த கன்றைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான். "இவ்வுலகத்தைக் காக்கும் என் தந்தைக்கு இப் பழியை உண்டாக்கும் மைந்தனாக நான் பிறந்தேனே!" என்று புலம்பினான். "இந்தப் பழியைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு வேத சாஸ்திரங்களில் ஏதேனும் பரிகாரம் உண்டானால் அதை எந்தையார் அறிவதற்கு முன்பே நான் செய்வேன்" என்று கூறி அந்தணர்களை நோக்கிச் சென்றான்.

கன்றை இழந்த பசுவோ பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு முகத்தில் கண்ணீர் வார அரண்மனை வாயிலுக்குச் சென்று, அங்கே தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஆராய்ச்சி மணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது. பலகாலமாக அந்த மணியின் ஓசையைக் கேட்டறியாத மன்னன், அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். அவன் சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து விசாரித்தபோது, வாயில் காவலர், "ஒரு பசு இங்கே வந்து வாயில்மணியைக் கொம்பால் அடித்தது" என்று சொன்னார்கள்.

பசுவைக் கண்டு வருந்திய மன்னன் அருகிலிருந்த அமைச்சர்களை நோக்கி, "இதற்கு என்ன துன்பம் வந்தது?" என்று கேட்க, முதிய அமைச்சன் ஒருவன் சொல்லலானான்; "சோழ மன்னனே, உன்னுடைய மகன் மணிகள் கட்டியதும் நெடுந்தூரத்தில் வரும்போதே தெரியும் உயரம் உடையதுமாகிய ஒரு தேரின்மேல் ஏறி, அரசர்கள் உலாவரும் வீதியில் போனான். அளவில்லாத

தேரும் படைகளும் அத்தேரைச் சூழ்ந்து சென்றன. அப்போது ஓர் இளம் பசுங்கன்று அந்தத் தேர்க்காலில் புகுந்து இறந்துவிட்டது. அதனால் தளர்வுற்ற தாய்ப்பசு இவ்வாறு செய்தது" என்றான்.

அதுகேட்ட மன்னன் அந்தப் பசுமாட்டுக்கு உண்டானது போன்ற துயரத்தை அடைந்து, "இந்தப் பாவம் சம்பவித்துவிட்டதே!" என்று வருந்தினான்; "என் செங்கோல் முறை அழுகிது!" என்று பொருமினான்; "என்ன செய்தால் இது தீரும்?" என்று யோசித்தான். அவனுடைய நிலையைக் கண்ட மந்திரிமார் அவனை அடிவணங்கி, "இதற்காகச் சிந்தை தளரவேண்டாம். முன்பு இவ்வாறு பசுஹத்தி செய்தவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதித்திருக்கிறார்கள். அதன்படி மைந்தனைக் கொண்டு செய்விப்பதே அறம்" என்றார்கள்.

அது கேட்டு மன்னன், "முன்னை வழக்கின்படி பரிகாரம் செய்யலாம் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். அவ்வாறு செய்தால் தன் கன்றை இழந்து அலறும் பசுவுக்கு அது மாற்றாக உதவுமா? என் மைந்தனை இழக்கக்கூடாது என்ற எண்ணத்தால் நீங்கள் பரிகாரம் சொன்னால், தருமம் பிறழ்ந்து விடாதோ? உலகத்தைக் காக்கும் மன்னவன் உயிர்க் கூட்டங்களை ஐந்து விதமான அச்சத்தினின்றும் பாதுகாக்கவேண்டும். தன்னாலும் தன் சுற்றத்தாராலும் பகைவராலும் கள்வராலும் பிற உயிர்களாலும் உண்டாகும் தீங்குகளைப் போக்குவது அவன் கடன். என் மகன் செய்த கொலைக்குப் பரிகாரம் செய்துவிட்டு, வேறு ஒருவன் உயிர்க் கொலை செய்யும்போது அவனைக் கொல்வேனானால், பழைய மனு நீதியானது இந்தப் புதிய மனுவினால் அழிந்துவிட்டது என்னும் பழியல்லவா என்னை வந்து சாரும்? இத்தகைய யோசனையைச் சொன்னீர்களே!" என்று இகழ்ந்துரைத்தான்.

அமைச்சரோ பின்னும், "இது போல் முன்பும் நிகழ்ந்தது உண்டு. இதற்காக மைந்தனைக் கொல்லுதல் முறையன்று. வேதம் சொன்னபடி பரிகாரம் செய்தல், பழங்கால முதல் வந்துகொண்டிருக்கும் நெறியல்லவா?" என்று எடுத்துக் கூறினர். மனு வேந்தன் கோபம் கொண்டு, "நீங்கள் முறையற்றதைச் சொல்கிறீர்கள். இதுபோல் பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்ததுண்டு என்கிறீர்களே. அப்படியானால், எந்த உலகத்தில் எந்தப் பசு இத்தகைய துன்பத்தை அடைந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து விழுந்தது? சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம்" என்றான். மீண்டும், "சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாரூரில் பிறந்த உயிர்கள் யாவும் புனிதமானவை. அத்தகைய உயிரை அவன் கொன்று விட்டான். ஆதலின் கொலை செய்தவனைக் கொல்வதே தக்கது. இதுதான் இதற்குரிய தீர்ப்பு. இந்தப் பசு தன் கன்றை இழந்து வருந்துவது போல நானும் என் மகனை இழந்து வருந்துவதுதான் எனக்கு ஏற்றது" என்று உறுதியாகக் கூறினான். அதற்குமேல் பேச அஞ்சினார்கள் அமைச்சர்கள்.

உடனே மன்னவன் தன் மகனை வருவித்து, ஒரு மந்திரியிடம் அவனை ஒப்பித்து, "அவ்வீதியில் இவனைத் தேர்க்காலில் இட்டு ஊர்ந்து வருவாயாக" என்று பணித்தான். அமைச்சன் அது செய்ய விரும்பாமல் தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டான். அது கண்ட அரசன் தானே தன் மைந்தனை அழைத்துக்கொண்டு வீதிக்கு வந்தான்.

வழி வழியே நாட்டை ஆளும் உரிமையும் கடமையும் படைத்த சோழ குலம் தொடர்ந்து ஆளும் வகையில் மனு வேந்தனுக்கு அம் மைந்தன் ஒருவனே இருந்தான். தன் குலத்துக்கு ஒரு மைந்தனே இருக்கின்றான் என்ற உண்மையை வேந்தன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அறம் தன் வழியில் இடர்ப்படாமல் செல்ல வேண்டும் என்ற

ஒன்றையே குறிக்கொண்டு தன் மைந்தன் மார்பில் சக்கரம் பதியும்படி மனுவேந்தன் தன் தேரைச் செலுத்தினான். இவ்வாறு அறத்தைப் பாதுகாக்கும் செங்கோன்மையை வேறு யாரிடம் காணமுடியும்?

" ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக்கு
உள்ளான்என் பதும்உணரான்;
தருமம்தன் வழிச்செல்கை
கடன்என்று தன்மைந்தன்
மருமம்தன் தேர்ஆழி
உறஊர்ந்தான்; மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி
அரிதோ,மற் றெளிதோதான் !"

என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

அரசன் செய்கையைக் கண்டு மண்ணுலகத்தவர் கண் மாரி பொழிந்தனர். வானவர் பூமாரி பொழிந்தனர். அப்போது அங்கே திருவீதியில் சிவபெருமான் மழவிடைமேல் வீதிவிடங்கப் பெருமானாக எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தான். அரசன் இறைவனைத் தரிசித்துப் போற்றினான்.

எம்பெருமானுடைய திருவருளால், உயிர் பிரிந்த ஆன் கன்று உயிர் பெற்றுத் துள்ளி எழுந்தது; அரசகுமாரனாகிய கன்றும் எழுந்து அரசனை அடிபணிந்தான்; உயிர் நீத்த மந்திரியும் உயிர் பெற்று எழுந்தான். அடி பணிந்த மகனை மன்னன் தழுவிக்கொண்டான். தாய்ப் பசுவின் மடியிலே சுரந்த இனிய பாலை உண்டு மகிழ்ந்தது இளங்கன்று. யாவரும் அதிசயித்து இறைவனைப் போற்றினர். இறைவன் மன்னனுக்கு அருள் சுரந்து மறைந்தருளினான்.

இவ்வாறு மனு நீதியின்படி மனுச் சோழன் அரசாண்டது திருவாரூர். எம்பெருமான் பல அடியார்களுக்கு அருள் வழங்கிப் பூங்கோயிலில் எழுந்தருளி விளங்குவது அந்தத் தெய்வத் திருநகரம்.

திருமுறை கண்ட வரலாறு

சிவபெருமானுடைய பெருமையைச் சொல்வன சைவத் திருமுறைகள். அவற்றைத் தொகுத்தவர் நம்பி யாண்டார் நம்பிகள், தொகுப்பதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தவன் இராசராச சோழன். அந்த வரலாறு வருமாறு.

தஞ்சாவூரில் இருந்து செங்கோலோச்சி வந்தான் இராசராச சோழன். அவன் சிவபக்திச் செல்வம் மிக்கவன்; சிவபாதசேகரன் என்ற சிறப்புப் பெயர் உள்ளவன். அக் காலத்தில் மூவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் தொகுக்கப் பெறவில்லை. யாராவது அன்பர் தமக்குத் தெரிந்த பதிகம் ஒன்றைச் சொல்வார். தம் தம் ஊரைப் பற்றிய பதிகத்தை இப்படிப் பல அன்பர்கள் பாடுவதைக் கேட்டு அரசன் உருகினான். 'இந்தத் திருப்பதிகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே பெற்றுக் கேட்பது எப்போது?' என்ற ஏக்கம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று.

அக்காலத்தில் சிதம்பரத்தை அடுத்த திருநாரையூர் என்னும் திருத்தலத்தில் கோயில் பூசை புரிந்து வந்த ஆதிசைவருக்கு இறைவன் திருவருளால் மணியைப்போல் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்து வளர்ந்து வந்தான். அச்சிறுவ னுக்குத் தந்தை உபநயனம் செய்து வைத்தார். ஒரு நாள் தந்தை வெளியூருக்குப் போனார். அவர் சொல்லிச் சென்ற படி அங்குள்ள பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு அந்த இளைஞனே பூசை செய்யச் சென்றான். திருமஞ்சனம் செய்து அர்ச்சனையும் புரிந்து பிறகு நிவேதனத்தை முன்னாலே வைத்தான். "எம்பெருமானே, அமுது செய்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டினான். பிள்ளையார் அதை உண்ணுவார் என்று அந்த இளம்பிள்ளை எண்ணியிருந் தான் போலும்! விநாயகர் அதை உண்ணவில்லை. அது

கண்ட அவன், 'நாம் ஏதோ தவறு செய்திருக்கிறோம். அதனால்தான் இப்பெருமான் நிவேதனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை' என்று எண்ணி வருந்தினான். அந்தவருத்தம் தாங்காமல் தன் தலையைக் கல்லில் மோதிக் கொள்ளச் சென்றான். அப்போது விநாயகர், "நம்பி, பொறு" என்று சொல்லி அங்கே வைத்திருந்த நிவேதனம் முழுவதையும் உண்டருளினார். உடனே நம்பி, "எம்பெருமானே, நான் பள்ளிக்கூடம் செல்ல நேரம் தாழ்த்துவிட்டது. பள்ளிக்குச் சென்றால் எங்கள் வாத்தியார் அடிப்பார். ஆகையால் நீயே எனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும்" என்றான். அப்படியே விநாயகர் அப்பிள்ளைக்குக் கல்வி கற்பிக்க லானார்.

மறு நாளும் இப்படியே நடைபெற்றது. தொடர்ந்து அந்த நம்பியாண்டார் நம்பியே விநாயகரைப் பூசித்து வந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் பொல்லாப் பிள்ளையார் நம்பி அளிக்கும் திருவமுதை உண்டு அவருக்குக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். இந்த அதிசயச் செய்தி நாடு முழுவதும் பரந்தது.

இராசராச சோழன் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டான். உடனே பல வகைப் பழங்களையும் அவல், அப்பம், எள்ளுருண்டை முதலியவற்றையும் வண்டி வண்டியாக நாரையூருக்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்து அங்கே சென்றான். பழங்களும் பிற பண்டங்களும் நாரையூரில் நிரம்பின. அங்கே, இடம் போதாமல் ஊரின் எல்லை கடந்தும் அவற்றைக் குவித்தார்கள்.

சோழ மன்னன் நம்பியாண்டார் நம்பியை அடி பணிந்து, "இவற்றைப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்" என்றான். நம்பியும் விநாயகர் அடி பணிந்து வேண்டிக் கொள்ள, அவர் அங்கிருந்த எல்லாவற்றையும் அமுது செய்தருளினார். அது கண்டு விம்மிதமுற்ற அரசன் மெய் புளகம் போர்ப்பக் கண்ணீர் வார நம்பியாண்டார் நம்பி திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்து, "அடியேனுக்கு

நெடுங்காலமாக ஒரு குறை உண்டு. அதனைத் தேவரீரிடம் விண்ணப்பம் செய்கிறேன்; கேட்டருள வேண்டும். மூவர் அருளிச் செய்த தேவாரங்களும் நாயன்மார்கள் வரலாறும் இப்போது தெளிவாகக் கிடைக்கவில்லை. அவை யாரும் அறிய விளக்கம் பெறவேண்டும். இதுவே அடியேனது நெடு நாளைய ஆசை" என்றான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, "விநாயகப் பெருமானிடம் கேட்டுத்தான் இதைத் தெளிய வேண்டும்" என்று சொல்லி, அப்பெருமானுடைய சந்நிதியை அடைந்து வணங்கினார். பிறகு எழுந்து கண்ணில் நீர் வழிய நெஞ் சுருகி, "எப்பெருமானே, மூவர் தமிழ் இருக்கும் இடம் இன்னது என்பதையும், திருத்தொண்டர்களின் இயல்பு களையும் அருளிச் செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித் தார். அப்போது விநாயகர், "மூவர் தமிழும் திருச்சிற்றம் பலத்தில் நடராசர் சந்நிதிக்குப் புறத்தே உள்ள வாயிலுக்கு அருகில் மூவர் கைகளின் அடையாளம் உள்ள இடத்தில் உள்ளன" என்று அருளி, தொண்டர்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் அருளினார். அவற்றை அறிந்த நம்பிகள் அரசனிடம் வந்து யாவற்றையும் உரைத்தார். "திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் 'தோடுடைய செவியன்' என்று தொடங்கியது முதல் 'கல்லூர்ப் பெருமணம்' என்பது வரையில் பதினாயிரம் பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். திருநாவுக்கரசர் நாற்பத்தொன்பதினாயிரம் பதிகம் பாடி னார். திருவாரூர் நம்பியாகிய சுந்தரர் பதினெண்ணாயிரம் பதிகம் பாடினார். அவற்றைத் தம் கை இலச்சினைகளுடன் தில்லையில் வைத்திருக்கிறார்கள்" என்று விரிவாகச் சொன்னார்.

உடனே மன்னன் நம்பியாண்டார் நம்பியை அழைத் துக்கொண்டு தில்லை சென்று, அங்குள்ள தில்லைவாழந் தணர், காவலாளர் முதலியவர்களிடம் விநாயகப்பெருமான் அருளியது இது என்று சொன்னான். அவர்கள், "தமிழை

வைத்த மூவரும் வந்தால் அந்த அறையைத் திறந்து பார்க்கலாம்'' என்றார்கள். அரசன் நடராசப் பெருமானுக்குத் திருவிழாச் செய்து மூவர்களையும் திருவீதியில் உலாவாக எழுந்தருளுவித்துக் கோயிலை வலமாக வரச் செய்து, குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு எடுத்து வரச் செய்தான். அவ்விடத்தே பார்க்கும்போது கை இலச்சினை இருந்தது. அதைக் கண்டு யாவரும் வியப்படைந்தார்கள். அங்குள்ள மூடியை அகற்றி உள்ளே இருந்த அறையைப் பார்த்த போது புற்று மண் டிக்கிடந்ததைக் கண்டார்கள்.

அது கண்டு சிந்தைநொந்த அரசன் மேலே மூடியிருந்த மண்மலையைத் தள்ளிக் குடம் குடமாக எண்ணெயைச் கொண்டு வந்து ஊற்றச் செய்தான். கீழே இருந்த ஏடுகளை எடுத்துப் பார்த்தபோது பல ஏடுகள் பழுதாகி விட்டதை அறிந்து, மிகவும் வருந்திக் கண்ணீர் சோர நின்றான். அப்போது இறைவன் அசரீரிவாக்காக, "மூவர் பாடலில் வேண்டுவனவற்றை வைத்து, மற்றவற்றை மண் மூடச் செய்தோம்'' என்று அருளினான்.

இறைவன் திருவுள்ளக் குறிப்பை அறிந்த மன்னன் ஆறுதல் பெற்று ஆடினான், பாடினான்; நம்பியாண்டார். நம்பியின் திருவடியில் விழுந்து பணிந்தான்; அடியவர்களுக் கெல்லாம் பொன்னை வீசினான். பிறகு அந்தத் தேவாரங்களை ஒழுங்குபடுத்தத் தொடங்கினான். நம்பியாண்டார் நம்பியின் உதவி கொண்டு சம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்களை முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசர் பாடல்களை அப்பால் மூன்று திருமுறைகளாகவும், சுந்தரர் திருவாக்கை ஏழாந்திருமுறையாகவும் வகுத்தார்கள். அப்பால் மணிவாசகர் வாக்கை எட்டாந் திருமுறையாகவும், திருவிசைப் பாவை ஒன்பதாந்திருமுறையாகவும், திருமந்திரமாலையைப் பத்தாந்திருமுறையாகவும் அமைத்தார்கள். பிறகு சிவபெருமான் அருளிய திருமுகப் பாசுரத்தையும் காரைக்கால் அம்மையார் முதலியவர்கள்

பாடிய திருப்பதிகங்களையும் பதினோராம் திருமுறையாக வகுத்தார்கள். நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடினார். அவர் பாடிய அதுவும் பிற பாடல்களும் மன்னனுடைய வேண்டுகோளால் பதினோராந் திருமுறையில் சேர்க்கப்பெற்றன.

பிறகு இறைவன் அருட்குறிப்பை உணர்ந்து தேவாரத்துக்குப் பண்களை அமைக்க எண்ணினார்கள். இறைவன், "திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபில் வந்த ஒரு பெண்மணிக்கு இவற்றின் பண்களை அறியும் ஆற்றலை வழங்கியிருக்கிறோம்" என்று அருள, அவர்கள் திரு எருக்கத்தம்புலியூர் சென்று அப் பெண்மணியைக் கண்டார்கள். அப் பெருமாட்டியைத் திருத்தில்லைக்கு அழைத்து வந்து அம்பலவாணர் சந்நிதியில் இசை வகுக்கும்படி வேண்டினார்கள். அப்பெருமாட்டி காட்டிய படியே பண்களை அடைவாக வகுத்தார்கள்.

அது முதல் மீண்டும் தேவாரப்பதிகங்களை அவற்றிற் குரிய பண்ணோடு பாடும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. அறுபத்து மூவருடைய பெருமையையும் மக்கள் எண்ணி வழிபட்டனர். திருமுறைகளைத் தொகுப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த முதல் இராசராசனைத் திருமுறை கண்ட சோழன் என்று அறிஞர் பாராட்டுவர். அவன் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 956 முதல் கி. பி. 1012 வரை ஆகும்.

சேக்கிழார்

தொண்டை நாட்டில் உள்ள குன்றத்தூரில் வேளாளர் குலத்தில் சேக்கிழார் என்னும் பெயரையுடைய குடியில் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் உதித்தவர் சேக்கிழார். அவருக்குத் தாய் தந்தையர் அருண்மொழித் தேவர் என்று பெயர் வைத்தனர். அவருக்குப் பாலறு வாயர் என்ற தம்பி ஒருவரும் பிறந்தார்.

அருண்மொழித் தேவர் கல்வியறிவிற் சிறந்தவராக இருப்பதை அறிந்த இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் அவரைத் தன்னுடைய முதல் மந்திரியாகக் கொண்டு, உத்தம சோழப் பல்லவன் என்னும் சிறப்புப் பெயரை வழங்கினன். அரசனுக்குக் கண்போன்று விளங்கி, அமைச்சனுக்குரிய இலக்கணங்கள் நிரம்ப, யாரும் புகழும் வகையில் திகழ்ந்தார் சேக்கிழார். சோழ நாட்டில் உள்ள திருநாகேசுவரம் என்னும் தலத்தில் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. அடிக்கடி அங்கே சென்று தரிசித்து வந்தார். தம்முடைய ஊராகிய குன்றத்தூரில் ஒரு சிவாலயம் எடுப்பித்து அதற்குத் திருநாகேசுவரம் என்ற திருநாமம் அமைத்து வழிபட்டு வந்தார். இப்போது அக் கோயிலுள்ள பகுதிக்குத் திருநாகேசுவரம் என்ற பெயர் வழங்குகிறது.

திருமுறை கண்ட சோழனுகிய முதலாம் இராசராச சோழன் காலத்துக்குப் பிறகு, தேவாரப் பதிகங்கள் தமிழ் நாட்டில் எங்கும் பரவி வழங்கலாயின. மக்களுக்குத் தலவழி பாட்டிலும், சைவ சமய ஆசாரியர்களுடைய வழிபாட்டிலும் ஈடுபாடு அதிகமாயிற்று. சேக்கிழார் அமைச்சராதலினுல் அடிக்கடி பல ஊர்களுக்குப் போய் வருவார். அங்கங்கே உள்ள கோயில்களைத் தரிசித்து அவற்றின் பெருமையை விசாரித்து அறிவார். நாயன்மார் கள் அவதரித்த தலங்களுக்குச் சென்று, அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வார்.

இவ்வாறு இருக்கையில், சோழ மன்னன் தண்டமிழ்ச் சுவை தேரும் இயல்பினனுதலின் சீவகசிந்தாமணியைப் படித்து இன்புற்ருன். அதில் அவன் மனம் ஆழ்ந்தது. சேக்கிழார் ஒரு நாள் மன்னனேடு பேசிக்கொண் டிருக்கையில், அவன் சிந்தாமணியின் பெருமையை எடுத்துச் சொன்னுன். சேக்கிழார், "தமிழ் நயம் உள்ள காவியந் தான் அது. ஆயினும், சமயத்துறையில் அது வேறு

பட்டது" என்றார். அரசன், "சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த காவியம் என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டான். "காவியம் இப்போது இல்லை. ஆனால், காவியத்துக்குரிய பொருள் பல உண்டு. திருவருள் கூட்டுவித்தால் திருத் தொண்டர்களின் வரலாற்றை நானே காவியமாகப் பாடலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறேன்" என்றார்.

அதுகேட்ட மன்னன் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்; "நீங்கள் அது செய்து முடித்தால் தமிழ் நாட்டுக்கே பெருமை உண்டாகும்" என்று சொல்லி அவரை ஊக்கினான். சேக்கிழார், அந்தக் காவியத்தில் முழும்னத்தையும் வைத்து இயற்றவேண்டும் என்றும், தில்லையில் சென்று தங்கிக் காவியம் பாடவேண்டுமென்ற விருப்பம் உள்ளதென்றும் சொன்னார். மன்னன் அவரிடமுள்ள அமைச்சியற் பொறுப்பைத் தக்கவரிடம் ஒப்பிக்கச் செய்து, வேண்டிய வசதிகளுடன் தில்லையில் இருந்து திருத் தொண்டர் புராணத்தைப் பாடும்படி ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

சேக்கிழார் தில்லைவாசி ஆனார். இறைவன் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கினார். அப்போது அசரீரியாக, "உலகெலாம்" என்ற ஒலி எழுந்தது. அதையே முதலாகக் கொண்டு புராணம் பாடத் தொடங்கினார்.

இறைவன் இன்னருளால் புராணம் பாடி நிறைவேறியது. அரசனே வந்து சேக்கிழாரை வணங்கிப் போற்றி அரங்கேற்றத்துக்கு வேண்டியன செய்வித்தான். சித்திரை மாதம் திருவாதிரையன்று தில்லைத் திருக்கோயிலில் நடராசப் பெருமான் சந்நிதியில் சேக்கிழார் திருத் தொண்டர் புராணத்துக்கு உரை விரிக்கத் தொடங்கினார். அடுத்த ஆண்டு சித்திரைத் திருவாதிரைவரை அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்களும், புலவர்களும், மடாதிபதிகளும் வந்து கேட்டு இன்புற்றனர்.